

A.J. HARTLEY

Autorul bestsellerului
Masca lui Atreus

ÎN SPATELE
FIECĂRUI SECREȚ
SE ASCUNDE
UN ADEVĂR.

ÎN SPATELE
FIECĂRUI ADEVĂR
SE ASCUNDE
UN SACRIFICIU.

DE PROFUNDIS

N

SUSPANS

Cuprins

PROLOG: MÂNIA LUI DUMNEZEU

PARTEA I PĂZITORUL FRATELUI MEU

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10

CAPITOLUL 11

CAPITOLUL 12

CAPITOLUL 13

CAPITOLUL 14

PARTEA A II-A CEI PATRU CĂLĂREȚI

CAPITOLUL 15

CAPITOLUL 16

CAPITOLUL 17

CAPITOLUL 18

CAPITOLUL 19

CAPITOLUL 20

CAPITOLUL 21

CAPITOLUL 22

CAPITOLUL 23

CAPITOLUL 24

CAPITOLUL 25

CAPITOLUL 26

CAPITOLUL 27

CAPITOLUL 28

CAPITOLUL 29

CAPITOLUL 30

CAPITOLUL 31

CAPITOLUL 32

CAPITOLUL 33

CAPITOLUL 34

[CAPITOLUL 35](#)
[CAPITOLUL 36](#)
[CAPITOLUL 37](#)
[CAPITOLUL 38](#)
[CAPITOLUL 39](#)
[CAPITOLUL 40](#)
[CAPITOLUL 41](#)
[CAPITOLUL 42](#)
[CAPITOLUL 43](#)
[CAPITOLUL 44](#)
[CAPITOLUL 45](#)
[CAPITOLUL 46](#)
[CAPITOLUL 47](#)
[CAPITOLUL 48](#)
[CAPITOLUL 49](#)
[CAPITOLUL 50](#)
[CAPITOLUL 51](#)
[CAPITOLUL 52](#)
[CAPITOLUL 53](#)
[CAPITOLUL 54](#)
[CAPITOLUL 55](#)
[CAPITOLUL 56](#)
[CAPITOLUL 57](#)
[CAPITOLUL 58](#)
[CAPITOLUL 59](#)
[CAPITOLUL 60](#)
[CAPITOLUL 61](#)

[PARTEA A III-A MOZAICUL OASELOR](#)

[CAPITOLUL 62](#)
[CAPITOLUL 63](#)
[CAPITOLUL 64](#)
[CAPITOLUL 65](#)
[CAPITOLUL 66](#)
[CAPITOLUL 67](#)
[CAPITOLUL 68](#)
[CAPITOLUL 69](#)
[CAPITOLUL 70](#)
[CAPITOLUL 71](#)
[CAPITOLUL 72](#)
[CAPITOLUL 73](#)

[CAPITOLUL 74](#)
[CAPITOLUL 75](#)
[CAPITOLUL 76](#)
[CAPITOLUL 77](#)
[CAPITOLUL 78](#)
[CAPITOLUL 79](#)
[CAPITOLUL 80](#)
[CAPITOLUL 81](#)
[CAPITOLUL 82](#)
[CAPITOLUL 83](#)
[CAPITOLUL 84](#)
[CAPITOLUL 85](#)
[CAPITOLUL 86](#)
[CAPITOLUL 87](#)
[CAPITOLUL 88](#)
[CAPITOLUL 89](#)
[CAPITOLUL 90](#)
[CAPITOLUL 91](#)
[CAPITOLUL 92](#)
[CAPITOLUL 93](#)

[PARTEA A IV-A PEȘTELE IISUS](#)

[CAPITOLUL 94](#)
[CAPITOLUL 95](#)
[CAPITOLUL 96](#)
[CAPITOLUL 97](#)
[CAPITOLUL 98](#)
[CAPITOLUL 99](#)
[CAPITOLUL 100](#)
[CAPITOLUL 101](#)
[CAPITOLUL 102](#)
[CAPITOLUL 103](#)
[CAPITOLUL 104](#)
[CAPITOLUL 105](#)
[CAPITOLUL 106](#)
[CAPITOLUL 107](#)
[CAPITOLUL 108](#)
[CAPITOLUL 109](#)
[CAPITOLUL 110](#)
[CAPITOLUL 111](#)
[CAPITOLUL 112](#)

CAPITOLUL 113
EPILOG: DE PROFUNDIS
POSTFAȚĂ ȘI MULȚUMIRI
Observații

A.J. HARTLEY s-a născut și a crescut în nord-vestul Angliei, acolo unde și-a descoperit pasiunea pentru istorie, mitologie și arheologie. După ce ani de zile a vizitat situri arheologice și istorice din toată Europa, s-a mutat mai întâi în Japonia, apoi în Statele Unite, unde a obținut titlul de Master of Arts și Doctoratul în literatură engleză la Boston University. În afara carierei de romancier, Hartley este și scenarist, dramaturg și regizor de teatru. De asemenea, este Distinguished Professor of Shakespeare în cadrul Departamentului de Teatru și Dans al Universității North Carolina. Alături de *De Profundis*, Hartley este autorul bestsellerului *Masca lui Atreus* (Editura Nemira, 2006).

A.J. HARTLEY

DE PROFUNDIS

Traducere din limba engleză Eugen Dumitrescu

www.virtual-project.eu

A.J. Hartley *ON THE FIFTH DAY* 2007

Editura Nemira & Co, 2008

PROLOG: MÂNIA LUI DUMNEZEU

Trebuia să se întoarcă în sat în curând. Înota de aproape o oră și începea să obosească, deși în cea mai mare parte a timpului făcuse pluta. Luna urcase pe cer și, chiar dacă se obișnuise cu întunericul cerului și al apei, nu se putea abține să nu se scuture, cuprins din când în când de un fior, pentru care nu putea da vina pe apa caldă. Marea era extraordinar de calmă, cu valurile rostogolindu-se atât de lin spre țărm, încât abia le auzea peste sunetul propriei sale respirații și peste cel al apei agitate de brațele lui. Trebuia să se întoarcă în sat, iar a doua zi să plece acasă. Nu găsisese ceea ce căutase în aceste insule tropicale.

Doar că asta nu era pe de-a întregul adevărat. Nu găsisese ce căutase, dar găsisese, poate, altceva în liniștea mării, în aceste ultime trei nopți. Trebuia să abandoneze căutările – lupta lui, la care se gândea mereu cu un amestec puternic de emoții – dar timpul petrecut pe insulă putea ușura această renunțare și putea bloca impulsul năvalnic de a se întoarce aici sau de a pleca în altă parte. Dar unde se putea duce în altă parte? Dacă nu era aici, poate că nu exista nicăieri altundeva.

Nu își îngăduise să se gândească la asta înainte, așa că își zâmbi sieși, se rostogoli pe spate și se uită la stele, strânse cu milioanele în ciorchini cu forme pe care nu le văzuse niciodată în State. Își zise că, dacă ar fi avut timp la dispoziție, ar fi putut chiar să le numere...

Se lăsă în voia curentului, simțind cum apa se răcește ușor sub el. Ajunse la nivelul plajei și se ridică pe mica platformă de piatră care pătrundea în mare precum coada unei șopârle vulcanice de mari dimensiuni. Își aminti de speranța – nu, de convingerea – pe care o nutrise atunci când zărise prima dată acea limbă de piatră: cu siguranță ceea ce căuta se afla acolo.

Dar nu găsisese nimic, iar puținele lui resurse se epuizaseră de mult.

În mod normal, golful ar fi trebuit să fie plin de felinarele bărcilor de pescuit, dar în noaptea asta el era singur, la fel cum fusese și în nopțile precedente. Localnicii îl transformaseră, prin amestecul lor de știință și superstiție, în regele mării. Putea înota acolo încă o săptămână și ar fi fost lăsat singur-singurel. Dar ce sens ar fi avut?...

Un al șaselea simț îi spuse că sub el, în apă, ceva se mișca. O secundă crezu că îl atinsese acel ceva, dar se înșelase. Ceva alunecase pe lângă el. Ceva mare.

Într-o fracțiune de secundă deveni conștient de întunericul din jur și își aminti de toate acele povești, pe jumătate traduse, despre rechini și creaturi ciudate, pe care le auzise de la săteni. Se îndreptă și bătu apa viguros cu picioarele, gândindu-se cum să ajungă cât mai repede la mal. Porni spre pietre.

După ce înotă câțiva metri, panica i se mai domoli. Nu vedea nimic în apa din jurul lui, niciun semn de ceva care se mișca și niciun indiciu că ar fi existat ceva. Inspiră adânc, se liniștește și râse scurt spre întunericul de deasupra lui. Îi juca feste imaginația, cea despre care superiorii lui spuneau mereu că este mult prea bogată. Făcu două mișcări ușoare de apropiere de țărm, întrebându-se cât de departe era de el. Se ridică în picioare, își ținu respirația, închise ochii și se împinse în jos cât putu de mult, cu brațele deasupra capului.

Atinse ceva solid cam la șaiszeci de centimetri sub el, dar nu era piatră și nici nisip. Se mișca la contact, însă foarte ușor. În apa adâncă și neagră de sub el era o chestie mare, dură și nemișcată.

„Un rechin?”

Nu. Rechinii se mișcă. Se mișcă mereu. Trebuie să o facă pentru a nu se scufunda. Chestia asta... orice ar fi fost... atârna acolo, suspendată în

apă, ca și cum ar fi fost legată cu un lanț de fundul mării.

Se simți cuprins din nou de panică și țâșni icnind după aer, de parcă ar fi stat scufundat minute întregi. Imediat ce ajunse la suprafață începu să înoate, mai repede ca oricând, îndreptându-se spre plajă și spre satul de dincolo de ea. Se întindea cât putea de mult, împingând apa cu mâinile și trăgând înapoi atât de tare, încât la fiecare mișcare pieptul și umerii îi ieșeau din apă.

Poate că ar fi fost bine să se îndrepte spre roci. Plaja era mai departe și acolo nu ar fi trebuit să se grăbească să iasă pe țărm: așa, trebuia să înoate tot drumul, apoi să treacă teribil de încet prin zecile de metri de apă adâncă până la șold...

Așa că înotă, știind că își irosea energia, că nu poate menține un asemenea ritm până la țărm, că orice ar fi fost acolo în apă putea înota mai repede decât el. Dar, cu fiecare secundă care trecea fără ca niște colți imenși să-l înșface de dedesubt, inspira încă o dată și se apropia de plajă.

Luna arunca o lumină albă-albăstruie pe plaja care părea îndepărtată și ireală, acum că idilica scenă tropicală se transformase într-un coșmar atât de ciudat. Țărmul părea imposibil de îndepărtat, dar lucrul pe care îl atinsese nu îl ataca, nu îl mușca, nu părea să-l urmărească, iar el continua să înainteze aproape orbește, cu mișcări din care dispăruse orice urmă de eleganță. Își abandonase liniștea în apele adânci, iar acum resimțea doar panica și dorința disperată de a trăi...

Avu senzația că au trecut minute întregi, deși fuseseră probabil doar câteva secunde, până ce piciorul lui lovi fundul nisipos. Încercă să alerge, dar apa îi ajungea până la piept. Disperat, începu din nou să înoate, aproape plângând de frustrare. Apoi genunchiul său atinse fundul apei și el se ridică în picioare, după care începu să sară cu pași mari, așteptându-se ca de fiecare dată să fie înhățat

de călcâi. Simți nisipul uscat și aerul nopții înfiorându-i trupul: reușise să iasă din apă și se clătina pe plajă de parcă era beat. Izbucni într-un râs nervos, permițându-și în sfârșit să creadă că de fapt nu se afla nimic acolo, că își imaginase. În mintea lui apărură tot felul de posibilități: un palmier căzut în apă, carena scufundată a unei bărci de pescuit, o baliză spartă...

Abia atunci se întoarse. Nu era deloc sigur de ce nu-i plăcea ce simțea că se petrece în mare, în spatele lui. Apoi își dădu seama de ce.

O secundă se mulțumi să se holbeze, incapabil să creadă că vedea așa ceva, după care, cuprins de o groază amestecată cu emoție, începu să fugă spre linia îndepărtată a satului.

Avusese dreptate. Tot timpul. Avusese dreptate.

Acum striga. Teama și emoția îl luau în stăpânire în vreme ce se îndepărta de plajă, strigând ca oamenii să aprindă luminile în sat. Acum le putea spune. Tuturor. Toți aveau să vadă și lumea urma să se schimbe.

Se gândea la toate astea, continuând să alerge cât putea de repede. Ajunse la prima căsuță din bambus. Ideea continua să-i fie întipărită în minte în clipa în care căsuța, împreună cu toate celelalte din sat, fu brusc aspirată în sus de un fulger imens, alb, care îi ridică la mare înălțime pe el și pe toți ceilalți locuitori adormiți, după care îi aruncă ca pe niște popice, cu o violență de nedescris. Sunetul se auzi o fracțiune de secundă mai târziu, ca un bubuit de tun care zgudui aerul, transformându-se imediat într-un muget surd.

După ce totul se termină, după ce valurile care se spărgeau de țărm încetară să mai fiarbă, când liniștea pogorî iarăși peste plaja înnegrită și peste pământurile anterior fertile din jurul ei, satul și toate viețuitoarele lui dispăruseră.

PARTEA I PĂZITORUL FRATELUI **MEU**

„Din fundul adâncului te chem, Doamne!

Doamne, ascultă-mi glasul!

Să ia aminte urechile tale la glasul cererilor
mele!

Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a
nelegiuirilor,

Cine ar putea sta în picioare, Doamne? (...)

Căci la Domnul este îndurarea, și la el este
belșug de răscumpărare!”

(Psalmul 130: 1-4,
Liturghia orelor)

CAPITOLUL 1

Thomas Knight își făcu ordine pe birou în cinci minute. Oricum, nu păstrase prea multe lucruri personale acolo. Își luă cărțile – o ediție completă Shakespeare, o colecție selectă de lucrări ale romanticilor, câteva volume de Austen, Dickens, romanele lui Stephen King și cele ale lui J.K. Rowling, cu care îi ademenea pe copii spre lectură – și le aruncă într-o cutie de carton pe care nu izbuti să o închidă.

Își zise că măcar nu trebuia să spună nimănui despre asta. Nu acum.

Din același motiv pentru care nu mai avea o slujbă?

„Nu chiar”, își răspunse. Asta însemna un set complet diferit de greșeli.

Thomas zâmbi aiurea, luă cutia și parcurse coridorul ce părea interminabil, care îl duse dincolo de sala de gimnastică și de holul facultății, scoțându-l în parcare în aer liber și în șomaj. Își luă rămas-bun de la Frank Samuels, bătrânul om de serviciu care fuma lângă tomberoanele de gunoi, râzând tare și strângându-i mâna intenționat cu prea multă putere, în caz că îl privea cineva. Apoi se îndreptă spre mașină prin zăpadă, fluierând încetișor, ca și cum ar fi fost o zi obișnuită, ca și cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume, iar dacă stătea să judece bine, chiar asta era adevărul. Cel puțin, ziariștii dispăruseră.

Pe drumul spre casă cumpără o sticlă de whisky ieftin, în recipient de plastic, de la Toni's, de pe Old Orchard, și îi ură vânzătorului noapte bună.

— La fel și dumneavoastră, domnule Knight, replică vânzătorul, adoptând atitudinea omului care nu îl mai văzuse de câteva săptămâni și care avea sentimentul că putea trece și mai mult timp până ce avea să-l revadă iarăși.

Thomas cumpără o pizza de la Carmen's și merse mai departe spre casă, pe străzile flancate de copaci și scăldate în lumina amurgului târziu din Evanston. Mânia i se transforma treptat într-un sentiment cunoscut, de stupiditate și eșec. Începu să alerge, încercând să scape de acea senzație.

Nu era un bun alergător – nu fusese nici măcar în perioada în care se simțise cel mai în formă – și ura fiecare pas făcut pe trotuarele înșelătoare, simțindu-se ca un urs pe patine. Alergarea îl plictisea mereu, deși uneori așa ajungea să se simtă oarecum merituos. De data asta, nu putea fi vorba de așa ceva. Cele întâmplăte în aceea zi continuau să-l bântuie.

Concedierea lui fusese de mult timp previzibilă. Peter, directorul liceului (Thomas se gândea la el ca la un soi de jucărie din carton: Peter Directorul), îi oferise nenumărate șanse, iar el le ratase conștiincios pe toate, ca un om care dinamitează cu bună știință toate punțile în spatele lui. Poate că Peter nu era singurul personaj de mucava din întreaga scenă.

Ajunse acasă, făcu un duș, mâncă pizza, simțindu-se în sfârșit mai bine după douăsprezece ore de dezastru, apoi începu să bea. Până la ora opt băuse aproape un sfert de sticlă, o cantitate periculoasă pentru el. Bea dintr-un pahar de cristal, cu câte două cuburi de gheață, mai degrabă sorbind băutura, dar o făcea constant, aproape fără pauze între înghițituri sau, mai bine spus, între pahare. Își aminti că paharul făcuse parte dintr-un set primit cadou la nuntă. Se simțea ca unul care rememorează vremuri de mult apuse.

La ora zece se duse la baie clătinându-se, strânse toate pastilele pe care le găsi și le azvârli într-o sondă de whisky, pe care o puse pe măsuta de cafea de lângă fotoliul de piele. Amestecul – alb cu maro, roșu și galben – conținea și pastile exotice – translucide și cu irizații albastre și verzi. În esență, era vorba de ibuprofen și aspirină, dar

unele aveau destinații obscure, pe care el le uitase de multă vreme. Medicamente împotriva răcelii? Laxative?

— Aha, o să fie distractiv, rosti el cu voce tare.

Timp de câteva minute stătu și se uită la pahar, gândindu-se; fără meditații despre adevărurile eterne, fără disperare, fără furii legate de ceea ce ar fi putut să fie. Își zise că decizia avea să fie luată în urma unei toane, ca atunci când alegeai ce haină să porți într-o zi rece.

„Nu e suficient de bine, nu? În plus, va părea o replică la pierderea slujbei. Mai rău, va părea un gest de frondă.”

— Doamne, exclamă el. Nu asta! Orice altceva, dar nu asta!

Apucă paharul cu pastile și îl agită, după care îl lăsă jos încet, dar cu hotărâre. N-avea chef de melodrame ieftine, nu în acea seară, chiar dacă nu vedea niciun motiv real de a se mai trezi a doua zi dimineată.

În acel moment începu să râdă încetișor de el însuși. Apoi își reveni, își dădu cu apă pe față la chiuveta din bucătărie și aruncă pastilele în mașina de tocat gunoiul. Abia după ce zgomotul infernal se transformă în geamătul liniștit care anunța că tot ce se aflate în mașină fusese tocat și făcut fărâme se gândi că poate ar fi avut nevoie de câteva dimineată.

*

Rămase în casă toată ziua următoare, citind la întâmplare din *Paradisul pierdut*, pentru că descoperise că ritmul versurilor îi era familiar și îl liniștea. Nu avea timp și chef pentru Dumnezeuul lui Milton – sau al altcuiva – dar recitirea poemului îl transpuse în anii de liceu și îndepărtă senzația de cumulare a eșecurilor din sufletul lui. Ziua următoare văzu câteva filme proaste la televizor, apoi ieși să mănânce la un restaurant. Se întoarse acasă ca să bea, pentru că era mai ieftin și

mai puțin umilitor decât să stea de unul singur într-un local. Și, evident, făcu și niște jogging, pedepsindu-și trupul pentru inadvertențele din ceea ce Peter Directorul numea „caracterul” lui.

Avea treizeci și șapte de ani, dar se simțea mai bătrân. Era un bărbat masiv, cu membre lungi, care se mișca lent. Fosta lui soție i se adresa folosind numele oricărui animal care îi venea în minte, uneori cu afecțiune, și în special numele acelor sălbăticiuni greoaie de la grădina zoologică de care oamenii se grăbeau să treacă în căutarea marilor feline care îi atrăgeau ca un magnet: tauri și cămile, bizoni de apă și rinoceri.

„Și catării”, își zise el. „Nu uita catării.”

Pentru că nu era vorba doar de corpul lui și de felul în care îl folosea. Ci și de temperament. Mintea lui n-avea nimic de catâr în ea. De fapt, Kumi fusese suficient de drăguță ca să-i spună că era prea inteligent pentru ca asta să fie în avantajul lui. Însă avea o anumită încăpățănare în el, un soi de sfidare latentă care se putea transforma în atitudine războinică, dacă era stârnită. Dacă voia să fie cinstit cu el însuși, putea deveni extrem de insensibil atunci când era vorba de prioritățile altora. Probabil că de asta nici nu era surprinzător faptul că trăia singur de șase ani, adică de suficientă vreme ca să se obișnuiască așa. În acești șase ani se trezise singur în fiecare dimineață, astfel că pentru el asta însemna aproape normalitatea, și nu fiindcă nu avusese niciodată ocazia să se culce cu cineva. Lăsând la o parte starea melodramatică de beție de acum, se simțea confortabil singur.

Ceea ce îi și convenea, de altfel, pentru că nimeni nu-l putea suporta suficient de mult timp...

Pe chip îi apăru încă unul dintre acele zâmbete tâmpo, batjocoritoare la adresa lui însuși, care începeau să devină ceva obișnuit.

Casa era întunecată și rece și își spuse că trebuia să facă economii din punct de vedere al

încălzirii, așa că puse câțiva bușteni pe foc și își turnă încă o porție de băutură în pahar, pe care îl ținu în palme până când vaporii de alcool începură să-i gâdile nările. În mintea lui se derula iarăși discuția în urma căreia se sfârșise cariera lui.

— Când ai venit aici, spusese directorul, credeam că am dat lovitura. Copiii te iubeau. Părinții te iubeau. Consiliul școlii și chiar presa te iubeau. Elevii tăi ieșeau primii la teste și câștigau concursuri și își organizau propriile lor cluburi de lectură și de scris. Propriile lor cluburi! Era uluitor. Găseai mereu câte ceva de spus, dar aveai și principii, erai muncitor și, ca să fiu sincer, erai cel mai bun profesor pe care-l întâlnisem până atunci.

Thomas zâmbi ușor, amintindu-și totul ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva. Evident, nu așa se sfârșise discuția.

— Dar acum cinci ani, sau cam așa ceva, continuase Peter, totul a început să se ducă pe apa sâmbetei. Totul. Acum... Nu știu. Nu e vorba de cauzele tale blestemate sau de crezul tău, Thomas. Te plângi de... de toate *chestiile* astea, dar eu unul nu sunt convins că îți pasă cu adevărat de vreuna dintre ele.

Thomas stătea acum așa cum stătuse și în fața directorului, fără să fie mai aproape de un răspuns. În cele din urmă, îngăimase:

— Nu știu cum să rezolv problema. Așa sunt eu. Asta fac.

La care Peter îi replicase cu o finalitate care constituise singura surpriză adevărată din acea zi:

— N-o să mai faci, Thomas. Sau, cel puțin, nu aici.

Așa se sfârșise totul.

Când sună telefonul, Thomas abia dacă mai era conștient. Prima lui reacție fu să-l ignore. Probabil că era Peter, sunând să-i explice că acționase sub presiune și sperând ca Thomas să nu-i poarte pică după cele întâmplate. În definitiv, Peter Directorul nu era un tip rău.

„Nu, domnule. Peter este un cetățean remarcabil, un prinț printre oamenii obișnuiți.”

Thomas se duse încet la telefon și rămase câteva clipe uitându-se la el, fără să se gândească la ceva anume, simțind doar o amorțeală și un soi de epuizare. Ridică receptorul ca să oprească soneria și, poate, ca să pună capăt definitiv subiectului. Dacă lăsa robotul să intre în funcțiune, ar fi fost obligat să asculte scuzele lui Peter în întuneric și apoi să le asculte din nou când ar fi trebuit să-l sune ca să-i răspundă, iar el nu mai putea suporta așa ceva.

— Da, spuse el.

— Aș putea vorbi cu Thomas Knight, vă rog?

Era un bărbat, dar nu Peter, iar vocea părea excesiv de oficială. Presa?

— Ați putea, replică el, dar acum este ocupat cu golirea unei sticle de whisky. Mă surprinde că mai poate constitui un subiect de știri. Vreau să spun că au trecut mai bine de zece minute de când a fost concediat. „Ce exagerare hamletiană”, își spuse, căutând să confere demnitate unui comportament infantil. Sau e vorba de un articol pe teme umanitare?

Urmă o scurtă pauză. Când reveni, vocea era prudentă, gravă chiar.

— Poftim? Îl caut pe Thomas Knight, fratele părintelui Edward Knight.

În acea clipă camera începu să se învâртеască. Numele fratelui său îl lovi în moalele capului.

— La telefon, rosti el, adăugând în mod inutil: Sunt fratele lui Ed Knight.

— Sunt părintele Frank Harmon, superiorul regional al Societății lui Iisus din Chicago.

Thomas dădu din cap, apoi se forță să îngaime:

— Da?

Era vorba de ceva sardonic, de un soi de veche amărăciune pe care nu și-o putea suprima atunci când avea de-a face cu oficialități ale

Bisericii Catolice, o amărăciune care ieșea la suprafață chiar și prin groaza pe care o simțea strângându-se în jurul lui ca un giulgiu de ceață.

— Mă tem că am vești proaste pentru dumneavoastră, zise vocea.

CAPITOLUL 2

Banchetele taxiului erau dure și reci, dar vechiul lui Volvo refuzase să mai dea vreun semn de viață după ce stătuse nemișcat două zile în zăpadă. Urmărind de pe bancheta din spate cum se desfășoară în jurul lui străzile drepte din Oak Park și pe șofer spunând ceva în hindusă în stația radio, Thomas avu oarecum sentimentul că e arestat. Stratul de zăpadă avea câțiva centimetri, dar șoselele și aleile de acces către locuințe erau curate, astfel că impresia generală era aceea a unui lucru doar pe jumătate terminat. Casele unifamiliale se întindeau de jur împrejur. Diferențele neînsemnate dintre ele nu făceau decât să le accentueze uniformitatea. Casa parohială, dacă ăsta era termenul adecvat, era diferită ca formă, dar nu și ca fond.

Era lipită de o biserică dărăpănată din cărămidă, mai mică decât își amintea el, și avea urgentă nevoie de reparații generale; acoperișul era peticit, pereții pătați și crăpați, iar vopseaua albastră era scorjită și părea gata să cadă. Pe un indicator scria „Biserica Parohială St Anthony”, cu litere care începuseră să se desprindă. Thomas putea pune pariu că locul acela se umplea doar pe sfert duminicile și chiar mai puțin în restul săptămânii. Era o biserică asemănătoare cu cea la care obișnuia el să meargă în copilărie, o construcție oarecum demodată, parte a unei lumi pe cale de dispariție. Nu era suficient de veche ca să devină monument, nu era suficient de mare ca să uimească, era doar o clădire construită în așteptarea mulțimilor de credincioși, devenită acum obscură, pierzându-și însemnătatea pe măsură ce treceau zilele...

„Se apropie de odihna veșnică.”

Thomas ridică din umeri, puse jos valiza goală cu care venise ca să ia lucrurile lui Ed și

apăsă pe butonul soneriei. Aceasta scoase un sunet depărtat, subțire și monoton. După aceea nu se mai auzi nimic în afara vântului rece. Thomas își strânse mai bine jacheta pe el. Se uită la Honda decolorată de vreme de pe alee. Formele pătrătoase arătau că era destul de veche, iar caroseria era pe jumătate mâncată de frigul din Chicago și, probabil într-o măsură și mai mare, de sarea pe care autoritățile o puneau pe drumuri iarna.

Când ușa se deschise, în cadrul ei apărură un bărbat care ținea într-o mână un sandvici pe jumătate mâncat. Avea în jur de cincizeci de ani, era subțirel, aproape chel, și mesteca pe îndelete. Făcu un gest cu sandviciul și se dădu la o parte, lăsându-l pe Thomas să intre. Odată cu închiderea ușii, vântul mușcător de afară încetă să se mai facă simțit, dar în vestibul nu era cu mult mai cald. Totodată, era întuneric și mirosea a umezeală și a igrasie.

— O ceașcă de ceai? întrebă omul printre înghițituri, luând-o repede înainte pe coridor.

— Ăă... desigur, răspunse Thomas.

Porni grăbit pe urmele bărbatului, adulmecând mirosul untului de arahide.

— Azi e tare rece, nu? rosti omul după ce ajunseră într-o bucătărie sordidă.

— Va fi și mai rău.

— Îți dau ceva acum și o să văd dacă pot să sun la un adăpost, rosti celălalt căutând într-un teanc de hârtii. Camera părea să fie folosită și ca bucătărie, și ca birou, deși nu era potrivită nici pentru una, nici pentru cealaltă. Dar în perioada asta a anului sunt foarte puține paturi libere, continuă el, fără să-și ridice privirea.

— Îmi cer scuze, rosti Thomas. Mă numesc Thomas Knight.

— Jim, răspunse celălalt, ridicând privirea și salutându-l din cap.

După accent, părea irlandez, sau poate scoțian. Continuă să răsfoiască printre hârtii,

dându-le repede la o parte pe cele care i se păreau inutile, foarte concentrat.

— Ed Knight a fost fratele meu, zise Thomas.

Trecură câteva fracțiuni de secundă înainte ca bărbatul care își spunea Jim să încremenească. Apoi se îndreptă încet de spate și scoase un oftat, surprins și compătimitor.

— Corect, zise el. Îmi cer scuze. Credeam...

— Credeați că sunt un om al străzii, zise Thomas, descoperind el însuși cu surprindere că zâmbește.

— De vină e valiza, replică Jim, arătând cu capul spre bagajul ponosit al lui Thomas. Și forța obișnuinței.

— Nicio problemă, zise el, gândindu-se că în alte circumstanțe și el l-ar fi putut socoti pe celălalt un om al străzii. Oricum, v-ați comportat frumos. Și dumneavoastră sunteți...?

— Jim, răspunse celălalt. Credeam că m-am prezentat.

— Așa e, replică Thomas. Voiam să spun, sunteți îngrijitorul, grădinarul, sau?...

— Ați văzut grădina? Pe aici nu există nici picior de grădinar, vă spun eu. Nu, sunt preotul paroh. Părintele Jim Gornall. Încântat să vă cunosc. Fratele dumitale a fost trimis să ne ajute. A fost un om bun.

Un om bun. Nu rostise cuvântul „bun” ca și cum s-ar fi referit la pietatea sau la simțul moral al lui Ed, ci ca un soldat care vorbește despre un camarad căzut în luptă.

Thomas ezită o secundă prea mult, nevenindu-i să creadă că acest irlandez neîngrijit putea fi preot, dar Jim ridică din umeri fără să se simtă stingherit sau indignat. Nu-i păsa, iar Thomas reveni imediat la sentimente mai bune.

— Mai vreți ceai?

— Ar fi minunat.

— Din nou forța obișnuinței, zise irlandezul. Când e nevoie de căldură, de o urare de bun venit

sau de o consolare, ceaiul constituie în general prima linie de atac.

— Asta, dacă nu se trece la whisky mai întâi.

— Exact, replică preotul, cu un zâmbet care îi luminează toată fața. Viciul obligatoriu al catolicilor. Vreți un păhărel?

— E cam devreme pentru mine, răspunse Thomas, după care, dându-și seama de minciuna rostită, adăugă: Cel puțin pe ziua de azi.

— Destul de adevărat, replică preotul. Atunci, rămâne ceaiul.

Băură din câni mari, ciobite, dar curate, de o parte și alta a unei aeroterme pornite pe treapta cea mai de jos.

— E complet inutilă, zise preotul, dar dacă o dau mai tare, se sting toate luminile din clădire.

Thomas zâmbi.

— Și ce caută un preot irlandez în Chicago?

— E mare lipsă de preoți aici. M-a încântat ideea de a veni în America, așa că am ales să țin slujbe aici în loc s-o fac acasă. Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Mă consider un soi de misionar.

— Nu credeți că în America sunt și așa prea multe religii? se miră Thomas.

— De aceea era nevoie de un misionar.

— Nu cred că înțeleg.

— Lăsați-o baltă, ripostă preotul, ridicând din umeri. E o glumă. Îmi pareți cunoscut. Ne-am mai întâlnit vreodată?

— Nu cred. Oamenii spun că semăn cu Ed.

— Poate că asta e. Deci, când vreți să începeți să sortați lucrurile lui Ed? Nu va dura mult, oricum. Nu sunt prea multe.

— Cum e cu... locul în care a murit? se interesă Thomas. Nu mi-a povestit nimeni. Mi s-a spus că a murit în străinătate, dar nu și unde anume. Făcu o pauză plină de înțelegeri. Presupun că ar fi trebuit să întreb mai multe, adăugă el cu voce slabă.

Preotului i se lungi fața.

— Nu și-a luat multe lucruri cu el, zise el. Nimic în afara unei valize. Sau poate două. Bunurile lui lumești, atâtea câte sunt, se află aici, și tot ce nu veți lua va intra în posesia ordinului.

— Dar ce căuta acolo? întrebă Thomas. El nu era misionar, nu-i așa?

— Nu era, răspunse Jim. Spre deosebire de mine. A fost trimis aici pentru câteva luni. Eu sunt preot diocezan. El era iezuit – membru al Societății lui Iisus. Într-un fel, mi-a fost „împrumutat” pentru o vreme, ca să mă ajute. Când lucrurile s-au calmat, a plecat. Îl așteptam să se mai întoarcă o vreme aici, dar probabil că ar fi fost trimis în altă parte, până la sfârșitul anului. S-a auzit că urma să predea la Loyola.

Thomas dădu din cap, dar ceva îi spunea că preotul era prudent, evaziv chiar, în ciuda volubilității afișate. Părea o persoană inteligentă, iar dacă înfățișarea sa neîngrijită nu era intenționată, atunci cu siguranță avea darul de a stârni confuzie.

— Deci, lucrurile lui Ed, zise Thomas. Iau ce vreau și las restul aici?

Se părea o mare eroare și o lipsă de respect.

— Din câte înțeleg, nu sunteți atât un moștenitor, cât un executor testamentar, rosti preotul. Iezuiții depun jurământ de sărăcie, așa că el nu a avut posesiuni așa cum avem eu și dumneavoastră. Vor trimite un avocat care să vă asiste. Din punct de vedere tehnic, totul aparține ordinului, deși eu unul sunt convins că vă vor respecta dorințele, dacă există lucruri personale pe care veți vrea să le păstrați.

— Nu cred că va fi cazul, replică Thomas, cu mai multă asprime decât ar fi vrut.

Preotul dădu din cap și Thomas își mută privirea. Nu avea chef să intre într-o conversație legată de motivele pentru care pierduse complet legătura cu singurul lui frate.

— Atunci vizita dumneavoastră va fi scurtă, zise preotul, luând o gură de ceai și privindu-și oaspetele pe deasupra căinii. Dar puteți rămâne aici peste noapte, dacă vreți.

— Nu e nevoie, răspunse Thomas. Locuiesc în oraș.

— Ce înseamnă „nevoie”? Mi-ar prinde bine puțină companie.

Thomas gândi repede. Nu avea niciun motiv să se grăbească să se întoarcă acasă și, în plus, i se părea o provocare să zăbovească în spațiul locuit înainte de fratele lui, să pătrundă în ceea ce fusese viața lui, chiar dacă numai pentru câteva momente.

— Bine, acceptă el. Mulțumesc.

— Puteți dormi în camera lui Ed, spuse preotul. În capul scării, pe stânga. În seara asta joacă Illinois. Vă place baschetul?

— Nu chiar.

— Perfect, răspunse Jim. Nici mie. Putem comanda o pizza, câteva beri și ne putem uita la toți lunganii ăia cum aleargă de colo-colo fără motiv.

Generozitatea afișată îl luă pe Thomas prin surprindere, așa că avu nevoie de câteva clipe ca în vocea lui să se regăsească încântarea și recunoștința.

— Ar fi excelent, zise el. Pot urca?

— Desigur. Vă voi lăsa singur, dacă nu vă deranjează, rosti preotul. Eu am o ședință de îndrumare spirituală.

Thomas râse.

— Așa ceva mi-ar fi și mie de folos, zise el, pornind spre scară și evitând privirea celuiilalt.

CAPITOLUL 3

Camera lui Ed era mică și tristă, mobilată sumar. Mobila era ieftină, veche și pătată în urma anilor îndelungați de întrebuințare. În afară de câteva haine, în cameră se găseau doar cărți, hârtii, o mapă de piele legată cu benzi de cauciuc, un vechi radio cu tranzistori și câteva cutii de pantofi pline cu diverse obiecte, toate depozitate la întâmplare pe un șir de rafturi confecționate din scânduri negeluite. Locul arăta mai puțin a cămin de preot decât ar fi arătat un dormitor comun din care locatarii ar fi fost evacuați în grabă. Pe perete se vedea un crucifix, dar altfel încăperea era complet lipsită de decorațiuni, cu excepția unui calendar Amnesty International. Așa cum spusese Jim, aici nu se găsea nimic, sau în orice caz nimic de valoare. Cu excepția timpului petrecut cu pizza și meciul de baschet, Thomas nu avea de ce să piardă aici mai mult de o oră. Dacă ar fi știut, nici nu s-ar mai fi ostenit să vină. Acum trebuia să găsească o cale de a-și omorî timpul înainte de sosirea avocatului care urma să îndeplinească formalitățile legale.

Se așeză pe pat. Salteaua era subțire și se simțeau arcurile rupte, care amenințau să rupă materialul pe dedesubt.

„Doamne, ce loc infect!”

Dădea o senzație de pustiire și tristețe nemărginită. Nu semăna deloc cu propria lui casă, își zise întristat. Asta alesese Ed, pe acest altar își închinase viața, sacrificând Dumnezeu știe ce pentru a locui în această chilie austeră, cu un crucifix ieftin drept companie. Lui Thomas i se părea oarecum confortabil să considere viața dusă de Ed o evadare, o cale de a evita traiul cotidian ucigător de suflete, dar, stând aici acum, trebuia să admită că, dacă fratele lui ar fi gândit în astfel de termeni, ar fi fost cumplit de deziluzionat. Thomas

bănuia însă că Ed știuse exact în ce anume se bagă și, mai mult, de ce anume fuge.

Luă una dintre cutii și o goli cu atenție pe pat. Părea să conțină în mare parte nimicuri (un cotor de bilet de la un meci, câteva fotografii neînramate și îngălbenite, o casetă audio prăfuită, un soi de medalion minuscul și ciudat în formă de pește, un vârf de creion), dar totul părea cumva pus la păstrare, adunat laolaltă ca și cum odinioară ar fi avut valoare și înțeles. Gândul îl deprimă.

Când întoarse una dintre fotografii, i se tăie răsuflarea. Se uita la propriul lui chip, un chip zâmbitor și încrezător, pe care Thomas îl căuta în oglindă de mai bine de șase ani. Lângă el se vedea fratele lui, îmbrăcat în costumul preoțesc – veșminte, guler, tot ce trebuia – dar arătând cumva la fel ca atunci când îl învățase cum să evalueze o minge în zbor sau care era cea mai bună revistă umoristică. Iar lângă Ed era Kumi, cu părul lung și negru strâns în coc, ca o japoneză. Rochia ei era aproape prea albă ca să fie immortalizată cum trebuie de aparatul foto. Cu toții străluceau de fericire, stând în grădina aflată la doar câțiva metri de locuința actuală a lui Thomas. Închise ochii, îngăduindu-și să și-o amintească așa cum rareori o făcea, resimțind brusc absența ei, așa cum o resimțise imediat după prima ei plecare.

Poza era veche de aproape zece ani, dar ea plecase de mai bine de cinci. Pe Thomas îl izbi gândul că tocmai ziua nunții sale însemnase începutul sfârșitului relației cu fratele lui. Întotdeauna fuseseră oarecum diferiți, dar în acea zi, evidența acestui fapt – dincolo de tot ceea ce urmasă – reprezentase ultimul lor moment de armonie. Data următoare când se mai văzuse cu Ed, lucrurile ajunseseră deja departe. Ei trei n-aveau să mai reușească niciodată să zâmbească la fel ca în acea poză.

Când auzi pentru prima dată soneria, o ignoră, dar când o mai auzi de două ori, îi trecu

prin minte că s-ar fi putut să fie singur în clădire. Apoi își aminti de avocatul care venea pentru ceea ce era numit, cu un termen de luat în răs, „averea” fratelui său. Parcurse repede holul îngust și scara abruptă, oprindu-se doar pentru o fracțiune de secundă ca să se întrebe ce trebuia să facă dacă la ușă era un om lipsit de adăpost, așa cum îl considerase Jim pe el, sau cineva aflat într-o criză spirituală acută. Deschise ușa și se înfioră când vântul rece îl lovi în față.

Omul de afară se dăduse câțiva pași înapoi, ca și cum ar fi vrut să caute semne de viață în interior prin ferestre. Îl privi pe Thomas câteva secunde fără să se miște, ținând într-o mână o servietă diplomat neagră, cealaltă fiind adânc înfiptă în buzunar.

— Sunteți Knight? întreabă el.

— Da, răspunse Thomas, un pic deranjat de maniera brutală în care fusese abordat. Intrați.

— Parks, rosti omul.

— Poftim?

— Parks, repetă el. Ben Parks.

Trecu pe lângă Thomas fără să-i întindă mâna. Avea probabil treizeci de ani, o față suptă încadrată de un păr cârlionțat, barbișon și o privire dură, care nu se îndrepta spre Thomas. Omul purta o haină care părea veche și mult prea mare pentru el. Nu arăta deloc a avocat.

Thomas îl conduse în bucătăria sordidă.

— Vreți să mergeți direct în camera lui sau...

Expresia de pe chipul avocatului îi aminti de cea a lui Jim când își dăduse seama că Thomas nu căuta un adăpost.

— Camera lui?

— Îmi cer scuze, zise Thomas. Sunteți avocatul care a venit pentru lucrurile lui Ed, nu-i așa?

— Ed?

— Ed Knight, fratele meu. Preotul care a murit.

Urmă o fracțiune de secundă de nesiguranță, după care privirea omului se luminează. Pentru câteva clipe tăcu, apoi atitudinea lui se schimbă și se îmblânzi, astfel că păru brusc o altă persoană.

— O, sunteți *fratele* lui. Îmi pare atât de rău! De fapt, nu l-am cunoscut niciodată pe părintele Knight și nu îl știam după prenume. Am presupus că sunteți preot.

Thomas râse auzind asta.

— Nu, răspunse el. Fratele meu a moștenit gena spirituală. Sau pe cea catolică. De mine nu s-a prins. Așadar, continuă el, punându-se repede în mișcare pentru cazul în care mărturisirea lui l-ar fi stânjenit pe avocat și pentru că totul era, de fapt, doar bravadă, vreți să vă uitați prin camera lui?

— Desigur, zise avocatul. Ar fi foarte bine.

Thomas o luă înainte.

— Sunteți de mult timp în oraș? întrebă Parks.

— Locuiesc aici. În fine, în Evanston, în zona de case ieftine, adăugă Thomas fără un motiv anume. Am venit imediat ce am aflat. Am crezut că va trebui să stau aici câteva zile, dar Ed pare să fi avut atât de puține lucruri – doar dacă nu aveți dumneavoastră habar de bunuri despre care eu nu știu nimic – încât s-ar putea să nu fie nevoie de așa ceva. Și fără îndoială că Mama Biserică se va asigura că totul este în ordine.

— Așa este, replică avocatul.

Thomas deschise ușa cămăruței care-i servise drept dormitor fratelui său.

— Castelul Knight, rosti el.

Avocatul rămase în cadrul ușii și privi atent în jur fără să se miște, ca și cum s-ar fi temut să nu deranjeze o scenă a unei crime.

— Nu cred că voi vrea să iau prea multe, zise Thomas. În afară de cazul că se va descoperi că avea un cont offshore de câteva milioane, cred că ordinul va primi tot ce i-a aparținut.

— Cunoașteți multe despre viața fratelui dumneavoastră, despre vreun bun de care noi nu știm?

— Cred că mașina de afară a fost a lui, răspunse Thomas, deși valorează în cel mai fericit caz câteva sute de dolari. Poate că aparține parohiei sau iezuiților. Probabil că avea o valiză sau două cu el. Nu știu.

— Altceva?

— Uitați ce e, zise Thomas, noi doi nu eram foarte apropiați. Nu ne puteam înghiți reciproc din multe puncte de vedere.

— Înțeleg. Îmi pare rău.

— Nu caut compasiune. Spun doar că, dacă veți discuta cu oamenii de aici, cu cei alături de care a lucrat, veți afla mult mai multe lucruri despre el decât dacă mă întrebați pe mine. Nu știu nimic despre fratele meu.

Era furios și rușinat să admită asta, dar o spusese. Și era adevărat.

— Unde a murit?

— Poftim? făcu Thomas.

— Spuneți că avea o valiză sau două cu el. Era undeva în vacanță?

— Cam așa ceva, zise Thomas, uitându-se pe fereastră. Nu știu exact.

— Și nu știți unde?

Parks părea neîncrezător, ba chiar ușor iritat.

— Nu, răspunse Thomas, simțindu-se umilit, ca un ratat. Undeva peste hotare. Îmi pare rău. Contează?

Avocatul ezită câteva secunde, apoi zâmbi iarăși, cu o privire încrezătoare.

— Cred că nu, zise el.

— Vă supărați dacă vă las singur să vă ocupați de asta? N-aș face decât să vă stau în cale.

— Nicio problemă. Dacă am nevoie de dumneavoastră, vă strig.

Recunoscător, Thomas ieși din cameră și coborî la parter.

Thomas stătu la masa din bucătărie timp de douăzeci de minute, uitându-se în gol la cana lui ciobită și dorindu-și să găsească ceva cu care să umple tăcerea și pe urmă să plece acasă. În definitiv, nimic din ce se afla acolo nu îl privea. Se așteptase la așa ceva. Dacă asta însemna sfârșitul, atunci era vorba de ceva amorf și profund nesatisfăcător, deși Thomas nu știa prea bine ce altceva ar fi putut spera. Se ridică brusc de pe scaun, smulse un pix din interiorul hainei și căută prin buzunare o bucată de hârtie pe care să scrie. Întinse un șervețel pe tăblia mesei și scrijeli repede un mesaj:

„Jim, am plecat acasă. Nimic surprinzător, ai grijă ca lucrurile lui Ed să ajungă la oamenii și la cauzele care au contat pentru el. Nu mă include pe mine în ele. Știi mai bine ce ar fi vrut el. Iartă-mă că nu rămân la meci. Mulțumesc, T.K.”

Privi mesajul. Mergea. Un pic cam ieftin, un pic cam prea ușuratic, dar nu era momentul să se dea drept păzitorul fratelui său. Nu fusese așa ceva de mai bine de șase ani; de ce ar fi pretins că e altfel acum?

Tocmai se îndrepta spre ușa de la intrare când o auzi deschizându-se și la el ajunseră voci de bărbați dinspre strada măturată de vânt: Jim și altcineva. Thomas luă biletul și îl băgă repede în buzunar, înainte ca preotul să intre în bucătărie.

— Ești bine, Thomas? întrebă Jim. El este părintele Bill Morretti. Ne-am întâlnit pe stradă.

Celălalt bărbat avea peste șaiszeci de ani și era cocoșat, dar ochii lui erau plini de viață și isteți.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumitale, zise omul, întinzând mâna.

— Mulțumesc.

— Vreți să începem imediat? propuse Jim, uitându-se întrebător de la Thomas la celălalt bărbat, care își dădea jos paltonul greu și vechi.

— Ce să începem? se miră Thomas.

— Îmi cer scuze, rosti Jim, zâmbind. Dânsul este avocatul care a venit să se ocupe de bunurile fratelui tău, împreună cu tine.

Pentru câteva secunde, Thomas rămase încremenit.

— Dacă dumneavoastră sunteți avocatul, zise el, atunci cine e la etaj?

CAPITOLUL 4

Thomas reacționează primul. Dar, înainte de a parcurge jumătate dintre trepte, fu cuprins de o mânie inexplicabilă. Jim îl urma, cu avocatul urcând mai încet pe urmele lor. Ajuns la ușa camerei, Thomas răsuci clanța și își sprijini umărul de tocul ușii, dar aceasta nu se deschise. O secundă, avu impresia că aude mișcare din încăperea, după care începu să izbească în ușă cu toată forța și greutatea trupului, devenind extrem de furios.

— Thomas, așteaptă! exclamă Jim, apucându-l de braț. Ar putea fi înarmat. Ar putea fi...

Dar Thomas nu-l ascultă. Strânse din dinți și izbi iarăși ușa. Cumva, în tot zgomotul provocat de eforturile lui, îl auzi pe Jim spunându-i avocatului să coboare și să sune la poliție, apoi tocul crăpă și ușa se deschise.

Camera era goală și fereastra deschisă. Dădu năvală înăuntru, cu Jim pe urmele lui, se prinse de pervazul ferestrei și privi afară, dar nu zări nicio urmă de pași în zăpada de jos.

Totul se petrecu în câteva fracțiuni de secundă: mișcare în spatele lui, o bufnitură amortizată și Jim se prăbuși. Parks – dacă așa se numea individul cu adevărat – se ascunsese în spatele ușii, așteptându-i să intre. Odată ce îl doborâse pe Jim, făcu un pas amenințător spre Thomas.

— Stai așa, zise el, ridicând brațele ca să se apere. Ce vrei?

Dar omul nu spuse nimic. Își ridică brațul drept și Thomas zări pumnul imens, asemănător unei băte, ca și cum individul purta o mănușă grotesc de mare sau își înfășurase ceva greu în jurul palmei.

Thomas se dădu înapoi spre fereastră, până ce simți pervazul cu partea din spate a coapselor. Își

ridică pumnii și își flexă picioarele, așteptând ca individul să vină spre el. Jim continua să zacă, nemișcat, pe podea.

Parks își arată acum cealaltă mână și Thomas simți cum i se ridică părul pe ceafă de spaimă, zăbind ciudatul obiect pe care îl ținea. Era ceva ce semăna cu o sabie scurtă – avea sub treizeci de centimetri – cu lama în formă de frunză, cu un vârf lung care părea foarte periculos; arma unui psihopat sau a unui sectant. Thomas ezită, neștiind încotro să o apuce.

— Nu trebuie să ajungem la așa ceva, rosti el, cu o voce nesigură.

— *Au contraire*, replică individul, cu un zâmbet sardonice.

Făcu un pas înainte și îndreptă sabia într-un arc larg către fața lui Thomas.

El reacționează instinctiv, dându-se înapoi și apărându-se de lamă cu brațul stâng, izbind în același timp sălbatic cu pumnul drept. Simți arsura oțelului rece în palmă. Era o durere atât de ascuțită și de neașteptată, încât avu nevoie de o clipă ca să se asigure că reușise să prindă latul lamei și nu tăișul ei. Parks se răsuci cu umărul spre el, ferindu-se de pumnul lui, moment în care își ridică brațul drept și îl lovi pe Thomas în partea dreaptă a capului. În jurul pumnului nu avea înfășurată nicio mănuișă sau altceva din material textil. Era ceva greu și rigid ca fierul, care îl expedie pe Thomas la podea de parcă i-ar fi retezat picioarele. Câteva secunde, Thomas pătrunse în lumea beznei și, chiar dacă își dădu seama că plonjează în abis, realiză că nu poate face nimic împotriva acestui lucru.

Se prăbuși aproape fără să scoată un sunet. Deși nu își pierdu total conștiința, fu pentru câteva clipe atât de dezorientat, încât nu reuși să facă nicio mișcare. Sesiză vag cum Parks trece peste el, se cațără pe pervazul ferestrei și se face nevăzut, fără ca el să-l poată împiedica.

Chiar și după ce începu să-și revină, Thomas rămase unde era, pipăindu-și locul unde fusese lovit. Abia după aceea se încumetă să se ridice în șezut. La câțiva pași de el, Jim gemu.

— A ieșit bine până la urmă, zise Thomas.

— Ce dracu' a fost chestia aia?

— Sabia?

— Sabia? Ce sabie? făcu Jim. N-am văzut nimic sabie.

— Cred că tu erai deja la pământ, rosti Thomas, sprijinindu-se cu spatele de perete.

— Dar nici tu nu te-ai descurcat prea bine, Rocky, constată Jim. Pe focul iadului, cu ce m-a lovit?

— Cu același lucru cu care m-a lovit și pe mine, răspunse Thomas. Era ca o mănășă din metal. Ceva între o mănășă de box și cel mai mare box metalic din lume. Ești bine?

— Cred că da. Tu?

Thomas se ridică încet, încuviințând abia după ce ajunsese în poziție verticală și constată că nu se prăbușește din nou la podea.

— Chestia aia îmi putea sparge țeasta, zise el. Prefer să nu mă gândesc ce ar fi făcut cu sabia.

Jim își freca tâmpla stângă. Se vedea o dâră subțire de sânge acolo unde obiectul metalic zgâriase pielea capului, dar asta nu se compara nici pe departe cu cucuiul care începea să se ridice în acel loc.

— Ți-am zis să aștepti, rosti el. Ar putea fi înarmat, ți-am zis. Dar tu, nu! În colțul roșu îl avem în această seară pe Thomas Knight, venit tocmai din Țara Idioților.

— Mersi, replică Thomas. Îmi cer scuze.

Se întoarse și privi pe fereastră către locul unde urmele de pași în zăpada de pe acoperișul verandei se amestecau la margine. Se aplecă să vadă și strada, dar intrusul dispăruse. Nici măcar nu își putea da seama încotro se îndreptau urmele.

„La dracu'!”

Nu-și dădea seama de ce era atât de furios. Stând așa aplecat peste pervaz, în frig, furia păru să-l părăsească treptat, lăsând în urmă doar un sentiment de stupiditate și ineficiență. Înjură printre dinți și se întoarce spre Jim, care acum stătea întins pe pat, continuând să își maseze tâmpile. Între timp apăruse și avocatul în cadrul ușii.

— E totul în regulă? se interesă el.

Thomas îi aruncă o privire ucigașă.

— E foarte bine, răspunse Jim sarcastic.

— Căuta ceva, zise Thomas, așezându-se lângă Jim pe marginea patului și studiind „măcelul” din încăpere: hârtiile erau răvășite, cărțile fuseseră rupte: cele câteva lucruri ale fratelui său fuseseră distruse fără urmă de remușcare sau de respect.

— M-a întrebat dacă sunt *Knight*, continuă el, încercând să-și amintească. Am presupus că se referă la mine, dar cred că era vorba de fratele meu. A spus că îl cheamă Parks și am presupus că era avocatul, dar cred că... Nu sunt sigur. Nu-l cunoștea personal pe Ed, cred că a venit special ca să îl vadă. Mai cred, adăugă Thomas, agasat de ideea care îi venise, că habar n-avea că fratele meu a murit.

Jim se încruntă.

— Nu știi ce să cred despre toată povestea asta, rosti el, masându-și capul.

— Nici eu, recunosc Thomas.

— Lipsește ceva? întrebă Jim, ridicând una dintre cărțile rupte și uitându-se la ea.

— Habar n-am. Cu excepția hârtiilor, nu prea era nimic de furat de aici, și oricum n-am de unde să știi dacă a dispărut vreuna.

Se întinse, îndreptă o cutie răsturnată și zări poza de la nuntă zăcând acolo, ușor înclinată.

— Stați așa, rosti el. Lipsește ceva. Un pește mic din argint. Știți la ce mă refer?

Jim clătină din cap.

— Poliția trimite un echipaj încoace, anunță avocatul. Au spus să nu atingem nimic.

— M-a întrebat unde a murit Ed, rosti Thomas, pe jumătate pentru el însuși. I-am spus că nu știu. Nu mi-a plăcut deloc chestia asta... Mă refer la faptul că nu am știut. Cred că individul chiar voia să afle. Nu sunt sigur de ce voia asta, dar...

— Nici eu nu știu unde s-a întâmplat, zise Jim. Undeva în Orientul Îndepărtat. A fost în Italia, apoi s-a dus în Japonia, dar nu cred că a murit acolo.

— Japonia? tresări Thomas.

Îl inundă un șuvoi de sentimente amestecate, la fel cum se întâmpla de fiecare dată când menționa cineva Japonia. Ca și cum ar fi fost lovit din nou cu boxul, deși totul devenise un soi de amorțeală rece, îngemănată cu groază. Ca și cum s-ar fi trezit din somn știind că se întâmplase ceva teribil cu o zi înainte, dar fără să fie capabil să-și amintească despre ce era vorba.

— Ce căuta în Japonia?

— Habar n-am, răspunse Jim. Am putea cere informații de la ordin. Adică de la iezuiți.

Thomas se uită la el, apoi dădu încet din cap, ceea ce îi provocă o durere cumplită.

CAPITOLUL 5

— A spus că se numește Parks, zise Thomas, pentru a doua oară în tot atâtea minute.

— Și peștele ăsta de argint e singurul lucru despre care sunteți sigur că lipsește?

Polițistul, care se prezentase ca ofițerul Campbell, părea plictisit, ca și cum fusese trimis la vânatoare de cai verzi pe pereți. Acum, că furia inițială i se diminuase, Thomas își dădea seama că nu-l putea învinovăți prea mult.

— Da. Nu am avut timp să cercetez hârțiile înainte de sosirea lui...

— Credeți că obiectul era de valoare?

— Probabil că nu. Presupun că depinde din ce anume era confecționat. Dacă era din argint masiv, putea valora câteva sute de dolari.

— Ați putea descrie peștele, domnule? întrebă polițistul, oftând și scriind ceva într-un carnetel, cu un pix negru.

— Lung cam de zece centimetri, cu o formă destul de caraghioasă, solzii bine reliefați... Nu știu ce altceva v-aș mai putea spune.

— Formă caraghioasă? repetă Campbell.

— Bănuiesc că avea o problemă de finisaj. O coadă lată. Aripioare mari, cu aspect de lucru de mântuială.

— Și era un pește-bibelou ori, știți dumneavoastră, un recipient sau ceva de genul ăsta? Se deschidea?

— Nu știu.

— Credeți că era vreun simbol, sau ceva asemănător? Pentru că fratele dumneavoastră era preot?

— Simbol? se miră Thomas. La ce vă referiți?

— Știți dumneavoastră, ca peștii ăia metalici pe care unii și-i prind pe mașină. *Peștele Iisus*.

Polițistul schiță un astfel de obiect pe hârtie, ca o linie care făcea o buclă pentru a forma un corp în formă de frunză și o coadă lată. Thomas se gândi puțin. Desenul îi amintea de o bandă Mobius sau de o parte a unei elice duble.

— Nu știu, răspunse el cu sinceritate. Nu m-am gândit la asta. Părea diferit. Mai realist.

— Vom ține sub observație magazinele locale de suvenir, zise polițistul. Și spuneți că avea o sabie? Ca, știți dumneavoastră, Robin Hood sau unul dintre personajele acelea din *Lordul Inelelor*? Adică o sabie-sabie?

— O sabie scurtă, da, răspunse Thomas. Ca o sabie de legionar roman, dacă asta vă spune ceva.

— Nu. Și v-a lovit cu ea?

— Nu, cu mânușa aia ca o bătă pe care o purta. Din metal. Cântărea o tonă.

— Ciudat, zise polițistul.

— Așa mi-am spus și eu, replică Thomas, care se așteptase la ceva mai mult de la omul legii.

— A mai fost și altceva? Avem de-a face și cu un cal sau ceva asemănător?

— Nu, răspunse Thomas, zâmbind fără să vrea.

— Sunteți sigur?

— Cred că aș fi observat, mai ales că totul s-a petrecut la etaj.

— Și totuși, replică polițistul. Haideți să privim partea pozitivă a lucrurilor. Dacă ar fi avut intenții serioase – adică dacă ar fi fost un hoț adevărat, înțelegeți? — v-ar fi împușcat. Dumneavoastră abia dacă ați fost atins cu o mânușă, înțelegeți? Partea pozitivă.

— Întregul episod m-a adus la extaz, replică Thomas.

— Bine, rosti polițistul, zâmbind și lăsând carnețelul deoparte. Dacă îl mai vedeți, sunați-ne. Altfel, o să întreb prin jur, dar...

Ridică din umeri.

— N-ar trebui să-mi fac prea multe speranțe, completă Thomas.

— Doar dacă nu aveți vreo legătură cu un făcător de minuni.

— Mulțumesc, replică Thomas, zâmbind iarăși. Ajutorul dumneavoastră a fost neprețuit.

— E datoria mea, domnule.

Pe drumul spre ieșire se întâlniră cu Jim, care căra o cutie cu dosare. Thomas îl prezentă.

— Jim, dumnealui este ofițerul Campbell.

Jim dădu grăbit din cap și privi în altă parte, dar polițistul se uită fix la el, cu o privire din care plictiseala de până atunci se evaporase.

— Salut din nou, părinte, rosti el.

— Vă cunoașteți? se miră Thomas.

Jim continua să privească oriunde, numai în direcția omului legii nu.

— O, ne leagă multe, zise Campbell. Nu-i așa, părinte?

Jim nu răspunse și polițistul plecă fără să mai spună nimic.

CAPITOLUL 6

Omul cunoscut ca Spărgătorul de sigilii puse receptorul în furcă și se gândi câteva clipe.

Se presupunea că totul se terminase. Se presupunea că totul luase sfârșit odată cu moartea preotului, dar oricât încercase Război ca raportul lui să pară neutru, ca relatarea unei banalități, nu reușise să-și ascundă stânjeneala din voce.

Preotul avea un frate.

Știuseră asta și înainte. Evident că știuseră. Doar că nu păruse important până acum. „Și nici acum nu pare important”, își zise el. Iar dacă devenea important, dacă acest frate al nefericitului preot devenea o amenințare, atunci Spărgătorul de sigilii trebuia să se miște, și încă rapid.

Cu preotul amânase rezolvarea problemei, presupunând că aceasta se va soluționa de la sine odată cu trecerea timpului, dar omul se dovedise insistent și încăpățânat. Nu trebuia să aștepte ca fratele lui să se transforme într-o amenințare. Înainte ca individul să devină iritant, Spărgătorul de sigilii avea să-l zdrobească exact ca pe un vierme ce era.

„Nu se pune problema resurselor”, își zise el, schițând un zâmbet în colțul gurii. Dispunea de contacte, de bani și de forța necesară pentru a obține tot felul de lucruri. Totodată, avea și voință, iar așa ceva îi înspăimânta pe inamici, sau ar fi avut darul să-i înspăimânte, dacă ei ar fi știut cine e el. Spărgătorul de sigilii era imposibil de văzut. Era capabil să strângă mâna celui mai disprețuit inamic fără ca acesta să-și dea seama cine e. Iar când venea vremea acțiunii, Spărgătorul de sigilii se afla în cealaltă parte a globului, în vreme ce oamenii lui atacau.

Cavalerii lui, așa cum le spunea el, toți patru hotărâți să-i îndeplinească ordinele, erau gata se declanșeze orice fel de apocalips pe care

Spărgătorul de sigilii îl socotea adecvat. Îi alesese personal, pentru talentele lor speciale.

Război, generalul lui, era un soldat priceput, care își putea conduce trupele de asalt pe orice teren de luptă.

Molimă, spionul lui, era cel care împrăștia boala prin disimulări și minciuni.

Foamete, organizatorul lui personal de spectacole de groază, era cel care răspândea oroarea pe oriunde trecea.

Moarte, asul lui din mânecă, era măsura puterii lui aproape nelimitate.

Oare ce nu putea face el cu o asemenea cavalerie sub comandă?

„Nu se va ajunge la asta”, își zise. Dar dacă s-ar fi ajuns, de această dată nu aveau să mai existe ezitări. Deocamdată trebuia doar să-i alerteze, dar dacă va fi nevoit să-i dezlănțuie pe toți patru, n-avea să ezite.

Spărgătorul de sigilii se gândi la cele două cuvinte pe care le scrisese în timpul conversației cu Război:

Thomas Knight.

Privi numele omului care acum răscolea inutil ceea ce rămăsese în urma vieții fratelui său și, în vreme ce forma numărul de telefon al primului cavaler, simți aproape că-i pare rău pentru nefericit.

CAPITOLUL 7

Thomas şedea lângă căminul minuscul din salonul liliputan, ascultând vorbele unsuroase ale secretarului iezuit. Răbdarea începea să-l părăsească.

— Ne pare rău pentru pierderea dumitale. Părintele Knight a fost apreciat şi respectat...

— Dar ce s-a întâmplat cu el? întreabă Thomas.

Nu avea chef să asculte detalii din viaţa fratelui său în acel moment. I-ar fi intensificat sentimentele contradictorii.

— Păi, nu ştim prea bine, rosti vocea, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Ce naiba mai înseamnă şi asta?

Vorbise încet, dar îşi dădu seama că preotul de la celălalt capăt al firului considerase replica lui o ofensă.

— Exact asta, răspunse secretarul. Am fost înştiinţaţi de moartea fratelui dumitale de ambasada americană din Manila, dar nu ştim de ce se afla acolo sau ce făcea în acel loc.

— Manila? se miră Thomas. Jim se întoarse spre el, cu o expresie de nedumerire. În Filipine?

— Corect.

— Credeam că se afla în Japonia, zise Thomas, resimţind aceeaşi ezitare de a pronunţa vreun cuvânt legat de acea ţară.

— Şi noi, replică secretarul, iar Thomas crezu că percepe o schimbare în vocea individului. Stinghereală? Nesiguranţă? Chiar a fost acolo, pentru o vreme. Dar se pare că a plecat în Filipine, unde a şi murit.

— Şi cum a murit?

— Credem că într-un accident de circulaţie.

— Credeţi?

— Repet, replică preotul cu răbdare, nu dispun de toate amănuntele. Va trebui să vă duceţi

la ministerul de externe pentru a afla mai multe, sau direct la ambasada statului Filipine.

— Corect. Mulțumesc.

Închise telefonul înainte ca preotul să-i mai țină un nou discurs despre pietate și dreaptă-credință.

— De ce am sentimentul că nu mi se spune toată povestea? întrebă el. Se uita la telefon, dar imediat ce rosti cuvintele, își întoarse privirea către Jim. Preotul se uită în jos. Cum se face că îl cunoști pe polițist?

— Ei, știi tu, răspunse Jim, cu un gest de lehamite. Cartierul e mic. Într-un fel, avem slujbe asemănătoare.

— Nu părea să te placă prea mult.

— Uneori, oamenii pe care cei ca el vor să-i închidă sunt cei pe care oamenii de genul lui Ed și al meu încearcă să... Care e cuvântul?

— Să-i mântuiască?

— Să-i protejeze. Să-i adăpostească, răspunse Jim. Cam așa ceva. În principal, e vorba de copii.

Thomas dădu din cap, continuând să simtă că e dus de nas.

— Spuneai că a fost în Italia înainte de Japonia? întrebă el.

— La o casă parohială din Napoli. S-a întors pentru câteva zile, înainte de a pleca spre Japonia. Uite.

Luă o carte poștală de pe șemineu și suflă praful de pe ea. Vederea prezenta un colaj de statui și mozaicuri de la un sit arheologic, imprimat pe fundalul unui munte conic și al cerului albastru: Pompeii, conform înscrisului de pe spate. Alături stătea scris, cu cerneală albastră: „*De Profundis!* Salutări, Ed.”

— *De Profundis?* se miră Thomas, studiind mozaicul.

— Psalmul 130 și o veche rugăciune catolică, explică Jim. *Din adâncuri*. Este o declarație de credință în fața disperării. „Din adâncuri strig către

tine, o, Doamne; auzi-mi glasul. Pleacă-ți urechea către glasul implorării mele. Dacă Tu, Doamne, ai pune la inimă păcatul, cine ar supraviețui? Dar la Tine găsesc mila și iertarea de păcate.”

— Mi se pare ciudat să scrii așa ceva pe o carte poștală, zise Thomas.

— Eu am luat-o ca pe o glumă, răspunse Jim. Vocea disperării care răsună din acel loc frumos și fascinant.

— Prin comparație cu ce e aici.

— Ed era în elementul lui, fu de acord Jim, zâmbind.

În acea clipă sună soneria.

— Scuză-mă, zise preotul. Ar fi bine să răspund.

După ce Jim părăsi încăperea, Thomas duse mâna în buzunar și descoperi biletul pe care îl scrisese mai devreme. Îl scoase, îl citi, apoi îl mototoli și îl aruncă în coșul de gunoi de lângă ușă. Nu avea de gând să plece încă.

Stătea în picioare când Jim reveni în încăpere. Pe chipul lui se putea citi o expresie de nedumerire și întristare, care nu fusese acolo înainte.

— Ce s-a întâmplat? Cine e?

— Te caută pe tine, răspunse Jim, cu o voce nefiresc de scăzută, aproape ca o șoaptă.

— Pe mine? Cine?

La întrebare îi răspunseră doi bărbați în costume închise la culoare, care intrară în încăpere în urma lui Jim. Unul îi arătă o insignă.

— Domnul Thomas Knight? întrebă el.

Încuviință, simțind că Jim aproape intrase în panică.

— Suntem de la Departamentul Securității Naționale. Vrem să vă punem câteva întrebări despre fratele dumneavoastră.

CAPITOLUL 8

Ziua devenea tot mai ciudată. Emoțional vorbind, Thomas trecuse de la șocul veștii legate de moartea fratelui său, prin ciudata situație de a se confrunta cu resturile propriei vieți, la furia și umilința bății cu individul care își spusese Parks. Acum era mai dezorientat, mai defensiv și mai ultragiat, dar și speriat.

— Nu te joci cu terorismul, zise Jim după plecarea celor doi. S-a terminat cu asta.

Avea dreptate. În trecutul nu prea îndepărtat, dacă ar fi spus ce îl întrebaseră cei doi s-ar fi trezit subiectul multor râsete sardonice, dar acum lucrurile se schimbaseră radical, căci întreaga țară tresărea dacă cineva uita vreo valiză într-un loc public. Thomas mormăi iritat și exasperat de nebunia întregii povești, dar în fapt era de-a dreptul alarmat.

Cei doi aveau peste cincizeci de ani, erau îmbrăcați sobru și părea foarte atenți la ceea ce făc. Unul dintre ei, un tip cu ochi înguști care se prezentase cu numele Kaplan, păruse încordat, privind mereu în jur, de parcă era un arc comprimat, atât fizic, cât și mental. Celălalt susținuse întreaga discuție. Se numea Matthew Palfrey și zâmbea tot timpul, ca și cum ar fi vrut să emane siguranță, deși rezultatul era adesea exact opus. Poate că asta era și scopul aceluia zâmbet permanent.

Îl întrebaseră despre „simpatiile” fratelui său și dacă înclinațiile lui religioase îl făcuseră vreodată să intre în contact cu lideri religioși din afara catolicismului. Îl întrebaseră dacă Ed avusese prieteni sau asociați de origine arabă și dacă ținea în dormitor vreun exemplar din Coran. Îl întrebaseră dacă avusese acces la sume mari de bani sau beneficiase de instruire în mânăuirea armelor, o întrebare atât de bizară, încât în orice

alte circumstanțe Thomas ar fi izbucnit în râs. Îl întrebaseră cât de multe știa Thomas despre ceea ce făcuse fratele lui în ultimele șase luni și dacă primise scrisori sau mesaje electronice de la el, precum și dacă Ed nu suferise cumva ceea ce ei numeau „o criză de credință”. Thomas își amintise expresia *De Profundis* de pe cartea poștală, nuanța de disperare a mesajului, dar se mulțumise să clatine din cap.

După care, extrem de politicoși și spunându-i mereu „domnule”, în maniera oficială tipică celor care vor să dea mereu impresia că sunt la cârma jocului, începuseră cu întrebările despre el. La un moment dat făcuseră observația că are un trecut de „opinii disidente” și „credințe anticulturale”. Fusesse vreodată abordat de cei care susțineau soluțiile violente pentru rezolvarea problemelor care îl preocupau și pe el? Fusesse vreodată în Orientul Mijlociu? Avea legături cu oameni care fuseseră acolo?

Întreaga întâlnire părase suprarealistă, și de câteva ori Thomas își dorise – din nou – să râdă, dar o altă parte a lui ar fi vrut să se facă ghem până la plecarea indivizilor, deși habar n-avea dacă asta se întâmpla deoarece se temea pentru el însuși sau pentru ceea ce făcuse, poate, fratele lui.

„Doar că era imposibil ca Ed să fi avut vreodată de-a face cu teroriștii. În niciun caz.”

Oare chiar era convins de asta? Știa ceva sigur despre fratele lui și despre ce făcuse el în ultimii șase ani?

Singurul moment în care râsese fusesse acela în care bărbații se ridicaseră să plece, iar el, dintr-un sentiment artificial de sfidare, ceruse să afle ce însemnase tot acel interogatoriu absurd.

— Îmi pare rău, domnule, zisese Kaplan. Această informație este secretă.

Și nici atunci râsul lui Thomas nu devenise firesc, pentru că simțise că ar fi trebuit cu adevărat să înceapă să-i fie frică dacă lumea intrase pe

tărâmul unor astfel de clișee comportamentale precum cele exprimate de cei doi indivizi.

— Cum a murit fratele meu? ceruse el să afle.

— Ancheta este încă în plină desfășurare.

— Deci nu vreți să-mi spuneți nimic?

— Nu avem acceptul de a intra în astfel de detalii deocamdată, rostise Palfrey, cel cu zâmbetul permanent pe chip.

— Aș afla mai multe dacă aș zbura până la Manila?

Începuse să fie impertinent, testând limitele răbdării lor, deși era în același timp conștient că nu mai avea slujbă, așa că un drum până în Filipine era puțin probabil, dacă nu de-a dreptul imposibil. Avusese impresia că urmase o foarte scurtă ezitare înainte de a primi un răspuns din partea lui Palfrey.

— Nu vă vor lăsa să intrați în țară.

Thomas făcuse ochii mari.

— Și chiar dacă v-ar lăsa, continuase celălalt, cu o expresie imposibil de descifrat, v-am aresta în clipa în care v-ați întoarce.

— În plus, domnule, spusese Palfrey, vă sfătuiesc să nu discutați cu nimeni despre această chestiune. Ancheta este în plină desfășurare.

Nu-i spusese ce anume – sau cine – era investigat.

CAPITOLUL 9

Thomas vorbi o jumătate de oră la telefon cu Departamentul de Stat și petrecu alte zece minute încercând, fără succes, să dea de ambasadorul american la Manila. Nu reuși să afle nimic. Fratele lui murise în Filipine, dar nimeni nu-i spusese cum murise sau ce căutase acolo. Thomas habar n-avea dacă indivizii știau ce se întâmplase sau nu și le sesizase ezitățile, chiar dacă un asemenea comportament putea fi socotit normal atunci când aveai de-a face cu rude îndurerate ale unui om mort. Simți cum îi crește nivelul de iritare pe măsură ce era pasat de la un individ la altul, dar instinctiv știa că încercările de acest gen nu aveau să-l ducă nicăieri. Era lăsat cu ochii în soare de persoane care nu se intimidau de ceea ce spunea el. În cele din urmă, mulțumi pentru timpul acordat și puse receptorul în furcă.

— Nimic? întrebă Jim.

Thomas clătină din cap.

— Nu pricep, zise el. Sunt pasat de colo-colo.

— Presupun că nu cunoști niciun politician, ambasador sau oficial din Departamentul de Stat, nu-i așa?

Thomas se întoarse spre el atât de repede și cu o privire atât de furioasă, încât Jim se sperie.

— Ce e? se miră preotul. Voiam doar să spun...

— Știu, replică Thomas, revenindu-și repede. Las-o baltă. Credeam că...

Ridică din umeri, după care, observând expresia șocată de pe chipul preotului, zâmbi.

— Soția mea, sau mai degrabă fosta mea soție, lucrează pentru Departamentul de Stat, zise el, ușor stingherit. Dar nu la nivelurile superioare și noi doi nu vorbim, așa că...

Jim se relaxă vizibil.

— Nu vrei s-o suni în legătură cu problema asta?

— Nu, răspunse Thomas.

Acum nu mai zâmbea și Jim își dădu seama că nu e cazul să forțeze nota.

— Dar ce zici de Devlin? propuse Jim.

— Cine?

— Devlin, repetă Jim, ca și cum ar fi trebuit să fie evident. Senatorul Zacharias Devlin; fratele tău îl cunoștea.

— Senatorul Devlin? se miră Thomas. Republicanul care promovează valorile familiei și care susține introducerea rugăciunilor în școli? Ed îl cunoștea?

— S-a întâlnit cu el de câteva ori.

— Nu pari impresionat.

— Crezi că ar trebui să fiu?

— Ești preot, replică Thomas, revenindu-i zâmbetul pe chip.

— Și ce dacă?

— Nimic. Doar că mi-am imaginat că voi, clericii, ați avea mai multe în comun cu un astfel de tip.

Jim îl privi fix.

— Se pare că m-ai confundat cu Pat Robertson, zise el.

— Greșeala mea, replică Thomas, ridicând din umeri.

— Nu-ți prea plac preoții, nu-i așa?

— În general, nu.

— Evident, persoanele de față se exclud, zise Jim.

— Evident.

Cei doi se priviră intens și pentru o clipă situația amenință să devină neplăcută.

— A fost o zi grea, rosti Jim. Pentru amândoi.

Nu se referea atât la urmările morții lui Ed, ci la faptul în sine, iar Thomas, care nu voia să pară ostil, se mulțumi să dea din cap și să ofteze, întrebându-se de ce nu-l putea plânge pur și simplu

pe fratele lui, așa cum ar fi procedat orice persoană normală.

— Eu aş bea ceva, zise Jim. Tu?

— Desigur, ce mama naibii...

Preotul scoase o sticlă de Bushmills dintr-un dulap de bucătărie și turnă două degete generoase pe fundul unor căni mari.

— Nu avem pahare de cristal, rosti el, întinzând una dintre căni. Mi-ar plăcea să dau vina pe jurământul de sărăcie al iezuiților, dar noi luăm ceea ce ni se dă. Iar în zilele noastre nu ni se dau prea multe.

— O, să ciocnim deci pentru zilele bune ale Sfântului Imperiu Roman, zise Thomas, atunci când un act de caritate însemna...

— Dați-ne nouă banii voștri, completă Jim fraza, zâmbind. Uită-te acum la noi. Cunosc chiar și surori carmelite care dispun de lucruri mai bune.

Thomas rânji și luă o gură de whisky irlandez. Era cald și cu gust de fum: o licoare familiară pentru el, la fel de familiară precum copilăria și conflictul în viață.

— E bun, rosti el, ca și cum nu mai băuse așa ceva până atunci.

— Hai să vedem cât de rău le merge băieților din Illinois, zise Jim, îndreptând telecomanda spre televizor.

— Cum se face că Ed îl cunoștea pe Devlin? întrebă Thomas.

— Nu știu sigur. S-a întâlnit cu el imediat după ce s-a întors din Italia. Dar nu atunci a fost prima dată.

— Și când s-a întors?

— Cam cu două luni în urmă. Iezuiții au o casă a lor în Napoli și el s-a dus acolo pentru câteva săptămâni după ce a dat o mână de ajutor aici. Lucra la o carte despre simbolurile creștinismului timpuriu. Habar n-am de ce era interesat Devlin de el.

— Îl știai pe Ed dinainte de a veni să muncească aici?

— Nu prea bine. Ne întâlnisem de câteva ori pe la conferințe și pe la diverse evenimente organizate de dioceză, dar e uluitor cât de individualiști pot fi preoții, mai ales când unul aparține unei dioceze considerate de rang inferior, ca subsemnatul, iar celălalt face parte din rândurile trupelor de asalt papale.

Trupele de asalt papale. Era o glumă veche, iar Thomas își amintea că Ed o folosea adesea în zilele când ei doi vorbeau unul cu altul. Nu era foarte amuzantă și niciodată nu fusese prea clară. Iezuiții nu depuneau doar jurământ de sărăcie, ci și unul de supunere față de papă. Thomas presupunea că pe vremuri asta însemna ceva, dar timpurile se schimbă, iar în ultima vreme faimosul intelectualism de stânga și activismul social al iezuiților stârniseră iritarea Vaticanului.

— Ești sigur că nu ne-am mai întâlnit? întrebă Jim. Ceva de pe chipul tău...

— Nu cred, răspunse Thomas.

— Poate că ai apărut la televizor.

Thomas așteptă, văzu că preotul își aduce aminte și alese să termine cu chestia asta.

— De fapt, chiar am apărut, rosti el. Sunt profesor de liceu. Am fost. Am comis grava eroare de a-i spune unui părinte ce cred cu adevărat despre modul în care și-a crescut fiul mincinos, trișor, plagiator și bătauș, un lucru la care consiliul școlii s-a uitat chiorâș, mai ales de când s-a aflat că respectivul părinte lucra pentru compania care acorda cele mai mari sponsorizări liceului. N-am fost în ceasul cel mai inspirat al vieții mele.

Jim zâmbi, dădu din umeri și își ridică băutura.

— Să bem pentru ieșirea din scenă, zise el.

Thomas bău.

La televizor luă sfârșit repriza a treia a meciului și, în vreme ce jucătorii în maiouri

portocalii ai echipei din Illinois ieșeau de pe teren, începură să curgă reclamele.

— Deci așa îți petreci tu timpul? întrebă Thomas.

Nu avusese intenția să sune atât de condescendent.

În ultima vreme lăsase mereu impresia asta, iar după aceea era de fiecare dată prea târziu ca să se corecteze. Jim se mulțumi să ridice din sprâncene.

— Când nu țin slujbe, răspunse el, și când nu fac vizite la cei bolnavi, nu am întâlniri pastorale, nu organizez discuții între tineri și adulți, nu fac vizite la spital, nu particip la nesfârșitele ședințe parohiale, nu coordonez... — începuse să enumere pe degete sesiunile de consiliere a drogaților și alcoolicilor, strângerea de alimente pentru comunitate, clasele de baptism, cinele pentru mame singure, diverse grupuri de sprijin social, instruirile diaconilor, înmormântările, întâlnirile comunitare. Pe urmă, sunt problemele reale, cum ar fi oamenii care nu-și pot plăti chiria și sunt dați afară din casă în iarna din Chicago... continuă el, de data asta cu mânie în voce, pe care Thomas nu o resimți ca fiind îndreptată împotriva lui. Nu stau tot timpul aici ca să fac mătăanii.

— Sau să urmărești meciuri de baschet, zise Thomas, cu un ton prin care își cerea scuze.

— Un joc pe care îl găsesc confuz și enervant, adăugă Jim. De fapt, e o pedeapsă să mă uit la el.

— Și o amabilitate, zise Thomas, ridicând cana. Pe care o apreciez.

Jim ridică din umeri, ca pentru a demonstra că nu avea resentimente.

— Ți-a plăcut Ed, zise Thomas.

— Avea mult suflet. Și nu pentru că era preot. Era un cititor mult mai pasionat decât mine, dar nu-l deranja să-și petreacă după-amiaza spălând vase la chiuveta din bucătărie. Ce bine e să cunoști

un preot ale cărui idei despre libertate chiar sunt puse în practică.

Thomas dădu din cap și zâmbi.

— Crezi că ar trebui să vorbesc cu senatorul?

— N-ar strica.

Urmă o scurtă tăcere.

— Așadar, reluă Jim, uitându-se la televizor, ce s-a întâmplat? Adică între tine și Ed. Nu v-ați despărțit așa, pur și simplu. În pozele alea de la nuntă păreați destul de fericiți împreună.

Putea răspunde în atât de multe feluri la o asemenea întrebare, așa cum mai răspunsese și altora înainte... Multe dintre răspunsuri erau eschive menite să ascundă adevărul. Dar Thomas era obosit și avea impresia că era foarte posibil să nu-l mai revadă niciodată pe preot.

— El a pus capăt căsătoriei mele, răspunse el.

CAPITOLUL 10

Thomas ședea în camera de primire a senatorului Zach Devlin, din strada South Dearborn. Își privi mâinile. Se simțea copleșit de acel loc, cu covoare imaculate, cu mobila bine lustruită și cu fotografiile înrămate și cât se poate de oficiale ale lui Devlin arătând încrezător și impozant. Pe vremuri ar fi fost încântat de perspectiva de a se întâlni cu cineva din echipa unui senator republican și s-ar fi simțit plin de sine și agresiv, gata să facă cele mai diverse lucruri dacă i s-ar fi cerut.

„Mă întrebam, domnule senator, cum ați putea începe să apărați o politică – și folosesc acest cuvânt în sensul lui cel mai larg – atât de stupidă...”

Ei bine, așa ceva nu mai era posibil în ultima vreme, și cu siguranță nu în această zi. Azi, Thomas era nervos și se gândise cel puțin o dată în ultimele zece minute să se ridice și să ia ascensorul de la etajul 39 până în hol, de unde să iasă pe străzile reci și mușcate de vânt ale orașului.

Când sunase prima dată la biroul senatorului, se așteptase să fie pasat de la un om la altul, așa cum se întâmplase când telefonase la Manila sau, în cel mai bun caz, să i se dea o adresă la care să scrie sau un număr de telefon din Washington al vreunei purtătoare de cuvânt a partidului. În schimb, fusese lăsat să aștepte puțin, apoi fusese invitat să discute cu o secretară, după care fusese lăsat iarăși să aștepte, de această dată ceva mai mult. Exact în clipa în care se pregătea să renunțe la aventură și să închidă, secretara revenise și îi spusese să vină la biroul senatorului în acea după-amiază. Păruse ușor surprinsă, chiar impresionată. Thomas pusese receptorul în furcă având un moral oarecum mai bun, dar acesta îi scăzuse pe măsura

scurgerii orelor, iar acum era într-o stare vecină cu panica.

Recepționera, o tânără blondă cu un zâmbet strălucitor și larg, răspunse la telefon, rosti „da” de două ori, apoi închise și se uită la Thomas.

— Domnul Hayes vă primește acum, zise ea.

— Domnul Hayes? se miră Thomas, ridicându-se încet în picioare.

Nu era cu adevărat o întrebare, ci mai degrabă o oportunitate de a mai scăpa de incertitudini.

— Secretarul personal al senatorului și șeful biroului senatorial, răspunse fata, arătându-i o ușă lambrisată.

— Bine, replică Thomas, neștiind ce să mai spună. Mulțumesc.

Rod Hayes era cam de vârsta lui Thomas, deși părul tuns scurt lăsa să se vadă un început de încărungi pe la tâmpile. Individul purta ochelari negri cu rame din baga, care i-ar fi putut conferi un aer de om studios, dar care arătau ca și cum i-ar fi fost împrumutați de cineva ca să contrabalanseze statura lui athletică. Omul era lat în umeri și piept, iar costumul de culoare închisă nu reușea să ascundă trupul bine antrenat. Thomas văzu că ochii lui sunt cenușii, ușor adumbriți și inteligenți. Dar așa ceva era de înțeles. Dacă cei de la Securitatea Națională îl considerau pe Thomas un disident mărunț, era foarte posibil ca Hayes să știe că se afla în compania unui inamic politic.

Omul schiță un zâmbet ușor și, prin aceasta, credibil.

— Domnule Knight, rosti el, îndepărtându-se de fereastră și întinzându-i o mână puternică și bronzată. Mă bucur că ați putut trece pe aici. Vă rog, luați loc.

Thomas se duse spre scaunul indicat și se așeză pe el, cu prudență.

— Ne pare rău să auzim de pierderea suferită, continuă Hayes. Părintele Knight a fost un prieten bun al senatorului și un aliat important.

— Chiar așa? se miră Thomas.

— O, da, răspunse Hayes, alegând să trateze întrebarea ca fiind sinceră și nu o batjocură, așa cum, de altfel, intenționase Thomas.

În fond, nu știa absolut nimic despre ce făcuse fratele său în ultima parte a vieții și, cu toate că Ed pe care îl cunoscuse el era un adept fervent al democrațiilor, acel Ed dispăruse de mult de pe radarul lui Thomas, cu mult timp înainte de a muri.

— Noi doi nu am fost chiar așa de apropiați, zise Thomas, alegând să atace subiectul frontal, dar știu că era un om principial.

— Categorie.

— Păi, de aia am și vrut să discut cu dumneavoastră, zise Thomas.

Biroul acela, cu fereastra curată ca lacrima și tapiseriile lucitoare, acest tânăr și athletic conservator de succes, dar și subiectul conversațiilor lor, îl făceau să se simtă stingher și nerăbdător să plece.

— Se pare că nu reușesc să aflu prea multe lucruri despre ceea ce făcea fratele meu atunci când a murit, și se mai pare că asupra mea se efectuează un soi de anchetă legată de securitatea națională. Nu cred că dumneavoastră sau domnul senator îmi puteți spune mai multe sau puteți face ceva ca să... ăăă... lămuriți aceste aspecte, dar mă întrebam... de vreme ce senatorul îl cunoștea...

Renunță. Ar fi trebuit să-și exerseze discursul înainte. „Să lămurească aceste aspecte?” Parcă ar fi cerut un soi de favoare. Mai rău, suna ca și cum el ar fi fost vinovat de ceva.

— Securitate națională? întrebă Hayes, aruncându-i o privire dură.

Thomas se dezumflă și mai tare. Sperase ca unul dintre cei de acolo să-i poată spune ceva imediat. Era însă evident că nici ei nu știau mai multe decât el.

Îi povesti despre problemele întâmpinate atunci când ceruse informații despre moartea fratelui său și despre discuția cu cei doi de la Securitatea Națională. Nedumerirea lui Hayes păru să crească, și îl lăsă pe Thomas să se încurce și mai tare în depănarea poveștii. Când ajunse la partea cu intrusul care scosese sabia, Hayes se agită ușor și mușchii din jurul ochilor i se încordară. Dădu încet din cap după ce Thomas se opri, scoase un pix din buzunarul hainei și începu să scrie ceva pe o hârtie, mormăind din când în când câte o întrebare fără a-și ridica privirea.

— Și când au venit cei doi?

— Mai știți cu cine ați vorbit în Manila?

— Să fi fost un soi de accident rutier?

De fiecare dată Thomas își înclină capul și răspunse, simțindu-se ca un copil îngenunchat într-un confesional.

— Bine, rosti Hayes după o pauză de câteva secunde în care păru să decidă dacă chestiunea era epuizată sau nu. Lăsați datele dumneavoastră de contact la secretară și o să vedem peste ce reușim să dăm. Evident, dacă este o chestiune de securitate națională, nu putem face prea multe, dar...

Se opri, privind peste capul lui Thomas, spre ușă.

— Nu este, rosti o voce din spate.

Thomas se întoarse și îl văzu pe însuși senatorul Devlin stând în cadrul ușii. Era un individ mare, emanând încă putere în ciuda celor peste șaiszeci de ani. Avea părul des și alb, sprâncene stufoase, ochii albaștri și părea oarecum sălbatic. Hayes se ridică în picioare, clar surprins.

— Domnule senator, bâigui el, acesta este...

— Thomas Knight, rosti senatorul. Da, știu. Fata de afară își folosește limba pe post de creier.

Intră cu pași mari, ca și cum abia descălecuse, și se deplasă prin încăpere de parcă ar fi împins

greutăți cu șoldurile: era un bărbat obișnuit să adopte calea directă către orice obiectiv.

— Ed Knight nu a fost terorist, pufni el peste umăr, în vreme ce își trântea servieta pe biroul lui Hayes. Cineva a încurcat rău lucrurile.

— Nu credeți că ar trebui să lăsăm povestea în seama celor de la Securitatea Națională sau de la CIA...? începu Hayes, cu o voce imploratoare, copleșit de apariția neașteptată a șefului său.

— Nu, știi prea bine că nu, tună senatorul, aruncând o privire de oțel secretarului său. Îl cunoșteam bine pe Ed Knight, iar moartea lui este o pierdere enormă pentru această comunitate. Faptul că idioții ăia din Washington vor să-i pângărească memoria prin transformarea lui într-un soi de activist paramilitar de stânga doar pentru că s-a întâmplat să moară într-un loc nepotrivit e mai mult decât o insultă. Aici e vorba de incompetență și stupiditate și... căută un termen potrivit... blasfemie.

Hayes deschise gura ca să răspundă, dar nu mai spuse nimic. Își furișă privirea spre Thomas, care se ridica încet în picioare, simțindu-se ca și cum nimerise în toiul unei certe de familie.

— Nu spune nimic, Hayes, zise senatorul, ridicând o mână autoritară.

Individul umplea întreaga încăpere, ca un general care își conduce trupele de pe turela tancului.

— Domnule Knight, continuă senatorul, întorcându-și privirea intensă spre Thomas, aveți cuvântul meu de american că vom reabilita numele fratelui dumneavoastră și îi vom determina pe idioții ăia să-și facă treaba așa cum trebuie.

Thomas se trezi că zâmbește, inexplicabil, resimțind ceva asemănător mândriei, dar știind în același timp că un astfel de sentiment era absurd și greu de conceput. Însă îi mulțumi oricum senatorului, incapabil să nu se simtă privilegiat că se afla în prezența acestuia și uimit de tonul lui,

deși știa că, în fond, nu conveniseră asupra niciunui amănunt.

— Stați jos, zise senatorul. Vom bea ceva. Senatul nu e în sesiune, corect? Dacă ar fi fost, m-aș fi aflat în Washington, împotrivindu-mă impulsului de a-i da una peste moacă distinsului senator de Massachusetts.

Zâmbi șmecherește.

— Spuneți-mi povestea dumneavoastră, îl invită el pe Thomas.

Acesta se conformă. Ca și Hayes, senatorul rămase tăcut, mulțumindu-se să-l privească atent, pufnind și încruntându-se din când în când, apoi dând din cap spre secretarul lui când Thomas ajunse aproape de final.

Hayes ieși din încăpere.

— E un om bun, rosti el, arătând cu capul în vreme ce secretarul închidea ușa. E un conservator, cu „c” mic, poate, și ceea ce eu numesc un republican strângător de fonduri, cu tendința de a fi ceva mai religios decât dumneavoastră, dar mai am încă până să-l transform într-un luptător adevărat.

— În vreme ce dumneavoastră sunteți un conservator cu „C” mare? replică Thomas, regăsindu-și ceva din aciditatea lui obișnuită.

— Nu există vreo literă suficient de mare pentru asta, replică senatorul, în vreme ce zâmbetul i se lărgi până ce își arătă dinții. Să înțeleg că dumneata nu ești?

— Nu sunt, recunosc Thomas.

— Ei bine, mare păcat. Dar respect dreptul de a crede orice porcării liberale care vă plac. La naiba, mi-aș da și viața în luptă ca să-l dobor pe cel care nu respectă așa ceva. Aveți o poveste pe cinste, domnule Knight. Tipul ăsta care v-a pocnit... căuta ceva anume?

— Cred că da, răspunse Thomas, dar habar n-am ce.

Senatorul se încruntă, îngustându-și fruntea lată cu vreo doi centimetri, după care dădu din cap.

— Hayes! HAYES! tună el brusc. Unde te-ai dus, în Kentucky?

Hayes reapăru în ușă cu o tavă pe care se aflau trei pahare de cristal, fiecare cu două cuburi de gheață și băutură de două degete.

— Bourbon-ul e bun? întrebă senatorul, dându-i un pahar lui Thomas.

— E foarte bun, răspunse el, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus că nu.

— În amintirea fratelui dumitale, zise senatorul, ridicând ușor paharul. A fost un om bun și un preot bun. Iar asta o spune un baptist sudist fanatic: evident, vorbind la modul spiritual.

Dădu băutura pe gât dintr-o singură sorbitură și trânti paharul pe biroul din mahon lustruit. Hayes își ridică și el paharul pentru toast, dar nu bău.

— Așadar, Rod, aici de față, v-a oferit ceva util sau v-a amețit cu vorbăria lui birocratică în doi peri?

Thomas schiță un zâmbet și se uită la Hayes, care îi întoarse zâmbetul cu o expresie din care răzbătea o răbdare infinită.

— O, mi-a fost de mare ajutor, mulțumesc, răspunse Thomas, și mi-a spus să las informațiile de contact în caz că...

— Porcării birocratice, izbucni Devlin, uitându-se urât la secretarul lui, care se ocupa de băutura lui neatinsă, ca un șef de sală care abia aștepta să ia paharele goale ale celorlalți. Nu știu ce naiba se petrece acolo – în Manila, adică, deși cred că același lucru e valabil și în Washington – dar voi afla și vei afla și dumneata de la mine. Între timp, să nu faceți nimic care să trezească bănuielele cuiva. Lăsați munca de detectiv în seama autorităților. Și în seama mea.

— Vă mulțumesc, domnule senator, zise Thomas, gustând din băutura lui. Vă deranjează

dacă vă întreb cum l-ați cunoscut pe fratele meu?

Devlin păru să ezite câteva clipe, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte, dar Thomas avu impresia că Hayes îi aruncă o privire rapidă și se întrebă ce fel de mesaj fusese schimbat între cei doi. Un avertisment? O atenționare? Ceva de genul ăsta. Orice ar fi fost, îi amintea că, în ciuda lăudăroșeniei, senatorul era politician de carieră. Asemenea oameni nu ajungeau acolo unde erau spunând doar ce le trecea prin minte, chiar dacă senatorul era maestru în crearea iluziei că exact așa stăteau lucrurile.

— M-a abordat cam cu un an în urmă, răspunse Devlin, cu capul înclinat meditativ într-o parte. Avea niște idei pentru un fel de organizație bazată pe credință: interconfesiuni, înțelegeți. Lideri ai comunității locale lucrând împreună pentru abordarea cauzelor problemelor sociale din oraș. Mi-a plăcut ideea. Mi-au plăcut Ed și modul în care el gândea. Deștept, mă înțelegeți, dar nu din cale afară de deștept: la concret, nu ceva abstract. Nu mă împac deloc cu toate teoriile și conceptele elevate, care nu aduc niciodată pâine pe masa cuiva...

— Și nici nu lasă pe nimeni să muncească pentru acea pâine, îl întrerupse Thomas.

Devlin dădu din cap, ignorând ironia.

— Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, replică el.

— Și ați păstrat legătura? întrebă Thomas, evitând subiectul deschis. V-ați întâlnit după ce s-a întors din Italia.

Din nou o ezitare de o clipă din partea lui Devlin și tensiunea care păru să-l cuprindă brusc pe Hayes.

— Da, răspunse senatorul. Am vrut ca el să intre în consiliul de administrație al unei școli locale. Avea experiența necesară. Ar fi fost foarte bun pentru această treabă. Numai că se devotase muncii din parohie și cărții pe care o scria. Nu mai

avea timp și pentru altceva. Evident, am fost dezamăgit, dar i-am respectat alegerea.

— Și după aceea? Ați mai vorbit cu el înainte să plece în Filipine?

— Vreți să ajungeți undeva, domnule Knight? rosti senatorul cu un rânjet șmecheresc. Încep să am impresia că sunt interogat.

— Sunt doar curios, replică Thomas, bățând în retragere. Încerc să umplu spațiile goale. Noi doi nu eram apropiați, cum am mai spus, și... În fine, cred că încerc doar să aflu ce căuta acolo.

Senatorul se apropie de marginea biroului, se înclină, aplecându-se spre Thomas și aruncându-i o privire rece și scrutătoare.

— Vă temeți că s-ar putea să existe un sâmbure de adevăr în toată chestia asta cu terorismul, zise el. Vă simțiți vinovat că ați pierdut contactul cu fratele dumneavoastră și vă puneți problema ca nu cumva el chiar să fi deviat de la calea dreaptă și să fi devenit un trădător al patriei sale.

Thomas nu răspunse, nesigur de ceea ce gândea despre cuvintele lui Devlin, dar se înclină ușor sub privirea fixă a senatorului. Devlin rosti următoarele cuvinte rar și cu precizie:

— Scoateți-vă... chestia asta... din minte.

Thomas încuviință.

— Fratele dumneavoastră nu a fost terorist. Chestia asta va lua sfârșit. Amintiți-vă de Ed pentru ceea ce a fost, nu pentru ceea ce câțiva burocrati cu mintea aiurea cred că ar fi putut să fie. În zilele noastre toată lumea se teme: se teme chiar și de propria-i umbră. Toți văd teroriști și simpatizanți ai acestora pretutindeni. Ed nu a fost așa. Știți asta.

Thomas dădu din cap, întrebându-se dacă împărtășea convingerea senatorului. Oricum, ei doi nu prea împărtășeau altceva.

CAPITOLUL 11

Lui Thomas îi lipsea orașul. Ca tânăr petrecuse mult timp acolo, dar după ce munca și casa îl limitaseră la împrejurimile modeste ale orașului Evanston, începuse să ajungă tot mai rar în centru. Îi plăceau spațiile largi, cenușii, din Chicago, copacii golași și vântul care vălurea apa lacului. Se îndreptă către mal, gândindu-se la Ed și întrebându-se ce avea să facă cu propria lui viață după ce căutările aveau să se încheie. Ajunse la Grădina Zoologică Lincoln Park fără să-și dea seama și, cum locul părea liniștit, iar intrarea era încă – uimitor – liberă, intră, așa cum făcea de atâtea ori în vremea când el și Ed erau copii.

Locul nu era atât tăcut, cât pustiu. Era după-amiază târziu și foarte frig, dar se trezi plimbându-se aiurea de unul singur, gândindu-se cu o ciudată satisfacție că era prea frig chiar și pentru ca animalele să se aventureze afară din adăposturile lor. De obicei avea sentimente contradictorii în legătură cu grădinile zoologice, fiind atras de frumusețea și maiestuozitatea animalelor, dar nutrind simultan ceva asemănător cu mila pentru aceste creaturi, oricât ar fi încercat să se convingă că astfel de locuri serveau mai multor scopuri pozitive. Astăzi resimțea doar un soi de pace interioară și o alunecare pe panta fantomatică a amintirilor.

Văzu o familie, un bărbat tras la față cu soția lui, care băteau în geamul gorilelor, spre deliciul copiilor lor care țipau. Thomas vru să obiecteze față de gestul lor, dar nu avea energia necesară, iar gorilele se mulțumeau să privească placide, așteptând plecarea oamenilor. Trecu pe lângă felinele mari, uitându-se cum se agită de colo-colo leoparzii zăpezilor, apoi ieși din nou în frig, acolo unde leii stăteau lungiți pe bolovani peticiți cu zăpadă, separați de el doar de un gard jos și un șanț

adânc. Întotdeauna își sfârșeau călătoria aici pe vremea copilăriei, el și Ed, trecând de la o cușcă la alta și dezbătând aprig, dar amiabil, care felină e mai tare, la fel cum discutau despre tot felul de alte subiecte. Leii arătau așa cum păreau să arate dintotdeauna, indiferenți și somnoroși, tolerând cu lenevie oamenii ca el, care veneau să caște gura în fața lor, conștienți că erau stăpâni în propria ogradă, oricât de mică ar fi fost aceasta. Chiar și astfel închiși, chiar și în iarna din Chicago cu turnurile cenușii de beton ale orașului într-o parte și apele și mai cenușii ale lacului Michigan de cealaltă parte, leii aduceau cu ei o bucățică din savana în care fuseseră stăpâni.

„Așa ceva trebuie respectat”, își zise Thomas, resimțind brusc și acut absența fratelui său, așa cum nu i se mai întâmplase în acea zi.

Se uita cu atenție la o leoaică ce mârâia și se scărpină absentă la ceea ce se petrecea în jur, așa că nu sesiză prezența bărbatului decât atunci când ajunsese lângă el. Omul era îmbrăcat cu o haină groasă, mănuși și o șapcă tricotată care îi acoperea cea mai mare parte a feței. Thomas începu instinctiv să se îndepărteze. Omul era prea aproape și prea înfofolit. Brusc, individul își înfipse un braț în spatele lui, împingându-l în gard.

Thomas încercă să se elibereze, dar tipul – era un alb, dar mai mult de atât Thomas nu putea să vadă – își împinse încheietura mâinii stângi în coloana lui vertebrală, cu o mișcare expertă care încetă înainte ca el să fi reacționat în vreun fel. Thomas presupuse că individul îi voia portofelul – și așa cum merseseră lucrurile în ultimele două zile, i l-ar fi dat bucuros – dar acesta nu își îndreptă mâna într-acolo. Apoi individul își ridică genunchiul și îl izbi în pânțe, făcându-l să se îndoaie de mijloc.

— Las-o baltă, sâsâi atacatorul, cu gura lipită de urechea lui.

Timp de câteva secunde, Thomas nu-i înțelese cuvintele. Copleșit de o furie neașteptată, își reveni din înghesuiala în care se trezise prins și îl lovi pe individ cu pumnul drept. Îl izbi în partea laterală a capului, orbindu-l pentru câteva momente. O clipă avu impresia că celălalt se pregătește să o ia la fugă, însă lovitura lui îl înfuriase doar, așa că individul îl lovi cu capul, cu un mârâit atât de feroce și o privire albastră de gheață, încât Thomas se dădu înapoi și panica luă brusc locul furiei. Își ridică pumnii ca să-și protejeze fața de măcelul pe care îl anticipa, dar greșeala comisă aproape că îl ucise.

Nu urmă o serie furibundă de lovituri. În schimb, individul se apropie și îl prinse pe sub brațe, într-o îmbrățișare sufocantă, de urs. După aceea îl ridică și îl împinse, iar Thomas își simți trupul strivit de gardul cuștii. Zări pentru o clipă ochii cuprinși de turbare ai celuiilalt și întinderea pustie a grădinii zoologice, după care lovi și zări iarăși pe chipul celuiilalt durerea, apoi o hotărâre implacabilă.

Brusc, Thomas își dădu seama că alunecă pe spate, peste balustrada metalică și peste gardul de sârmă al cuștii. Capul și partea de sus a corpului erau suspendate, după care realizează că pică pe spate și se rostogolește în aer. În timp ce cădea, încercă să se agațe de gard, dar degetele sale nu se prinseră de nimic.

Se rostogoli greoi în aer, desprinzându-se de marginea de beton a cuștii și plonjând mai bine de șase metri în șanțul uscat. Mintea i se agita febrilă anticipând îngrozit și înfuriat impactul dureros. Cerul dispăru deasupra lui și el căzu ca o piatră.

CAPITOLUL 12

Ateriză printre buruienile de pe fundul șanțului, zdrobindu-se de pământul înghețat și dur ca piatra și lovindu-se de o cracă ajunsă cine știe cum acolo. Piciorul stâng suferi cel mai tare, preluând întreaga greutate a corpului, astfel că se îndoi nefiresc sub el. Simți cum i se taie respirația și cum îl străbate o durere ca un junghi de foc. Zări o pleiadă de stelute albe în fața ochilor, apoi nu mai văzu nimic.

După ce deschise ochii, avu nevoie de câteva secunde ca să-și amintească unde se află. Habar n-avea de câtă vreme zăcea acolo. Stratul de zăpadă nu fusese suficient de gros ca să-i atenueze căderea. Își simțea coastele și șalele zdrobite. Când încercă să se miște, piciorul stâng îl săgetă de la genunchi în jos cu o asemenea ferocitate, încât fu iarăși pe punctul de a leșina.

„Stai nemișcat. Așteaptă.”

Deschise ochii. Nu se vedea nimeni în jur. Nici urmă de atacator sau de alți vizitatori care ar fi putut vedea altercația. Zărea doar cerul, pereții abrupti ai șanțului și ramura de copac care fusese aruncată acolo cu luni în urmă și zăcuse, așteptându-l să cadă pe ea.

— Ajutor! reuși el să îngaime.

Era doar un geamăt, care îl făcu să și tușească. Gemu din nou și închise iarăși ochii, redeschizându-i când auzi, plin de speranță, o mișcare deasupra lui.

„Cineva m-a văzut căzând”, își zise. „Slavă Domnului!”

Dar când redeschise ochii, nu văzu pe nimeni dincolo de balustradă. Apoi o pietricică se rostogoli pe peretele de stâncă, iar el, dându-și seama că mișcarea provenea din cealaltă parte, își întoarse ochii într-acolo. Capul imens al leoaicei stătea aplecat deasupra lui.

„Oh, Doamne!”

Animalul se întinse și își puse o labă imensă pe marginea șanțului, testând rezistența pietrelor în timp ce încerca să vadă mai bine ce se afla jos. Era la doar patru metri deasupra, chiar în dreptul lui. Thomas putea vedea bine ghearele rășchirate și pernutele de pe dosul labei.

„Dacă animalul ăsta cade peste mine...”

Felina avea ochi de chihlimbar și o pată deschisă la culoare pe bot. Își deschise gura, în parte ca exercițiu, în parte ca un căscat, și Thomas își dădu seama că animalul i-ar fi putut cuprinde capul între fălci. Colții arătau ca niște pumnale imense, de un alb-gălbui. Leoaica își mișcă o ureche, apoi își coborî capul, cu privirea la fel de strălucitoare și de concentrată asupra ființei aflate pe fundul șanțului.

„Stai nemișcat.”

Pentru o secundă, își aminti de amestecul de pilule pe care se gândise să îl ia cu doar câteva zile în urmă și de tentația de a le înghiți pe toate deodată. Acum zăcea acolo, plin de vânătăi, probabil și cu ceva fracturi, și cu o felină de două sute de kilograme care îl privea de deasupra, iar ironia bruștei lui dorințe de viață îl izbi atât de puternic, încât izbucni fără să vrea în ras.

Urechile leoaicei receptară sunetul și animalul își întinse gâtul și umerii. Thomas își înăbuși chicotitul și continuă să stea nemișcat. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că mârâitul surd pe care îl auzea, un sunet asemănător celui scos de un motor aflat la mare depărtare, provenea de fapt din gâtul animalului.

Încercă să ignore durerea și să rămână absolut nemișcat, și respinse din nou tentația de a izbucni în râs. Își zise că a fi mâncat de un leu poate fi ceva absurd, dar nu este deloc amuzant. Nu dacă cel mâncat ești chiar tu.

Cel puțin, ar fi ajuns pe toate canalele de știri.

„Mă tem că asta nu mi-e suficient”, își zise el.
„Trebuie să ies de aici.”

Încet, cumplit de încet, cu fiecare părticică a corpului urlând de durere, începu să se ghemuiască. Asta însemna să-și mute privirea de la leoaică, o perspectivă îngrozitoare care îl făcu să ciulească la maximum urechile ca să audă dacă animalul coboară cumva peretele de piatră. Bănuia că l-ar fi ajuns din două salturi și că nu ar fi suferit deloc de pe urma acestora, mai ales dacă ateriza pe ceva moale.

„Adică pe ceva ca mine.”

„Îți ești singur de mare ajutor, ce să zic”, replică el vocii interioare. „Te sperii singur, ca un idiot.”

Poate că nu reușea să se cațere din nou fără ajutor, dar se îndoia că mintea leilor funcționa într-un asemenea mod, așa că nu-i rămânea decât să spere că bestia nu se simțea cu nimic amenințată de prezența lui și că era deja sătulă. Strâmbându-se de durere, se întoarse către celălalt perete al șanțului și privi bine pietrele.

S-ar fi putut cățara, deși nu știa dacă va avea energie pentru așa ceva. Nu-și putea lăsa greutatea corpului pe piciorul stâng mai mult de o secundă înainte ca durerea să devină sfâșietoare. Se uită la leoaică. Felina îl urmărea de pe buza șanțului, mișcându-și ușor capul, dar continuând să-l fixeze cu privirea. În acea clipă, conștientiză gravitatea situației în care se afla. Felina măsura distanța, pregătindu-se de salt.

Dacă rămânea acolo unde era, ar fi devenit doar o bucată de carne pentru fălcile bestiei. Felina mârâi din nou și dădu din coadă, iar el știu că e pe punctul de a se năpusti chiar înainte ca ea să-și încordeze mușchii.

Thomas nu se îndoise nicio clipă că leoaica putea coborî peretele de stâncă, dar îl surprinse ușurința cu care animalul trecu la atac. Fiara sări cu o singură mișcare lejeră, aproape leneșă, cu

labele ei imense amortizând impactul, astfel că membrele ei abia atinseră peticele de zăpadă depuse pe sol. Ateriză la trei metri depărtare și se opri, cu ochii galbeni ațintiți asupra lui și cu botul salivând ușor.

Acolo, jos, felina părea chiar mai mare decât înainte. Atent să nu-și ia privirea de la ea, Thomas pipăi în spatele lui solul înghețat, după creanga ruptă pe care aterizase. O găsi, se ridică repede, sfâșiat de durere, și făcu doi pași în spate chiar înainte de a ajunge în poziție verticală, în același timp scoțându-și jacheta. Leoaica păru să se întindă înainte, ca un om dintr-un autobuz care încetinește și care se apleacă în față din pricina inerției. Thomas știa că pentru felină inerția era ceva natural, așa că, atunci când va crede că sosise vremea, se va năpusti spre el. Iar dacă o făcea, el murea. La asta se reducea totul.

Pentru o secundă, se gândi să folosească creanga drept armă, dar gestul ar fi fost inutil. Dacă felina sărea în acel moment, chiar dacă el ar fi avut un lansator de rachete, tot n-ar fi putut să o împiedice să-l ucidă. Totul depindea de decizia animalului.

Felina îl fixă fără să clipească și el o privi la rândul lui fix, în vreme ce ținea în mână creanga și jacheta. Când se simți pregătit, inspiră scurt, se ridică în picioare și scoase un urlet din rărunchi, agitând în același timp creanga cu haina pe ea, ca pe un steag de luptă.

Era un gest absurd, disperat, ca al unui sălbatic din Antichitate, care s-ar fi aruncat singur împotriva scuturilor implacabile ale legionarilor romani. În momentul în care rămase fără aer, inspiră din nou și urlă iarăși, menținând intensitatea sunetului cât putu de mult.

Felina ezită, iar privirea ei se îndreptă spre vârful jalnicei sperietori constituite din creanga pe care spânzura jacheta. În câteva secunde, Thomas își dublase înălțimea, iar leoaica era, dacă nu

speriată, măcar surprinsă, ba chiar devenise nesigură. Prada era mai mare și cu siguranță mai zgomotoasă decât se așteptase ea. Ignorând durerea sfâșietoare din picior, Thomas dădu ca nebunul din brațe și scoase încă o dată urletul de barbar.

Thomas văzu trupul felinei contractându-se. Îi văzu capul retrăgându-se o secundă și privirea îndreptată în altă parte, în vreme ce mintea ei de animal cântărea opțiunile. Era un indiciu vag că ar putea să iasă victorios – o frază care nu i se păruse niciodată mai potrivită ca acum – și își reînnoi urletul cu o vigoare neașteptată. După câteva secunde, felina începu să dea înapoi.

În acel moment, Thomas se întoarse cu spatele la leoaică și se întinse cât putu de mult în sus pe peretele de stâncă, după care sări, căutând puncte de prindere. Peretele era rozaliu și fusese construit ca să semene cu un strat de pietre erodate de timp. Ca atare, avu de ce să se prindă, în vreme ce felina nu avea de ce să se agațe. Scutindu-și cum putea mai bine de efort piciorul stâng, își trase greutatea corpului în sus câțiva pași, până când reuși să ajungă la gard.

Știa că n-ar fi trebuit să-și ia privirea de la leoaică, dar era prea disperat ca să joace totul pe o singură carte. Când privi înapoi, văzu că felina se răzgândise. Animalul se repezi la peretele șanțului și se aruncă spre el, mârâind înnebunit și dând cu laba.

Thomas își trase piciorul din raza lui de acțiune, se luptă cu gardul, ca să nu piardă priza, și apoi înșfăcă balustrada de deasupra lui, în vreme ce felina căzu pe fundul șanțului. Înainte ca ea să sară din nou, el se cățăra peste gard, chicotind în sinea lui, ușor isterizat din pricina sentimentului de ușurare.

Abia revenise pe teren sigur, că zări o negresă solidă în uniformă, care venea în direcția lui, dinspre carusel.

— Ce *naiba* crezi că faci acolo? tună femeia.

Venea repede, cu ochii mari și plini de furie, aproape la fel de amenințătoare ca leoaica de care el abia scăpase.

Thomas analizează situația, ridică o mână în semn de scuze și porni șchiopătând către bazinul focilor și către ieșire. În vreme ce se îndepărta, se uită rapid spre șanț, de unde leoaica îl privea încă intens. După ce ieși din grădina zoologică, cercetă strada cu privirea, după un taxi.

*

— E mort? întrebă Spărgătorul de sigilii.

— Nu, răspunse vocea din telefon. Vocea lui Război. E zguduit bine și plin de vânătași. Poate va avea nevoie de un doctor, dar va supraviețui.

— Probabil că e bine și așa, replică Spărgătorul de sigilii. Dar e speriat, da?

— Poți conta pe asta.

— Suficient de speriat?

Război ezită și Spărgătorul sesiză imediat.

— Asta credeam și eu, rosti el.

— O s-o lase baltă, zise Război. E *profesor de liceu*. Nici măcar nu-i plăcea de fratele lui. O s-o lase baltă.

— Poate că da. Dar în caz că n-o face, vreau să stai aproape de el, mai ales dacă începe să adulmece ceva.

— Dar nu are nimic de adulmecat aici.

— Nu aici, replică Spărgătorul de sigilii brusc iritat, după care se calmă la fel de repede: Îl trimite pe Molimă înapoi la Napoli. Pentru orice eventualitate.

— E imposibil ca Knight să se ducă în Italia, ripostă Război. De ce ar face asta?

— Am spus „pentru orice eventualitate”. Deocamdată, așteaptă și supraveghează. Oricum, dacă e să te ocupi de el aici, lucrurile vor ieși urât. Cine știe, adăugă Spărgătorul de sigilii cu un zâmbet la fel de brusc ca iritarea anterioară, poate că o călătorie în Europa este tocmai ceea ce îi

trebuie domnului Knight. În definitiv, lumea în întregul ei este un loc foarte periculos.

CAPITOLUL 13

Era deja întuneric când Thomas ajunse din nou la locuința parohială; ploaia se transformase în lapoviță. Nevăzând nicio lumină aprinsă în clădire și neauzind zgomot, urcă scara spre camera lui Ed și se așază pe patul acestuia. Era aproape convins că își scrântise genunchiul și glezna în cădere, dar nu credea că-și rupsese ceva. Avea să fie plin de vânătași negre dimineată, dar în esență, avusese mare noroc.

„Nu ți s-a întâmplat prea des să te bucuri la sfârșitul unei zile pentru că nu ai fost mâncat de o bestie cu colți, nu?”

Zâmbi în sinea lui.

— Las-o baltă, îi ceruse atacatorul.

Zâmbetul i se stinse. Nu existaseră nicio tentativă de jaf și nici vreun râs șmecheresc pentru vreo șotie reușită, chiar dacă mortală. S-o lase baltă. Cineva încerca să-l determine, înspăimântându-l, să renunțe la cercetarea circumstanțelor în care survenise moartea lui Ed. Ei bine, reușiseră să-l sperie bine. Dar nu suficient ca să-l oprească.

„Catâr ce ești”, izbucni o voce în creierul lui. „Animal încăpățânat.”

Dezordinea continua să domnească în încăpere după vizita lui Parks, hoțul care luase obiectul pe care polițistul îl numise „peștele Iisus”. Oare același om să-l fi aruncat după aceea la lei? Nu putea ști cu siguranță, dar nu credea. Hoțul păruse impetuos, lipsit de scrupule, sigur pe el din pricina armelor lui ciudate. Tipul de la grădina zoologică fusese un profesionist, făcând mare economie de mișcări și dispunând de o forță brută colosală. Individul îl săltase și îl aruncase peste gard ca și cum ar fi fost doar un copil. Asemenea oameni folosesc arme automate, nu săbii.

— Devlin? se întrebă el cu voce tare.

Se ridică în picioare, brusc nerăbdător să iasă din încăpere și să scape de tăcerea apăsătoare. Voia să-l găsească pe Jim și să-i povestească despre după-amiaza aceea în care se întâlnise cu senatorul, cu leoaica și cu omul care îl aruncase aproape în colții acesteia, dar când coborî scara nu văzu niciun semn că preotul ar fi fost acasă. Restul casei continua să fie cufundat în beznă, așa că se aventură într-o zonă a clădirii pe care n-o mai văzuse, departe de ușa de la intrare și de bucătărie, dincolo de dulapurile uzate din lemn, printr-un coridor urât mirositor, luminat de un bec chior. În stânga era o ușă încuiată, iar în capătul coridorului se vedea o altă. Thomas o încercă și, când aceasta se deschise, se trezi că pășește direct în propriul lui trecut.

Era o sacristie, unde preoții se îmbrăcau pentru slujbă și unde își țineau veșmintele și cele necesare pentru liturghie. Mirosea a tămâie și a ceară de lumânări. Era o încăpere întunecoasă, cu dușumea de lemn pe jos, semănând cu cea a bisericii în care Thomas fusese băiat de altar cu treizeci de ani în urmă. De regulă, nu-i plăceau locurile închise și întunecate, dar acesta era cu totul altfel: îi era familiar. În capătul camerei se vedea o ușă dublă care dădea spre biserică, iar prin ea se auzea un murmur slab: era Jim, ținând slujba probabil pentru câțiva bătrânei singuratici care nu aveau nimic mai bun de făcut într-o seară rece de martie.

Pentru prima dată, Thomas resimți pierderea fratelui său fără niciun fel de ranchiună. Locul în care se afla semăna perfect cu cel în care ei doi se hârjoneau înainte de slujbă, certându-se pe lumânări și pe tema celui care avea să ducă crucea. Ed reușea mereu s-o obțină. Era mai mare cu doi ani decât fratele lui, fiind mai înalt decât el, așa că Thomas era mereu pus să facă pereche cu vreun alt băiat mai scund, iar împreună cei doi erau nevoiți să care sfeșnicele grele de o parte și de cealaltă a

lui Ed, care mergea puțin înaintea procesiunii. Mirosul îi învie toate amintirile, ca și cum totul s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă. Chibriturile arse, aroma exotica de tămâie, toate cele aflate în jurul lui îl făcure pentru o clipă să creadă că, dacă se întoarce, își va vedea fratele, de zece sau doisprezece ani, trăgându-și veșmântul alb peste cap și imitând fornăiala nazală a părintelui Wells: „În numele Tatălui și al Fiului...”

În ochi îi apărură lacrimi, nu din pricină că fratele lui era mort, ci pentru că Ed și locul unde se afla acum îi arătau răspicat ce multe lucruri pierduse el între timp, ce mult din viața lui se risipise și ce puține îi mai rămăseseră. Nu dispăruse doar Ed, ci și părinții lui, mai mulți prieteni și, evident, fosta lui soție și, chiar dacă ea se descurca excelent, absența ei din viața lui părea să îi vorbească limpede despre izolare și eșec. Thomas rămase nemișcat în încăperea întunecată, străduindu-se să nu plângă, dar fu readus în prezent de murmurele altădată familiare ale adunării religioase care rostea, la unison:

— Credem în Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, Creatorul cerurilor și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute...

*

Slujba pe care o ascultase din spatele ușilor închise se încheiase de mai bine de două ore. Luase cina, compusă din pui rece și garnitură de cartofi la cuptor și fasole păstăi, la masa din bucătărie, alături de Jim, și urmărise știrile locale în vreme ce preotul dădea telefoane și încerca să trimită e-mailuri de la un computer învechit și îngălbenit, scuzându-se față de Thomas că are de îndeplinit niște „chestii administrative de parohie”. Jim ascultase apoi revoltat povestirea lui Thomas despre incidentul de la grădina zoologică, spunând că Devlin pusese la cale întreaga tărașenie.

— Poate că da, zise Thomas, mulțumit de atitudinea suspicioasă a preotului față de senator,

și chiar de modul în care acesta părea să-i ia partea. Dar Devlin nici măcar nu a încercat să mă avertizeze.

— Nu avea nevoie să o facă! În mod sigur avea vreo slugă gata să te omoare!

— Nu chiar, zise Thomas. Cred că individul a vrut doar să mă avertizeze. Eu am ripostat, ca să spun așa, și atunci el și-a pierdut cumpătul. Puteam să fiu omorât, dar nu cred că asta a fost cu adevărat intenția lui...

— Ăsta e cel mai stupid argument pe care l-am auzit vreodată, protestă Jim.

— Deci, crezi că ar trebui să mă duc la poliție?

Jim ezită.

— Păi... Nu știu. Poliția...

— Nu ai încredere în ei?

— Polițiștilor le plac prea mult regulamentele, răspunse preotul.

— Dar nu și Biblia?...

— Nu.

— În fine... Dacă raportez incidentul, nu voi face altceva decât să par un idiot, zise Thomas.

— De asta te temi tu? întrebă Jim, părând că revine la starea lui obișnuită de bună dispoziție. Să nu pari un idiot?

— Păi, e cam umilitor să vorbești despre felul în care...

— Corect, i-o reteză Jim. Înțeleg. Dacă eu aș fi fost aruncat pe o creangă pentru a fi mâncat de lei, știu că aș fi fost al naibii de stânjenit. Adică, cum să te pregătești pentru un asemenea eveniment?...

— Nu glumesc, Jim, ripostă Thomas. Tipul mi-a spus să las totul baltă. Dacă voi continua să cercetez moartea lui Ed, va trebui să o fac cu discreție. Nu câștig nimic dacă vorbesc cu cine știe ce polițist bine intenționat de pe vreo mașină de patrulă, dar care nu poate face absolut nimic ca să mă ajute. În plus, asta ar oferi un motiv celui sau

cele care mă urmărește, ca să mă scoată definitiv din joc. Nu merită riscul.

— Și eu care credeam că sunt paranoic, comentă Jim.

— Când cineva încearcă să te transforme în masă pentru lei care nu primesc carne de zebra, ți se permite să fii un pic paranoic.

— Am înțeles mesajul, zise Jim, reușind să schițeze un zâmbet.

„În bârlogul leului.”

— Ciudat.

— Așa credeam și eu.

— Mă tot întreb ce căuta Ed în Italia, zise Thomas.

— Cercetare și un pic de odihnă, răspunse Jim. Dar am avut impresia că și-a petrecut mult timp departe de casa de odihnă. O dată am fost sunat chiar și aici ca să fiu întrebat dacă nu cumva el plecase mai devreme de acolo, fără să anunțe.

În bucătărie sună telefonul. Thomas se uită la ceas și ridică din sprâncene. Era trecut de ora zece. Obișnuit să fie apelat și chemat la orice oră, Jim se mulțumi să ofteze și se duse în cealaltă cameră. Thomas închise ochii și se lăsă pe spătarul scaunului. Era gata de culcare. Avusese o zi extrem de lungă și de ciudată, ca și cea dinaintea ei, și nu știa ce să facă în continuare. Se întrebă de ce mai stătea în casa parohială și dacă era pregătit să se întoarcă în apartamentul lui pustiu.

„Ar fi bine să o faci. Vei petrece o groază de timp acolo, între patru pereți, în următoarele luni.”

Îl deprima și îl îngrijora profund lipsa vreunei perspective de slujbă, faptul că nu mai avea cu ce să-și ocupe timpul. Se răsuci pe scaun și observă că Jim nu închisese computerul. Pe ecran se vedea site-ul web al parohiei. Una dintre pozele mici de pe ecran era cea de la nunta lui Thomas, poză care în format clasic zăcea acum pe podeaua camerei fratelui său. Faptul că Ed folosisese acea poză, mai ales după ce ei doi pierduseră legătura, îl

surprindea, așa că se holbă la ecran întrebându-se ce se petrecuse în viața fratelui său înainte de moarte.

— E pentru tine.

Jim stătea în cadrul ușii și ținea în mână telefonul portabil.

— Poftim. O să văd dacă dau de adresa aceea de contact din Italia.

Thomas luă telefonul, încruntându-se nedumerit.

— Thomas Knight, rosti el.

— Bună, Tom.

Trecuseră probabil doar vreo două secunde, dar avu impresia că încremenise locului de mai bine de un minut.

— Tom, ești acolo?

Nimeni nu îi mai spunea așa. Nimeni altcineva.

— Kumi?

Nu ar fi avut nevoie să întrebe și nici nu vrusese asta. Cuvântul îi ieșise pur și simplu de pe buze, ca un ecou al trecutului de care fusese învăluit în sacristie. Pielea de pe mână i se făcuse ca de găină, iar inima începu să-i bată cu putere.

— Bună, Tom.

— Bună. A trecut ceva vreme.

— Cinci ani, da.

Ea rostise cuvintele fără resentimente, poate cu un pic de tristețe în glas. În definitiv, el fusese cel care refuzase să mai discute vreodată cu ea.

— Te-am sunat acasă, dar cred că în continuare nu îți verifici mesajele, așa că mi-am zis să încerc să dau de tine acolo unde ești acum.

— Corect, replică el.

Nu-și găsea cuvintele. Jim revenise la scrierea e-mailurilor, dar zâmbetul de pe chip i se stinse când zări fața lui Thomas, care părea că e pe punctul de a face o criză de apoplexie. Poate chiar asta făcuse.

— Ascultă, voiam doar să-ți spun cât de rău îmi pare de Ed, zise ea.

— Bine, spuse el. Mulțumesc.

— Știu că în ultima vreme lucrurile nu prea au mers bine între voi, dar... în fine, e groaznic. Mi-aș dori să pot face ceva.

— Mulțumesc. Știu. E-n regulă. Apoi, ca și cum i-ar fi venit o idee: Așteaptă! De unde știi?

Ea păru să ezite.

— Am primit un telefon de la Departamentul Securității Naționale.

— Aha, replică Thomas, neștiind ce să facă cu acea informație.

— Așadar, reveni ea. Ești bine?

— Nu prea rău, să știi.

— Cu munca e în regulă?

— E perfect, minți el. Știi tu, ca de obicei.

— Bine.

— Tu? Mă refer la muncă.

— A, da. Muncesc toată ziua și nu mă joc deloc. Mă gândeam la tine când stăteam la birou, zilele trecute, răspunse ea.

Acum avea vocea limpede, aproape frivolă. Părea puțin forțată.

— Da? reuși el să îngaime.

— Da. Mă gândeam la vremea când am mers în Arizona cu Ed și am făcut excursia aia. A fost minunat, nu? Mă gândesc mult la trecut. Îți amintești când am coborât pe albia pârâului secat? Iar Ed era acolo și noi toți râdeam...

— Kumi, i-o reteză el. Chiar ești bine?

Ea îl ignoră și vocea i se ridică puțin și deveni mai agitată.

— Și stăteam în hotelul ăla mic și a fost cea mai bună perioadă și... Iar Ed tot vorbea despre vremea când a fost în Italia. Îți amintești? Mă tot gândesc la excursia aia de pe albia pârâului. Îți amintești asta? Mergeam către izvoarele pârâului, iar Ed spunea că locul unde s-a dus era la fel și... În fine. Ascultă, îmi cer scuze. Am luat-o razna. Te

sun de la serviciu, așa că n-ar trebui să stau mult de vorbă. Voiam doar să-ți urez tot ce e mai bine și să-ți spun ce rău îmi pare.

— Kumi, repetă el, cu mai multă atenție și prudență acum. Ești bine?

— Sunt bine. Zău. Tu mă îngrijorezi, Tom.

— Așteaptă, zise el.

— Îmi pare rău, Tom. Trebuie să plec. Mai vorbim, bine? Pa.

— Kumi...

— Pa, Tom.

Legătura se întrerupse.

Thomas rămase locului în camera prost luminată, holbându-se la receptor.

— Te simți bine, Thomas? întrebă Jim.

— Cred că nu. Pielea de pe mână continua să-i fie de găină și brusc simți o senzație cumplită de frig. Cred că lucrurile stau mai prost decât am crezut. Mult mai prost.

CAPITOLUL 14

— Era soția ta, zise Jim, ca o recapitulare lămuritoare.

— Fosta soție, preciză Thomas, privind în jurul lui.

Poate că ar fi fost bine să ia cu el hârtiile lui Ed.

— Fosta ta soție, cu care n-ai mai vorbit de la divorț.

— Nu suntem divorțați, ripostă Thomas. Ea n-a vrut. E catolică, înțelegi, adăugă el cu amărăciune. Nu a vrut să fie exclusă din Biserică, dar nu mai suporta să stea pe același continent cu mine. Așa că, la sfatul fratelui meu, s-a întors în țara în care ne-am cunoscut și a rămas acolo.

— Și unde v-ați cunoscut?

— În Japonia.

Chiar și rostirea acestui cuvânt îl durea.

— Dar ea nu e japoneză?

— S-a născut în Boston. A doua generație.

— Așadar, a sunat ca să-și exprime condoleanțele...

— Nu de aia a sunat, replică Thomas. Nu chiar. A sunat ca să mă avertizeze.

— Vorbind despre o excursie pe care ai făcut-o cu ea și cu fratele tău? Nu pricep.

— Niciodată nu am răs în Arizona, zise Thomas cu o mutră sumbră. Nu am făcut niciodată excursii. Am stat în camera de hotel și am urlat unii la alții timp de cinci zile, apoi ne-am întors acasă și ea și-a făcut bagajul și a plecat. Se presupunea că drumul ăla ar fi trebuit să ne apropie, dar în loc de asta, ne-a separat definitiv.

— Și nu v-ați aventurat pe albia unui pârau?

— Eu am făcut-o, răspunse Thomas. Ea nu. Am plecat ca o furtună și am urcat pe un blestemat de munte. În fine, am ajuns să mă cațăr pe o stâncă, prea furios ca să acord atenție la ceea ce

fac, și am căzut și mi-am rupt glezna. M-am chinuit toată noaptea să ajung înapoi la mașină, moment în care eram aproape mort din cauza epuizării și a insolației. Presupunând că o abandonasem, Kumi luase deja un taxi spre aeroport, așa că n-a aflat de pățania mea decât o săptămână mai târziu, când eram deja prea furioși unul pe celălalt. A fost sfârșitul perfect al unei excursii în iad.

— Și cu Ed cum a fost? El n-a putut ajuta cu nimic?

— Poate că ar fi reușit ceva, zise Thomas, dornic să termine cu asta și întorcându-se către Jim. Dar nu era acolo.

Jim făcu ochii mari.

— Cum?

— Poate că nu eram cuplul perfect, replică Thomas, dar dacă plecam în călătorie ca să încercăm să ne refacem mariajul care șchiopăta, nu aveam cum să-l luăm și pe fratele meu cu noi. Mai ales că el era unul dintre motivele rupturii dintre mine și soția mea.

— Dar dacă ea a încercat acum să te avertizeze, de ce nu a spus răspicat despre ce e vorba? se miră Jim.

— Pentru că se teme.

— De ce anume?

— Habar n-am, dar nu se teme pentru ea, ci pentru mine. Am întrebat-o și mi-a spus cât se poate de clar: „Sunt îngrijorată pentru tine.” A fost singurul lucru care semăna cu felul ei de a fi. Asta și chestia aia cu revenirea la sursă.

— Care înseamnă ce?

— Cred că locul unde a început toată povestea asta, răspunse Thomas.

— Adică unde?

— „Ed spunea că e la fel ca locul acela în care s-a dus”, recită Thomas din memorie, aplecându-se către Jim.

Pentru câteva secunde, preotul rămase nemișcat, perplex, apoi Thomas îi luă mâna dreaptă și i-o deschise. În palma preotului se afla bucata de hârtie cu adresa.

— Thomas, rosti Jim. Asta e o nebunie.

— Nu știu ce altceva să fac, replică el. Habar nu am ce se petrece. Fosta mea soție crede că sunt în pericol și, dat fiind episodul de la grădina zoologică, aș spune că are dreptate. Fratele meu este mort și nimeni nu vrea să-mi spună de ce și cum a murit, întreaga situație e o nebunie și singurul lucru pe care îl știu sigur e că totul a început acolo. În Italia. Asta îmi spune și ea. Să încep de acolo.

Ridică bucata de hârtie cu mesajul pe care fratele lui decedat i-l dictase lui Jim printr-un telefon cu paraziți pe linie, cu mai bine de două luni în urmă.

— Am avut puține în comun cu fratele meu, continuă Thomas, și nu mă interesează ceea ce credea el, dar trebuie să aflu ce i s-a întâmplat. Îi datorez măcar atâta lucru. Mă duc la Napoli.

PARTEA A II-A CEI PATRU **CĂLĂREȚI**

„Și am văzut când Mielul a deschis cea dintâi din cele șapte peceti, și am auzit pe una din cele patru ființe zicând cu glas ca de tunet: Vino și vezi.

Și m-am uitat și, iată, un cal alb, și cel care ședea pe el avea un arc; și i s-a dat lui cunună și a pornit ca un biruitor ca să biruiască.

Și când a deschis pecetea a doua, am auzit zicând pe a doua ființă: Vino și vezi.

Și a ieșit alt cal, roșu ca focul; și celui care ședea pe el i s-a dat să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se junghie între ei; și o sabie mare i s-a dat.

Și când a deschis pecetea a treia, am auzit pe a treia ființă zicând: Vino și vezi. Și m-am uitat și, iată, un cal negru, și cel care ședea pe el avea un cântar în mâna lui.

Și am auzit în mijlocul celor patru ființe ca un glas care zicea: Măsura de grâu un dinar, și trei măsuri de orz un dinar. Dar de untdelemn și de vin să nu te atingi.

Și când a deschis pecetea a patra, am auzit glasul ființei a patra zicând: Vino și vezi.

Și m-am uitat și, iată, un cal galben-vânăt, și numele celui ce ședea pe el era Moartea; și iadul se ținea după el. Și li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie și cu foamete și cu moarte și cu fiarele de pe pământ.”

(Apocalipsa 6: 1-8)

CAPITOLUL 15

Molimă ședea singur și neobservat pe un scaun din fier forjat, bând espresso și uitându-se la câțiva băieți în zdrențe cum alergau după o minge de fotbal în susul și în josul unei alei înguste, pline de rufe puse la uscat, dincolo de piață. Nu se mai afla altcineva în minuscula cafenea napoletană și oricum nu prea avea nimeni loc înăuntru, dacă ar fi vrut să bea ceva. Din când în când apărea cineva și schimba câteva vorbe cu proprietarul, care stătea în spatele tejghelei, deși astfel de vizite păreau mai degrabă sociale, pentru că americanul nu vedea niciun ban schimbându-și proprietarul. Cineva trecu în goană pe un scuter, iar Molimă urmări soarele apunând dincolo de apartamentele odinioară elegante, cu fațadele lor de secol XVIII acum murdare, și cu etajele inferioare acoperite cu afișe electorale și mânjite cu grafitti, ca în întregul oraș. În mijlocul pieței, circulația zgomotoasă a mașinilor se desfășura în jurul unei statui ecvestre uitată de timp. Zgomotul era atât de mare, încât cineva care nu ar fi fost atent ar fi ratat cu ușurință soneria telefonului mobil atunci când aceasta sună.

Molimă auzi și nici nu se uită să vadă cine era. Doar Spărgătorul de sigilii avea numărul lui.

— Da?

— Așteaptă sosirea țintei în mai puțin de o oră, rosti Spărgătorul de sigilii fără nicio introducere. Se va duce la Santa Maria delle Grazie. Ar trebui să-l aștepți acolo.

— Sunt deja pe poziție, răspunse Molimă, zâmbind.

Călărețul de pe calul alb, primul dintre cei patru călăreți ai apocalipsului chemați de Spărgătorul de sigilii din Cartea Apocalipsei, devenise subiect al multor interpretări în decursul anilor, deși personajul își avea probabil rădăcinile în neamul părților, neam ai cărui arcași călare

terorizaseră Roma primului secol al erei noastre. Una dintre tacticile preferate ale acestor războinici era aceea de a o lua la galop într-o aparentă retragere, după care se întorceau și-și întâmpinau urmăritorii cu o ploaie de săgeți. Duplicitatea unei asemenea strategii de luptă alimenta imaginația cititorilor Bibliei, cărora le plăcea mai puțin istoria pură și preferau alegoriile din simbolistica de-a dreptul ciudată a acesteia. Pentru ei, culoarea albă a calului combinată cu folosirea înșelătoare a arcului sugerau un anumit gen letal de trădare și falsitate. Iar lui Molimă, sau întruchipării moderne a acestuia, care stătea acum și bea cafea, îi plăcea chestia asta. Ce sens avea răutatea ucigașă dacă oricine o vedea apropiindu-se, de la un kilometru distanță?

Ultimul gând generă în mintea lui o idee bizară.

— Ceilalți sunt aici? întrebă el.

— Nu e nevoie să știi asta.

— Ne-am putea încurca reciproc, insistă Molimă cu o izbucnire de iritare.

„N-ar fi trebuit să întreb. Își va da seama la ce mă refer cu adevărat.”

— Vor fi și alți agenți pe teren, zise Spărgătorul de sigilii.

Molimă inspiră adânc. Șoferul unui taxi claxonă cu putere, nefiresc de aproape.

— Foamete?

— E deja acolo, răspunse Spărgătorul de sigilii.

Molimă închise ochii câteva clipe și strânse pumnul. N-avea sens să mai zică altceva. Și ce mai putea spune? Cum putea cineva zugrăvi în cuvinte groaza stârnită de o altă ființă umană, fără să pară o persoană slabă sau irațională?

— Bine, rosti Molimă. Fă în așa fel încât să nu-mi stea în cale.

Legătura se întrerupse, iar Molimă sorbi ultimele picături de cafea cu un gest hotărât, în

ciuda ușoarei clătinări a ceștii pe farfurie.

Aproape în aceeași secundă, Thomas Knight intră în piață. Avea ochii mijiți din pricina soarelui, croindu-și drum cu valiza lui, având acel aer de anxietate și uimire ce caracterizează turiștii din întreaga lume. Hainele îl scoteau în evidență ca fiind altfel, un american, așa că părea deja deplasat chiar înainte de a se opri și a consulta harta din ghid. Părea să șchioapete ușor. Molimă zâmbi și își luă privirea de la el, lăsând jos ceașca de cafea, cu o mână care acum redevenise sigură.

CAPITOLUL 16

Thomas coborâse din taxi șifonat tot și cu o ușoară senzație de greață. Traficul se dovedise infernal și agitat, toate mașinile mergând cu viteză mare pe străzile pietruite. De două ori avusese impresia că vor călca pietonii care se aventurau în fața mașinii, și chiar se izbiseră de oglinda unei dube în trecere, care răspunsese cu un claxon iritat, dar fără să-și reducă viteza. Incapabil să priceapă o iotă din italiana șoferului, Thomas îi întinsese un pumn plin de bancnote și omul luase zece euro fără alte comentarii, înainte de a întoarce Fiatul albastru-verzui, lovit peste tot, în direcția din care veniseră.

Thomas trase bagajul după el și se uită mijind ochii la numele străzilor pe indicatoarele de la colțurile clădirilor. Coti de câteva ori și în cele din urmă găsi străduța căutată. Acolo, unde soarele strălucea mai puțin feroce și zgomotele traficului păreau mai estompate, descoperi o ușă mare, arcuită, înghesuită între o brutărie și o cafenea. Ușa avea peste șase metri înălțime și era acoperită cu vopsea verde, scorjită, și inele de fier, înnegrite de vreme. Apăsă pe soneria încastrată în botul unui leu de bronz și așteptă.

Clădirea era biserica Santa Maria delle Grazie și, mai important, era casa de odihnă unde fratele lui își petrecuse câteva dintre ultimele lui săptămâni de viață. Thomas, care nu vorbea italiana în afară de cele câteva fraze pe care le învățase din ghidul de conversație în timpul zborului, își mută stingherit greutatea corpului de pe un picior pe altul. Îl așteptau câteva minute neplăcute, asta presupunând că avea să-i răspundă cineva la sonerie.

Se deschise, cu un scârțâit, o ușă tăiată în poartă, și pe ea ieși un tânăr. Purta o sutană neagră, avea părul bine tuns și se uită direct la Thomas

prin niște ochelari ovali, fără ramă. Thomas începu să-și ceară scuze în engleză, dar înainte de a apuca să rostească ceva cât de cât important, atitudinea tânărului se schimbă. Ochii i se măriră și făcu o jumătate de pas înapoi, cu gura deschisă, dar fără să scoată niciun sunet. Părea confuz, poate chiar speriat.

Thomas își înteeți ritmul scuzelor.

— Îmi pare extrem de rău că am venit neanunțat, zise el. Nu vorbesc italiana. Sper că n-am picat într-un moment nepotrivit. Mă numesc Thomas Knight. Fratele meu, Ed, a stat aici anul trecut. Era un preot din America.

— Tu ești fratele lui, rosti preotul, nesiguranța de pe chip dispărând dintr-odată, la fel de repede precum apăruse. Da. Îmi dau seama. Vino înăuntru.

Thomas îl urmă de-a lungul unui coridor boltit și întunecos, unde era cu câteva grade mai răcoare decât pe stradă. Dincolo de el se vedea o mică grădină înverzită și plină de portocali, în care fructele – mici și încă necoapte – atârnav într-un echilibru oarecum precar. După ce poarta din spatele lui Thomas se închise cu zgomot, sunetele străzii se estompară și el avu impresia că intrase brusc într-o reședință de țară.

— Eu sunt padre Giovanni, se prezentă tânărul.

Întinse o mână puternică, măslinie, și Thomas i-o strânse o dată, scurt.

— V-aș fi anunțat că vin, începu iarăși, dar a fost o hotărâre bruscă.

Italianul păru să nu înțeleagă prea bine fraza, așa că Thomas dădu din mână a lehamite, semn că ceea ce spusese nu era important.

— Cauți un loc unde să stai? întrebă preotul. Cred că avem o chilie disponibilă câteva zile, după care o să fim plini de *Franciscana*. Călugărițe din Assisi.

— Câteva zile este perfect, răspunse Thomas, bucuros că nu era obligat să se mai aventureze în nebunia din oraș ca să-și caute un adăpost pentru acea noapte. Îl durea piciorul după experiența de la grădina zoologică și se simțea epuizat. Poate reușea să doarmă câteva ore înainte de a ieși în oraș să cineze, după care urma să încerce să descopere ce naiba voia cu adevărat de la acea călătorie peste mări și țări, în afară de motivul evident, cel de a pleca din Chicago din rațiuni de sănătate.

— Cred că fratele tău a lăsat niște cutii, zise preotul, conducându-l de-a lungul grădinii către un șir de trepte din piatră. Poate că vrei să le vezi, rosti tânărul.

Thomas avu sentimentul că brusc o ploaie răcoroasă îl izbise în plin, alungându-i oboseala.

— Da, răspunse el. Chiar acum, dacă nu te deranjează.

*

În camera în care fusese dus se aflau un pat, un dulap vechi, un birou cu un singur scaun și un crucifix simplu din lemn, pe tencuiala albă a peretelui. Thomas se plimbă pe gresia de pe jos în picioarele goale, simțind răcoarea, apoi își puse o pereche de sandale și reveni pe drumul pe care venise. Părintele Giovanni îl aștepta în capul scărilor, cu o cheie grea din fier în mână.

— Pe aici, rosti el.

Trecură pe lângă o sufragerie vastă și pe lângă ușa deschisă a unei bucătării de unde venea un miros puternic de pâine coaptă și rozmarin. Pe drum discutară despre zborul lui Thomas, despre temperatura de la Chicago și despre orarul de masă. Până în acel moment nu se pomenise deloc despre bani.

La baza altei scări, preotul salută o călugăriță îmbrăcată în maro, care trecu pe lângă ei, apoi îl trase pe Thomas într-o debara plină de cutii și vase.

— Acelea două i-au aparținut lui Eduardo, zise el. Nu l-am cunoscut prea bine, dar cred că era... Făcu o pauză ca să caute cuvântul... un om interesant.

Zâmbi amintindu-și, apoi părăsi încăperea, închizând ușa după el.

Thomas rămase locului câteva clipe, apoi trase una dintre cutii spre el și desfăcu capacul din carton. Înăuntru se găseau cărți, unele în engleză, altele în italiană, câteva în alte limbi, inclusiv în franceză și latină. Cele mai multe titluri pe care le putea citi păreau lucrări teologice, exegeze biblice, istorii bisericești și arheologice. Unele păreau texte științifice și mai multe volume se refereau la, sau erau scrise de un anume Teilhard de Chardin. Dar atenția lui Thomas se îndreptă în special asupra hârtiilor și jurnalelor. Băgă mâna în cutie și scoase un carnetel subțire. Înăuntru se vedeau liste și însemnări scrise în grabă, cu scrisul cunoscut al fratelui său. Prima pagină era intitulată „Pompeii”.

Thomas schiță un zâmbet amintindu-și cât de studios fusese fratele lui, apoi își ridică privirea din carnetel când auzi voci ridicate pe coridor. Erau doi oameni care se apropiau, unul dintre ei vociferând furios.

Fără să se gândească, strecură carnetelul în interiorul hainei exact în clipa în care ușa se deschise cu putere și un bărbat năvăli înăuntru, țipând cu fața roșie de furie și cu ochii fixați asupra lui Thomas. În spatele lui, grăbindu-se să nu rămână în urmă, părintele Giovanni părea alarmat și ezitant.

Primul bărbat – după haine, tot un preot – avea probabil șaizeci de ani și umeri largi, dublați de o voce tunătoare. Își înfipse degetul ca o sulită în pieptul lui Thomas, rostind fără întrerupere tot felul de imprecășii în italiană. Thomas își ridică mâinile, cu palmele întinse.

— Spune că trebuie să pleci, rosti preotul mai tânăr. Zice că locul ăsta e doar pentru oamenii

Bisericii. Nu poți rămâne aici.

— De ce? se miră Thomas. Ce am făcut?

Un alt schimb rapid de cuvinte în italiană. Preotul în vârstă părea să devină tot mai agitat cu fiecare secundă. Thomas își coborî mâinile și se uită pieziș la părintele Giovanni, care dădu ușor din umeri.

— I-am spus cine ești, rosti el, dar el a zis că tot ce e aici aparține Bisericii, până ce ordinul decide altfel.

— Părintele Eduardo era fratele meu... începu Thomas, încercând să adopte un ton împăciuitor.

— Tu pleci! tună bruscă celălalt. Acum!

După care se lăsă tăcerea, întreruptă doar de respirația gâfăită a preotului furios. Privirea lui rămase fixată asupra lui Thomas și nările i se zbuciumau ca ale unui taur gata de atac.

— Astea sunt lucrurile fratelui meu, zise Thomas cu un calm pe care nu îl resimțea în adâncul sufletului. Am dreptul să mă uit la ele.

Preotul bătrân scuiă câteva cuvinte în italiană, iar stânjeneala de pe chipul părintelui Giovanni deveni și mai evidentă. Thomas prinse din zbor cuvântul *Polizia*.

— Îmi cere să chem poliția, zise preotul tânăr.

— Mda. Am înțeles asta.

— Îmi pare rău.

— Și nu pot rămâne aici la noapte?

— E un hotel la colțul străzii, răspunse preotul, evident stingherit. Executive. Îmi pare rău.

Thomas se uită la celălalt prelat, dar furia oarbă nu dispăruse din ochii acestuia.

CAPITOLUL 17

Executive era o clădire din piatră la o aruncătură de băț de casa de odihnă a iezuiților, la intersecția dintre Via del Cerriglio și strada Sanfelice, în inima orașului vechi și la mai puțin de un kilometru depărtare de castelul și portul din Napoli. Dacă distanța ar fi fost mai mare, Thomas – care suferea de durere la genunchi și indignare din pricina modului în care fusese tratat – n-ar fi găsit decât cu greu hotelul. Așa, reuși să se cazeze fără niciun incident și peste câteva secunde se trezi stând pe un balcon de la etajul trei, care dădea spre traficul nebun de pe strada de dedesubt, întrebându-se cum avea să doarmă cu tot acel zgomot.

Își aruncă haina boțită pe pat și scoase carnețelul din buzunarul interior al acesteia. Era mai subțire decât i-ar fi plăcut lui, iar de la jumătate nu mai conținea nicio însemnare. Notițele erau aranjate după locație: Pompeii, Herculaneum, Castellammare di Stabia, Paestum și Velia. Singura localitate care avea vreun sens pentru Thomas – și oricum, nu cine știe ce – era Pompeii, orașul roman distrus de erupția Vezuviului în anul 79 d.Hr. Fiecare secțiune a carnețelului părea să fie o listă de locuri, cea a orașului Pompeii fiind cea mai lungă, de aproape cincisprezece pagini, după care urma cea dedicată localității Herculaneum. Listele păreau să fie compuse din locuri din interiorul siturilor, multe dintre ele părănd reședințe private (Casa faunului dansator, Casa Vettii, Casa cu despărțituri din lemn), deși alte însemnări se refereau la temple și clădiri publice. În dreptul Paestum se regăsea o singură însemnare lungă, plină de cuvinte scrise cu cerneală de culori diferite și cu creionul. În dreptul celorlalte două localități apăreau aceleași cuvinte: „Nicio dovadă evidentă.”

„Despre ce anume?”

Resimți mai întâi o mare dezamăgire. Poate că Ed cercetase situri antice în căutare de informații pentru cartea lui legată de simbolurile creștinismului timpuriu, dar ceea ce vedea el în carnețel nu suna deloc promițător cu privire la terorism, Orientul îndepărtat sau orice altceva care l-ar fi putut ucide.

Se uită în jos pe stradă, unde un tânăr asiatic încerca să se strecoare printre șirurile nesfârșite de mașini și scutere. Brusc se simți extrem de obosit, dincolo de orice capacitate de a mai raționa. Închise ușa de sticlă a balconului și coborî cu telecomanda obloanele de protecție – ceea ce reduse simțitor zgomotul de afară – apoi se dezbracă și căzu greoi pe pat. În câteva secunde adormi.

Se trezi o oră mai târziu, încă obosit, dar cumva sigur că nu mai poate dormi. Făcu un duș, se îmbracă cu pantaloni scurți și tricou, apoi coborî în holul mic al hotelului, unde dădu recepționarului cheia de la cameră.

— Cât durează să ajung la Pompeii? întrebă el.

— În jur de o oră și jumătate. Cu trenul, da?

— Cred că da. Pot lua un taxi până la gară?

Recepționarul ridică receptorul și dădu un ordin în italiană.

— Cinci minute, rosti el, uitându-se cu scepticism la pantalonii scurți ai lui Thomas. Când ajungeți la gară, căutați linia Circumvesuviana. Și aveți grijă la portofel.

*

Gara era murdară, cu un aspect neîngrijit, plină de oameni, inclusiv patrulare de polițiști cu câini. Nimeni nu părea să le acorde vreo atenție, așa că Thomas deduse că prezența lor acolo era cât se poate de obișnuită. Cumpărarea unui bilet de tren se dovedea complicată, obligându-l să se ducă într-o altă zonă a clădirii și apoi să treacă printr-un

pasaj lugubru până la calea ferată. Avea la el doar un aparat de fotografiat digital, pe care îl împrumutase de la Jim în Chicago, și carnetul lui Ed, pe care începu să îl studieze după ce trenul ieși la lumina soarelui.

După a doua oprire într-o gară, în vagon își făcu apariția o trupă de muzicanți, lansându-se într-un cântec plin de lirism, în sunete de acordeon, tamburină și – probabil – bas. Cei mai mulți pasageri o ignorară, dar Thomas puse câțiva euro în pălăria unuia dintre muzicanți, în vreme ce grupul se deplasa către vagonul următor. După aceea se întrebă dacă nu era cazul să-și cheltuie banii cu mai multă prudență. Doar nu mai dispunea de nicio sursă de venit.

Un sfert din pasagerii trenului erau turiști, unii dintre ei americani. Era un grup de turiști nebranzați, îmbrăcați destul de ciudat, cu cămăși înflorate și șepci de baseball. Indivizii discutau cu voce tare, își învârteau camerele de luat vederi și se minunau de valuta țării în care se aflau ca și cum înscrisurile de pe bancnote ar fi fost în sanscrită. Se comportau de parcă ar fi jucat roluri de turiști într-un film.

„Evident că ar putea fi și alții în tren care se comportă la fel, așa că mai bine m-aș preface că nu-i observ.”

Thomas se uită la oamenii de lângă el și avu impresia că nu sunt turiști, deși nu-și putea da exact seama ce anume îi făcea pe italieni să arate a italieni. Pielea bronzată, ochii negri și șuvițele de păr închis la culoare predominau, dar nu constituiau o regulă. Mai degrabă era ceva din modul în care erau îmbrăcați, din felul în care se comportau, care îi diferenția clar, un soi de nonșalanță elegantă care făcea chiar și cel mai banal chip să pară interesant. Singura persoană care putea fi de origine americană era o femeie îmbrăcată cu o haină asemănătoare cu rasa maro a

călugăriței pe care o zărise la casa de odihnă a Bisericii.

Thomas privi pe geam spre apele mării Tirenene din dreapta sa, în vreme ce trenul cobora de-a lungul coastei pline de bărci de pescuit. Se vedeau două indicatoare mari, dintre care unul probabil l-ar fi dus în anticul oraș Herculaneum, dacă această căutare în orb a lui îl putea duce undeva. Deocamdată, fără să aibă habar ce caută și nutrind un scepticism profund față de ideea că ar putea descoperi ceva important, nu credea că avea să ajungă la vreun rezultat. Resimțea vag un sentiment de asumare a unei misiuni, ceea ce îl făcea nesigur și iritat, dar, în ciuda acestui fapt, dacă analiza felul în care arăta, nu se deosebea cu nimic de alți turiști. Iar ideea asta îl deprima.

Își dădu seama de enormitatea problemei sale abia după ce trenul îl lăsă în gara Pompeii și zări pentru prima dată situl antic. Chestia care îl aștepta nu era o adunătură de fragmente de piatră sau un ciorchine de coloane întinse pe o suprafață de un acru sau două de mozaic peticit. Locul acela era imens. Era, de fapt, un oraș vast și năucitor, cu străzile întinzându-se ca niște raze pe o distanță de câțiva kilometri.

„Ce naiba ar trebui să fac acum?”

Începu prin a cumpăra un ghid al locului și prin a-și petrece zece minute la umbra unui palmier, cu studierea unei hărți a vestigiilor istorice, marcând pe hartă toate locurile listate în carnetul lui Ed.

— E destul de obositor, nu-i așa? rosti o voce.

Thomas își ridică privirea, căutând să-și ferească ochii de lumina puternică a soarelui. Era călugărița din tren.

— Așa e, recunosc el, ridicându-se în picioare. Suntem aici, nu? întrebă el, bătând în hartă cu un deget.

— Nu, răspunse femeia. Suntem la poarta dinspre port, aici.

— Iisuse, mormăi Thomas, care se grăbi să adauge: Îmi cer scuze. Nu a fost intenționat.

— Nu-i nevoie de scuze. Îmi dau seama că, pentru cei mai mulți oameni, astfel de cuvinte nu înseamnă în realitate ceea ce par să însemne.

— Așa e, replică Thomas, liniștindu-se puțin. Aveți dreptate.

Femeia îi zâmbi. Avea în jur de treizeci de ani, poate un pic peste, deși era greu să îți dai seama din pricina rasei și a acoperământului de cap, care lăsa să i se vadă doar chipul și mâinile. Purta un crucifix din argint în jurul gâtului, o centură albă din frânghie în jurul șalelor și sandale groase și bine legate în picioare. Dacă era italiancă, atunci vorbea o engleză fără cusur.

— Nu am vrut să vă întrerup, zise ea zâmbind și dându-se un pas înapoi, ca și cum ar fi fost gata să plece. Mi s-a părut că v-ați rătăcit. Am impresia că vă cunosc de undeva, dar cred că mă gândesc la altcineva.

— Probabil, răspunse Thomas. Abia am ajuns din State. Din Chicago.

Călugărița se încruntă și clătină din cap.

— Eu sunt din Wisconsin, zise ea. Am venit aici la odihnă.

Acum, că ea spusese de unde vine, el sesiză mai bine accentul din Nord și vocalele deschise și plate tipice celor din Midwest.

— Stați o clipă, zise Thomas. Sunteți franciscană?

— Ce m-a trădat? replică femeia, uitându-se într-un mod comic la lungimea rasei.

— Stați la casa de odihnă a Bisericii din Napoli? Santa Maria... ceva.

— Delle Grazie! completă călugărița, cu un zâmbet și mai larg. Așa e. V-am văzut acolo, nu?

— Pentru foarte scurt timp.

— Sunteți preot?

— Doamne, nu, răspunse Thomas. Iarăși nu am vrut să vă jignesc. Eram doar... în vizită.

Locuiesc la hotelul din colțul străzii.

— Aș spune atunci că e vorba de o coincidență, dar cum aici se află principala atracție turistică din zonă, cred că nu poate fi vorba de o surpriză chiar atât de mare, zise femeia. Sunt aici de miercuri, dar mi-a fost așa de rău de la călătorie în primele zile, că n-am apucat încă să văd prea multe lucruri. Perioada de rugăciune începe abia peste câteva zile, așa că m-am hotărât să văd și eu locurile interesante din zonă. Am venit aici ieri timp de câteva ore, dar mi s-a părut mult prea mult ca, să absorb totul dintr-odată. Cred că e nevoie cam de o săptămână ca să vezi tot ce se află aici.

— O săptămână? repetă Thomas, neplăcut surprins. Eu mi-am propus să acopăr totul azi.

— Păi, astăzi mai aveți la dispoziție doar câteva ceasuri. Situl se închide la ora șase. Voiăți să vedeți ceva anume în această după-amiază?

— Nu chiar. Nu m-am așteptat ca totul să fie atât de... *enorm*.

— Cel mai bine este de parcurs pe bucăți, zise ea. Astăzi aveam de gând să văd zona teatrelor. Veniți cu mine, dacă vreți.

Thomas aruncă o privire pe hartă și alese unul dintre locurile încercuite, bucuros că nu era nevoit să scoată pentru asta carnetelul lui Ed din buzunar.

— Speram să vizitez templul lui Isis, zise el.

— Perfect. E chiar lângă teatre. Mergem?

— Apropo, eu mă numesc Thomas, zise el, urmând-o de-a lungul unui tunel săpat în piatră, care urca spre orașul vechi.

— Sora Roberta, răspunse călugărița. Mă bucur că am cu cine să vorbesc. Italiana mea poate fi în cel mai bun caz socotită de nivel elementar, așa că am petrecut câteva zile destul de tăcute.

— Dar credeam că vă pricepeți bine la chestia cu tăcerea, replică Thomas, zâmbind.

— Nu suntem mute, râse femeia.

Urcară pe Via della Marina către forumul roman, trecând pe lângă templul lui Apollo în

stânga. Thomas era uimit. Prea puține structuri aveau acoperiș, dar văzuse în viața lui clădiri de la începutul secolului XX mai degradate decât aceste vestigii vechi de două mii de ani. Străzile gemeau de turiști, cei mai mulți în grupuri mari, cu ghid, așa că el se întrebă cum arătase acest loc în anul în care muntele – care se înălța în depărtare, deasupra coloanelor de piatră ale templului lui Jupiter – erupsese, acoperind zona cu o ploaie ucigașă de lavă, pietre și cenușă sufocantă.

— Nu știa nimeni că aici e un vulcan, rosti sora Roberta, urmărind direcția privirii lui către vârful teșit al Vezuviului. Câțiva oameni cu înclinații științifice făcuseră unele conexiuni cu alți vulcani cunoscuți, precum Etna, și existau unele îngrijorări după cutremurele din anul 62, dar oamenii obișnuiți habar n-aveau. Azi își duceau viețile lor obișnuite într-un oraș roman, iar a doua zi... Totul a dispărut. Toți au murit.

Thomas dădu din cap, gândindu-se la Ed.

— Ciudat, nu-i așa, continuă ea. Ar trebui să te întristeze. Ar trebui să te facă să te gândești la mortalitate și chestii dintr-astea. Dar totul este atât de uimitor, că nu poți trece dincolo de această uimire. E ca un studio de film abandonat în deșert, în care totul pare real: un muzeu în care au trăit oameni!

Călugărița căzu câteva clipe pe gânduri, apoi chipul i se luminează.

— Să-ți arăt ceva, zise ea, cuprinsă brusc de un entuziasm copilăresc. E puțin în afara drumului nostru, în celălalt capăt al forumului, dar trebuie să vezi ca să-ți dai seama la ce mă refer.

Îl conduse iute dincolo de spațiul larg deschis al forumului – odinioară piața publică oficială și comercială a orașului – mărginit de coloane albe, și ajunse la templul lui Jupiter, scoțând în evidență diverse amănunte în vreme ce mergea. Thomas zâmbi văzând cum entuziasmul ei reușea să depășească sobrietatea ținutei.

— Țsta a fost templul lui Vespasian, zise ea. Iar ăla de colo a fost Lararium, un soi de altar public dedicat zeilor căminului, cred. Undeva există un basorelief de marmură care îi arată pe cetățenii orașului aducând jertfe zeilor după cutremurul de aici. Macellum era piața alimentară. Îți imaginezi oamenii venind aici să cumpere pâine și pește...

Era la fel de pricepută ca un ghid.

Îl conduse pe sub o arcadă, apoi pe Via di Mercurio, cu pavajul ei din pietre mari uzat de ani îndelungați de trafic de căruțe, după care se opri arătând cu mândrie către intrarea unei clădiri numite Casa Poetului Tragic.

— Aici, rosti ea. Vezi? Erau niște oameni obișnuți. E ca și cum ar fi plecat undeva pentru o vreme, doar că sunt cu toții morți de două mii de ani.

Călugărița arăta spre un mozaic mare de pe podea, la intrarea în clădire, confecționat în principal din pătrate mici albe și negre, fiecare având o lățime de doar un centimetru. Mozaicul înfățișa un ogar mare, cu lanț și zgardă roșie, cu colții dezveliți. Dedesubt erau înscrise în mozaic cuvintele *Cave Canem*.

— Ce înseamnă? întrebă Thomas.

— „Ferește-te de câine”, răspunse ea. Vezi?

Iar el văzu.

CAPITOLUL 18

Se plimbară de-a lungul străzilor cu pietrele lor mari și inelele de priponire a animalelor, uitându-se în casele odinioară grandioase, cu bazine dreptunghiulare de colectare a apei de ploaie în mijlocul *atrium*-urilor. Unele ziduri afixau încă zugrăveala roșu-aprins originală, ornamentată cu figuri, viță-de-vie și animale stilizate. Trecură prin băile publice mărginite de saune, piscine răcoroase și vestiare, se uitară cum șopârlele se furișau prin *thermopolia*, locurile de unde locuitorii antici ai orașului cumpărau vin din amforele mari de lut fixate pe postamente de piatră lângă stradă, și se minunară de scrijeliturile cu mesaje politice deja apărute pe ziduri.

Și discutară. Călugărița era o companie surprinzător de plăcută și Thomas se simțea confortabil în prezența ei, poate datorită ciudățeniei locului și a faptului că totul părea așa de departe de State și de circumstanțele care îl aduseseră acolo. Îi spuse că fratele lui fusese preot și îi povesti despre moartea lui recentă, deși nu pomeni nimic despre misterele din jurul acestei morți, lăsând să se înțeleagă că prezența lui în Italia era mai degrabă un pelerinaj decât o investigație, ceea ce nici măcar nu era departe de adevăr. Habar n-avea ce căuta să afle acolo, deși o parte din el era mulțumită să calce pe urmele fratelui său. Poate că asta era tot ce putea spera să obțină de la acea vizită.

— Și el era interesat de arheologie? întrebă Roberta.

— Cred că da, răspunse Thomas. Scria o carte despre simbolurile creștinismului timpuriu, dar nu prea știu ce căuta aici.

— O, dar există unele dovezi foarte interesante ale creștinismului aici, rosti călugărița, luminându-se iarăși la chip. Gândește-te la asta! La

mai puțin de cincizeci de ani după moartea Domnului, deja aici existau oameni care se adunau să I se roage.

Lui Thomas nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi putut exista o prezență creștină acolo în anul 79, și își mărturisi gândul cu voce tare.

— Există o casă, răspunse ea, deși nu e deschisă publicului, care are o inscripție pe zid. E ceea ce se numește un pătrat magic. Se văd cinci cuvinte în latină, aranjate în rânduri, care se citesc la fel pe orizontal și pe vertical.

— Și ce spun?

— Nu e important ce spun cuvintele, replică ea. E un soi de anagramă. Literele se pot rearanja cam așa.

Se lăsă pe vine pe solul prăfos al forumului, la umbra copacilor, după care, apucând un băț, începu să zgârie pe pământ:

P
A
A T O
E
R
P A T E R N O S T E R
O
S
O T A
E

Thomas se uită cu atenție. Cunoștea suficientă latină pentru a recunoaște cele două cuvinte-cheie pe care ea le aranjase în cruce: *Pater Noster*. Tatăl nostru.

— Sunt primele cuvinte ale rugăciunii Tatăl nostru, zise călugărița, lăsând perechea de A și O să țină loc de Alfa și Omega grecești, începutul și Sfârșitul care face referire la Iisus. Așa își mărturiseau în mod secret credința primii creștini.

Thomas nu era deloc sigur de asta. Privea cu scepticism codurile de litere, reducerea unor

înțelesuri complexe și ambigue la unele simple și secrete. Era o strategie pe care unii dintre elevii lui o găseau atrăgătoare și el încercase din răspuțeri să-i determine să nu mai recurgă la ea. „Literatura este complexă și are sensuri multiple”, le spunea el mereu. Cu toate astea, nu avea cum să nege că religiile, mai ales cele persecutate, foloseau simboluri secrete care aveau doar un singur înțeles „corect”. Poate că de așa ceva fusese cu adevărat interesat fratele lui. Cu tot entuziasmul Robertei, el găsea ideea un pic dezamăgitoare.

*

Merseră mai departe spre teatre. Thomas se așteptase să vadă ceva asemănător Colosseumului, dar echivalentul din Pompeii al mărețului circ roman era înghesuit între zidurile părții de nord-vest a orașului. Cu siguranță nu aveau cum să viziteze totul înainte de închiderea sitului. Cele două teatre pe care le văzură erau remarcabile și în mod clar puteau fi încă folosite. Unul dintre ele era măreț, putând găzdui poate cinci mii de oameni, celălalt era de patru ori mai mic. Thomas se cățără în capătul de sus al rândurilor de bănci din piatră și rămase acolo cinci minute, cuprinzând cu privirea scena de marmură și orașul din exterior. Îi plăceau intimitatea aceluia loc și faptul că cele mai multe grupuri de turiști nu ajungeau niciodată până acolo, mai ales la o oră așa de târzie a zilei. Dar cu cât stătea mai mult acolo, cu atât îl chinuia mai intens ideea că habar n-avea ce căuta și că poate cel mai bine ar fi fost să considere această călătorie ca pe un soi de rămas-bun adresat fratelui său.

Când reveni lângă sora Roberta, se făcuse timpul de plecare.

— Va trebui să revii ca să vezi templul lui Isis, zise ea, conducându-l înapoi prin forumul triumfiular. Îmi pare rău.

— E-n regulă, răspunse el. Nu mi-am făcut niciun plan anume pentru următoarele zile. Pot

reveni aici.

Dar în străfundurile sufletului se îndoia că o va face, și zări în ochii călugăriței că și ea bănuia același lucru.

*

Magazinele de la intrare vindeau chestiile turistice obișnuite: vederi, replici din ipsos ale statuiilor, deschizătoare de sticle în forma zeului Priap, ghiduri turistice și obiecte de artizanat. Un magazin se deosebea de celelalte printr-o colecție de arme din Roma antică, incluzând echipamente folosite de gladiatori. În mijlocul vitrinei tronau un bine cunoscut *gladius*, sabia scurtă a gladiatorilor, și o mânășă înzăuată, numită *cestus*.

„Așadar, Parks a fost aici”, își zise Thomas, „și și-a luat câteva suvenire cu care să terorizeze orașul Chicago...”

*

Roberta trebuia să se întoarcă la casa de odihnă, așa că Thomas cină singur la un restaurant micuț aflat la o aruncătură de băț de port: scoici, linguini cu anșoa și o carafă de vin roșu și ușor. Pe la jumătatea carafei se gândi să facă și un pic de jogging, dar piciorul începuse să îl doară după toată acea plimbare prin Pompeii. Abandonă ideea și imediat se simți mai bine. Luă la desert înghețată *tartuffo* ca să sărbătorească, și sfârși seara cu o doză de *grappa*.

Ajuns înapoi la hotel, trecură câteva minute înainte de a-și da seama că lucrurile din camera lui nu erau exact așa cum le lăsase la plecare. Un buzunar al valizei pe care el îl lăsase deschis avea acum fermoarul tras. Ordinea biletelor de avion, a tichetelor de bagaje și a permisului de îmbarcare – chestii pentru care el avea aproape o manie în privința aranjamentului – fusese inversată. Ar fi vrut să pună toate astea pe seama cameristei, dar știa că în cameră nu se făcea curățenie decât după o noapte petrecută acolo. Faptul că cineva îi umblase prin cameră cu mare grijă însemna un

lucru clar: problemele cu care se confruntase în Chicago îl urmăriseră și dincolo de Atlantic.

CAPITOLUL 19

Thomas se trezi animat de o energie neobișnuită, în parte generată de mânie. Nu-i plăcea deloc faptul că era spionat, urmărit, nu-i plăcea cum fusese alungat de preotul bătrân din casa de odihnă și se săturase să nu știe ce se petrece.

Îi spuse recepționarului, un bărbat de vârstă mijlocie pe chipul căruia se putea citi plictiseală amestecată cu nerăbdare, că cineva fusese la el în cameră.

— Nu este posibil, domnule, zise italianul cu o clătinare a capului. Toate cheile sunt ținute aici.

Cheile erau mari și confecționate din metal, cu etichete grele din bronz prinse cu panglici. Toate stăteau în niște locașuri cubice deasupra biroului recepționarului.

— Dar dacă ați fost nevoit să lipsiți câteva secunde, oricine putea lua o cheie.

— Atunci ar fi fost înregistrat de camera de luat vederi, răspunse recepționarul.

— Poate că ar trebui să ne uităm la înregistrări.

— V-a fost furat ceva din cameră, domnule?

— Nu, dar nu asta este ideea.

— Ba eu aș spune, cu tot respectul, că da. Tocmai asta este esențialul.

— Pot să vorbesc cu directorul?

Recepționarul oftă, exasperat.

— Mă voi uita la benzi în această după-amiază, răspunse el. Dacă a luat cineva cheia, vă voi anunța.

Thomas dădu din cap și apoi spuse:

— Puteți da un telefon în numele meu sorei Roberta de la Santa Maria delle Grazie, vă rog?

— Locul acela de după colț?

— Da.

Urmără un alt oftat și o privire aruncată pe geamurile dinspre stradă, ca și cum recepționarul ar fi căutat acolo motivul pentru care acest american leneș nu-și putea deplasa fundul pe cei cincizeci de metri până la clădire, în loc să-l pună pe el să dea telefon.

*

Sora Roberta păru surprinsă să-l audă.

— Ascultă, îi zise Thomas. Trebuie să vin acolo și să mă uit prin lucrurile fratelui meu, dar nu vreau să fiu dat afară ca o măsea stricată.

Îi explică repede ce se întâmplase cu o zi în urmă, iar recepționarul ridică din sprâncene auzind în ce chestii absurde se implicau oaspeții hotelului.

— Dacă părintele Giovanni te lasă să intri, n-ar trebui să fie o problemă, zise călugărița, părând puțin nesigură. Monseniorul Pietro a plecat să țină slujba la biserica lui parohială, așa că aş zice că ai liber aici.

Thomas îi mulțumi, simțindu-se oarecum vinovat pentru că pusese la încercare conștiința unei ființe pe care o cunoștea atât de puțin, chiar dacă el unul își spunea că nu există motive de a-și face scrupule morale.

Ea îl întâmpină la poartă împreună cu părintele Giovanni. Tânărul preot nu părea surprins sau tulburat de întoarcerea lui Thomas și îl conduse iarăși în camera de depozitare fără să scoată nicio vorbă.

— Padre Pietro este în mod nefiresc de dur, rosti el odată ajuns acolo, ridicând din umeri. Și e bătrân. Bătrânii pot fi uneori... Cum se spune în engleză?

— Dificili? propuse Roberta.

— Încăpățânați? sugeră Thomas.

— Încăpățânați, fu preotul de acord. Ca niște catări, da.

Răsuci clanța din fier a ușii și le făcu semn să intre. Thomas își dădu imediat seama că se

umblase la cutii. Cărțile erau toate acolo, dar hârtiile scrise de mână și carnețelele dispăruseră.

— Unele lucruri lipsesc, rosti el.

— E posibil să fi fost mutate pentru siguranță? i se adresă sora Roberta lui Giovanni.

Thomas simți că îl cuprinde iritarea gândindu-se la modul în care era tratat de preoții aceia.

— Unde le-ar fi putut pune părintele Pietro? întrebă el direct.

— Thomas, interveni Roberta, nu știm dacă...

— Părinte? i-o reteză Thomas.

— Presupun că le-ar fi putut duce în camera lui, dar nu pot căuta acolo.

— Și dacă fac eu asta? zise Thomas, pus pe ceartă.

— Mă tem că nu pot îngădui așa ceva.

— Unde e camera lui? La etaj, nu-i așa?

— Vă rog, domnule, zise preotul. Am încercat să vă ajut, dar chestia asta merge mult prea departe.

Thomas plecă. În capul scărilor privi rapid împrejurimile și urcă al doilea șir de trepte până la etajul doi, de unde se vedeau curtea și grădina interioară. Acolo ușile erau numerotate: camere de oaspeți. Trecu pe lângă ele cu Giovanni și Roberta alergând pe urmele lui, fiecare încercând să-l facă să-și vină în fire, un lucru de care el nu se simțea capabil. În capătul galeriei găsi două uși inscripționate cu numele preoților. Puse mâna pe o clanță și văzu cum părintele Giovanni se încordează, luând parcă în considerare acțiuni mai drastice de oprire a intrusului. Privirile celor doi se întâlniră și momentul de încordare dispăru atunci când Thomas apăsă pe clanță.

— Nu e încuiată, rosti el.

— Sunt convins că părintele Pietro nu are nimic de ascuns.

— Vom vedea.

Chipul sorei Roberta se alungise.

— Nu voi lua nimic ce nu aparține familiei mele, zise Thomas, deschizând ușa larg.

Încăperea era mică și surprinzător de goală, chiar și pentru o chilie de preot. Se aflau acolo un pat, un dulap de haine și o cruce pe perete. Nu părea deloc diferită de camerele pentru oaspeți.

— Asta-i tot? se miră Thomas, știind deja că n-o să găsească nimic acolo. Asta e tot ce are?

— Nu stă mereu aici, răspunse Giovanni. Are grijă de o mică parohie în altă parte a orașului. Uneori rămâne acolo.

Thomas se uită sub pat și deschise un sertar cu cămăși. Nimic. Apoi văzu căminul.

Era un cămin de mici dimensiuni, probabil proiectat să funcționeze cu cărbuni. Acum era înnegrit de resturi de hârtii arse.

— Cam cald pentru un foc, rosti Thomas. Nu credeți?

Însă în vocea lui nu se simțea triumful dreptății, ci doar surpriza dezamăgirii.

— Când se va întoarce părintele Pietro? întrebă el.

— Nu știu, răspunse preotul.

— Vrei să-mi spui unde e?

— Se ducea la biserică lui și spunea că trebuie să meargă... în altă parte.

Ezitatea preotului, ca și o anumită expresie de îngrijorare de pe chip îi atraseră atenția lui Thomas.

— Unde?

— Într-un loc numit Fontanelle, răspunse Giovanni.

Aceeași senzație: un disconfort sesizabil, ca și cum cuvântul pronunțat l-ar fi supărat.

— L-aș putea găsi acolo?

Preotul izbucni într-un râs scurt, ca un lătrat anemic.

— Nu, n-ai putea intra.

— De ce nu?

— Nu e deschis publicului. Din fericire.

— Din fericire?

— Părintele Pietro se va întoarce în această după-amiază, zise preotul, îmbujorându-se ușor la față. Dacă vrei să vorbești cu el, ți-aș sugera să aștepti până atunci. Nu-mi dau seama ce speri să afli de la el, dar... În fine.

*

— Ce înseamnă Fontanelle? întrebă Thomas. Am un ghid, dar nu există nicio referință în acest sens, chiar dacă sunt aproape o sută de pagini despre Napoli.

Ședea într-o mică pizzerie la câteva străzi distanță de gara murdară, alături de sora Roberta. Își luase o pizza Quattro Fromaggio deosebită de tot ce mâncase în State, plină de smântână și un soi de brânză albăstruie, sărată și iute, pe care acum o spăla cu un vin roșu fără nume dintr-o carafă de sticlă.

— N-am auzit niciodată de așa ceva, răspunse călugărița. De ce te interesează?

— Părintele Giovanni părea să nu se simtă în largul lui când a pronunțat acest nume. Thomas ridică din umeri. Chestia asta mă intrigă. În plus, orice lucru în care e implicat părintele Pietro pare să merite o cercetare mai atentă.

Roberta se încruntă, părând nu tocmai fericită de o asemenea caracterizare a bătrânului preot.

— Nu știi dacă cenușa aia provenea de la hârtiile fratelui tău, spuse ea, bând dintr-un pahar cu apă minerală.

— Adevărat, replică Thomas. Dar aș vrea să aflu de ce nu m-a lăsat de prima dată să mă uit la ele, chiar dacă nu s-a apucat să le ardă după aceea.

— Preoții se pot dovedi uneori foarte protectori cu ceea ce le aparține, zise ea. Monseniorul este un om profund spiritual. A ținut o predică despre Imaculata Concepțiune la puțin timp după sosirea mea. Evident, nu am înțeles prea mult – italiana mea nu e suficient de bună – dar a fost o predică frumoasă, plină de patimă și pietate.

La sfârșit mai avea puțin și izbucnea în lacrimi la gândul că Domnul a fost conceput fără de prihană, după care a intrat în această lume îngrozitoare...

Thomas clătină din cap, iritat.

— Ce e? întrebă Roberta.

— Pur și simplu nu pricep. Nimic.

— Povestea cu carnetele sau?...

— Preoții. Călugărițele. Religia, răspunse Thomas, simțind cum exprimarea stării de exasperare îi face bine. Vino. O să pierdem trenul.

CAPITOLUL 20

Părintele Pietro stătea îngenunchat pe prima treaptă a capelei și rostea rugăciunea pentru sine, buzele lui șoptind cuvintele cunoscute, iar mintea încercând – fără succes – să se concentreze asupra conținutului lor. Imediat ce termină rugăciunea, se așeză pe piatră.

Perdonami, o'signore.

„Iartă-mă, Doamne”, își zise el. „Sunt distras. Din nou.”

De la o vreme se simțea așa, și nu era singurul în această situație. Giovanni renunțase la apropierea care existase între ei după ce tânărul sosise la casa de odihnă. Pietro nu-l putea învinovăți. Știa că toți credeau despre el că e secretos, paranoic, cu toane și, la modul mai general, bizar, toate acestea intensificându-se după plecarea lui Eduardo. Vestea că preotul american murise îl lovise pe Pietro ca o măciucă și îl aruncase într-o stare sufletească neagră, care dura de multe zile și îi marca fiecare pas.

Apoi erau zvonurile, întotdeauna legate de Fontanelle. Evident că Pietro nu le dădea crezare și punea relatările despre ciudatul intrus nocturn pe seama unei combinații între propriul lui comportament antisocializare și imaginația hiperactivă a novicilor care confundau un loc de retragere și rugăciune cu un soi de tabără de vară. Dar zvonurile începuseră să circule odată cu venirea lui Eduardo din State și sfârșiseră odată cu plecarea lui. Iar acum fratele lui Eduardo apăruse din senin și zvonurile reapăruseră.

Pietro nu zisese nimic nimănui, dar cu numai o zi înainte, un tânăr călugăr benedictin de la Roma spusese că se trezise în toiul nopții convins că în camera lui se afla cineva – sau ceva. Pietro probabil că n-ar fi luat în seamă așa ceva, dacă călugărul nu ar fi zis că auzise același sunet pe

care îl auzise un tânăr dominican în cursul ultimelor zile pe care Eduardo le petrecuse acolo: o respirație prelungă, zgomotoasă, care se transforma într-un soi de hârâit gutural, asemănător mârâitului unei feline.

Dar nu fusese o felină. Deoarece, cu excepția cazului în care acel călugăr își imaginase totul, ceea ce fusese în camera lui nu semăna cu nimic din ceea ce se putea vedea în casa de odihnă în timpul zilei, cu nimic din tot ce benedictinul sau dominicanul văzuseră vreodată în viețile lor. Ceva atât de tulburător, că nu putea fi descris în cuvinte...

„Uită de asta. E vorba doar de groaza nopții și de oameni care vor să li se acorde puțină atenție. Dumnezeu știe că e mare nevoie de așa ceva în ordinele religioase.”

Dar în acea zi, la scurtă vreme după răsăritul soarelui, el descuiase capela pentru slujba de dimineată și descoperise... ce? Presupusese că fusese un câine, poate vreunul dintre cei care vagabondau uneori pe strada din fața clădirii, deși era imposibil să fie sigur de asta după halul în care ajunsese animalul. Avusese nevoie de o oră întreagă pentru a face curățenie și pentru a elimina mirosul dulceag al sângelui din încăpere. Probabil ucigașul avusese nevoie de tot atâta vreme ca să facă animalului ceea ce-i făcuse – presupunând că era vorba de un om. Pietro spera din tot sufletul ca animalul să-și fi dat sufletul înainte de începerea oribilului măcel.

Presupunea că va trebui să discute cu Giovanni despre toate astea. În cele din urmă.

„Și cât anume o să-i spui?”

Pietro știa că lui Giovanni – un tânăr serios, cu capul pe umeri – nu-i plăcea Fontanelle. Chestia asta atârna mereu între ei ca o boală prea dureroasă ca să vorbească despre ea, astfel că tânărul nu auzise despre acel loc decât din șoaptele întunecate ale celor care nu fuseseră niciodată

acolo. Probabil că Giovanni sperase ca, odată ce Fontanelle trecea din mâinile Bisericii în cele ale administrației orașului, și cu planurile administrației de a redeschide locul pentru public, Pietro va renunța la întreaga poveste. Numai că se întâmplase exact pe dos. Pietro nu se putea abține, pur și simplu. Stătea tot mai mult timp acolo, după care nutrea resentimente față de orele petrecute astfel, simțindu-se plin de toane și într-o stare defensivă.

„Și vinovat.”

Catolicii se simt mereu vinovați. Așa sunt ei.

„Dar mai sunt și cei care abia se simt responsabili pentru păcat și cei care merită să se simtă așa. Nu am dreptate, monseniore?”

„Te rog, Iisuse”, rosti el în gând. „Să nu fie din vina lui. Să nu fie el cel care...”

„L-a trezit?”

„Da, te rog, Doamne, să nu fie el.”

„Da, monseniore, roagă-te. Dar nu te ruga pentru ceea ce deja poate că ai făcut. Nu te ruga pentru trecut. Roagă-te pentru ceea ce s-ar putea întâmpla. Pentru ceea ce deja a început.”

CAPITOLUL 21

Steve Devon își ridică privirea de pe ecranul laptopului, unde un film de joasă rezoluție se derula într-o fereastră de câțiva centimetri. Apoi își dădu capul pe spate și râse de încântare.

— Da! exclamă el în telefonul mobil. Mă uit chiar acum la el. Omule, ai lovit-o de a văzut stele verzi!

— Abia ce am *zărit-o*, înțelegi? rosti fiul lui. Așa cum spun profesioniștii atunci când vorbesc despre clipele când văd perfect mingea. Pur și simplu am văzut-o venind spre mine. Imediat ce a plecat din mâna lui. Nu-i o nebunie?

— Cred că uneori se mai întâmplă și așa, răspunse Steve continuând să râdă, după care apăsă butonul de reluare a imaginilor. Sunt atât de mândru de tine, Mark. Acum o lună nici n-ai fi atins mingea aia. Și acum, uită-te la tine! Ai o poziție perfectă și te concentrezi excelent. Totul e perfect. Poc! Uite cum zboară chestia aia. Prinzătorul pare total debusolat.

— Îmi cam pare rău pentru el, zise Mark.

— O să-și ia el revanșa. Manșa asta a fost a ta. Te-ai descurcat bine, puștiule.

— Mulțumesc, tată.

— Dă-mi-o și pe mama, bine?

— Sigur. Te iubesc, tată.

— Și eu te iubesc, Mark. Și, Mark...

— Da?

— Bucură-te. Meriți asta.

— Mulțumesc, tată.

Se auziră un clic și câteva murmure în fundal, apoi o voce de femeie.

— Nu e minunat?

— Chiar așa, răspunse Steve. Mulțumesc că mi-ai trimis filmulețul.

— Îmi pare rău că n-ai văzut totul pe viu. E primul meci la care lipsești.

— Va da mai multe lovituri data viitoare.

— Ne e dor de tine, rosti ea cu voce mulțumită, dar încordată.

— Și mie, răspunse el. Hei, mă gândeam... Vrei să rezerv o săptămână la condominiu? Doar pentru noi trei.

— E o idee excelentă. Când crezi că se poate?

— Ar trebui să ajung acasă în cursul săptămânii. Cel mai târziu la sfârșitul lunii...

În acea clipă bâzâi telefonul din celălalt buzunar.

— Stai așa, zise el. De la birou. Te sun imediat înapoi.

— Bine. Te iubesc.

El închise, scoase celălalt telefon și apăsă o tastă.

— Aici e Război, răspunse el.

— Am aranjat cu furnizarea armelor, rosti Spărgătorul de sigilii. De ce ai nevoie?

— Un pistol Heckler and Koch Mark 23 Operațiuni Speciale. Și un revolver Taurus 415 cu cinci cartușe și cu teacă de prindere la gleznă.

— Asta-i tot? Nu-ți vrei și echipa?

Călărețul calului roșu rânji.

— Dacă nu pot face singur treaba asta, ar trebui să te gândești să mă înlocuiești.

Imediat ce Spărgătorul de sigilii închise, Război apăsă tasta de conectare de pe celălalt telefon.

— Hei, iubito, eu sunt din nou. Mda, așadar în legătură cu excursia asta la plajă...

CAPITOLUL 22

Herculaneum era diferit de Pompeii. În primul rând, era mult mai mic și cele mai multe vestigii aparțineau zonei rezidențiale, nu templelor mari și clădirilor oficiale din fratele mai mare într-ale dezastrului. Dimensiunea lui avea mai puțin de-a face cu întinderea orașului vechi, cât cu poziționarea celui actual: situl arheologic ajunsese chiar la marginea orașului modern. Fără relocarea unor mase mari de oameni, excavatoarele pur și simplu nu puteau merge mai departe.

Herculaneum dispăruse după aceeași erupție vulcanică, doar că nu fusese îngropat sub cenușă și praf, ci sub un fluviu de noroi vulcanic care înecase orașul, producând condiții diferite în termeni de conservare, ba chiar carbonizând mobilierul din lemn.

Locul fusese excavat în bună măsură la întâmplare după ce un ofițer de cavalerie care săpa un puț în anul 1709 dăduse peste o parte din teatrul orașului. Sub Carol al III-lea, arbitrariul săpăturilor continuase, echipele de muncitori excavând tunele la întâmplare și luând ce puteau pentru colecțiile lor, pentru donații către muzee locale sau pur și simplu ca să le vândă. Fuseseră scoase la lumină clădiri, dar excavațiile se desfășuraseră timp de două sute de ani fără a avea nimic de a face cu știința sau cu sistematizarea.

Vestigiiile arheologice se găseau mult sub nivelul orașului modern, construit deasupra celui antic, în unele cazuri chiar și la peste cincisprezece metri mai sus, iar intrarea în sit însemna un lung coborâș de-a lungul unei rampe de acces. Thomas observă imediat că străzile erau mai înguste decât cele din Pompeii, casele mai bine conservate, multe dintre ele cu al doilea etaj rămas intact. Își aminti versurile din *Odă pe o urnă greacă* a lui Keats.

Iar străzile tale, oraș mic, tăcute
Vor fi; și niciun suflet nu se va întoarce
Ca să spună de ce arăți atât de dezolant.

Cât de adevărat!

Sora Roberta acceptase să se întâlnească cu el la intrare în două ore. De la izbucnirea lui legată de incapacitatea de a înțelege călugărițele și religia, abia dacă îi mai vorbise, așa că decizia de a vizita situl fiecare pe cont propriu fusese o mare ușurare. Thomas nu era sigur dacă ea se simțea ofensată sau era doar nesigură în privința gândurilor lui legate de ea, dar ar fi fost dispus să-și ceară scuze și să-i dezvăluie mai multe din trecutul său, dacă așa relațiile dintre ei s-ar fi îmbunătățit. Oftă gândindu-se la o astfel de perspectivă, întrebându-se de ce oare îi păsa. În definitiv, abia o cunoscuse.

„Și totuși, cu stilul tău de aventurier singuratic, a fost bine să ai pe cineva cu care să discuți. Cineva care să nu te judece, sau cel puțin să nu o facă cu voce tare.”

În timpul călătoriei cu trenul îi venise o idee bizară. Îi trecuse prin minte că Pietro l-ar fi putut considera nedemn de fratele său, motiv pentru care arsese hârtiile lui Ed. O astfel de eventualitate îl înfuria, deși nu credea că era posibilă. N-avea nicio îndoială că ceea ce avuseseră în comun Ed și Jim, Giovanni și Pietro spunea mai multe despre cine era el decât relațiile lui cu Thomas în ultimii ani.

Oare de aceea începuse căutarea asta în orb? Ca să dovedească faptul că își iubise fratele de sânge la fel de mult ca și confrății lui preoți?

Clipi, se uită la hartă și încercă să-și dea seama mai bine unde se află. Ed listase câteva locuri, subliniindu-le pe unele. Unul dintre ele – Casa Bicentenarului – fusese trecută separat într-

un pătrat roșu și marcată cu un semn de întrebare. Părea un loc bun de unde să înceapă.

Era foarte departe de intrare, la marginea orașului modern, dar Thomas merse repede, oprindu-se doar ca să verifice unde se află și uitându-se la ce putea vedea din stradă: drumuri pietruite cu trotuare mai înalte, case cu uși ornamentate și balcoane la etaj, precum și de acum familiarele *thermopolia* cu amforele fixate la colțuri.

Casa Bicentenarului era una dintre structurile cu două etaje mai bine conservate. O găsi fără probleme, dar clădirea era încuiată, iar ferestrele și ușile erau ținute în plase din sârmă de oțel.

Thomas privi printre ochiurile plasei. Vedea picturi pe pereți, un *atrium* adânc luminat din exterior, undeva în spatele casei, și un șir de scări care păreau gata să cedeze. Peste tot se vedeau schele, dar înăuntru lumina era prea slabă ca să se poată distinge ceva notabil.

Îi făcu semn unui ghid din colțul străzii, o femeie scundă, cu un aer oficial, purtând ochelari imenși de soare care o făceau să arate ca o insectă din specia călugărițelor.

— Îmi cer scuze, rosti el. Vă pot pune o întrebare?

Ea îl măsură câteva clipe cu privirea, știind că nu face parte din grupul ei.

— Una singură.

— Casa Bicentenarului?...

— E încolo, răspunse femeia, arătând cu mâna.

— Știu. Am văzut-o, dar...

— E închisă.

— De ce?

— Am spus *o singură întrebare*, ripostă femeia, întorcându-se cu spatele. Acolo se desfășoară lucrări.

— Lucrări de excavare?

— Nu, răspunse ea, întorcându-se și uitându-se urât prin ochelarii ei ca niște farfurii, după care reveni la dispoziția de ghid și se adresă în primul rând grupului de turiști pe care îl conducea: Dacă priviți în jurul dumneavoastră, veți observa că pretutindeni se desfășoară lucrări de consolidare a vestigiilor existente, prin întărirea pereților care stau să se prăbușească și prin îmbrăcarea arcadelor și lespezilor care s-ar putea dărâma. E vorba de conservarea vestigiilor *existente*, rosti ea apăsător, ca și cum ar fi avut de a face cu un idiot, *nu* de excavații. Întreținerea acestui sit este un proiect costisitor și îndelungat. Avem noroc că suntem sprijiniți de Fundația Packard. Și acum, dacă nu vă supărați...

Se întoarse iarăși cu spatele la el.

— Mulțumesc, rosti el în urma ei.

Femeia dădu din mână în semn de răspuns și de încheiere a discuției în același timp.

Thomas rămase acolo, ascultând zgomotele făcute de mașini spre sud. Străbătu Decumanus Maximus și coti la dreapta pe Cardo V, o altă stradă pe care casele aveau fațadele uluitor de bine conservate. În interiorul unei zone înconjurată cu bandă izolatoare, plină de cărămizi și schele, câțiva oameni preparau ciment și efectuau măsurători. Între Thomas și ei se găsea o masă cu unelte, dosare și mape. Oamenii încă nu-l văzuseră.

Ieși în stradă. La câțiva metri depărtare se vedea o tablă mare, pe care era descrisă munca de reconstrucție desfășurată de Fundația Packard. Thomas își ascunse harta și aparatul foto și reveni la zona de lucru cu aerul cuiva care știe ce face. Intrând în perimetrul șantierului, înșfăcă de pe masă o mapă și o cască de protecție.

— Scuzați-mă! zise el peste zgomotul unui picamer.

Oamenii se uitară la el și apoi se priviră unii pe alții. Erau cu toții italieni. Unul dintre ei, un

tânăr fără cămașă, cu pantaloni scurți și tors bine bronzat, se ridică, având o expresie neutră pe față.

— Vorbiți engleza?

Omul dădu din cap.

— Trebuie să intru în Casa Bicentenarului, rosti Thomas, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Italianul clătină din cap.

— Nu e sigur.

— Trebuie doar să arunc o privire ca să verific ceva. Cuvintele erau vagi și regretă imediat că le rostise, dar tânărul – probabil un proaspăt absolvent de facultate – nu păru preocupat de asta. Va dura două minute. Chiar mai puțin.

— Lucrezi aici? întrebă tânărul.

— Fac o vizită din partea fundației. Nu vi s-a spus că vin?

Celălalt clătină din cap și ochii i se îngustară puțin.

— Pentru excavații? Arheologie? întrebă el.

— Nu, răspunse Thomas, zâmbind. Sunt de la administrație... începu el să explice, apoi renunță cu un gest de lehamite, ca și cum ar fi fost o pierdere de timp. Eu reprezint banii, trase el concluzia, ridicând din umeri într-un gest de autoironie.

Tânărul zâmbi.

— Stai așa, zise el. Să văd dacă te pot duce înăuntru.

Tânărul arheolog merse înainte, cu pas lejer și cu o grămadă de chei ruginite, pe care le scosese el știa de unde, atârând neglijent în mâna stângă. Își mișca brațele lungi și bronzate în vreme ce mergea. Thomas privi drept înainte și nu spuse nimic. Se îndoia că avea să facă cine știe ce mare descoperire, dar simțea un fior de satisfacție în urma micii lui înșelătorii.

În dreptul casei, arheologul deschise o poartă dărăpănată și îl duse înăuntru, închizând imediat poarta la loc.

— Vin cu tine, zise el. Nu atinge nimic și fii atent pe unde calci.

Thomas dădu din cap și îl urmă în casa prost luminată.

— Acesta este *atrium*-ul toscan, rosti tânărul, arătând spre o încăpere spațioasă cu tavan jos.

Se opri, ca și cum ar fi așteptat ca oaspetele său să preia inițiativa, așa că Thomas se duse hotărât în altă încăpere și își consultă mapa cu un aer de profesionist. Podeaua de acolo era confecționată din alt gen de marmură, iar pe pereți se vedeau picturi cu multe detalii. Privi o frescă delicată în tonuri de verde-marin cu amorași care jucau un soi de scenă, scriind în același timp niște numere la întâmplare pe mapă, pentru ca însoțitorul său să nu spună nimic. După aceea trecu repede într-o altă încăpere și apoi într-alta.

Se vedeau o grădină înconjurată de porticuri și un hol mare, toate vorbind fără cuvinte despre opulența locului și semnificația lui ca descoperire arheologică, dar Thomas continua să n-aibă nici cea mai vagă idee de ce fratele lui considerase acel loc ca fiind important pentru studiile lui.

— Putem merge sus? întrebă, încercând să facă întrebarea să semene mai degrabă a ordin.

— Putem urca scările, dar nu e sigur să umblăm pe podea.

Italianul îi arătă una dintre schelele din lemn și Thomas începu să urce. Etajul era împărțit în două secțiuni. Thomas se opri, privi în penumbra profundă și văzu imediat ce anume stârnise interesul fratelui său.

De un perete se sprijinea un dulap înnegrit din lemn, cu ușile deschise. Deasupra lui, într-un dreptunghi de zugrăveală în tonuri nefiresc de deschise, se vedea o umbră neagră, ca și cum ar fi marcat locul unde ceva fusese agățat pe perete, ceva suficient de prețios pentru ca stăpânul casei să-l smulgă de acolo când valul de noroi vulcanic a

năvălit spre oraș. Avea forma de neconfundat a unui crucifix.

Crucea era înaltă, cu brațul orizontal scurt și așezat sus. Ar fi putut fi o cruce obișnuită în orice biserică catolică, doar că aceasta fusese montată pe perete la doar patruzeci și cinci de ani după moartea lui Hristos.

CAPITOLUL 23

Thomas o luă pe Cardo IV spre ieșire, adâncit în gânduri. Dacă fratele lui făcuse cercetări legate de prezența timpurie a creștinismului în Pompeii și Herculaneum, ce ar fi putut descoperi el pentru ca viața să-i fie amenințată? Crucea din încăperea aceea părea firească, la fel ca inscripția cu Tatăl nostru – dacă despre asta era vorba – din „pătratul magic” de la Pompeii. Poate că era vorba de o chestiune interesantă pentru istoricii Bisericii și cei asemeni lor, dar pentru niciunul dintre ei nu putea constitui o noutate. Thomas trecu gânditor de la o casă la alta, printre *thermopolia* cu mozaicurile lor înfățișând zei marini și pești cu aspect bizar.

Afară se opri câteva secunde, uitându-se în jur ca să vadă dacă o zărește pe sora Roberta. Problemele întâmpinate la Casa Bicentenarului îi temperaseră serios entuziasmul pentru acțiunile solitare. Rasa maro a Robertei s-ar fi evidențiat de la un kilometru distanță, chiar și printre grupurile de turiști și de elevi care se plimbau pe acolo. Thomas tocmai cerceta strada, când dintr-o clădire ieși un bărbat, la doar câțiva metri în fața lui. Omul studia o carte în timp ce mergea, dar ceva din părul lui cârlionțat și barbișonul...

„Parks!”

Individul care devastase camera lui Ed din Chicago, omul care scăpase de Jim și de el cu ajutorul unei săbii...

Thomas se furișă iute la adăpostul primei intrări de casă.

O parte din el ar fi vrut să se confrunte cu individul, să se ia de el în mijlocul atâtor oameni, unde acesta nu ar fi putut decât să... vorbească. Numai că, imediat ce prin minte îi trecu o asemenea idee, își dădu seama că n-ar fi obținut nimic, ba chiar ar fi dat cu piciorul singurului avantaj dobândit până atunci. Privi înapoi pe

stradă. Parks era tot acolo, cercetând cartea, cu un sac de plastic atârnat de umăr, un sac suficient de mare ca să ascundă o armă.

„Un alt motiv ca să păstrezi distanța.”

Thomas se ascunse mai bine în casă și, ca măsură suplimentară de siguranță, se duse în camera următoare, unde se afla un mozaic cu Neptun și Afrodita zugrăviți în nuanțe vii de verde și albastru. Când se uită din nou în stradă, văzu că Parks se îndepărta de el. Thomas îl urmă, stând aproape de uși, gata oricând să se ascundă în umbra acestora.

Nu putea fi vorba de o coincidență. Parks îl urmărea sau, la fel ca Thomas, o luase pe urmele lui Ed.

Ajuns la Decumanus Inferior, care împărțea în două partea excavată a orașului, Ben Parks – sau cum naiba îl chema în realitate pe individ – coti la stânga. Continuând să rămână la treizeci de metri în urma lui, Thomas își iuți pașii. Celălalt se opri în stradă și întoarse cartea. Urmărea o hartă.

„Așadar, nici el nu cunoaște locul ăsta mai bine ca tine.”

Apoi individul își continuă drumul. Se apropiau de limita sud-estică a excavațiilor. Deasupra, Thomas putea vedea rampa de acces către sit. Parks trecu printre niște case dărăpănate îmbrăcate în schele, ajungând chiar la marginea săpăturilor. Thomas aruncă o privire pe harta lui. „Unde naiba se duce?”

Când își ridică ochii, Parks dispăruse.

Thomas se grăbi să ajungă în locul unde îl văzuse ultima dată. Spre stânga lui se găsea ceea ce pe hartă era denumit Palaestra, un spațiu mare, deschis, cu un șir de coloane pe partea dinspre nord-vest și un spațiu ceremonial cu o masă de marmură care ar fi putut servi drept altar. Drept în față se vedea peretele de piatră al zonei excavate, cu casele orașului modern aflate mult deasupra, iar

în spatele lui se aflau tot felul de săpături. Dar Parks nu se vedea nicăieri.

Thomas înjură și merse înainte, privind în toate părțile. Conform hărții, se găsea chiar în stânga unei construcții care – dacă se uita mai bine – forma o cruce mare pe planul solului, în linii clare, dar punctate. Thomas privi în jurul lui, așteptându-se să zărească vreo structură mare pe care o ratase, dar nu vedea decât creasta de piatră care se înălța spre rampa de acces. Verifică iarăși harta. Conform scării de reprezentare, clădirea în formă de cruce trebuia să fie imensă, cu o lungime de cincizeci sau șaizeci de metri.

„Deci unde e?”

Mai merse puțin înainte, întrebându-se de ce crucea aia era marcată cu linii punctate. Să fi însemnat că era vorba doar de o fundație care aparținea, poate, unei construcții anterioare? Poate că da, dar asta nu-l ajuta să descopere unde dispăruse Parks.

Apoi văzu. În față și spre dreapta lui se afla o intrare întunecată, dreptunghiulară, chiar în stânca crestei, flancată de ceva de semăna a piloni de sprijin din beton.

Se apropie cu prudență. Zona aceea era în mare parte în afara traseelor turistice și era ciudat de tăcută, motiv pentru care se simți brusc extrem de vulnerabil. Putea pleca chiar atunci de acolo. Putea pleca pur și simplu și putea aștepta ca Parks să reapară într-un loc mai animat.

Adevărul era că nu-i plăcuseră niciodată locurile întunecoase și închise, unde nu vedeai cine se mai află în preajma ta. După o vreme începea mereu să simtă că nu are suficient aer...

„Nu.”

Ed marcase acel loc în însemnările lui și acum Parks îi dădea și el târcoale. Trebuia să vadă ce se afla înăuntru.

*

Nu văzu nici urmă de Parks în interior. Spațiul era mai mare decât se temuse el că va fi, și era răcoare și întuneric: practic era o peșteră, deși Thomas se îndoia că fusese mereu așa ceva. Roca de deasupra lui era tuful vulcanic cenușiu rezultat prin răcirea lavei, în anul 79 d.Hr., acel loc fusese un spațiu deschis ca străzile din jur. Spre deosebire de străzi și case însă, această zonă nu putuse fi curățată din cauza orașului modern, așa că cei ce se ocupau de excavații construiseră un tunel la nivelul solului din Antichitate, modelând o peșteră din ceea ce odinioară fusese un spațiu însorit.

Dar un spațiu pentru ce anume?

Greu de spus. Nu exista iluminat artificial. Tunelul înainta în creastă, astfel că tavanul din stâncă se ridica în forma unei cupole neregulate. În centru se găsea un pătrat de mozaic în alb și negru, lat de câțiva metri, delimitat de frânghii. Se vedea și o sculptură ciudată din bronz, poate o fântână, acum verde, cu caracteristici greu de definit în lumina slabă, deși părea să semene cu un șarpe cu multe capete. Mozaicul era acoperit de praf, deși se putea discerne o ancoră mare, un om care părea să se scufunde în apă și un pește bizar cu aripioare supradimensionate.

Privi conturul în formă de cruce de pe hartă. Să fi fost un bazin de înot?

Apoi auzi pași în spatele lui. Cineva se apropia prin tunel. Se răsuci pe călcâie.

Era Parks. Thomas se deplasă repede în adâncul peșterii, știind că exista o singură intrare. Era prins în capcană, în întuneric.

CAPITOLUL 24

Parks se opri chiar în interiorul peșterii și își dădu jos sacul de pe umăr. Nu se comporta ca și cum ar fi știut că în apropierea lui se mai afla cineva.

Thomas nu putea zări decât o siluetă. Singura lumină, dinspre intrarea în tunel, bătea în spatele celuiilalt. Știa foarte bine că, pe măsură ce ochii lui Parks aveau să se obișnuiască cu întunericul, șansele lui de a rămâne nevăzut aveau să se reducă la zero. Locul acela pur și simplu nu era suficient de mare pentru asta. Putea încerca să treacă în goană pe lângă el, mizând pe elementul surpriză, dar n-avea cum să scape neobservat, iar cu genunchiul lui rănit nu se putea baza pe viteză. Poate că l-ar fi putut înfrunta...

„Și să te dai drept eroul unui film de acțiune? Ești un amărât de profesor de engleză de liceu. Sau erai...”

Trebuia să iasă cumva de acolo. Încercă să-și amintească tot ce auzise și aflate despre oraș, despre erupție, despre excavațiile ulterioare, orice i-ar fi oferit o cale de scăpare, alta în afară de a se ghemui acolo, în întuneric, așteptând să fie văzut de Parks. Dacă celălalt n-ar fi fost așa de concentrat pe ceea ce scotea din sac, l-ar fi observat deja.

Thomas se puse în mișcare, deplasându-se cu mare prudență spre dreapta, lipit de peretele peșterii. Cei care făcuseră excavații în timpul dinastiei Bourbon le făcuseră aproape la întâmplare, săpând tot felul de tunele și tranșee în orașul antic în căutare de statui și artefacte pentru colecțiile lor private. Poate că mai exista o intrare în peștera aia, pe care indivizii o abandonaseră după ce descoperiseră structura mare în formă de cruce de deasupra. Încercă încă un pas, străduindu-se să nu facă niciun zgomot, pipăind contururile

stâncii din spate, sperând să găsească un loc în care să se poată ascunde. Auzi un şuierat metalic. Parks monta un dispozitiv.

„Un trepied?”

O clipă mai târziu, auzi scâncetul în crescendo al unui flash care se încărca și îl străbătu un fior de panică. Mai avea doar câteva secunde de invizibilitate.

Se deplasă mai repede de-a lungul peretelui, ținându-și respirația, cu fața plină de broboane de sudoare, în ciuda răcorii. Brusc, chiar în secunda în care blițul era pe cale să se descarce, descoperi în spatele lui un spațiu gol.

Thomas se furișă iute înăuntru, în vreme ce peștera fu brusc luminată de o strălucire alb-albăstruie. Se văzură niște umbre imense, care dispărură într-o fracțiune de secundă. Oare fusese observat? Așteptă descărcarea aparatului foto, apoi reîncărcarea lui, după care, în vreme ce Parks făcea o nouă fotografie, Thomas schiță un al doilea pas în spate, în bezna alcovului.

Numai că nu era deloc un alcov, așa cum își dădu seama atunci când se întoarse și descoperi că putea înainta. Era un tunel, chiar dacă nu foarte înalt, un tunel pe care îl făcuse cineva care excavase acolo cu două sute cincizeci de ani înainte. Trebuia să se târască, și mai trebuia să păstreze o tăcere absolută, de vreme ce orice sunet avea să producă un ecou în peștera mare, dar poate că așa reușea să iasă la suprafață: presupunând că exista acolo suficient aer și că pereții tunelului nu aveau să se închidă treptat deasupra lui, făcându-l să urle de groază.

Evident, dacă Parks auzea, l-ar fi prins ca pe un șoarece în cursă...

„Atunci, să te asiguri că nu te aude”, își zise el.

Cu o încetineală agonizantă, începu să se târască. Blițul fulgeră din nou, iar lumina lui se împrăștie alarmant de puternic în lungul tunelului,

deși Thomas știa că n-avea cum să fie văzut de Parks, din spatele trepiedului. Dar dacă individul s-ar fi deplasat doar câțiva pași în lateral, l-ar fi zărit în clipa în care ar fi apăsător pe declanșator.

Simțea piatra rece și dură în dreptul genunchilor, dar ceva mai netedă decât se așteptase că va fi. După trei metri, tunelul cotea ușor și întunericul se înmuia. Dacă reușea să își mai păstreze cumpătul – și norocul în același timp – alte câteva secunde, poate că va vedea lumina zilei. Poate că va ieși de acolo.

Chiar înainte de locul în care tunelul cotea, tavanul se înalță puțin și el reuși să se ridice câteva secunde și să mai ușureze un pic sarcina de pe genunchii care îi zvâcneau. Numai că, ridicându-se, simți ceva atingându-i ceafa. Ceva moale. Duse mâna instinctiv în sus și simți greutatea unei chestii prinse în părul lui. Ceva care se mișca în vreme ce el încerca să apuce mai bine. Degetele lui pipăiră ceva ca o blană și o substanță rece și elastică asemănătoare pielii, dar care avea la margine un cârlig mic, asemănător unei gheare.

Un liliac.

Se schimonosi involuntar și încercă să se descotorosească de animal, dar se lovi cu capul de tavan, ceea ce îl făcu să icnească de durere și de scârbă, un sunet pe care și-l înăbuși cu o fracțiune de secundă prea târziu. Auzi mișcări rapide în peștera din spatele lui. Parks se apropia ca să vadă cine era acolo.

Thomas renunță la orice prudență și se repezi înainte, lovindu-se cu fruntea de tuf când tavanul tunelului coborî din nou. Văzu însă în față o lumină puternică, de un alb aproape insuportabil. Din două salturi uriașe, care îi provocară sângerarea genunchiului rănit, se trezi afară, alergând împiedicat pe străzile orașului antic, ca și cum ar fi fost urmărit de ceva mult mai rău decât un simplu liliac.

*

— Ce ai pățit? întrebă sora Roberta, măsurându-l din cap până-n în picioare.

Rostise vorbele cu surprindere și cu o preocupare care anula orice răceală pe care ar fi putut-o resimți în legătură cu modul în care se despărțiseră.

— Putem pleca de aici? întrebă Thomas.

Era roșu ca racul la față, transpirat și cumplit de răvășit.

— Habar n-aveam că pentru tine siturile antice sunt atât de interesante, mormăi ea în timp ce urcau străzile în pantă înapoi spre stația de cale ferată.

— Ce mai e și asta, o mostră de umor călugăresc? ripostă Thomas.

Ea zâmbi.

— Îmi poți povesti în tren despre aventura ta, replică ea.

Evident că el n-o făcu. Inventă o poveste despre felul în care căzuse de pe unul dintre trotuarele înălțate, într-un perimetru în care se lucrase de mântuială, și ea își exprimă compătimirea în vreme ce mintea lui se întoarse la cele întâmplare. Vedea fiecare imagine – linia fantomatică a crucifixului, bazinul subteran de înot, silueta lui Parks – ca pe niște fragmente dintr-un mozaic, mici și dure în mâinile lui, așteptând ca el să le așeze în ordine, să le dea un sens. Numai că în toate astea el nu vedea altceva decât haos și confuzie.

CAPITOLUL 25

În acea seară, Thomas deschise o sticlă de bere în camera lui și sună la casa parohială St Anthony din Chicago. Jim păru realmente încântat să îl audă, dar tonul lui deveni repede neliniștit.

— Te caută, rosti el.

— Cine?

— Nu sunt sigur. Securitatea Națională cu siguranță, deși am primit un telefon și de la biroul senatorului Devlin. Și unii și alții vor să-i suni.

— Probabil că își fac griji să nu mă bronzez prea tare, replică Thomas.

Ce ciudat părea modul în care devenise confortabil de familiar cu acest preot pe care abia dacă îl cunoștea. Ca în vremurile în care vorbea cu Ed, înainte ca relația lor să se răcească.

— Păreau destul de îngrijorați, zise Jim. Ca și cum ar fi intervenit ceva nou. Tipul de la Securitatea Națională era unul dintre cei doi care au venit aici; parcă se numea Kaplan. Spunea să-l suni direct pe el.

— Dar încă n-am fost acuzat de nimic, nu? Și parcă trăiesc încă într-o țară liberă.

Jim încuviință, dar oarecum morocănos, și Thomas se întrebă dacă nu cumva preotul suferea în locul lui.

— Tu ești bine? întrebă el.

— Desigur. Sunt obișnuit să rezolv singur diverse chestii.

— Trebuia s-o spui, replică Thomas, alegând ironia pentru a mai ușura situația. Nu știu cum reușești să o faci. Adică să fii preot. Trebuie să te simți cam singur.

— O, e ca în multe alte chestii, zise Jim. Ai zile bune, când te simți implicat, productiv, parte din orice, știi la ce mă refer, nu? În alte zile... nu-l aud decât pe Paul McCartney cântând despre părintele McKenzie cum scria cuvintele predicii pe

care nimeni n-o va asculta. Îl știi? „Cârpindu-și ciorapii noaptea, când nu e nimeni acolo.” Cred că așa e viața. Te simți cu adevărat singur atunci când viața pare lipsită de sens.

Thomas nu răspunse, oarecum surprins de confesiunea neașteptată a preotului. Nu-i spusese niciodată atâtea lucruri când stătuseră împreună. De ce o făcea acum? Oare faptul că vorbeau la telefon ușura anumite lucruri, sau faptul că locuia acolo unde stătuse Ed sau... era vorba de altceva?

— În fine, rosti Thomas. Cel puțin tu ai credința ta.

Îi era imposibil să spună asta fără să pară ușor condescendent, așa că dădu să-și retragă cuvintele, când Jim replică:

— Da, în cea mai mare parte a timpului.

Thomas avu impresia că ceva e în neregulă.

— Hei, ești bine? repetă el întrebarea.

— În cealaltă parte a orașului e o biserică baptistă, răspunse Jim. Afară are una din tăblițele alea pe care poți rearanja literele astfel încât să poți posta diferite mesaje în fiecare săptămână. Cu câteva luni în urmă, mesajul de pe tăbliță spunea: „Îndoiala este opusul credinței.”

Vorbise tăragănat, lăsând cuvintele mesajului să sune ca un șir de clopoței.

— Și?

— Cred că eu cred exact contrariul, răspunse Jim. Dacă ai una fără cealaltă, nu înseamnă absolut nimic.

— Grea modalitate de a trăi, comentă Thomas.

— Uneori, fu de acord Jim. Dar e mai bună decât alternativele.

— Va fi totul bine, Jim, zise Thomas, îndreptând din nou conversația acolo de unde o începuseră. E vorba doar de niște porcării birocratice. Lucrurile se vor rezolva.

— Cred că da. A, să nu uit, ai mai primit un apel.

— Da?,
— Soția ta.
— Fosta.
— Corect.
— Ce a spus?
— Nimic. M-a întrebat dacă ești aici, apoi dacă te duci în Japonia.
— De ce m-aș duce în Japonia?
— Habar n-am. A părut ușurată când i-am zis că n-o faci.
— Pun pariu, replică Thomas.

*

Thomas își masă genunchiul. Îl dureau mai puțin ca în Chicago, iar evenimentele din Herculaneum nu păreau să fi produs vreo înrăutățire. Câteva exerciții efectuate cu blândețe probabil că aveau să-i facă bine, câtă vreme asta însemna să nu se confrunte cu oamenii care voiau să-l omoare.

Se gândi cât era de ciudat ca apatia lui aproape sinucigașă să fi fost complet eclipsată de dorința de a afla ce se întâmplase cu Ed. Se simțea acum plin de energie, hotărât, chiar dacă ancheta în sine decurgea încet și cu mari ezitări, ca și cum ar fi încercat să iasă la liman printre smârcurile unei mlaștini. Să fi făcut toate astea pentru Ed, sau pur și simplu avea nevoie să afle adevărul? Probabil că amândouă. I se treziseră instinctele de a răsturna lumea cu fundul în sus, mai ales că acum se confrunta cu ceva anume după ce ani de zile văzuse pretutindeni doar roșu în fața ochilor. Da, asta era. Pierduse o jumătate de deceniu învârtindu-se în cerc și dând cu piciorul la tot ce întâlnea în cale, reușind de cele mai multe ori doar să se rănească singur.

Acum însă lucrurile stăteau cu totul altfel. Putea să descopere ce se întâmplase cu Ed, ca un adevăr pe care simțea că e capabil să îl scoată la lumină. Nici măcar nu putea ghici înțelesul final al acelui adevăr și prefera să nu se gândească acum la

asta. Simți nevoia să iasă ca să alerge puțin, un lucru pe care știa că niciun doctor nu l-ar fi recomandat, fiind convins că durerea din genunchi avea să-i alunge grijile.

*

— Domnule Knight, rosti recepționarul.

Thomas se opri din fugă la jumătatea drumului spre lift și se întoarse.

— Am ceva să vă arăt, zise omul. Își îndoi degetul și se ridică în picioare, indicându-i lui Thomas scaunul. Priviți. Eu vă aduc ceva de băut. Bere? Vin?

— Berea e foarte bună, răspunse Thomas.

Îl durea genunchiul, dar nu atât de tare precum se temuse și avea senzația că scăpase de ceva din rigiditatea acumulată după ce alergase pe străzile aglomerate, prăfuite și vechi din Napoli. Urma să vadă cum avea să se simtă dimineață, dar acum simțea nevoia unei băuturi foarte reci.

Se așeză la biroul recepției și se uită la monitorul video de cincisprezece centimetri de sub tejghea. Pe ecran se derula o secvență de treizeci de secunde. Era neclară, monocromă și cu întreruperi, dar ceea ce arăta era de neconfundat: un bărbat cu ochelari negri care ducea cu el o sacoșă, luând o cheie din spațiul de depozitare din spatele recepției, verificând peste umăr dacă nu e văzut, după care se îndreptă spre ascensor. Apoi se întoarse, puse cheia la locul ei și părăsi clădirea în timp ce pe ușă intra un alt oaspete. Cele două incidente avuseseră loc în mijlocul zilei, la un interval de douăzeci de minute.

La început, Thomas nu pricepu nimic altceva decât faptul că se uita la dovada pătrunderii cuiva în camera lui, dar când secvența începu să se deruleze a patra oară, tresări observând și altceva.

„Individul e japonez.”

Urmări secvența din nou, încercând să-și dea seama cum ajunsese la o asemenea concluzie. Chipul omului nu se vedea clar, iar umbrele din jur

lăsau să se zărească prea puține lucruri, deși era *posibil* ca individul să fie asiatic.

Privi iarăși secvența și îl frapă două lucruri. În primul rând, era vorba de mersul omului. Nu se vedeau prea multe atunci când stătea lângă biroul recepției, dar pe măsură ce se îndrepta spre ascensor, devenea tot mai evident că avea un șchiopătat ciudat, ca și cum își târa picioarele.

Când predase în Japonia, Thomas observase că toți își scoteau pantofii la intrarea în clădirea principală și își puneau papuci de plastic depozitați într-un dulap de lângă ușă. Papucii erau astfel confecționați încât te obligau să-ți târăști picioarele ca să nu-i pierzi, își aminti cum elevii lui mergeau apăsând pe călcâie chiar și în afara școlii, de unde rezultase un mers greoi, târșâit, pe care copiii neastâmpărați îl considerau ceva *cool*.

Se uită iarăși la monitorul video. Urmă o scurtă pauză la intrarea celuiilalt oaspete în hotel. Thomas privi cu atenție și zări scurta și în mod sigur involuntara înclinare a capului...

O înclinare abia schițată, din reflex. O știa prea bine. Tipul era japonez. Thomas resimți o undă de îndoială amestecată cu o veche neliniște. Habar n-avea de ce o astfel de legătură cu Japonia îl făcea să se simtă mai rău, dar cu siguranță asta i se întâmpla.

— Berea dumitale, rosti recepționarul, dându-i o sticlă rece de Peroni, pe care se vedea un abțibild cu echipa națională de fotbal a Italiei la Cupa Mondială din 2006. Vreți să sun *polizia*?

Thomas clătină din cap. Cum nu-i lipsea nimic din cameră, poliția n-avea să facă nimic.

— Vă rog doar să fiți extrem de atent dacă tipul ăsta revine cumva, zise el. Și vă mulțumesc.

Se întoarse către ascensor, cu berea în mână, apoi se opri.

— Mai e ceva, rosti el.

Recepționarul își ridică privirea din exemplarul lui din *Il Mattino*.

— Ce anume e Fontanelle?

În mod obișnuit indiferent până la punctul de a atinge nesimțirea, recepționarul păru acum să ezite.

— E închis, rosti el în cele din urmă, cu voce joasă și o privire adumbrită. Nu vă puteți duce acolo.

— Dar ce e? insistă Thomas, cu o curiozitate amestecată cu o groază de nedeslușit.

— Un loc rău. Uitați de el.

— Și nimeni nu poate ajunge acolo?

— Doar morții.

CAPITOLUL 26

Thomas luă micul dejun pe terasa de pe acoperișul hotelului. Era ora nouă și pe terasă se mai afla un singur mesean, un american cu aspect athletic, îmbrăcat în costum, care sporovăia cu chelnerița în fustă multicoloră într-o engleză lipsită de orice inhibiții. Chelnerița dădea des din cap și zâmbea, dar nu părea să priceapă prea multe din ceea ce i se spunea.

Thomas se gândi la oferta de la bufet, compusă mai ales din diverse tipuri de pâine, biscuiți, gemuri, Nuttella și triunghiuri de brânză.

— Trebuia să veniți mai devreme pentru chestiile cu adevărat bune, rosti americanul. Nici chiar atunci nu aveau ouă și șuncă. Dar cafeaua e foarte bună.

Ca la o comandă nerostită, lângă el veni un chelner.

— Cappuccino, espresso?

— Cappuccino, comandă Thomas. *Grazzie*.

— *Prego*, răspunse chelnerul, întorcându-se către scara în spirală care cobora spre camerele din hotel.

— Se pare că italienii nu iau micul dejun, rosti americanul. Ciudat. Tot ce au ei de mâncare îți face mațele praștie. Micul dejun e ca un ceai oferit de o fetiță de opt ani. Ce imagine!

Thomas zâmbi și se servi singur cu suc și o farfurie de plastic cu o prăjitură cu prune.

— Ești aici cu afaceri? întrebă individul.

— În vacanță, răspunse Thomas.

— Norocosule. Brad Iverson, se recomandă americanul, întinzând o mână puternică. Computere. Însă nu lucrez în vânzări, așa că stai liniștit.

— Thomas Knight, răspunse el, luptându-se cu impulsul de a refuza orice conversație. Profesor de engleză.

— Hopa, făcu Brad. Trebuie să fiu atent cum vorbesc.

— Nu mi-aș face griji în privința asta.

— Îmi pari cunoscut. Ai mai fost aici înainte?

Thomas clătină din cap.

— La mine e a treia oară în șase luni, zise Brad. Încă n-am văzut nimic în blestematul ăsta de Napoli care să mă determine să vin aici în vacanță. Bănuiesc că tu ai motivele tale.

— Așa e.

— Mie nu-mi plac cultura, istoria, chestii dintr-astea. Sunt un leneș. N-ai fost pe aici în ianuarie?

— Nu, răspunse Thomas cu răbdare. E prima dată când vin.

— Îhî, făcu Brad. Îmi amintești de cineva... Era un tip pe care l-am văzut de câteva ori într-un mic restaurant din port: Trattoria Medina. Un preot. Poate că era fratele tău.

O spusese pe un ton neutru, mai degrabă ca un mod de a întreține conversația, dar remarca îl îngheță pe Thomas.

— Se poate, răspunse el. De fapt, fratele meu chiar a fost aici în acea vreme.

— Glumești?

— Nu. Despre ce ați discutat?

— O, știi tu, răspunse Brad. Chestiile obișnuite...

— Aha, replică Thomas, dezamăgit, nesigur ce anume sperase să afle.

— O dată era cu un japonez.

Thomas se îndreptă în scaun.

— Japonez? Ești sigur?

— Da, de ce?

— Am stat o vreme în Japonia, rosti Thomas, ca și cum ar fi fost o pură coincidență.

— Hei, făcu Iverson, uitându-se la ceas. Trebuie s-o șterg. Mai stau pe aici câteva zile. Poate bem ceva rece cândva. Ca niște americani în străinătate, corect?

— Corect, replică Thomas, în vreme ce celălalt îl bătu ușor pe umăr și ieși de pe terasă.

Oare putea să afle ceva util de la Brad? Părea puțin probabil, dar avea atât de puține piste de urmat încât era obligat să o exploateze pe aceasta. Faptul că Ed ar fi putut avea legătură cu un japonez merita cu siguranță să fie cercetat. Între timp, el trebuia să aranjeze o altă întâlnire. Pentru asta, trebuia mai întâi să câștige informatorul de partea lui, și nu putea reuși dacă se dovedea încăpățânat și continua să își facă cunoscute cu voce tare orice iritare și orice urmă de scepticism. Trebuia să fie subtil.

Avu în acea clipă impresia că o aude pe fosta lui soție râzând de la mii de kilometri depărtare și ani de zile distanță în trecut.

CAPITOLUL 27

— Știi cumva ce anume scria Ed? întrebă Thomas.

Părintele Giovanni ridică din umeri și luă o înghițitură de espresso. Acceptase să stea de vorbă cu americanul, nu fără ezitări, în speranța că astfel va putea îmbunătăți părerea lui Thomas despre monsenior. În sinea lui, Thomas considera asta aproape imposibil, dar dacă preotul avea nevoie să creadă așa ceva înainte de a discuta cu el, atunci fie.

— Simboluri ale creștinismului timpuriu.

— Cum ar fi?

— Crucea.

— Și sunt multe de spus despre asta?

— Și eu l-am întrebat același lucru, mărturisii Giovanni.

— Și el ce a răspuns?

— A spus: „Nu crezi că e ciudat ca simbolul universal al creștinismului să fie imaginea eșecului său: umilirea și executarea fondatorului său?”

Thomas nu replică. Giovanni rostise fraza ca și cum ar fi repetat cuvintele fratelui său de o mie de ori în minte până în acea clipă.

— Adică, reveni preotul cu un alt ton, dacă cineva ar vrea să pună bazele unei religii acum, dar ar fi executat, ți-ai putea imagina că urmașii acelei persoane ar purta simboluri ale scaunului electric sau ale funiei spânzurătorii?

— Cred că nu, recunosc Thomas, încruntându-se.

— Dar, reluă Giovanni ridicând un deget și zâmbind, crucea este un simbol pentru că viața lui Hristos se rezumă în cele din urmă la moartea lui și la preluarea păcatelor omenirii, pentru mântuirea celorlalți.

— Așadar Iisus a fost un sinucigaș, zise Thomas.

Din nou își dădu seama că nu intenționase să spună asta. În mintea lui apăruse imaginea sticlei de băutură și a pastilelor, și rostise cuvintele fără să se gândească. Giovanni păru surprins, dar răspunse pe un ton neutru:

— Sinuciderea înseamnă importanță de sine. Sacrificiul de sine este exact opusul.

— Bine, acceptă Thomas. Dar nu înțeleg de ce i-ar fi păsat lui Ed. Din câte știu eu, era un preot din prezent. Justiție socială, teologia eliberării: pentru astfel de lucruri trăia el. Ce au ele de-a face cu teologia crucificării?

— Sunt foarte strâns legate, răspunse Giovanni. Omul nu poate da dovadă de o iubire mai mare decât aceea de a-și da viața pentru semenii săi. La asta se referă crucea, și tot la asta se referă teologia eliberării: renunțarea la ceea ce ai astfel încât cei care nu au nimic să poată avea ceva. Elementele personale și cele spirituale fac parte din societate și politică. Acesta este mesajul Evangheliei.

— Și aici se încheie lecția, replică el suprimându-și prea târziu intonația tăioasă din voce.

— Spune-mi, rosti preotul, ești ateu din convingere sau din principiu?

Thomas schiță un zâmbet auzind răzbunarea politicoasă, dar fermă, a lui Giovanni.

— E vreo diferență?

— Evident. Primul nu crede în Dumnezeu, celălalt refuză să creadă.

— Din principiu?

— Din cauza a ceea ce asociază el cu religia, da.

— Atunci, sunt ateu din convingere, răspunse Thomas. Nu văd niciun motiv să cred în Dumnezeu. Faptul că ceea ce se întâmplă în numele religiei are mare legătură cu ignoranța, prejudecățile și spiritul distructiv nu face decât să-mi susțină convingerea.

Giovanni se uită drept în ochii lui și, deși nu spusese nimic, Thomas își plecă privirea și luă o gură de cafea. Preotul nu-l credea.

„Poate că este îndreptățit să nu mă creadă.”

— Eu nu sunt fratele meu, rosti el, simplu.

Cel puțin asta era adevărat.

— Nu, răspunse Giovanni.

— Adică?

— Nimic, replică preotul, continuând să-l privească fix.

— Te considerai prietenul lui Ed?

— Da, răspunse Giovanni. După ce a părăsit Italia, nu am mai corespondat, dar răspunsul este da. Credeam că-l voi vedea din nou anul acesta. Intenționa să revină aici. Mi-a părut extrem de rău când am auzit că a murit.

— Ți s-a spus cum sau unde a murit?

— Nu, răspunse preotul, întunecându-se brusc la față. E ceva...? Nu prea știu expresia în engleză. Ceva nu e în regulă?

— Dacă există ceva sinistru legat de circumstanțele morții lui? Nu sunt sigur. Cred că este posibil.

— Habar n-aveam.

— Te-ai putea gândi la ceva legat de activitatea lui Ed de aici sau de ceea ce scria el, care să-l fi pus în pericol?

— Pericol din partea cui?

— Nu știu. A oricui.

— Nu l-am văzut în ziua în care a plecat, replică Giovanni. Eram bolnav, în spital. Nici măcar n-am știut unde pleacă. Mi-a lăsat o vedere.

— O mai ai?

Preotul zâmbi și căută în interiorul hainei.

— Credeam eu că o să vrei să o vezi, rosti el.

Era o carte poștală cu imagini din Herculaneum și era scrisă în engleză. Mesajul spunea: „Părinte G. Când o să primești asta, mă tem că eu o să fiu plecat deja. În privința simbolului p/x an, aproape că am dat peste filonul-

mamă (sau e mai corect *filonul-tată*??!), dar acum indicatorul arată în afara Italiei și trebuie să-l urmez. Voi trimite detalii mai târziu. Fă-te bine cât mai repede. E.”

— p/x an , rosti Thomas. Ce înseamnă?

— Înseamnă creștin. Folosește literele grecești „xi” și „ro” pe care Biserica creștină timpurie le-a folosit ca să-l desemneze pe Hristos.

— Și ce vrea să spună prin „filonul-mamă”?

— Nu știu, răspunse Giovanni. Am presupus că se referă la ceva ce are legătură cu crucea, de vreme ce este simbolul creștin primordial. Dar n-aș putea pune mâna în foc.

— Și el tocmai se întorsese de la Herculaneum?

— Se ducea pe la toate siturile antice. Herculaneum, Pompeii, Paestum, muzeul de arheologie de aici, din Napoli. În fiecare zi era într-un loc sau altul. Venea târziu acasă, adesea emoționat și obosit. Dar își ținea cele mai multe idei pentru sine. Sau, adăugă repede preotul, nu mi le spunea mie.

— Făcea mărturisiri altcuiva?

Giovanni ridică din umeri și nu răspunse. Thomas îi aruncă o privire dură.

— A vorbit cu Pietro? întrebă el.

— Oarecum, rosti preotul, destul de morocănos. El și monseniorul discutau. Dar nu știu despre ce anume.

— Lucrau împreună?

Pe chipul lui Giovanni înflori un zâmbet, care nu ajunsese să-i cuprindă și ochii.

— O, nu. Cred că nu se înțelegeau. Cel puțin din punct de vedere al muncii lui Eduardo.

— Se certau?

— Da. Uneori violent. Dar nu știu de ce.

— Deci Pietro s-a bucurat de plecarea lui?

Giovanni păru să se gândească îndelung la asta, iar răspunsul pe care îl dădu trăda nesiguranță și ceva ce putea fi catalogat drept tristețe.

— Cred că a fost uşurat, zise el. Dar s-a supărat foarte tare când a aflat de moartea fratelui tău. Acum pare... *diferit*.

— În ce fel diferit? insistă Thomas.

— Nu ştiu. E furios. Trist. Îngrijorat? Da, cred că da.

— Dar n-ai idee ce ar fi putut spune sau face Ed ca să-l deranjeze în halul ăsta?

— Padre Pietro e bătrân, zise Giovanni, luptându-se să-şi transpună ideile în vorbe. Mă refer la modul lui de a gândi.

— E un adept al liniei catolice dure, încuviinţă Thomas.

— Nu numai asta, replică Giovanni. Unele dintre ideile lui nu sunt doar de tip catolic vechi. Unele dintre ele n-au fost niciodată ortodoxe, n-au aparţinut niciodată – cum îi spuneţi voi? — *curentului principal*. Cu mine nu discută despre convingerile lui, pentru că noi nu suntem de acord. Nu înţeleg unele dintre ideile lui.

Thomas era intrigat, atât din pricina comportamentului tot mai ezitant şi mai prudent al preotului, cât şi din cauza celor auzite.

— De exemplu? rosti el. În ce anume crede Pietro şi tu nu?

— El crede foarte mult în... *medierea* morţilor. A oricăror morţi.

— Intervenţie?

— Da. În Biserica timpurie, oamenii se rugau prin intermediul sfinţilor, nu? Ei gândeau în termeni de rang, clasă...

— Ierarhie? sugeră Thomas.

— Da. Aşa că nu vorbeau direct cu Dumnezeu. Treceau totul prin Sfântul Pavel sau prin Fecioara Maria sau prin alţi sfinţi mai moderni: oameni care muriseră şi care interveneau pentru ei în faţa Domnului, oferindu-le o legătură personală cu Dumnezeu, un chip pe care ei îl cunoşteau. Asta se întâmplă şi astăzi, evident, dar

mai rar. Unii cred – așa cum a crezut Luther – că sfinții au devenit...

— Un scop și nu un mijloc?

— Exact. Oamenii se roagă *sfântului*, nu *prin intermediul* lui.

— Și Pietro continuă să creadă asta?

— Nu e ceva neobișnuit. Cam cu o sută de ani în urmă, în Napoli s-a ivit un anume soi de *intervenționism* în privința morților dintr-un loc anume.

— Fontanelle? rosti Thomas, incapabil să-și înăbușe un fior care îi trecu prin șira spinării ca un fulger rece.

— Fontanelle, răspunse Giovanni cu un oftat. Pietro m-a dus o dată acolo, cam cu șase sau șapte ani în urmă. Nu m-am mai întors niciodată în acel loc. Nici nu vreau să mă întorc.

— Dar ce e?

— Inițial era un soi de... care e cuvântul? De unde scoți piatră din sol?

— Carieră?

— Da, încuviință preotul, zâmbind din pricina termenului. O carieră. E vorba de multe peșteri și pasaje pe sub oraș, făcute prin extragerea pietrei pentru construcții. Napoli e un oraș foarte vechi, înțelegi, cu dimensiuni limitate de condiții. Aici, continuă el, așezându-și palma pe masă, e orașul. Pe partea asta sunt munții, iar pe partea asta e marea. Așa că, pe măsura trecerii timpului – iar orașul are o vechime de câteva mii de ani – noul oraș a fost construit deasupra celui vechi. Pământul a fost refolosit. Nu e ca Roma, care s-a lățit, așa că toate monumentele antice au rămas intacte în centru. Napoli se reconstruiește peste el însuși, așa că toate locurile vechi sunt sub pământ. De vreme ce terenurile sunt atât de valoroase, locurile de îngropăciune au fost și ele refolosite pe măsura trecerii timpului. Cu multă vreme în urmă, molime cumplite au decimat Italia.

— Ciuma bubonică, zise Thomas. Moartea neagră.

— Exact. Erau prea multe cadavre ca să fie îngropate. Nu existau locuri unde să fie puse. Cei mai mulți fuseseră săraci care nu-și permisese să plece din oraș, iar când au murit, corpurile lor au fost puse laolaltă fără nume. Sute de mii de morți. În cele din urmă, au fost duși în Fontanelle.

— Și cum au fost îngropați, dacă Fontanelle era o carieră de piatră?

Giovanni schiță un zâmbet, ca și cum Thomas ar fi atins punctul-cheie.

— Nici n-au fost. Au fost puși unul peste altul. Doar oasele. În maldăre. Ca să umple golurile.

Thomas înghiți în gol și încercă să nu pară deranjat, dar ideea unor astfel de coridoare întunecate pline cu schelete era un coșmar.

— Cu timpul, oamenii au început să trateze scheletele ca pe niște moaște de sfinți, continuă Giovanni. Au curățat și lustruit oasele. Le-au dus flori și lumânări. Le-au adoptat. Au început să le adreseze rugăciuni.

Giovanni ridică din umeri și zâmbi gândindu-se cât de simplu fusese totul, dar părea în mod clar tulburat.

— Acel loc atrage oameni bizari. Unii spun că acolo se întâlnesc mafioții. Există și altfel de legende.

— Cum ar fi?

— Basme populare. E unul despre un căpitan. Nu îl știu prea bine.

Thomas dădu încurajator din cap.

— E o prostie, rosti Giovanni.

— Spune mai departe.

Preotul se lăsă pe spatele scaunului și se uită câteva clipe în altă parte, luă o înghițitură de cafea și zise:

— Bine. O femeie tânără voia să se mărite. A încercat să-și găsească un soț pe căile obișnuite,

dar fără succes. Așa că s-a dus la Fontanelle și și-a ales un cap.

— Un craniu?

— Da, un *craniu*. L-a curățat, l-a lustruit până ce a devenit atât de neted și de strălucitor că nici praful și nici noroiul nu se mai lipeau de el, și i-a cerut să o ajute. O săptămână mai târziu, a cunoscut un bărbat și peste câteva luni s-au căsătorit. La nuntă, în mulțime a apărut un tip pe care ea nu l-a recunoscut: un bărbat înalt și chipeș, îmbrăcat ca un căpitan de armată. El a început să-i șoptească ceva la ureche. Văzând asta, soțul a fost copleșit de gelozie. L-a lovit în față. Dintr-odată, chipeșul căpitan s-a făcut nevăzut, iar soțul a murit de spaimă. Când tânăra femeie s-a întors în Fontanelle, a descoperit că craniul ei lustruit avea acum un ochi negru!

Thomas zâmbi.

— Sunt multe astfel de povești, zise Giovanni cu un gest de lehamite. Unele amuzante. Unele înfricoșătoare. Unele se referă la anumite oase, cum e cel pe care ți l-am spus. A existat un schelet de copil pe care unii localnici l-au îndrăgit. Când au început lucrările de reconstrucție în Fontanelle, au spus că-i vor ataca pe muncitori dacă nu găsesc acel schelet.

— Și l-au găsit?

— Așa se spune, răspunse Giovanni ridicând din umeri. Dar, înțelegi tu? Locul atrage *superstițiozii*. E plin de povești întunecate și de senzații ciudate. Mi-aș dori ca acel loc să nu fi existat niciodată.

— Și Pietro?

— Fontanelle a fost arondat unei anumite biserici. Când Pietro a fost trimis aici, a devenit parohul acelei biserici. Dar atunci, adică acum treizeci de ani, episcopii au spus că povestea asta nu mai poate continua, că e o superstiție. Au închis Fontanelle, au separat locul de biserică și acum nimeni nu poate intra acolo.

— Nimeni?

Giovanni ridică iarăși din umeri și zâmbi din nou, cu un înțeles clar: Pietro continua să se ducă acolo, din motive pe care el nu și le putea imagina.

CAPITOLUL 28

Când ajunse înapoi în camera de hotel, văzu clipind ledul roșu de pe telefon. Îl sunase Jim din Chicago. Thomas se uită la ceas, calculează în minte diferența de șapte ore și sună.

— Jim, rosti el. Aici e Thomas.

— Am avut dreptate, rosti Jim fără niciun preambul. Când am spus că tipul de la Securitatea Națională se comportă ca și cum s-ar fi întâmplat ceva. S-a întâmplat. Am văzut la știri în seara asta.

— Ce anume?

— În zorii acestei zile, agenții Departamentului Securității Naționale împreună cu anchetatorii CIA și FBI din diviziile antitero au găsit arme ascunse în pivnița unei case unifamiliale din suburbiile orașului Chicago, zise Jim, ca și cum citea dintr-un ziar. Pistoale-mitralieră AK 47. Saci cu îngrășămintă și alte produse folosite la fabricarea bombelor.

— Și? se miră Thomas. Ce are asta de-a face cu Ed?

— Nu-i vorba despre Ed, răspunse Jim. E vorba despre tine.

— Cum așa?

— Descinderea a avut loc la adresa Sycamore nr. 1247 din Evanston. Thomas, este vorba despre casa *ta*.

*

— Este o înscenare, rosti Thomas la telefon. Am vorbit cu părintele Jim Gornall de la biserica St Anthony și el mi-a povestit despre descinderea de la mine de acasă.

Avusese nevoie de zece minute ca să obțină legătura telefonică la biroul senatorului Devlin. Acum vorbea cu Rod Hayes, șeful de personal al senatorului, spunându-i ce aflase și ce căuta el în Italia. Tânărul îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi zise:

— O să-l informez pe senator în privința asta. Eu nu dispun de autoritatea de a apela oficialitățile.

— Mulțumesc.

— Acum e într-o întâlnire, continuă Hayes, dar o să-l rog să vă sune în circa... trei ore.

— Bine, rosti Thomas, simțind că transpiră și că nu se simte bine. Mulțumesc.

— Și, domnule Knight?

— Da?

— Încercați să nu vă faceți griji. Senatorul e un om puternic.

— Da. Știu.

— Cum rezistă părintele Jim?

Întrebarea îl surprinse oarecum pe Thomas.

— Cred că bine. De ce?

— Nimic, răspunse Hayes. Îmi imaginez că are o slujbă mai dură decât a celorlalți. Și ultimele șase luni au fost grele pentru el, cu problema aia cu evacuarea și toate celelalte.

— Problema cu evacuarea?

— N-ați aflat! zise Hayes, părând brusc mai puțin sigur pe sine. Îmi pare rău. Greșeala mea. Probabil că lui nu-i place să vorbească despre asta. Vă rog să uitați că am menționat chestiunea.

*

Thomas se duse la muzeul național de arheologie ca să își alunge gândurile supărătoare, mergând pe jos în tentativa de a mai atenua rigiditatea picioarelor.

Când se trezise dimineată, după ce alergase cu o zi în urmă, își spusese că ar trebui să meargă mai mult pe jos. Așa că merse pe străzile aglomerate din Napoli, trecu de o piață mare unde avea loc un soi de miting politic, apoi depăși un șir de cocioabe în care dormeau oamenii fără adăpost.

Muzeul era mult prea vast pentru ca să-l parcurgă în câteva ore, și nici măcar concentrarea exclusivă pe exponatele din Pompeii și Herculaneum nu reducea semnificativ mărimea

colecției. Studie panourile pictate scoase din templul lui Isis, cu motivele lor egiptene și alăturarea de animale marine bizare, multe cu capete de cai sau crocodili și cozi de pește. Pe urmă, erau mozaicurile extraordinare și pline de viață luate din diverse case din Pompeii, precum și o colecție copleșitor de vastă de statui, moment în care Thomas renunță. Luă o cafea în curtea muzeului și se întoarse la hotel, verificându-și permanent ceasul ca să se asigure că nu ratează telefonul senatorului. După ce încercă să găsească un sens tuturor acelor fragmente de artă antică, nu-i mai rămase decât speranța că senatorul dispunea de informații mai limpezi și mai directe.

CAPITOLUL 29

După ce călătorise continuu timp de treizeci și șase de ore, sora Agnes, de la mănăstirea clariselor din Woodchester, Anglia, credea că n-avea să mai ajungă niciodată la casa de odihnă din Napoli. Sosiră cu aproape două ore întârziere și avură timp doar pentru o cină frugală, servită în tăcere în vreme ce maica stareță le citi din Sfântul Augustin, după care își despachetară puținele bagaje cu care veniseră. Proveneau din diverse ordine religioase de pe tot cuprinsul Europei și chiar din America, deși majoritatea erau din Assisi, așa că perioada de recreație dintre cină și clopoțelul pentru rugăciunea de seară de la ora șapte și cincisprezece minute fu umplută cu discuții între surorile nou-venite.

Toate fuseseră prezentate capelanilor casei de odihnă, monseniorul Pietro, care părea un om ciudat și sever, și un preot drăguț, cu vorba dulce, părintele Giovanni, care își ceruse scuze și se retrăsese pe motiv că avea de pregătit predica pentru a doua zi. După rugăciunea de seară venură Marea Tăcere de la ora șapte și jumătate și restul sarcinilor zilei, care trebuiau terminate până la ora nouă și jumătate. Aveau să fie toate în pat cu luminile stinse peste încă o oră, și să se trezească pentru rugăciunea de dimineață la ora cinci și jumătate.

Sora Agnes credea că nu era o viață ușoară, mai ales într-o perioadă în care un astfel de regim de viață era permanent asaltat de materialismul și scepticismul lumii exterioare, dar totul era compensat prin simplitate și prin puritatea concentrării, un tip de comportament care ei i se potrivea perfect. Alesese să petreacă ultimele clipe ale acelei zile în tăcerea capelei înainte de a reveni în chilia ei, deoarece italiana ei era groaznică, iar celelalte surori vorbitoare de engleză erau

americance și, prin aceasta, la fel de depărtate de cultură ca italiencele. Sau cel puțin așa credea ea. Agnes știa prea bine că era o ființă timidă, așa cum fusese întotdeauna, și evita mondenitățile și exotismele cu o asemenea hotărâre, că aproape ajunsese un obstacol în calea mlei creștine căreia i se dedica zilnic. Chiar și această călătorie fusese ideea maicii starețe, ca un fel de tratament mascat împotriva firii ei înclinată către izolare și teamă.

„Ce ironie”, își zise ea, „ca o călugăriță să fie considerată prea retrasă.” Însă știa prea bine că altora le venea greu să lucreze cu ea și că, deși surorile clarise petreceau multă vreme în izolare, trebuia să învețe să conlucreze. A doua zi voia să se prezinte americanelor. Cu siguranță că aveau să găsească suficiente subiecte comune pentru ca ea să se simtă mai în siguranță.

După căldura de afară, capela era binecuvântat de răcoroasă. Îi lipsea climatul mai blând al Angliei și se bucura că avea să fie acasă în săptămâna Paștelui, dar și asta făcea parte din penitența obligatorie pentru rănilor lui Hristos. Se simțea la fel cum se simțea mereu în biserică: mică și insignifiantă, într-un mod pe care îl găsea ciudat de reconfortant. Își trecu mătăniile printre degete, hotărând să spună o rugăciune înainte de culcare. Alese, ca întotdeauna, minunile misterioase.

Ignoră primele zgomote din spatele ei, presupunând că o altă soră venise în capelă, dar când le auzi din nou, însoțite de un șuierat pe care îl consideră o discuție în șoaptă, se întoarse, indignată de nerespectarea tăcerii. Însă în capelă nu mai era nimeni, iar lipsa de familiaritate a locului o făcu să se simtă neliniștită, temătoare chiar, o senzație pe care nu o mai încercase niciodată până atunci în Casa Domnului.

Își termină rugăciunea, conștientă că scurtase partea finală și promițând în tăcere că va reveni a doua zi și va spune două rugăciuni înainte de culcare. În același timp, își dădu seama că mâinile

îi tremurau ușor în vreme ce mergea de-a lungul coridorului și apoi când îngenunche la ieșire. Privi pentru ultima dată lumina din tabernacul, căutând putere în aceasta și în faptul că îi amintea de prezența Domnului, apoi ieși, ușa trântindu-se sec în urma ei.

Capela dădea într-un coridor cotit, cu zugrăveala scorojită și neluminat, așa că, odată cu închiderea ușii, singura lumină venea, filtrată, din curte. Sora Agnes se îndreptă repede într-acolo, ascultând. Își zise că imaginația îi juca feste. Era obosită și neliniștită din pricina faptului că nu era familiarizată cu locul. Asta era tot.

Apoi, șuieratul care semăna cu un mârâit se auzi din nou. Ochii i se măriră, părul de pe ceafă i se zburli și simți cum i se înmoaie picioarele. Sora Agnes încremeni locului.

— Cine e acolo? rosti ea cu voce tare în direcția coridorului întunecat.

Nu primi niciun răspuns, cel puțin nu până când încercă să mai facă un pas, după care se auzi un hârșâit vag, ca sunetul produs de frecarea unei insecte mari pe o suprafață dură, sau poate de frecarea unor unghii lungi pe piatră...

Se răsuci brusc pe călcâie, uitându-se înapoi la ușa capelei. Întunericul era aproape deplin, dar undeva, acolo, ceva deschis la culoare stătea ghemuit, ceva lipsit de păr și nemișcat. Poate că era o statuie aflată în spatele ușii, doar că ochii îi străluceau ca niște bucăți de sticlă.

Sora Agnes rămase încremenită locului, incapabilă să privească în altă parte. În ochi îi apăruă lacrimi.

Apoi acel ceva se mișcă, iar ea o luă la goană țipând, ca și cum era urmărită de oștile iadului.

CAPITOLUL 30

— Nu cred, rosti Devlin la telefon,

— Vă mulțumesc, domnule senator, zise Thomas.

— Chestia asta nu necesită doar o încredere oarbă, Thomas, replică Devlin. Fratele tău era un om bun, dar n-aș putea garanta pentru tine într-o astfel de chestiune fără ceva de care să mă folosesc.

— Și atunci, de ce mă credeți?

— Pentru că e prea convenabil. Niciun terorist întreg la cap nu și-ar lăsa un asemenea arsenal în casă în vreme ce ar pleca în vacanță. Nu are sens.

— Dar asta nu prea e o dovadă clară, domnule.

— Ți-au spus că au găsit exemplare din Coran și hârtii cu texte religioase dure descărcate de pe Internet?

— Nu, domnule.

— Citești în arabă, Thomas?

— Nu, domnule.

— Asta mi-am imaginat și eu.

— Din nou, domnule, astea nu prea sunt dovezi...

— Nu-i vorba numai de mine, i-o reteză Devlin. Chiar și tipii de la Securitatea Națională sunt sceptici. Cel puțin unii dintre ei. Cei care nu tresar la fiecare umbră și încep să tragă cu gloanțe oarbe în tot ce mișcă. Vezi tu, s-au găsit toate chestiile astea scrise în arabă: cărți, pamflete, texte scoase la imprimantă. Chestii care ar putea proveni de oriunde. Dar nu s-a găsit nimic scris *de mână* în arabă. Cărțile sunt toate noi, armele abia dacă au fost folosite, iar chestiilor de fabricat bombe le lipsesc elementele cruciale care să sugereze că provin din Orientul Mijlociu. Mie îmi miroase a înscenare de la o poștă.

— Și atunci, ce să fac?

— Nimic, răspunse Devlin. Stai unde ești. Dacă crezi că vei afla ceva despre Ed, fă-o. Lasă-i pe ei să cerceteze chestiile găsite și vezi dacă vor veni cu ceva mai mult decât dovezi circumstanțiale.

— Bine. Mulțumesc, domnule senator.

— Să știi, Thomas, că dacă descoperă amprente tale pe armele alea, te spânzur cu mâna mea și o să mă asigur că ți se crapă capul cu cea mai mare și mai grea carte de acolo. Ne-am lămurit în privința asta?

— Da, domnule. Nu se va ajunge la așa ceva.

Închise, sperând din tot sufletul ca tot ce promisese să fie adevărat.

CAPITOLUL 31

Thomas petrecu jumătate din ziua următoare citind ghidurile pe care le cumpărase, apoi căutând pe Internet într-o cafenea mică aflată la câteva străzi distanță de hotel, unde plăti optzeci de cenți pentru jumătate de oră de navigare online. Află multe lucruri, cel mai important fiind acela că prezența timpurie a creștinilor în orașele distruse de Vezuviu era bine cunoscută, la fel ca acrostihul *Pater Noster* și umbra crucifixului din Casa Bicentenarului. Cele mai multe materiale online aveau în mod clar o tentă creștină, adesea jubilând ușor în legătură cu faptul că dovezile arheologice erau considerate o atestare istorică a relatărilor biblice promovate de Biserica timpurie. Un site pe care se vorbea mult despre crucea din Herculaneum aparținea Martorilor lui Iehova, care spuneau că Iisus nu a murit pe cruce, ci pe un soi de țeapă. Alte site-uri erau mai puțin specifice, dar păreau a conține informații atât de agresive în zelul și protecționismul lor, că Thomas începu să se simtă neliniștit.

O sună pe sora Roberta.

— Intenționez să mă duc la Paestum, zise el. Vrei să vii cu mine?

— Astăzi sunt închisă aici, răspunse ea, părând destul de nefericită. Un soi de chestiune de urgență. Una dintre surorile din Anglia a fost speriată de o fantomă azi-noapte.

— Speriată de o fantomă? repetă Thomas. Ce fel de fantomă?

— Probabil că nu e vorba de nimic. O umbră. Imaginația ei. Una dintre surori a sugerat că fata caută un pretext pentru a se întoarce acasă.

— Și acum e bine?

— Evident, răspunse sora Roberta, ușor nerăbdătoare. N-a pățit nimic.

— Ești sigură că nu vrei să vii cu mine la Paestum?

— E drum lung până acolo. Trebuie să iei trenul până în Salerno. Astăzi nu dispun de timpul necesar. Mă gândeam să urc pe Vezuviu după-amiază. Se spune că priveliștea e superbă și mi-ar prinde bine să ajung până la crater, ca să văd cu ochii mei cauza tuturor acestor cercetări arheologice.

— Atunci, rămâne pe altă dată, zise Thomas.

Vezuviul părea un obiectiv demn de vizitat după ce termina cu toate celelalte. Sau când ele aveau să termine cu el.

*

Thomas se duse singur la Paestum, așteptându-se să găsească un alt oraș roman bine conservat, o altă victimă a erupției vulcanice, numai că, din câte înțeleșese din ghid, era altceva. Fusese o așezare grecească, fondată cu circa șase sute de ani înainte de nașterea lui Hristos, dar care – la fel ca Napoli – fusese ocupată de samniți și apoi de romani. Se găsea la sud de Pompeii și Herculaneum, în golful Salerno, dincolo de raza de acțiune distructivă a Vezuviului. De fapt, orașul fusese locuit până în epoca medievală, într-un declin continuu, iar la un moment dat în cursul secolului al VIII-lea sau al IX-lea, populația – decimată de malarie și de raidurile sarazinilor – părăsise localitatea, lăsând orașul antic la discreția buruienilor și a mlaștinilor.

Nu părea o perspectivă extrem de promițătoare, așa că, după ce parcurse drumul de la gară, Thomas fu uluit să vadă trei temple dorice masive înălțându-se în centrul anticului oraș. Prin formă, simplitate și prin faptul că erau perfect conservate, depășeau ca frumusețe orice văzuse el în Italia și, de fapt, oriunde în lume. Coloanele masive din piatră aurie sprijineau fresce monumentale. Nu lipseau decât acoperișurile și tencuiala colorată care odinioară acoperea piatra.

Timp de câteva minute, Thomas se uită uluit la ele. Dimensiunile templelor, împreună cu aerul de antichitate care lipsea vestigiilor pe care le văzuse în alte părți, degajau o maiestuoasă apropiere mitică. La Herculaneum îl impresionase ideea de obișnuit, ideea că orașul fusese locuit de oameni precum el însuși, un loc care murise, dar a cărui amintire se păstrase vie, lăsând în urmă indicii ale vieții în picturile de pe pereții caselor. Aici totul era altfel. Aici se putea simți istoria la o scară epică, plină de forță și demnitate: o istorie care friza legenda.

Știa prea bine că totul era o proiecție a propriului suflet, ceva pe care orice istoric sau arheolog serios ar fi respins-o ca fiind o dispoziție romantică. Cu toate acestea, el așa simțea, și rămase uluit și umilit că nu mai auzise înainte de acest sit. Era o cu totul altă problemă găsirea locului de unde ar fi trebuit să înceapă cercetările pentru a descoperi ceea ce constituise o zonă de interes pentru fratele lui mort – și cum putea potrivi acea bucată din mozaic cu ceea ce deja reușise să afle.

Celelalte situri aveau de un specific istoric unic. Acolo se evidenția un singur an, ba chiar un singur moment în care cerul aruncase o ploaie de cenușă și foc. Prin contrast, acest loc evoluase de-a lungul secolelor, până la dispariția materialului uman care îl menținuse în viață. Chiar dacă el nu știa nimic despre arta romană, cel puțin putea fi sigur că ceea ce văzuse în Pompeii data din anul 79 sau măcar era încă în folosință în acel an. Aici nu putea face asemenea presupuneri. Orice fragment de piatră pe care îl vedea putea face parte dintr-o istorie de o mie de ani de viață continuă în același loc. Dacă descoperea lucruri pe care Ed le-ar fi găsit interesante, habar n-ar fi avut cum să le găsească un sens istoric. Dar nu era singurul care se confrunta cu această dilemă. Așa cum înțelesese din cele citite, arheologii erau în dezacord de mai bine de două sute cincizeci de ani cu privire la

scopul diverselor structuri, căror zei ai Greciei le erau închinat templele și, în cazul uneia dintre clădiri, dacă aceasta era un templu sau nu. Clădirea fusese denumită generic Templul Herei, regina zeilor Olimpului (echivalentul grec al Iunonei romane), dar în ghidurile mai vechi era numită Basilica.

Thomas oftă, se uită la cele scrise de fratele lui și încercă să se orienteze. Se afla aproape de extremitatea nordică a sitului, lângă templul lui Ceres (Demetra la romani), un templu care era posibil să fi fost închinat și zeiței Atena, de unde se deschidea priveliștea spre sud, dincolo de forum, către templele lui Poseidon (Neptun) sau Apolo și Hera (Iunona), la circa șapte sau opt sute de metri depărtare. Totul genera confuzie. Însemnările lui Ed făceau referire la „mormintele scufundătorilor”, deși ele nu erau menționate pe harta din ghid. Thomas se încruntă, se urcă pe ceea ce odinioară ar fi putut fi o masă sau un podium, străbătu trei trepte masive și erodate de timp, de unde privi întinderea plată a sitului.

Undeva în fața lui, o ciocănitore își luă zborul din iarbă și își întinse cu grație aripile. Thomas o urmări cum zboară în valuri, cu coada și aripile licărind pe fundalul violet al munților. Pasărea reveni pe sol în apropiere de amfiteatrul pe jumătate excavat pe lângă care trecuse la intrare, și unde un bărbat cu binoclu stătea întors spre el. Imediat ce Thomas îl văzu, individul își lăsă jos binoclul și se întoarse cu spatele, dar nu înainte ca el să zărească ceva din fața lui pe sub ochelarii mari de soare. Înainte ca individul să se îndepărteze prefăcându-se brusc atras de ceva, Thomas fu convins că îl mai văzuse pe acest japonez și înainte, traversând strada din fața hotelului Executive și apoi iarăși pe banda video...

Ca și înainte, prima lui reacție fu una de mânie. Venise cu avionul din Chicago, fusese făcut cu ou și oțet de monseniorul Pietro, scăpase de

Parks în Herculaneum ca un animal hăituit și se săturase să mai fugă. Cel puțin acolo, în lumina soarelui și în spațiu deschis, unde turiștii stăteau în grupuri ca niște cirezi de vite, n-avea cum să fie în pericol. Coborî de pe pedestalul de piatră și porni cu pas iute către amfiteatru, spunându-și că măcar de data asta avea elementul surpriză de partea lui.

De fapt, o luă chiar la fugă, în măsura în care îi permise genunchiul. Imediat ce coborâse de pe platforma de piatră pierduse contactul vizual cu japonezul. Acum singurul lucru pe care îl mai putea face era să ajungă repede în locul unde îl zărise ultima dată. Își lăsă capul în jos și alergă ca un taur, resimțind căldura și dorindu-și să simtă pe piele adierea răcoroasă a primăverii din Chicago.

La circa o sută de metri în stânga sa, turiștii cumpărau vederi de la tarabele și buticurile care se înșirau de-a lungul drumului de acces de pe cealaltă parte a unui loc de adunare, încadrat de garduri înalte. În dreapta lui se aflau vestigiile joase ale zidurilor antice, întrerupte din loc în loc de câte o coloană sau un copac solitar. Nu existau mulțimile pe care le văzuse în Pompeii și, în ciuda deschiderilor și a luminii puternice, era destul de ușor să te pomenești singur. Îl străbătu un fior de neliniște ca un junghi, dar se scutură repede și mări pasul. Intrarea în amfiteatru era o arcadă imensă de piatră – aproape ca un tunel – într-un zid înalt de aproape cinci metri. Thomas o străbătu alergând, în principal pentru că nu-i plăcea să stea prea mult în semiîntunericul tunelului. Amfiteatrul se întindea în fața lui, ca un semicerc puțin adânc de iarbă și pământ acoperit de praf, înconjurat de șiruri de scaune din piatră, totul fiind mărginit de malul abrupt pe care se găsea drumul de acces de deasupra. Nu se vedea nimeni înăuntru. Thomas se răsuci încet spre arcada de la intrare. Atunci individul care șezuse ghemuit în alcovul de lângă arcadă se năpusti asupra lui ca o felină asupra prăzii.

CAPITOLUL 32

Thomas resimți în plin forța atacului și se prăbuși pe solul arenei sub greutatea atacatorului. Pentru câteva clipe, păru incapabil să gândească sau să acționeze, după care îl cuprinse vechea furie și se trezi lovind cu pumnii și genunchii, în vreme ce celălalt se străduia să se elibereze.

Înainte de evenimentele care îi puseseră viața în pericol cu o săptămână în urmă, Thomas nu mai dăduse vreun pumn din liceu, dar în acea clipă îi reveni totul în corp – adrenalina, panica, sângele în ochii injectați – la un nivel superior chiar, pentru că amândoi erau ființe umane și Thomas știa, instinctiv și cu certitudine, că celălalt îl putea uide, sau putea încerca să o facă...

Japonezul era mic de statură și subțirel, dar puternic. Totodată, era rapid în mișcări. Lovi cu pumnii de două ori. Thomas simți lovitura în gât și pentru câteva clipe nu mai putu să respire și avu senzația că va vomita. Se rostogoli în genunchi, în vreme ce atacatorul se desprinse de el. Dar nu putea îngădui ca lucrurile să se sfârșească astfel.

Printr-o pură izbucnire de voință, se repezi după individ, alergând împiedicat și ținându-se de genunchiul lovit. Sări și celălalt se prăbuși greoi, incapabil să evite lovitura. Thomas se urcă pe el și omul își întinse mâinile ca niște gheare, căutându-i ochii. Thomas își dădu cât putu de mult capul pe spate, prinse cu mâna mărul lui Adam al celuilalt și strânse cu putere. Degetele japonezului i se înfipseră în obraji și Thomas simți cum țâșnește sângele. Cu mâna liberă apucă un pumn de țărână și îl băgă în gura deschisă a celuilalt. Japonezul încercă să scuie, dar el îi închise gura și i-o ținu apăsată cu toată puterea de care era capabil. Aproape instantaneu, japonezul începu să se zbată ca un pește pe uscat. Timp de aproape zece secunde se agită înnebunit, după care în ochii lui

apăru o expresie de disperare imploratoare, iar corpul i se liniști, predându-se.

Thomas își retrase mâna și se lăsă pe spate, dându-i voie omului să-și aplece capul și să scuipe pământul, după care să se ridice în patru labe ca să înlătore mizeria. Spre deosebire de japonez, el era doar lovit ușor și sângera.

— De ce mă urmărești? întrebă, ridicându-se în picioare.

Omul mormăi ceva în japoneză.

— Cum?

— *Eigo ga hanashimassen*, rosti el.

— Pe dracu' nu vorbești engleza, ripostă Thomas, simțind că se înfurie iarăși.

Făcu un pas către individ și acesta se schimonosi, incapabil încă să se ridice. Scui pă încă o dată, apoi păru să se calmeze.

— L-am cunoscut pe fratele tău, rosti el într-o engleză impecabilă, aproape lipsită de accent. Mă numesc Satoh.

— Continuă.

— Am avut o înțelegere. El nu și-a respectat partea lui.

— Ce fel de înțelegere?

— El a făcut rost de ceva pentru mine și apoi a refuzat să-mi dea ce era al meu.

Thomas se uită cu îndoială la individ. Japonezul se întoarce și se așează cu greutate pe sol.

— Și de ce anume a făcut rost? întrebă Thomas.

— Informații.

— Despre ce? Ar fi mai bine să-mi răspunzi mai repede și mai clar, sau o să-mi pierd răbdarea.

Satoh schiță un zâmbet. Din buza inferioară îi curgea sânge.

— Ai auzit vreodată de crucea din Herculaneum, domnule Knight?

— Da. Am și văzut-o.

Celălalt rânji și clătină din cap.

— Nu, zise el. Ai văzut urma lăsată pe peretele unei case în care atârna pe vremuri crucea. Eu vorbesc despre obiectul în sine.

— Dar nu există nicio cruce, ripostă Thomas.

— Până acum trei luni nu exista, într-adevăr, zise celălalt. Respirația individului începea să revină la normal. De fapt, chiar părea că începe să-i placă situația. Un avocat din Ercolano care locuia la circa o jumătate de kilometru depărtare de excavații își săpa o piscină în grădină. A descoperit un drum roman și o parte dintr-un schelet uman. Fără să anunțe pe cineva, a săpat în jurul scheletului până ce a eliberat toate oasele. De cutia toracică era prinsă o cruce din argint care se potrivea perfect cu umbra de pe peretele din Casa Bicentenarului.

Thomas făcu ochii mari.

— Prostii, zise el. Ar fi acum expusă într-un muzeu. Fotografia crucii ar fi în toate ghidurile, pe fiecare site de pe Internet...

— Nu și dacă omul care a făcut descoperirea a murit la scurtă vreme după ce i-a acordat încredere unui tânăr preot american care căuta simboluri ale creștinismului timpuriu.

Thomas stătea pe loc, privindu-l tăcut. Asiaticul rânji și mai tare, dar amuzamentul său era plin de amărăciune.

— Așa e, Thomas, zise Satoh. Fratele tău a luat obiectul în custodie ca să-l „cerceteze”. Voia să documenteze descoperirea, să o studieze și să scrie despre mica emblemă în formă de pește din centrul crucii.

Dar după ce a ținut obiectul câteva zile, i-a venit o idee mai bună.

— Să-l vândă? se miră Thomas.

Încerca să pară sarcastic, neîncrezător, dar cuvintele păreau lipsite de conținut, trădându-i disperarea.

— Ai idee cât ar fi putut valora? zise Satoh. Primul crucifix din lume. Gândește-te la asta.

Gândește-te cât ar fi dat colecționarii numai ca să-l vadă. Dar ca să-l dețină? Putea cere oricât voia. Zeci de milioane? Mai mult? Cineva ar fi plătit. Iar eu eram cel care trebuia să mă asigur că totul merge conform planului.

— Nu cred o iotă din ce îmi spui.

— Nu pari foarte sigur de asta.

— Fratele meu nu ar fi făcut așa ceva, zise Thomas, provocându-l pe celălalt să contrazică o afirmație care era mai puțin legată de o convingere reală și mai mult de păstrarea intactă a unei versiuni a trecutului.

— Ce știi tu despre asta? ripostă japonezul. Abia dacă îl cunoșteai. Eu îl știam la fel de bine ca tine. Mai bine chiar.

După aceea Thomas avea să se gândească la acel moment și să-și dea seama că fusese atras în capcană. Atunci însă, confuzia și frustrarea s-au transformat într-o furie oarbă care l-a făcut să-și încleșteze pumnii și să schițeze doi pași mari spre locul unde stătea celălalt.

Satoh își calculează mișcările cu precizie. În vreme ce Thomas se apropia, el se rostogoli spre stânga, pivotând pe o mână, și sări în picioare, răsucindu-se în același timp în aer. Nu apucase să-și termine mișcarea de rotație, că piciorul lui drept era deja suficient de ridicat ca să-l izbească pe Thomas drept în falcă.

Lovitura îl năuci. Se trezi dat pe spate cu o asemenea violență, încât avu impresia că i se frânge gâtul. Era inconștient deja înainte de a atinge solul.

CAPITOLUL 33

Thomas se trezi cu soarele fierbinte în ochi, cu falca durându-l ca și cum ar fi avut un abces dentar și cu mai mulți turiști holbându-se la el de parcă ar fi asistat la ultima confruntare regizată de pe scena amfiteatrului de la Paestum. Satoh nu se vedea nicăieri.

Respinse ofertele de ajutor și porni spre ieșire, umilit și confuz, sigur acum doar pe faptul că înțelegea și mai puțin în ce anume fusese amestecat fratele său.

Nu-i venea să creadă. Cum ar fi putut să creadă? Satoh era un mincinos care îl spiona, care intrase prin efracție în camera lui și care – atunci când fusese prins – aruncase prima poveste inventată care îi venise în minte. Nici lupta nu fusese corectă, căci japonezul îl momise, până la lovitura aceea de grație. Thomas își frecă falca. Nu. Nu putea să creadă așa ceva. Nimic nu se potrivea.

Dar o parte a lui știa în egală măsură că elementele care nu se potriveau nu erau cele corecte. Chestia cu crucea din Herculaneum nu fusese inventată pe moment. Era un motiv prea bun. Se potrivea prea bine cu faptele. Și, dacă era să fie sincer cu el însuși, cel mai greșit i se părea modul în care îl făcuse pe individ să vorbească. Sfârșitul luptei demonstrase că Satoh dispunea de aptitudini reale în artele marțiale. Acum lui Thomas i se părea cel puțin bizar faptul că el, un simplu profesor de liceu, reușise să facă pe cineva ca Satoh să se dea bătut și să pară că cere îndurare.

Oare afacerea asta cu crucea din Herculaneum să nu fi fost altceva decât o dezinformare, o campanie de defăimare precum sugestiile despre legăturile cu terorismul care încercaseră să-l determine pe el să nu mai pună întrebări? Dacă așa stăteau lucrurile, planurile

indivizilor nu aveau să funcționeze. Nu era vorba de loialitate sau de dragoste pentru fratele lui. Era vorba de atitudinea lui obișnuită de sfidare și de nevoia de a cunoaște adevărul, care ieșise la suprafață în numeroase momente stânjenitoare ale carierei lui, mai ales atunci când se credea dus cu vorba.

Biletul de intrare în sit îi conferea și dreptul de a vizita muzeul, așa că porni într-acolo, ca să vadă ce putea descoperi printre exponate, dar și ca să scape de murdăria și sângele de pe haine. Găsi o toaletă și se spălă îndelung, încruntându-se când își văzu în oglindă obrazul tăiat și umflătura de deasupra ochiului. Îi era imposibil să se aranjeze astfel încât să pară un turist obișnuit. Își pipăi rana și se strâmbă, oprindu-se abia atunci când în toaletă intrară doi bărbați care păreau a fi olandezi și care îl priviră cu o îngrijorare nedisimulată. Thomas plecă în grabă.

Exponatele și maniera de prezentare erau impresionante. Locul dispunea de aer condiționat, iar artefactele erau dispuse aerisit în vitrine din lemn deschis la culoare, pe suporturi elegante în pereți: basoreliefuri în piatră ale lui Hercule, un cap de bronz al lui Zeus descoperit într-un râu local, diverse vase antice, statuete din teracotă, o pereche de vase extraordinare din bronz descoperite în ciudatul *heroon* triumfiular pe care îl văzuse afară, în apropierea muzeului. Altarul părea să dateze din secolul al VI-lea î.Hr. Și arheologii fuseseră obligați să îndepărteze o parte din acoperișul sigilat ca să pătrundă înăuntru. Acolo găsiseră șase vase din bronz cu miere, care se conservase foarte bine și era comestibilă încă.

Oricât de impresionante ar fi fost exponatele, Thomas își dădu seama de importanța vizitei sale abia când ajunse într-o încăpere din spate. Acolo se găseau cinci lespezi din piatră, pe care fuseseră pictate scene cu tineri odihnindu-se pe divane, cântând la diferite instrumente și jucând ceva ce

părea să implice băutul și aruncatul cupelor de vin. Bărbații purtau cununi cu frunze, dar altfel erau goi, cel puțin până la brâu, fiind acoperiți până jos cu cearșafuri sau pânze. Tinerii erau în general grupați în cupluri, iar doi dintre ei se atingeau într-o manieră care pentru Thomas avea clare conotații sexuale. În fond, la grecii antici asemenea comportamente nu erau stigmatizate, așa cum se întâmpla în lumea creștină.

Lespezile constituiau cele patru laturi ale unei cutii lungi din piatră: un mormânt, pictat pe dinăuntru.

Pe capacul sarcofagului era reprezentat un bărbat gol – probabil decedatul – care se arunca, arcuindu-se, într-o apă albastră mărginită de copaci stilizați.

„Mormintele scufundătorilor.”

Thomas îl privi, apoi răsfoi ghidul. Mormântul data din secolul al V-lea î.Hr. Și era unic. Imaginea scufundătorului, spunea ghidul, era o metaforă a trecerii sufletului de la viață la moarte și în lumea de dincolo.

Thomas privi scena cu atenție, uluit de energia și grația pe care le degaja imaginea. „Oare asta a simțit și Ed în ultima secundă, un salt eliberator într-un mediu nou, dătător de viață, care a spălat instantaneu toate murdăriile acumulate în viața asta?”

I-ar fi plăcut să creadă așa ceva, dar pentru el moartea continua să însemne întuneric, un zid: un sfârșit, nu o tranziție. Ed nu se aruncase în ape răcoroase și nu urcase pe țărmul cine știe căror câmpii elizee, așa cum nici nu se înălțase la ceruri ca să se alăture corului de îngeri din Rai. Ed plecase definitiv, iar Thomas era la fel de departe de a afla de ce murise fratele lui, după încă o zi ciudată de umblat prin situri antice care deveniseră ultima locuință pentru atâția morți din vechime.

Se uită iarăși prin însemnările lui Ed.

— Unde e celălalt? îl întreabă Thomas pe un curator în vârstă, care se repezise să admonesteze pe cineva fiindcă folosisese blițul ca să facă o poză.

— Celălalt? se miră omul, uitându-se nedumerit la fața lui Thomas, pe care se redeschisese tăietura de deasupra ochilor.

— Mormintele scufundătorilor, spuse Thomas, citind din carnețel. Sunt mai multe. Unde sunt celelalte?

— Nu mai sunt altele, răspunse omul, ușor ofensat. Doar asta. Doar asta în întreaga lume.

Thomas deschise ghidul la harta sitului.

— Unde a fost descoperit? Nu l-am văzut afară.

— Nu în oraș, răspunse omul, ca și cum avea de-a face cu un retardat mintal. În *necropolis*.

După care își înfipse degetul în marginea hărții, dincolo de ziduri. Apoi ridică privirea și arată spre nord. Thomas nu mai așteptă și alte indicații. În vreme ce străbătea drumul care împrejmua situl, căutând Porta Aurea – poarta aurie din vechile ziduri ale orașului – începu să resimtă efectele scurtei lupte cu Satoh. În afară de tăieturi, șoldul drept începea să-i dea junghiuri acolo unde căzuse pe el, iar partea stângă a pieptului îl durea la fiecare respirație. Să fi avut coaste fisurate?

„Ar trebui să nu te mai gândești la genunchiul rănit.”

Își zise că merge în direcția orașului modern, numai că aici nu exista o dezvoltare urbană la fel ca la Pompeii și Herculaneum; dincolo de zidurile orașului antic se găseau câmpuri pustii, hambare părăginite și tot felul de buruieni înalte. Continuă să meargă, resimțind tot mai acut durerea dintre coaste și sudoarea de pe ceafă în vreme ce înainta pe drumul pustiu și neumbrit. Avea tot mai pregnant sentimentul lipsei de scop. Căldura plutea ca o ceață densă peste câmpurile verzi și galbene. Chiar și păsările se făcuseră nevăzute, astfel că

singurele semne de viață proveneau de la urmele uscate lăsate de șopârlele care fugeau să se ascundă la apropierea lui.

Apoi, înainte de a zări maldărele de pietre în iarba înaltă, văzu în depărtare un schelet metalic și un șir strălucitor de panglici portocalii: o zonă de săpături. Ieși repede de pe drum și se îndreptă într-acolo prin buruieni. Peste câteva secunde zări un bărbat înalt și osos, în pantaloni scurți, cu o pălărie cu boruri largi, aplecându-se să privească ceva pe sol.

Omul stătea cu spatele la Thomas, astfel că acesta se apropie fără să fie văzut, gândindu-se ce să spună. Păși peste banda portocalie de protecție și se trezi într-un dreptunghi de pământ prăfos, curățat de buruieni, unde pietrele erau așezate ca o fundație de zid.

— Scuzați-mă, domnule, rosti el. Vorbiți engleza?

Omul sări în picioare, se întoarse și își scoase pălăria de pe cap cu o singură mișcare fluidă. Doar că nu era un bărbat. Era o femeie, neobișnuit de înaltă și de lată în umeri, dar suficient de zveltă în talie, cu păr negru care acum i se revărsă peste umeri în valuri ondulate. În ochii verzi se putea citi furia.

— Ce crezi că faci? Ieși din pătratul ăsta!

— Îmi cer scuze, zise Thomas, cu avântul brusc retezat, uitându-se ca prostul la picioarele lui. Aveți dreptate.

Începu să meargă înainte. „E americană.”

— Nu într-acolo, idiotule, tună femeia. Înapoi pe unde ai venit.

Apoi îl privi și ochii i se îngustară, ca și cum n-ar fi văzut bine din pricina soarelui sau ca și cum el i-ar fi amintit de cineva.

— Credeam că... rosti iarăși Thomas, nesigur pe sine. Îmi cer scuze, cine ești *dumneata*?

— Cine sunt *eu*? ripostă femeia, cu ochii măriți din pricina îndrăzelii lui. Sunt Deborah

Miller și conduc lucrările în acest sit, așa că vreau să pleci de aici.

CAPITOLUL 34

— Da, l-am cunoscut pe fratele tău, zise ea. Nu foarte bine. Îmi pare rău să aud că a murit.

Furia ei se evaporase aproape la fel de repede precum izbucnise, imediat după ce Thomas îi spusese cine e.

— A venit aici cam la o săptămână după descoperire, continuă ea. La început a fost uimit.

— Care descoperire? se miră Thomas.

— Al doilea mormânt de scufundător. Am crezut că știi.

Thomas zâmbi amar și clătină din cap. Așadar termenul „morminte” folosit de fratele lui fusese corect până la urmă. Măcar atât. Ed nu comitea asemenea greșeli.

— Aproape o săptămână a tot venit pe aici, reluă ea. Nu vorbea mult, fapt care pe mine mă bucura, ca să fiu sinceră, mai ales că era preot. Nu prea știu să mă port cu preoții. Oricum, ultima dată când l-am văzut era emoționat, făcând mereu însemnări într-un carnețel și strălucind ca un puști de opt ani care a câștigat o cantitate imensă de înghețată. Apoi a dispărut.

Ochii ei erau triști. Nu se umpluseră de lacrimi ca într-o melodramă, dar erau triști, iar Thomas se hotărî să aibă încredere în ea.

— Așadar există un alt doilea mormânt de acest gen, remarcă el, pe jumătate pentru sine. Mă uimește că nu se știe despre el, cel puțin prin partea locului, dată fiind mândria cu care este privit primul.

— Primul este termenul corect, replică ea. Cel de aici nu va avea parte de aceleași aprecieri pentru că e ulterior celuiilalt. Cu mult. Ceea ce e o veste bună pentru mine.

— De ce?

— Locul s-ar umple de arheologi. Vreunei universități locale i s-ar acorda controlul

excavațiilor sau pur și simplu ar fi trecute sub aripa guvernului italian. Primul mormânt datează din circa 500 î.Hr. Țasta de aici este din epoca medievală timpurie, cam cu o mie de ani mai târziu. Haide, să-ți arăt.

Se ridică și Thomas fu izbit din nou de înălțimea ei. Nu că ar fi fost lipsită de grație. Nici pe departe. Se mișca cu o surprinzătoare economie de gesturi, dacă nu chiar cu eleganță, ca o girafă. Își dădu imediat seama că, dacă ar fi dat glas gândurilor sale ar fi avut probleme. Era genul de femeie care nu suporta aiureli din partea nimănui.

— Așadar, zise el, dacă nu te superi că întreb, de ce excavați aici? Ești din?...

— Acum din Atlanta, răspunse ea.

Nu avea nici urmă de accent din Sud.

— Mă aflu aici pentru că am convins guvernul grec să sprijine financiar o expediție către ceea ce odinioară a fost o așezare grecească. Italienilor nu le pasă câtă vreme nu iese nimic din țară, iar eu nu distrug nimic de valoare în timpul săpăturilor. Trimit un inspector în fiecare săptămână ca să vadă dacă am descoperit Farul din Alexandria. Altfel mă lasă în pace.

— Farul din... cum?

— Scuze, rosti ea, înlocuind seriozitatea expresiei cu un început de zâmbet. Umor de arheolog. Farul din Pharos a fost una dintre cele șapte minuni ale lumii antice. E foarte departe de aici.

— Înțeleg, rosti Thomas, urmărind-o cu interes.

Avea treizeci și ceva de ani. Peter Directorul i-ar fi spus „rață bătrână”. Își dădu seama că începea să-i placă de ea.

— Sunt curator de muzeu, explică ea. Sună mai important decât este în realitate. Oricum, aveam nevoie de o mică pauză și de ceva muncă de teren. Am făcut un soi de favoare guvernului grec și ei m-au ajutat să capăt lucrarea asta.

Impresionant, nu-i așa? Privi în zare, peste deșertul de buruieni și șanțuri. Din când în când primesc ceva ajutor de la unii studenți locali, dar în cea mai mare parte a timpului sunt singură. Ceea ce îmi convine de minune.

Thomas o credea. „Poate că e sufletul meu pereche. Preferă și ea să fie singură.”

— Aici e.

Ajunseseră la o construcție dărăpănată făcută din foi de plastic transparent și schele învechite, un soi de cort de nici doi metri înălțime și doar pe jumătate atât în lungime. Ea se opri și îl conduse printr-o spărtură în plastic.

Înăuntru, aerul era fierbinte și ușor dulceag, umed ca după iarba proaspăt cosită, dar lumina era filtrată și Thomas simți cum fața i se relaxează în vreme ce ochii se obișnuiau cu penumbra. Mormântul pe care îl descoperise semăna cu cel grecesc: cinci plăci de piatră, toate fiind acum învelite cu folii transparente din plastic. Ea dezveli fiecare lespede cu o grijă infinită și cu o urmă de zâmbet care îi îndulcea trăsăturile.

Thomas rămase înmărmurit. În loc de băutorii tolăniți pe divane de pe mormântul grecesc, pe cele două plăci mai lungi din laterale fuseseră pictate cruci. Plăcile mai scurte prezentau un pește stilizat cu aripioare frontale proeminente și cu dinți ciudat de bine definiți. Ultima lespede, capacul, limea legătura cu celălalt mormânt. Era aproape aceeași imagine: scufundătorul gol care străbătea spațiul către suprafața apei. Singura diferență era aceea că motivele crucii și peștelui apăreau și aici, în colțurile picturii, iar apa către care plonja scufundătorul era de un roșu-aprins.

CAPITOLUL 35

— De ce este apa roșie? întrebă el, uitându-se la pictură.

— A, întrebarea de un milion de dolari. Fratele tău a întrebat același lucru.

— Și?

— E un mormânt creștin, zise ea, studiind imaginile din nou, ca și cum le-ar fi văzut pentru prima dată și evaluându-le cu respect. Datează cam din secolul al VII-lea. Crucea creștină și peștele ca simboluri au fost introduse în vechile reprezentări asociate cu moartea. Nu sunt expertă în teologie creștină, dar aş spune că, dacă în cazul primului mormânt al scufundătorilor apa reprezintă trecerea spre moarte, ceea ce vedem noi aici este un fel de înviere: scufundătorul – decedatul – pe punctul de a fi purificat...

— De sângele Mielului, trase Thomas concluzia în locul ei.

— Corect. Sângele lui Hristos, proslăvit în slujbe, sângele dat ca jertfă pentru păcatele omenirii pe dealul Golgotei: acestea sunt mijloacele mântuirii. Este vorba de o refolosire tipic creștină a unei iconografii vechi de secole, în scopuri proprii. Fratelui tău i-a plăcut la nebunie.

— De ce?

— Pentru că mormântul grecesc și cel de aici sunt separate de peste o mie de ani. Cultura și climatul religios s-au schimbat radical. Dar chiar dacă oamenii au întors spatele păgânismului, modul în care se înțelegeau și se exprimau pe ei înșiși în calitate de creștini era încă influențat de memoria populară și de obiceiurile din perioada păgână. Aici este vorba de o înmormântare creștină, dar imaginile religioase derivă de la oameni care i-au adorat pe Apolo și pe Poseidon cu o mie de ani înainte, oameni care au trăit la câteva sute de metri de aici.

— Și asta e ceva normal? se miră Thomas.

El știa că, la fel ca alte religii de succes, creștinismul preluase tot atât de multe obiceiuri câte înlocuise, dar nu avusese niciodată parte de un exemplu atât de elocvent.

— Ai văzut statuetele din teracotă ale zeiței Hera din muzeul de arheologie? întrebă Deborah.

— Cred că da. Nu le-am acordat o atenție prea mare.

— Sunt zeci și au fost descoperite în acest sit și în altele din zonă. Forma locală a acestor statui o arată pe regina zeilor ținând o rodie, despre care se presupune că este un simbol al fertilității, datorită semințelor pe care le conține, nu?

— Și?

— Și dacă vei merge pe drumul spre Capaccio și vei intra în biserica de acolo, ghicește ce vei descoperi că ține în mână Fecioara Maria?

— O rodie?

— Bingo! Madona cu Rodie din Capaccio. Eu cred că e o imagine interesantă, dar alții... nu cred la fel.

— De ce?

— Ca de obicei, răspunse ea. Oamenii vor ca religia lor să fie unicat, autosuficientă, neinfluențată de diverse chestii precum cultura, structura socială și politica. Dacă ar recunoaște că o parte a religiei lor este modelată de oameni și de vremurile în care au trăit ei, atunci ar trebui să se confrunte cu ideea că religia lor nu a răsărit în întregime din mintea lui Dumnezeu. Unii oameni găsesc o astfel de idee tulburătoare.

— Și tu nu?

— Eu nu.

— Dar Ed?

— Nici el nu părea să fie tulburat, răspunse ea, părând să mediteze la întrebare. A fost parțial motivul pentru care i-am permis să-și vâre nasul în treburile mele.

— Să înțeleg că nu oricine are parte de un asemenea privilegiu.

Ea se încruntă.

— Acest sit a fost descoperit din întâmplare și eu n-am ajuns la fața locului decât la câteva săptămâni după aceea, iar până atunci au avut loc săpături neoficiale.

— În scop de jaf?

— Nu sunt sigură. Rămășițele umane au putrezit până la dispariție. Această zonă a fost frecvent inundată de mlaștini, iar umezeala distruge oasele. Din mostrele de sol putem afirma că trupul decedatului a putrezit aici, dar n-a mai rămas nimic din el.

— Dar crezi că e posibil să fi fost și alte lucruri în mormânt? întrebă el. Lucruri care au fost furate?

— Greu de spus cu certitudine. Dacă a fost luat ceva, s-a întâmplat înainte ca vreo oficialitate să arunce o privire asupra acestui loc. Nimic nu lipsește în mod evident. Dar mie mi se pare ciudat. Celelalte morminte medievale din zonă conțin tot felul de obiecte funerare: armuri, arme, bijuterii, vase și altele asemenea, îngropate alături de persoana decedată. Aici... Nimic.

— Și oamenii au tot venit să vadă ce se întâmplă de când ai preluat conducerea lucrărilor?

— Ce bine că semeni fizic cu părintele Ed, zise ea. Încep să mă satur de toată povestea asta.

— Cum ar fi, de pildă, un japonez.

— Îl cunoști? întrebă ea repede, cu suspiciune în voce.

Thomas îi arată tăietura de deasupra ochiului.

— Ne-am întâlnit astăzi.

— A fost aici de câteva ori, de obicei noaptea, când nu era nimeni prin preajmă. Făcea poze, punea întrebări – nimic specific – și în general mă evita pe mine. Când a apărut prima dată, i-am spus pe unde să plece, chestie care a părut să-l irite. Deborah zâmbi aducându-și aminte. Nu-mi puteam

imagina de ce l-ar fi interesat mormântul. A întrebat și el de ce este apa roșie și despre celelalte simboluri.

— A spus ceva despre crucea descoperită la Herculaneum? întrebă Thomas.

Încerca să fie prudent, dar instinctiv simțea că poate avea încredere în această femeie deșirată și dificilă, iar el avea nevoie să-i afle părerea referitor la ceea ce îi spusese Satoh.

— Crucea-umbră din Casa Bicentenarului? Nu, de ce?

— Crezi că e posibil să fi fost descoperit crucifixul care a lăsat acea urmă pe perete?

— Nu, răspunse ea, luând o înghițitură de apă.

Thomas ridică din sprâncene.

— Pari destul de convinsă.

— Chiar sunt, replică ea. „Crucifixul” care a lăsat acea urmă nu a putut fi descoperit pentru că nu un crucifix a lăsat-o. Pur și simplu.

— Cum poți să fii atât de sigură? Am văzut urma. Cu siguranță semăna cu un crucifix.

— Știu, zise ea, la fel de sigură. Dar sunt o mulțime de lucruri care pot lăsa urme în formă de cruce. Putea fi un simplu raft.

— Dar mulți cred că a fost o cruce creștină, insistă Thomas. Am citit mai multe relatări despre asta...

— Online?

— Da, răspunse Thomas, puțin iritat de amuzamentul din privirea ei.

— Data viitoare când mai ai timp să intri pe Internet, încearcă să tastezi „aselenizare trucată” în orice motor de căutare vrei. Vei fi uimit de numărul de site-uri care vor apărea pe ecran. Iar dacă tot nu-ți vine să crezi, încearcă să tastezi „Holocaust trucat”.

Zâmbetul aproape îi dispăruse acum de pe chip, ca și cum ea însăși ar fi trecut prin toate astea.

— Bine, acceptă Thomas, deci sunt o mulțime de porcării pe Internet, cele mai multe postate de psihopați și oameni cu un program...

— Și de cei incredibil de prost informați care cred că dețin adevărul absolut pentru că vor să creadă în el, i-o luă ea înainte. Citește cărțile respectabile și de bun-simț publicate de instituții repute și vei vedea că, deși este foarte posibil să fi existat creștini în Herculaneum, aproape cu siguranță ei nu foloseau crucifixuri în scop religios și n-aveau să folosească așa ceva decât peste vreo trei sute de ani.

— Dar cum rămâne atunci cu pătratul magic din Pompeii?

— Ce-i cu el? Același gen de pătrat apare pretutindeni pe cuprinsul Imperiului Roman. Este o șaradă în cuvinte și nu este deloc limpede că ar avea vreo semnificație mistică, darămite vreuna creștină. Da, din el se pot forma cuvintele Pater Noster – dacă lași deoparte câteva litere – dar tot din el se pot forma o mulțime de alte grupuri de cuvinte, cele mai multe fără niciun înțeles. În structura pătratului nu există nimic cruciform. Transformarea lui în cruce ar fi o exagerare – și o spun la modul literal. Din nou, e vorba de cei care vor să descopere o versiune clară și imobilă a propriei lor religii, așa că procedează în consecință. Asta nu înseamnă că acolo se află ceea ce caută ei.

Thomas începu să se simtă ca o frunză în aer, nu doar pentru că avea sentimentul că se postase singur în poziția unui naiv, ci pentru că fundamentul motivațional construit de el pentru moartea lui Ed – care fusese întotdeauna șubred – părea acum să se spulbere complet, lăsându-l fără nimic de care să se agațe. Ca și cum ea ar fi tras un șut construcției lui și imaginii palide pe care el reușise cât de cât să o compună.

— Dar nu este asta un argument al faptului că inexistența unor cruci timpurii reprezintă o profeție

care se autoîmplinește? zise el. Adică, dacă fiecare lucru este respins pentru că e prea timpuriu...?

— Presupun că da, admise ea. Dar crucea ca simbol începe să cucerească Imperiul Roman *după* ce Constantin a „oficializat” creștinismul, iar asta nu s-a întâmplat decât în secolul al IV-lea. Folosirea crucii ca simbol *înainte* de această dată reprezintă o aberație. Peștele este mult mai legat ca simbol de creștinismul timpuriu. Teologia mântuirii a avut nevoie de secole ca să se maturizeze. Crucea a devenit centrul creștinismului abia după apariția credinței că Iisus a apărut pe lume *ca să* moară și să mântuiască. Pur și simplu în anul 79 nu se ajunsese la un asemenea stadiu al religiei.

Thomas ședea tăcut pe o buturugă deasupra pătratelor de pământ excavate. De acolo putea privi înapoi spre orașul antic și putea zări partea de sus a templelor de piatră, care sclipeau chihlimbarii în lumina începutului de seară. Nu știa ce să mai spună.

— Japonezul ți-a pomenit ceva despre cum se presupune că ar fi arătat crucifixul ăsta? întrebă Deborah.

— Din argint, răspunse Thomas. Marcat cu semnul peștelui.

Ea se încruntă.

— Presupun că nu este imposibil, zise ea. Dacă accepți ideea că în secolul I creștinii au folosit cruci – ceea ce eu nu pot să presupun... Orașul Pompeii dispunea de ceva argint de calitate, iar simbolul peștelui are sens ca parte a conceptului.

— Dar tu nu crezi asta, zise Thomas.

— Îmi pare rău. Dacă te consolează cu ceva, mă îndoiesc că Ed ar fi crezut și el. Își cunoștea bine domeniul: mai bine decât mine.

Thomas tresări.

— Ar trebui să mă întorc înainte de plecarea ultimului tren, zise el, fără să fie sigur când pleca

acel ultim tren.

Stătuse acolo mult mai mult decât intenționase, iar în curând avea să se întunece.

— Stai așa, zise ea. Merg cu tine. La o asemenea oră îmi place să mă plimb prin sit, după plecarea turiștilor. N-am vrut să te ofensez.

— Sunt eu un turist? Credeam că sunt un detectiv.

Merseră în tăcere de-a lungul câmpurilor peste care se lăsa întunericul serii, iar Thomas se gândi cât de ciudat era faptul că petrecuse atâta timp în ultimele zile în compania unor femei pe care nu le cunoștea. Fără a include aici fostele lui eleve – pe care nu le considera niște adulți, în ciuda unor lucrări pe care i le dăduse spre lectură profesoara de studii sociale și care demonstrau contrariul – probabil că vorbise cu Deborah și cu sora Roberta mai mult decât vorbise cu orice altă femeie de foarte multă vreme. Poate chiar mai mult decât își aducea aminte. Se întrebă care era motivul și dacă o găsea atrăgătoare pe vreuna dintre ele. Fiecare dintre cele două era atrăgătoare, în moduri diferite, dar o astfel de idee nu-i venise în minte până acum.

„Nu se întâmplă niciodată, nu? Nu de când...”

Gata cu asta!

— Cât vei sta în Italia? întrebă el.

— O săptămână, răspunse ea.

Ajunseră la marginea orașului vechi, unde vestigiile, dezbrăcate de farmecul lor coloristic de lumină în scădere, păreau dărăpănate și sărăcicioase, cu excepția locurilor unde templele se ridicau ca niște creste în umbră. Reintrară în sit. Era deja închis publicului, dar poarta era deschisă și nu se vedea niciun agent de pază care să-i întoarcă sau să le ceară biletele. De fapt, nu se vedea nimeni în jurul lor.

— Sunt gata să plec acasă, zise ea. Călătoria aici a fost o binecuvântare, cel puțin educațională,

dar... Nu sunt un arheolog de teren. Mai degrabă îmi place să cataloghez și să aranjez exponate: așa am un control mai mare. Săpăturile în speranța vagă că ai putea descoperi...

Atenția lui Thomas fu atrasă de ceva din interiorul templului lui Ceres, o formă curios de deschisă la culoare proiectată pe masa întunecată a unei coloane, încetini pasul, holbându-se și întrebându-se de ce simțea că i se pune un nod în gât, ca o groază rece care îl făcu să-și dorească să se întoarcă, să o ia la fugă, înainte ca ochii lui – sau mai degrabă creierul – să discearnă bine ce era acea formă.

— Ce e aia? întrebă el, aproape în șoaptă. Pare a fi...

Vocea i se stinse.

— Un om, răspunse Deborah.

Groaza lui i se transmise și ei. Întunericul părea să se lase acum cu repeziciune în jurul lor, iar pe deasupra vestigiilor nu se auzea niciun sunet.

— Ar trebui să plecăm de aici, zise Thomas.

De la moartea lui Ed se aflase de câteva ori în pericol, dar nu se simțise niciodată așa cum se simțea acum, atât de îngrozit, dorindu-și cu atâta disperare să se afle în altă parte. I se făcuse frig. Resimțea panica din timpul coșmarurilor când îți dădeai seama că ceva groaznic e pe cale să se întâmple, dar nu știi cum să eviți deznodământul sau cum să te trezești.

„Peste câteva clipe, își zise el, vei vedea și îți vei dori să nu fi venit niciodată aici. Îți vei dori...”

— O, Doamne, șopti Deborah. Se găseau acum în dreptul frânghiei care îngrădea accesul în templu, în umbra imensă aruncată de masiva construcție. *Chiar este un om.*

După care o luă la fugă înainte, sărind peste frânghie și urcând treptele mari de piatră, iar Thomas o urmă, atras ca de un magnet, chiar dacă el ar fi vrut să fugă în altă direcție. Dar când

Deborah se opri, încremenind cu mâinile la gură, ca și cum s-ar fi străduit să nu țipe, Thomas văzu bucata de carne și abia reuși să-și dea seama că era un cadavru plin de sânge legat strâns de coloană – prins, se părea, cu propriile lui măruntaie.

CAPITOLUL 36

Rămaseră amândoi încremeniți, paralizați de groază. Apoi Thomas începu să vomite, îndepărtându-se de templu către platforma pe care stătuse ceva mai devreme în cursul zilei și unde zărise pentru prima dată sclipirea binoclului...

Se forță să se întoarcă spre cadavru și reuși chiar să facă doi pași spre el, doar ca să fie sigur.

— E Satoh, șopti el în întuneric.

— Da, îi răspunse Deborah tot în șoaptă.

Părea ciudat de calmă, ca și cum șocul i-ar fi alungat orice altă emoție.

— Cel care a făcut asta, începu Thomas, ar putea foarte bine să...

— Fie încă prin preajmă, trase ea concluzia pe același ton lipsit de inflexiuni. Da, așa e.

— Trebuie să plecăm. Să găsim ajutoare.

— Ajutoare? se miră ea.

Întrebarea îl trezi pe Thomas ca o palmă peste față. Nu putea să găsească niciun fel de ajutoare, și oricum nu pentru omul care era prins de coloană cu burta spintecată astfel încât tot ce exista mai jos de coaste să devină o mare gaură neagră și plină de sânge...

„Nu te gândi la asta. Pleacă.”

Vru să plece, și o luă pe ea de mână. Gestul lui păru să o trezească din șoc. Thomas simți cum corpul ei se încordează și cum mintea ei revine la normal, apoi ea preluă controlul.

— Îi știu pe oamenii de la restaurantul din colț. Toți ceilalți care muncesc aici locuiesc în oraș. O să le cerem să sune la poliție.

Deborah îl trase după ea și el se văzu nevoit să alerge ca să țină pasul. Continuau să se țină de mână, ca supraviețuitorii unui naufragiu care se temeau să nu fie smulși unul de lângă celălalt. Poarta de ieșire se găsea pe drumul pe care veniseră. Deborah se îndreptă hotărâtă într-acolo,

luând-o direct prin iarba înaltă. Se simțeau amândoi ușurați și mai puțin șocați după ce lăsaseră cadavrul în urmă, iar Thomas riscă o privire înapoi, în umbrele prelungi lăsate de amurg în orașul mort, pierzându-și echilibrul atunci când Deborah se opri brusc, fără niciun avertisment.

— Ce e? întrebă el.

— Uite, șopti ea, cu o voce în care revenise ceva din stilul de robot lipsit de viață. Uite. Poarta.

Thomas privi. Poarta prin care intraseră în sit cu doar câteva minute înainte era acum închisă.

— Putem sări peste ea, zise Thomas.

— Poate că da. Dar cine a închis-o?

Ideea ei îl arse ca o înțepătură de păianjen.

— Crezi că el e încă aici, în apropierea noastră?

„El? Ce om ar face așa ceva?...”

Deborah ridică din umeri. Avea chipul palid și privirea ei scruta împrejurimile.

— Cu câteva ore în urmă m-am luptat cu Satoh, zise Thomas, iar tipul ăla știa să aibă grijă de el. Nu am chef să am de-a face cu cel care...

Dădu repede din cap spre templu, cu trofeul măcelărit prins de coloană, dar reuși să nu privească într-acolo.

— Crezi că ne așteaptă? șopti ea.

— Cred că a vrut să-l vedem pe Satoh, spuse Thomas gândindu-se mai bine. Cred că vrea să ne înspăimânte.

Deborah îi aruncă o privire aproape sardonică. Mai că nu-i spuse: „Atunci înseamnă că se descurcă bine.” Thomas privi în jurul lor, spre întinderea vestigiilor. De acum era întuneric bine, iar asasinul putea fi oriunde; orice zid spart, orice coloană fracturată, orice grămadă neregulată de pietre și vegetație putea deveni un ascunziș pentru el.

„Îți tot spui că e un bărbat. Ar putea fi o femeie. Sau ar putea fi vorba de mai mulți oameni care acționează împreună.”

De fapt, nu credea asta. Era doar suficient de încastrat în prejudecăți ca să-i vină greu să își imagineze o femeie comițând o asemenea faptă, și mai păstra suficientă credință în umanitate ca să nu creadă că așa ceva putea fi comis de un grup de oameni care lucrau împreună, discutau...

„Grupurile de oameni, comunitățile și chiar națiunile întregi au făcut lucruri și mai rele.”

Poate că da. Dar ceea ce văzuseră acum părea opera unui singur individ. O minte perversă. Cineva care se bucurase de ceea ce face.

— Sunt două căi de a ieși de aici, zise Deborah. Pe aici și pe sus, între templul lui Apolo și Asklepeion. Pe care vrei să o folosim?

— Pe asta, răspunse el. Cealaltă presupune traversarea întregului sit. Iar acolo sunt mult prea multe locuri unde s-ar putea ascunde.

— Dar cadavrul e aici. Poarta a fost închisă cu doar câteva minute în urmă, zise Deborah. Trebuie să fie încă în această zonă.

— Până când reușim noi să trecem de toate vestigiile, el ne-ar putea aștepta în celălalt capăt. Iar drumul e mai înalt decât situl, așa că ne poate vedea de la distanță.

Nu-i spuse că perspectiva de a se întoarce în acel labirint de piatră prin beznă era prea îngrozitoare pentru ca el să o ia în considerare la modul serios. Deborah îl privi ținută, gândindu-se.

— Bine, acceptă ea, dând drumul mâinii lui, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că o ține. Ce faci?

Thomas se aplecase. Când se ridică, în mână ținea o piatră mare.

— În caz că... începu el.

Ea dădu repede din cap, ca și cum n-ar fi vrut ca el să termine fraza.

Împreună, cu mare atenție, porniră spre poartă. Atunci auziră sunetul: un șuierat gutural și aspru în spatele lor, nefiresc de puternic în aerul nopții.

Era sunetul pe care l-ar fi scos o felină de dimensiuni mari, care ar fi tras aer printre colții dezveliți. Thomas se răsuci pe călcâie, căutând înnebunit sursa sunetului, cu mâna dreaptă ținând strâns piatra la înălțimea umărului.

La baza templului, la câțiva metri de cadavrul mutilat al lui Satoh, stătea o siluetă deschisă la culoare, ghemuită ca un liliac pe stâncă. Stătea nemișcată, iar de la o asemenea distanță Thomas nu prea vedea mare lucru, cu excepția țestei lipsite de păr, gurii larg deschise și a membrilor întinse, care se prinseseră de piatră ca niște tentacule. Individul era slab ca un schelet și părea gol. Se uita spre ei cu o fixitate răutăcioasă, care îi îngheță lui Thomas sângele în vene.

Deborah porni spre poartă, dar pentru câteva secunde el nu își putu mișca picioarele și nu reuși decât să privească, paralizat de groază, cum silueta începu lent să se târască spre ei pe membrele ei subțiri, ca de păianjen, șuierând în vreme ce se apropia. Apoi Deborah îl trase și el o luă la fugă după ea.

CAPITOLUL 37

— Ce naiba a fost chestia aia? întrebă Thomas.

În cele trei ore în care discutaseră cu poliția nu pusese această întrebare, dar acum, că ancheta se terminase, o făcu.

— Chestia aia? se miră Deborah. A fost un om, Thomas.

— Nu semăna cu un om, replică el. Nu se mișca așa cum se mișcă un om.

— Nu avea ce să fie altceva, rosti ea cu hotărâre. Și chiar arăta a om. Unul ciudat, e drept, dar am fi putut bănuî asta din fapta pe care a comis-o.

Thomas nu era sigur dacă ea chiar era convinsă de asta sau doar se prefăcea, dar știa că are dreptate.

Ajunseseră la restaurantul din colț fără ca asasinul să dea vreun semn de viață. Probabil că se mulțumise să-i sperie. Apelaseră la femeia de vârstă mijlocie și plină de scepticism care locuia în restaurant și ea chemase poliția. Thomas nutrea o mare recunoștință pentru faptul că Deborah știa italiana mult mai bine ca el.

„Lunatic asasin” și „vampir” nu erau termeni din vocabularul lui.

Habar n-avea de ce îi venise în minte cuvântul „vampir”. Evident că nu credea în astfel de lucruri și nu nici că acea... chestie îl omorâse pe Satoh. Doar că fusese șocat de paliditatea ucigașului și de mersul lui ca de crab, ca Nosferatu...

Până la terminarea anchetei, poliția deja ridicase un soi de cort protector peste o parte a templului lui Ceres, iar întregul sit era acum scăldat în luminile alb-albăstrui ale mai multor proiectoare cu halogen. Mediul de acolo părea supranatural, ca într-un vis. Slavă Domnului că

polițiștii nu îi ceruseră să privească iarăși cadavrul sau, mai rău, să se întoarcă în sit.

Fuseseră anchetați separat, dar după ce totul se terminase, el și Deborah își comparaseră răspunsurile.

Thomas constată ușurat că niciunul dintre ei nu ascunsese vreun detaliu, așa că relatările lor coincideau. Fuseseră sincere și răspunsurile amândurora la întrebarea-cheie, aruncată ca din întâmplare de translatorul care fuma țigară de la țigară în încăperea în care poliția își stabilise temporar baza operațională:

— L-ați cunoscut pe defunct?

Thomas știa că orice nepotrivire între versiunea lui și cea a lui Deborah i-ar fi băgat repede în bucluc. Așa că le povestise despre modul în care Satoh îi scotocise camera de hotel, despre faptul că se luptaseră în acea zi, despre presupusa legătură a japonezului cu Ed, a cărui moarte îl adusese pe el în Italia. Translatorul insistase de mai multe ori asupra fiecărui punct, cerând clarificări, iar el răspunsese la diversele întrebări rapide ale șefului anchetatorilor, cei trei oameni uitându-se unii la alții cu precauție, ca și cum s-ar fi pregătit de o bătălie.

Camoranesi era un bărbat masiv cu o mustață mare, neagră, și ochi triști, cu pleoape grele. Ca și translatorul, fuma continuu și vorbea cu o voce joasă și gravă, ca o persoană care cunoștea atât de multe lucruri din fața neplăcută a vieții umane, încât devenise imun și aproape plictisit. Prin contrast, translatorul, un tânăr parcă abia ieșit de pe băncile facultății, părea la fel de șocat ca Thomas și, cu toate că în decursul lungii lor discuții chipul i se mai luminează puțin, repulsia provocată de cele auzite nu-l părăsi nicio clipă.

Nu le plăcuse ceea ce le spusese el. Complica o situație și așa încâlcită, iar Thomas își dădea seama de asta. Erau nevoiți să ia legătura cu americanii, poate chiar cu Interpolul, iar dacă

Thomas îl „citise” bine pe Camoranesi, polițiștii oricum credeau că asemenea măsuri nu aveau niciun sens. Erau de părere că au de-a face cu un soi de psihopat. Care n-avea nicio legătură cu cruciada lui Thomas.

Iar el nu-i putea învinovăți. La sfârșitul anchetei, și el ajunsese să aibă impresia că moartea lui Satoh fusese rodul unei simple coincidențe. Poate că individul îl urmărise pe Thomas, poate că și pe Deborah, dar asta părea să nu aibă nicio legătură cu moartea lui. Pur și simplu japonezul se afluase în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, și căzuse victimă unui maniac. Iar așa ceva se putea întâmpla oriunde în lume, deși era destul de greu de crezut.

Polițiștii nu-i spusese nimic din toate astea în mod direct. Făcuseră o copie a pașaportului lui – pe care Thomas îl ținea la el după cele întâmplate la hotel – și îi ceruseră nume și date de contact din Italia și din Statele Unite. El le dăduse datele lui Jim din Statele Unite și pe cele ale lui Giovanni de la casa de odihnă din Napoli. Polițiștii ridicaseră din sprâncene văzând că ambele persoane de contact sunt preoți, iar ciudățenia acestui fapt îl surprinsese și pe el. Îi luaseră amprente, iar Thomas acceptase fără să protesteze. Nu avea nimic de ascuns.

Nu avu nevoie de mai mult de zece minute ca să discute cu Deborah după aceea, și oricum nu prea știa ce să-i spună. După ce îi relată ce declarase poliției, Deborah îi dădu numărul de telefon și el îl notă, îndoindu-se că avea să mai vorbească vreodată și întrebându-se cum ar fi fost posibil să discute despre cultură și istorie când tot ce îi lega era mânjit de oroarea acelei seri.

După ce-și luară rămas-bun cu inimile îndoite, Thomas fu invitat într-o mașină de poliție și condus la gara locală. Acolo stătu douăzeci și două de minute singur într-o sală de așteptare murdară, a cărei fereastră era atât de înaltă, încât

încăperea semăna cu o celulă. După aceea, fu invitat într-o altă mașină de poliție, care îl duse direct la hotelul Executive din Napoli.

Era ora două dimineața. Îi ceru receptionerului să deschidă barul doar cât să poată lua două beri în cameră, pe care le bău cu înghițituri lungi imediat ce intra. Se dezbracă repede și se băgă în pat, sperând doar să fie suficient de obosit ca să nu viseze nimic.

CAPITOLUL 38

Spărgătorul de sigilii se uită la afișajul de pe telefon și răspunse la al treilea apel.

— Da?

— Aici e Molimă. Avem o problemă.

— Sunt conștient de situație.

— Ce naiba a fost în mintea ta? Puteam să-ți spun că se va întâmpla așa ceva.

Spărgătorul de sigilii se uită pe fereastră. Se așteptase la un asemenea răspuns de la Molimă. Război era mereu bine pregătit. Moarte executa ce i se spunea, iar Foamete era... în fine, cine știa ce-i trece prin minte? Dar Molimă își spunea mereu părerea și provoca. Presupunea că așa ceva era inevitabil atunci când lucrai cu forță de muncă închiriată – chiar dacă scump – dar oricum situația asta îl obosea.

— Proiectul decurge conform planului, zise el. Dacă va fi nevoie, te vei alia cu Război.

— Și dacă decid să elimin ținta pentru totdeauna?

— Această decizie nu-ți aparține.

— Nu asta am întrebat, zise Molimă.

— E singurul răspuns de care ai nevoie.

După ce Molimă închise, Spărgătorul de sigilii se gândi la opțiunile pe care le avea. Knight fusese lăsat în viață atâta vreme pentru că păruse mai util sau mai puțin riscant să fie lăsat să se învârtă în cerc fără nicio noimă, ca un pui cu capul tăiat. Dar dacă începea să miroasă ceva, putea deveni repede un pericol. Pragmatic ca întotdeauna, Spărgătorul de sigilii nu voia mai multe cadavre decât era strict necesar, dar moartea lui Thomas Knight putea deveni curând o chestiune inevitabilă, o chestiune de slujire a binelui mai mare.

Continua să țină telefonul în mână. Formă un număr, gândindu-se la instrucțiunile pe care avea

să i le transmită lui Război.

CAPITOLUL 39

— Ai avut o noapte grea? întrebă Brad Iverson peste exemplarul său din *Wall Street Journal* când Thomas intră în restaurant, cu zece minute înainte de sfârșitul micului dejun.

— Da, răspunse Thomas. Am dormit prost.

— Așa se pare, replică Brad, făcând pe șmecherul.

„Dobitocule”, îl apostrofă Thomas în gând.

— Sper că tipa a meritat, continuă Brad, râzând o singură dată scurt, cu capul dat pe spate.

Thomas schiță un zâmbet vag, dar nu simțea deloc nevoia de a juca un astfel de joc.

— Și ce itinerar ai azi, turist Thomas?

— Încă nu m-am hotărât, răspunse el, mai mult pentru sine. Cred că o să mă mai duc o dată la Pompeii.

— Ce tâmpenie! O dată nu ți-a ajuns? Ce naiba vezi la mormanele alea de pietre?

— Se pare că nu destule, replică Thomas.

*

Se duse la casa de odihnă fără să-i pese dacă ușa avea să-i fie deschisă de Pietro, de Giovanni sau de Roberta. În acea zi avea chef să discute cu toți trei. Găsi porțile deschise pentru a permite intrarea unui camion de livrări.

— Provizii pentru *Franciscana*, rosti Giovanni, cumva cu greutate, făcându-i semn să intre. Restul vine mâine.

— Am auzit că v-ați speriat puțin din pricina uneia dintre ele, zise Thomas.

Giovanni ridică din umeri.

— Probabil că nu-i nimic, rosti el, deși Thomas se îndoia că preotul chiar credea asta.

Pietro avea să fie plecat toată ziua, dar, după ce află cum își petrecuse Thomas seara, Giovanni promise că-l va convinge pe monsenior să stea de vorbă cu el pe îndelete.

— Te deranjează dacă noi doi vorbim acum?
întrebă Thomas.

Giovanni se uită la ceas.

— Bine, acceptă el. O oră. Dar nu aici. Locul
ăsta devine...

Renunță să mai caute cuvântul potrivit și își
cuprinse capul cu mâinile: zgomotos, înnebunitor,
frustrant.

Porniră pe jos spre intersecția cu Via Medina,
unde traversară cu prudență și meraseră mai departe
spre mare, pe lângă un șir de fațade elegante din
secolul al XVIII-lea, acum înnegrite și pline de
grafitti. Trecură de un șir de restaurante mici, cu
terasele din stradă închise până la ora prânzului,
dădură ocol unei fântâni impozante pe marginea
căreia se ridicau statui care aminteau vag de
mitologia marină, apoi, destul de brusc, ajunseră în
fața unei fortărețe impozante și bine întreținute,
Castello Nuovo.

— Prima dată am venit aici cu fratele tău, zise
Giovanni. El mi-a arătat locul.

— Cred că atunci când trăiești undeva, nu
prea îți dai seama ce le-ar plăcea vizitatorilor,
replică Thomas.

— Așa este, zise preotul. Castelul este tipic
napolitan: strat peste strat. Sub pământ se găsesc
vestigii grecești, apoi romane. Clădirea este de
secol XIII, dar a fost restaurată în secolul al XV-
lea și încă o dată după aceea. Acum consiliul
orășenesc se întrunește aici. Lui Ed îi plăcea...
care-i cuvântul?

— Istoricul?

— Da, rosti Giovanni, dând din cap dintr-o
parte în alta ca pentru a spune că „nu chiar”. Mai
degrabă *continuitatea*, da?

— Da.

Intrară în castel peste o punte lată de lemn și
pe sub o arcadă sculptată cu motive florale,
flancată de coloane și surmontată de o frescă cu
cai și o șaretă. Arcada era aproape la fel de înaltă

precum cele două turnuri masive, închise la culoare, care o încadrau, și îi conduse către o curte interioară mărginită de pietre mari. Thomas rămase locului, absorbind din priviri vârsta – continuitatea – locului, în vreme ce Giovanni cumpără două bilete de la ceea ce pe vremuri fusese o gheretă de acces.

— Mi-ai vorbit despre interesul lui Ed pentru simboluri, zise Thomas când preotul se întoarse. Îți amintești ceva anume legat de acest lucru?

— Nu știu prea multe despre munca lui, răspunse Giovanni, dar îmi amintesc că aduna imagini ale peștelui din catacombele din Roma și alte forme de artă creștină timpurie.

— Simbolul peștelui? Cum sunt cheștiile alea pe care le vezi pe mașini?

Giovanni ridică din umeri și porni să urce un șir lung de trepte.

— A fost un simbol al creștinismului timpuriu, zise el. Un desen foarte simplu. Unii cred că la început a fost un cuvânt pe care îl poți forma din primele litere ale altor cuvinte.

— Un acronim?

— Da, răspunse Giovanni. Dar cred că era și un soi de cod. Limba Bisericii timpurii era greaca, iar cuvântul folosit pentru pește era *ikthus*. Fratele tău mi-a arătat asta. Așteaptă.

Ajunseseră la unul dintre turnurile cu vedere la mare, unde se găsea o încăpere circulară cu banchete din piatră: o sală de dezbateri sau un tribunal. Tavanul boltit avea probabil douăzeci de metri înălțime și era încadrat de arcade din piatră. Giovanni scoase un șervețel de hârtie din buzunar, se sprijini de marginea unui pupitru din lemn și începu să scrie cu un pix de culoare neagră:

Iesous: Iisus

KKristos: Hristos

ΘTHEou: Al Domnului

ΥUios: Fiu

Σ *Soter: Mântuitorul*

Thomas privi cuvintele în vreme ce Giovanni îi arăta prima literă a fiecăruia.

— Vezi? rosti el. *Ikthus*. Pește, dar și Iisus Hristos, fiul Domnului și mântuitorul. Cuvântul a fost folosit astfel încât creștinii persecutați să se poată recunoaște unii pe alții. Când se întâlneau, unul dintre ei desena o linie ca asta.

Schiță o linie curbă, ca un val stilizat.

— Iar celălalt completa imaginea.

Adăugă partea de jos a curbei, unind liniile în capătul din stânga pentru a forma capul peștelui și încrucișându-le în dreapta pentru a forma coada.

— Iar imaginea asta e foarte veche? întrebă Thomas.

— Poate una dintre cele mai vechi. Ed spunea că e un simbol folosit și de alte religii, dar Biserica creștină timpurie l-a revendicat ca aparținându-i. Noul Testament este plin de istorii în care se vorbește despre pește.

— *Vă voi face pescari de oameni*, spuse Thomas.

— Și hrănirea a cinci mii de oameni, zise Giovanni. Eduardo spunea că peștele era și un „simbol arhetipal al fertilității”.

Preotul zâmbi amintindu-și cuvintele.

Merseră mai departe o vreme în tăcere, până ce ajunseră într-o încăpere lungă care dădea spre mare și a cărei podea era confecționată din sticlă groasă. Dedesubt puteau vedea nivelul inferior al clădirii: resturi de cămări, celule, pasaje și morminte, unele conținând schelete.

— Se spune că fundația este plină de tunele care datează din primele zile ale clădirii, zise Giovanni. Unele ar putea face legătura cu marea. Există o legendă care spune că prizonierii lăsați în temniță urlau noaptea. Când paznicii au venit de dimineață să verifice, au descoperit că deținuții nu mai erau în celule. După câțiva ani, soldații au

trecut prin toate tunelele și au descoperit un crocodil care scăpase de pe o navă venită din Egipt și care trăia de atunci acolo. Au ucis și au împăiat reptila, și au atârnat-o deasupra porții. E doar o legendă, dar lui Eduardo i-a plăcut.

Zâmbi din nou, de această dată visător.

— Ar trebui să mă întorc, oftă el. Tu trebuie să te duci la Pompeii, iar eu să mă descurc cu călugărițele.

Thomas încuviință.

„Simboluri”, își zise el. „Cruci și pești. Din cauza lor să fi murit Ed? Cum?”

— Totul este atât de... Nu se potrivește, rosti el cu voce tare. Îmi scapă ceva.

Giovanni nu-i răspunse și Thomas se întrebă din nou dacă prietenii lui Ed nu-i ascundeau informații ca să-i protejeze amintirea, sau ca să se protejeze pe ei înșiși. Dacă da, să se protejeze de ce anume? Și de cine?

CAPITOLUL 40

Ajuns înapoi la casa de odihnă, o găsi pe Roberta agitându-se.

— Mergi din nou la Pompeii astăzi? întrebă ea.

Era un soi de preludiu la rugămintea de a i se alătura lui, dar Thomas își simți inima îndoită. Se simțise bine în compania ei, dar acum voia să fie singur, ca să mediteze.

— Da, răspuse el, încercând să fie amabil. Ești sigură că nu ți-a ajuns cât ai văzut din locul ăla?

— E mai bine decât să stau aici, replică ea. Iar astea sunt ultimele mele zile de libertate înainte de a începe perioada de izolare. Te superi dacă vin cu tine?

Odată rostită o rugămintă într-o asemenea manieră, cu un soi de speranță disperată în priviri, ce mai putea spune el?

— Te aștept aici.

Ea plecă în grabă să se pregătească. Aproape în aceeași clipă, Giovanni își iți capul peste balustrada curții și îl strigă.

— Tocmai au sunat polițiștii. Vin încoace ca să discute cu tine.

Prima reacție a lui Thomas fu să plece, dar un asemenea gest n-avea sens, așa că se forță să se așeze undeva. Camoranesi sosi aproape imediat, însoțit de un șofer în uniformă și de translator. Îi explică lui Thomas că sunase de la hotelul Executive.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă Thomas.

Camoranesi scoase o mică legătură de cârpe din buzunar și începu să o desfacă.

— Ați mai văzut asta până acum? rosti translatorul, privindu-l pe polițist. A fost găsită în hainele decedatului.

Era peștele de argint furat de Parks din camera lui Ed din Chicago. Thomas îl luă, simți greutatea și răceala obiectului, apoi le povesti. Timp de câteva minute nimeni nu spuse nimic, apoi apăru Roberta, întrebând dacă Thomas era gata de plecare, așa că polițistul luă obiectul și îl băgă la loc în buzunar fără alte comentarii. În vreme ce se ridicau în picioare, Camoranesi mormăi câteva cuvinte în italiană, apoi se întoarse și porni spre ieșire.

— Vrea să îl contactați înainte de a părăsi hotelul, rosti translatorul.

— Am devenit suspect? întrebă Thomas.

Translatorul păru stânjenit.

— Nu știu, răspunse el, iar Thomas îl crezu.

Însă în adâncul sufletului, era convins că devenise.

CAPITOLUL 41

Roberta vorbi continuu, mai întâi în aglomeratul autobuz numărul 2, care îi culese din fața dughenei de tutun de vizavi de hotelul Executive, apoi în gară, în tren și în cele din urmă în interiorul fierbinte și lipsit de umbră al sitului. Vorbi despre Italia și italieni, despre mâncarea din Italia, despre limba italiană și despre cât de mult și-ar fi dorit să o înțeleagă mai bine. Pe urmă vorbi despre nervozitatea care o cuprinsese la gândul apropierii perioadei de izolare, își spuse părerea despre groaznica noapte petrecută de Thomas, despre iminența morții („poate veni oricând: totul e să fii pregătit”) și despre necesara pregătire spirituală pentru moarte. Vorbi despre minunile arheologiei și istoriei și despre modul în care confruntarea cu trecutul putea schimba prezentul oricui. Pe scurt, spuse o mare parte dintre lucrurile pe care le zisese și înainte, iar dacă până atunci totul sunase ca și cum ea le-ar fi gândit, acum părea că le-ar citi de undeva. În vreme ce ea asculta un ghid din forum, Thomas dispăru în spatele templului lui Apolo și așteptă acolo până când ea renunță să mai cerceteze fețele din jur și își continuă drumul singură.

*

Îi părea oarecum rău pentru Roberta, dar asta plănuise încă de la început să facă. Nu văzuse pătratul magic cu ochii lui și știa că accesul publicului la acesta era interzis. În tren concepuse un plan pentru a găsi un loc în care să se ascundă, poate în amfiteatru, un loc suficient de îndepărtat de părțile cele mai frecventate ale sitului, și să aștepte acolo terminarea programului de vizitare. După închiderea sitului, avea să localizeze casa lui Paquius Proculus, să intre prin efracție și să vadă cu ochii lui ce ascundea acel pătrat.

Între timp, vizită toate locurile menționate în carnetelul lui Ed, locuri pe care în cea mai mare parte le ratase cu ocazia vizitei precedente: băile cu mozaicurile lor cu creaturi marine și – cel mai important – templul lui Isis, pe lângă care trecuse de două ori la precedenta vizită fără să-l vadă. În tot acest timp încercă să proceseze cumva ceea ce știa legat de cercetările lui Ed, de Parks, de modul în care micul pește de argint ajunsese la Satoh, de povestea crucii din Herculaneum și, cel mai mult, de circumstanțele morții lui Satoh. Haosul din gândurile lui era reflectat de siturile pe care le privea: mozaicuri fragmentate, structuri pe jumătate intacte de cărămidă, piatră și argilă, case anonime întinzându-se de-a lungul unor străzi pustii. Nu exista nicio ordine, nicio secvențialitate; nimic nu avea sens. Ajunse în templul lui Isis și văzu doar piese dintr-un puzzle pe care nu spera să îl rezolve vreodată. Oare ce văzuse fratele lui aici atât de important? Ce fusese acel loc pe vremuri? La ce slujiseră acea coloană și acel altar? Și de ce era adorată o zeitate egipteană într-un oraș roman de secol I?

Ultima întrebare abia îi venise în minte, așa că se opri să mediteze la ea. Roma cucerise teritorii din nordul Africii. Thomas își amintea din Shakespeare de legătura Cleopatrei cu Iuliu Cezar și cu Marc Antoniu. Așadar, cultul lui Isis fusese importat, absorbit în panteonul roman așa cum erau absorbite culturile străine în cadrul unui imperiu, așa cum avea să fie absorbit creștinismul și transformat în religie oficială trei secole mai târziu?

Studie rămășițele templului. Totul se afla într-o curte pătrată, înconjurată de o alee de-a lungul căreia se înșiruiau coloane, cu trepte de acces spre altar în centrul pătratului. În jurul spațiului deschis erau aranjate mai multe blocuri mari din piatră, deși Thomas habar n-avea dacă acestea erau soclurile unor statui sau altare. Într-un colț al

pătratului se găsea o clădire ca un bloc, acoperită cu tencuială albă. Thomas căută în ghid. Clădirea era *purgatorium*-ul, adică o construcție care conținea o încăpere încuiată, la subsol, unde odinioară se păstra apă luată direct din Nil: apa sfântă.

Se apropie de structura deschisă la culoare, privind-o deja frustrat și ușor plictisit. Apoi își miji ochii, atras de o imagine familiară, și privi din nou. Puțin deasupra capului se afla o frescă cu pești. Pești ciudați, cu aripioare supradimensionate în față și, în unele cazuri, cu niște dinți triumfiolari, ca de crocodil.

„Iarăși pești.”

Parcuse repede în minte celelalte situri pe care le văzuse în acea zi, precum și pe cele însemnate de Ed, și realizează brusc că întâlnește constant imaginea peștelui de când venise în Italia. Văzuse pești pe mozaicurile băilor și în bazinul de înot din Herculaneum, pe mormântul creștin cu apă roșie al scufundătorului din Paestum, în obiectul de argint furat de Parks și regăsit asupra lui Satoh, în tot felul de locuri din Pompeii și, cel mai clar, acolo, într-un templu greco-roman închinat unei zeițe egiptene.

Thomas simți că i se accelerează pulsul. Despre asta să fie vorba? Și dacă da, ce putea să însemne oare? Se uită fix la reliefurile de pe tencuială, la formele curioase ale peștilor, cu boturile umflate, cozile agitându-se, fălcile cu colți și aripioarele alea masive care semănau cu...

„Cu niște picioare.”

Era un cult egiptean, iar unul dintre animalele care în mod limpede era legat de Egipt era crocodilul. Oare acele imagini ciudate puteau fi reprezentări ale unor astfel de animale făcute de romani care nu văzuseră niciodată crocodili? Dar el văzuse picturile de templu din muzeul din Napoli și acestea erau pline de divinități egiptene cu capete de șacal și motive care proveneau din

cunoașterea adevărată a Egiptului. Totodată, văzuse o mulțime de reprezentări de pești peste tot în Pompeii și Herculaneum, multe dintre ele ușor de recunoscut și veridice. Iată însă că existau și celelalte reprezentări, cele ciudate, cu aripioare imense care semănau cu niște picioare. Nu toate proveneau din Egipt. Proveneau de aici și probabil fuseseră imagini locale grefate pe cultul importat al lui Isis, așa cum rodia zeiței Hera fusese grefată pe cultul Fecioarei Maria.

Așadar simbolul peștelui cu picioare era local și era vechi, și – așa cum demonstra mormântul din Paestum – fusese adaptat pentru uzul creștin. Giovanni spusese că peștele în forma lui cunoscută are multe rezonanțe simbolice pentru creștini, dar un pește cu picioare ar fi avut cu siguranță mai multe implicații. Un pește cu picioare putea face legătura între uscat și apă și putea – dacă Thomas se gândea mai bine – să devină ecoul mersului pe apă al lui Hristos în vreme ce apostolii lui îngroziți se ascundeau în barcă pe apele mării Galileei. Dacă mormântul din Paestum folosea simbolul scufundătorului ca pe o imagine care sugera trecerea spre moarte, oare utilizarea de către creștini a unui pește *cu picioare* nu putea sugera un soi de transcendență, de trecere prin moarte și dincolo de aceasta: capacitatea de a trăi în ambele medii?

Ce îi scrisese Ed lui Giovanni?

„Ca un admirator de simboluri p/x an, aproape că am dat peste filonul-mamă (sau e mai corect filonul-tată??!!), dar acum indicatorul arată în afara Italiei și eu trebuie să-l urmez.”

Să fi fost peștele cu picioare simbolul matern al creștinismului timpuriu? Icoana supremă a triumfului lui Hristos împotriva morții? Dacă da, de ce nu devenise acest simbol o parte importantă a iconografiei bisericești, și unde se dusesse Ed ca să-l găsească? Și de ce îl omorâse o asemenea cercetare – ca și pe Satoh? Thomas habar n-avea,

dar se simțea dintr-odată plin de energie. În sfârșit începea să înțeleagă ceva.

CAPITOLUL 42

Thomas o găsi pe Roberta așteptându-l la poarta dinspre port. Pentru el, pătratul magic era deja un concept inutil. Ed nu fusese interesat de cruci și probabil nu credea faptul că acestea erau simboluri creștine în anul 79. Dacă povestea lui Satoh despre crucea din Herculaneum conținea ceva adevăr, atunci cheia consta cu siguranță în faptul că acea cruce era marcată de imaginea unui „pește ciudat”. Așa ceva cu siguranță ar fi stârnit curiozitatea lui Ed.

— Și acum, ce urmează? întrebă Roberta pe drumul de întoarcere.

Thomas îi împărtășise esența gândurilor care îl frământau, ca o cale mai puțin obișnuită de a-și liniști conștiința pentru că o abandonase. Probabil că și ea era singură, așa cum păreau să fie multe persoane dedicate religiei, mai ales într-un astfel de loc.

— Trebuie să discut cu Pietro, răspunse Thomas. Fără divagații, fără scuze, fără ostilitate. Dacă el nu-mi spune ce trebuie să știu, o să dau numele său poliției.

— Crezi că are vreo legătură cu moartea celui japonez?

— Nu, răspunse el. Dar cred că a fost amestecat într-un puzzle mai complicat, care l-a avut ca figură centrală pe fratele meu.

— În după-amiaza asta face vizite la bolnavi, zise Roberta. Nu se va întoarce înainte de ora șase. Hai să facem o pauză de vreo oră, să analizăm problema și apoi mergem să vorbim cu el.

Thomas se uită câteva clipe la chipul ei alb și rotund și la ochii serioși. Probabil că avea nevoie de o pauză ca să dea sens celor aflate.

— Ce fel de pauză?

— Coborâm la stația Ercolano, explică ea, vizibil emoționată. Mi-a venit o idee. Haide,

Thomas, izolarea mea începe mâine și după aceea nu voi mai putea ieși. Încă o excursie de câteva ore, apoi îl poți vedea pe Pietro, bine?

Pentru prima dată îl lăasă singur cu gândurile lui. În vreme ce mergeau de-a lungul țărmului, cu peticele lui de plajă de nisip negru, Roberta scoase un telefon mobil argintiu dintr-un buzunar al mânecii rasei. Thomas ridică din sprâncene văzând telefonul.

— O, rosti ea, în zilele noastre ne-am mai modernizat și noi.

Thomas rânji.

— *Pronto*, rosti ea în telefon, apoi, cu voce mai șoptită: Părinte Giovanni.

Se prezentă într-o italiană poticnită, dar corectă, și puse o serie de întrebări. Răspunsurile primite părură să o satisfacă.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Thomas.

— Așteaptă și ai să vezi, răspunse ea, pe un ton de fetiță pusă pe glume.

*

Surpriza îi aștepta pe stradă la stația Ercolano: o mașină Fiat albă, închiriată, cu două uși.

— Trebuie să o ducem înapoi la ora șapte, așa că avem două ore și jumătate la dispoziție, zise ea, mulțumită de stratagemă. Am vrut să fac asta încă de când am ajuns aici.

— Să faci ce anume?

— Să vizitez cauza tuturor problemelor, rosti ea, ca și cum ar fi fost evident.

Pentru o fracțiune de secundă, Thomas avu senzația că îi stă inima în loc. La ce se referea ea? Oare ce știa?

— Vezuviul! exclamă Roberta zărind uluirea pe chipul lui. Vulcanul.

— O, replică el. *Acea* cauză.

Roberta manevră manetele, clătinând din cap și chicotind pentru sine.

*

Era o șoferiță surprinzător de bună, fapt îmbucurător, pentru că drumul către cealaltă parte a orașului era îngust și sinuos, iar în clipa în care începură să urce panta muntelui, lucrurile se deteriorară. Robertei îi plăceau în mod clar curbele în ac de păr, sunetele de claxoane la fiecare viraj, pietricelele care cădeau când mașina trecea pe marginea drumului, însă Thomas ajunse repede să se sature de toate acestea, iar după zece minute începu să i se facă rău. Trecură de două ori pe lângă niște care mari cu lemne care coborau de pe culme, iar alte mașini goneau constant pe lângă ei cu viteze inconștient de mari.

— Hopa! exclamă Roberta atunci când o dubiță albă se ivi chiar în fața lor după o curbă, îi rată cu câțiva centimetri, claxonându-i cu furie, apoi își continuă drumul spre oraș fără să încetinească. Ce-a mai zburat!

Părea cu adevărat încântată de toată povestea. Thomas se uită la conul purpuriu al vulcanului, de deasupra pădurii, și încercă să ignore drumul lor în zigzag.

După ce în sfârșit se opriră într-o parcare de pietriș roz-marونیu, Thomas privi câteva minute spre mare, pe deasupra copacilor, ca să permită stomacului său să se relaxeze.

— Haide, îl înghionti sora Roberta, ca și cum ar fi avut de-a face cu o colegă mai leneșă.

Thomas își îndreptă privirea în sus. Erau încă departe de crater.

— De aici mergem pe jos, rosti călugărița, ca și cum ar fi vorbit despre o tratație specială.

Porni cu avânt în lumina soarelui în amurg, cu crucifixul de pe piept valsând într-o parte și alta la fiecare pas hotărât și scoțând sunete ușoare, metalice. Intrarea pe poteca de acces spre vârf era străjuită de o poartă. Majoritatea turiștilor se îndreptau deja înapoi spre oraș. Femeia subțire și cu părul lung de la poartă se uită la ceas.

— Drept în sus, pe urmă în jos. Nu mai mult de cincisprezece minute la crater, rosti ea, rupând bilete dintr-un carnet.

La câțiva metri dincolo de poartă, poteca începu să urce abrupt, făcând tot felul de meandre.

„Chestia asta va fi mai dură decât credeam”, își zise Thomas, cu sufletul greu. După o zi de umblat, picioarele îl dureau deja îngrozitor.

Poate că n-ar fi trebuit să vină. Dar o parte din el voia să vadă vulcanul. Așa cum spusese Roberta, aici era inima istoriei orașelor Pompeii și Herculaneum, orașe care altfel ar fi evoluat normal, fără ca nimeni să-și mai aducă aminte de gloria lor din secolul I.

Poteca urca acum drept, străjuită într-o parte de un gard din bârne de lemn, iar în cealaltă de peretele de stâncă al vulcanului. La o asemenea înălțime nu mai erau copaci, iar piscul se înălța golaș și neted, cu excepția locurilor unde niște bolovani din rocă poroasă fuseseră aruncați din con. Thomas se așteptase ca stâncile să fie de culoare cenușie, dar nuanțele de bază erau maroul, rozul și violetul, iar stânca semăna mai degrabă cu un burete, plină de buzunare de aer. Din loc în loc creșteau petice de iarbă și licheni, dar, spre deosebire de bogăția vegetației de la poalele muntelui, aici sus sărăcia era extremă. Piscul în sine era lipsit de orice vegetație, ca un peisaj lunar, dar având un soi de frumusețe sălbatică.

Toată lumea se îndrepta spre casă. Pe lângă ei trecu în grabă o pereche de adolescenți italieni, dar ceilalți turiști — mulți oameni la cincizeci sau șaizeci de ani, și niciunul din partea locului — păreau epuizați. În vreme ce se cățara anevoie pe pantă, lăsând-o pe Roberta în față, Thomas privi în spate de câteva ori. Posibil ca ei doi să fi fost ultimii vizitatori admiși în acea zi.

Avură nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă în vârf, iar când o făcură constatară că tarabagiul care vindea băuturi răcoritoare și vederi

își strângea marfa, iar piscul era aproape pustiu. Pe partea interioară a potecii, neregularitățile care formau marginea craterului erau întrerupte din loc în loc de crăpături late, lanțurile montate direct în stâncă ferindu-i pe turiști să cadă în hău. Thomas privi în jos, fără să știe sigur la ce anume trebuia să se aștepte, și descoperi o depresiune conică imensă, formată din stânci mici. Pe margini se vedeau roci despicate, arse, care păreau dure ca o cremene, dar care ajunseseră așa din pricina forței erupției. Din pereții vulcanului ieșeau fuioare subțiri de fum, dar platoul central al depresiunii părea nemișcat și liniștit. Nu se simțea nicio căldură, ci doar un vag iz de sulf.

— Pe aici, zise Roberta, îndepărtându-se de margine către o cărare mai îngustă decât cea pe care veniseră.

Cărarea cobora pe partea exterioară a conului, după care dispărea.

— Unde duce? întrebă Thomas, cu o privire ușor neliniștită.

— Înconjoară craterul, explică Roberta, cu voce veselă. Trebuie să facem asta ca lumea. Haide, Thomas.

El o urmă cu pași grei, în vreme ce soarele începea să apună și ultimii turiști părăseau piscul.

— De cealaltă parte, rosti ea cu voce tare peste umăr, vom putea privi peste crater spre golf.

— Abia aștept, murmură Thomas.

— Și putem rosti o rugăciune.

„Din ce în ce mai bine.”

Picioarele începeau să-l doară rău.

— Încetinește puțin, strigă el după Roberta. Cred că primesc stigmatetele.

— Ce anume? exclamă ea, oprindu-se și întorcându-se spre el.

— Stigmatetele, repetă Thomas. Știi tu, când îți sângerează mâinile și picioarele. În cazul meu, picioarele.

— A, stigmatetele, făcu ea. Am înțeles altceva.

Părea în continuare ușor nedumerită, poate chiar ofensată.

— Scuze, rosti el. A fost o glumă proastă.

— E-n regulă. M-am obișnuit ca oamenii să nu înțeleagă minunile.

— Și tu crezi în astfel de lucruri? întrebă el. Era o întrebare sinceră, fără niciun fel de ironie. În manifestarea rănilor lui Hristos?

— Bineînțeles, răspunse ea. Misterioase sunt căile Domnului și minunile pe care El le face, intonă ea, cu un ton serios.

— Dar tocmai stigmatete, insistă Thomas. Adică, ce sens are? De ce ar provoca Dumnezeu răni deschise oamenilor? Nu pricep.

— Ei bine, eu n-am întâlnit niciodată așa ceva, răspunse ea. Deși sunt convinsă că se întâmplă. Lumea e plină de păcătoși, iar uneori Domnul consideră că e bine să pedepsească păcatul prin miracol.

Thomas se uită îndelung la ea, dar Roberta își continuă drumul, evitându-i privirea.

— Uite, spuse ea. Aproape am ajuns pe cealaltă parte.

— Da.

— Cred că ar trebui să ne rugăm pentru odihna sufletului acelui om ucis. Locul ăsta este plin de măreția lui Dumnezeu.

Roberta se cățără pe stânci până în buza craterului și privi dincolo de prăpastia vulcanului, spre mare.

Soarele coborâse bine și devenise stacojiu, astfel că interiorul conului era împărțit în două, jumătate umbră profundă, jumătate o întindere de piatră care părea să ardă cu o lumină portocalie ca o flăcără. În jurul lor nu se mai afla nimeni.

— Îngenunchează alături de mine, rosti ea, lăsându-se în genunchi, cu chipul scăldat în lumină și radiind de credință.

Thomas se cățără alături de ea, dar nu îngenunche. Mintea îi lucra cu febrilitate.

— Cum spuneai că-l cheamă? Pe mort? întrebă Roberta, cu ochii închiși și cu mâinile împreunate în fața ei, cu degetele în sus, ca o întruchipare a Fecioarei.

— Satoh, răspunse Thomas, absent.

— Îi mulțumim Domnului pentru această zi îmbelșugată și ne rugăm pentru sufletele domnului Satoh și al fratelui Edward Knight, începu ea. Odihnească-se în pace. Tatăl nostru, carele ești în Ceruri...

Roberta intonă cuvintele rar, pentru ca Thomas să i se poată alătura. El o făcu, dar cu stângăcie și cu vocea abia șoptită. Se așteptase la ceva mai potrivit, de genul „O, Doamne, dă-i odihnă veșnică...” Sau cam așa ceva. Însă ea alesese Tatăl nostru.

— ... dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele... continuă ea.

Thomas privea acum golul imens și fumegând de dedesubt. Resimțea puternic urcușul, iar acel loc avea ceva suprarealist, ca și rugăciunea— prima după mulți ani – pentru fratele lui mort, alături de această femeie pe care nu o cunoștea.

— ... precum și noi iertăm greșităților noștri...

Parcă totul se petrecea într-un vis, ca și cum toate îndoielile și toată tristețea lui ieșiseră pe neașteptate la suprafață; dar acum alte lucruri începeau să-l sâcâie, își aminti că Pietro ținuse o predică legată de Imaculata Concepțiune, iar el parcă o auzea printr-un tunel plin de ecouri...

„Evident că n-am înțeles foarte mult din ea – italiana mea nu e suficient de bună – dar a fost o predică frumoasă, plină de devotament și pietate. La sfârșit, aproape că i-au dat lacrimile la gândul Domnului nostru conceput fără păcat, apoi intrând în această lume groaznică...”

Își amintea că în acel moment ceva îl iritase, dar de atunci nu se mai gândise la asta. Nu cumva Imaculata Concepțiune nu avea nicio legătură cu nașterea lui Hristos? Abia dacă își mai amintea de

astfel de lucruri, dar era destul de sigur că era mai degrabă vorba de nașterea Fecioarei Maria, singura persoană de la Adam și Eva care apăruse pe lume fără stigmatul păcatului original. Încruntându-se, Thomas încetă să mai rostească vorbele cunoscute ale rugăciunii și o lăsă pe Roberta s-o continue singură.

— Căci a ta este împărăția, puterea și slava...

Amorțea și alunecarea către amintiri dureroase dispărură imediat din sufletul lui.

— Acum și în vecii vecilor. Amin.

În minte îi reveniră alte cuvinte.

„Uneori Domnul consideră potrivit să pedepsească păcatul prin miracol.”

Să pedepsească? Prin stigmat?

Stigmatul reprezenta un semn al pocăinței, o manifestare a unei devoțiuni sfinte față de trupul răstignit al lui Hristos.

„Căci a ta e împărăția..

Și chiar dacă multor catolici nu le mai păsa de așa ceva în ziua de astăzi, de la un franciscan te-ai aștepta să știe...

„În vecii vecilor...”

Mai ales atunci când cel mai cunoscut dintre toți purtătorii de stigmat fusese...

— Sfântul Francisc, șopti el cu voce tare.

În aceeași fracțiune de secundă, deveni conștient că Roberta nu mai stătea îngenunchată lângă el. Era în spatele lui.

CAPITOLUL 43

Molimă se mutase înainte de a termina rugăciunea. Knight părea pierdut în reverie, obosit și un pic melancolic, adică exact în starea în care vruse ea de la bun început să-l aducă. Se ridică tăcută în picioare, scoțând revolverul Walther automat din buzunarul de la brâu și îndreptându-l spre ceafa lui cu aceeași mișcare expertă, rezultatul experienței, cu care ridicase siguranța. Doar două focuri și apoi mai avea de făcut mormântul superficial din cenușă și lavă întărită pe panta izolată a vulcanului. Puteau trece ani până când cineva ar fi descoperit cadavrul.

*

„Catolicii, își zise Thomas, nu rostesc aceste ultime versuri ca parte a rugăciunii Tatăl nostru. În timpul slujbei, ele intrau în răspunsul colectiv dat preotului.”

„*Izbăvește-ne, Doamne, de cel rău*”, rosti preotul din amintirea lui, în vreme ce Thomas se aruncă peste marginea vulcanului, cu o fracțiune de secundă înainte ca arma să se descarce în spatele său. „Și dă-ne nouă pacea cea de toate zilele...”

*

Molimă înjură când glonțul trecu mult pe deasupra americanului.

„Ce dracu’ s-a întâmplat?”

Individul se aruncase în crater, ca și cum ar fi știut că ea era pe punctul de a-i împrăștia creierii pe stâncile muntelui. Înaintă, blestemând sandalele afurisite cu care era încălțată. Ridică arma și privi de-a lungul țevii în vreme ce se apropia de margine. Individul n-avea unde să se ascundă. Operațiunea devenea dificilă, și ei avea să-i fie mai greu să scoată cadavrul undeva unde să-l poată îngropa, dar n-avea cum să-l scape și poate că avea

să-l facă să și plătească pentru îndrăzneala dovedită.

*

Thomas căzu în crater și se rostogoli, încercând să se echilibreze ca măcar să poată privi în jurul lui.

Era deja aproape întuneric, dar nu suficient ca ea să nu-l poată ținti bine. Întinse mâna după o ieșitură promițătoare de stâncă pe panta craterului, o rată și continuă să se rostogolească alți câțiva metri. Pentru o fracțiune de secundă o zări stând pe buza craterului, cu rasa luminată de ultimele raze ale soarelui, cu fața lividă și cu arma ridicată și improșcând moarte.

Auzi sunetul o fracțiune de secundă mai târziu, când praful vulcanic țâșni în sus la câțiva centimetri de capul lui, acolo unde glonțul se înfipse în stâncă. Apoi se lovi de o coamă stâncoasă care răsărea pe panta craterului ca o spinare de balenă și se prinse de ea cu toată puterea pentru a se opri din cădere. În aceeași clipă se strâmbă de durere. Stânca era fierbinte.

*

Molimą trase repede două focuri, fără a-și atinge ținta. Hotărî să inspire adânc și să țintească cu mai mare grijă, dar în acel moment Knight se opri din rostogolire și se prinse de o ieșitură de stâncă. Din pricina acestui fapt rată și următorul foc, după ce urmărise rostogolirea lui. Glonțul lovi stânca la vreo treizeci de centimetri sub el. În aceeași secundă, el făcu un salt în jurul ieșiturii și dispăru din raza ei vizuală.

Simți cum o cuprinde iar furia. Verifică magazia de cartușe și începu să coboare cu prudență în crater.

*

Partea inferioară a coamei era o fisură, sau o serie de fisuri și, chiar dacă nu erau foarte vizibile în umbra amurgului, prin ele ieșeau fuioare subțiri de abur fierbinte. Imediat ce se simți sigur pe

picioare, Thomas își desprinse mâinile de stâncă și le deschise larg în aer pentru a și le răcori. Nu-și mai simțea palmele bășicate și, în afară de o oarecare senzație de usturime, nu credea că arsura era profundă. Căută în jurul lui o piatră mai mică, o găsi, și se pregăti sufletește pentru venirea Robertei.

Timp de un minut și ceva nu auzi nimic, dar nimeni nu se putea deplasa pe o asemenea suprafață fără să stârnească pietricelele din drum în josul pantei, așa că o auzi atunci când mai avea un pas sau doi până la coamă.

„Dacă ai fi în locul ei, ce ai face?”

*

Molimă se opri, cu picioarele goale larg desfăcute, își lăsase sandalele incomode și zgomotoase pe buza craterului. Ținea arma cu ambele mâini, plimbând-o încet în stânga și în dreapta, cu țeava în jos, așa cum fusese instruită. Nemernicul s-ar fi putut ascunde în continuare în spatele coamei, sau putea încerca să se furișeze prin lateral. Cel mai bine era să se apropie de el peste vârful coamei. Puse un picior pe coamă și se ridică.

Dură o secundă pentru ca senzația de arsură din tălpi să-i ajungă la creier, după care începu să țopăie. Brusc îl zări pe Knight, care o aștepta, țâșnind într-un salt prelung spre ea. Trase, dezechilibrată, și rată.

„Să nu scap naibii arma din mână.”

*

Thomas o lovi cu toată greutatea corpului, împingând pistolul la o parte. Ea nu dădu însă drumul armei, chiar dacă se prăbuși cu spatele pe stâncă, într-o fracțiune de secundă arma era iarăși îndreptată spre el. Thomas se repezi peste ea, îi ținui brațele pe stâncă și încercă să o facă să dea drumul armei pe care o strângea bine în palma dreaptă.

Numai că era puternică. Thomas era atât de obișnuit cu deghizarea ei de călugăriță, că încă nu-i venea să creadă că în realitate era altceva, dar presiunea exercitată asupra încheieturii mâinii cu care o ținea el jos, pentru a îndrepta revolverul către coastele lui, îl făcu să scape instantaneu de orice urmă de surprindere și uimire, de tot ceea ce însemna „sora Roberta”.

„Te va ucide. Acum.”

Cu stânga continuând să încerce să controleze mâna în care ea ținea arma, Thomas își eliberă mâna dreaptă, îi prinse bine fața și îi răsuci capul cât putu de tare și de repede. Dacă ea ar fi anticipat mișcarea, probabil că n-ar fi reușit niciodată așa ceva, numai că femeia nu prevăzuse mutarea surprinzătoare și el reuși să-i răsucescă fața și să o țină așa câteva secunde.

Sora Roberta căzuse pe spate chiar lângă crăpătura prin care ieșea fum. Aburul vulcanic o izbi drept în față și ea urlă de durere, începând să se zbată cu mișcări care o făcură să deschidă cealaltă palmă. Arma căzu pe stâncă, iar Thomas se repezi asupra ei.

Se întoarse și văzu că ea se ridicase și se îndrepta spre el. Avea partea stângă a feței roșie din pricina aburului fierbinte. În ochi i se citeau furie, ură și altceva, ceva care semăna cu îngâmfare și satisfacție.

„Știe că nu o să tragi în ea.”

Thomas ezită, apoi, când ea se pregătea să se arunce asupra lui, strânse mai bine arma și o pocni dur în frunte.

Femeia căzu cu greutate peste el, inconștientă, iar pentru câteva clipe lungi el rămase pe panta craterului și se uită la cer, începând să resimtă din plin răcoarea și liniștea serii, care se lăsau peste el.

CAPITOLUL 44

Thomas o lăsa acolo unde căzuse. Probabil că avea să mai rămână inconștientă o vreme, iar după ce avea să-și revină, va constata că nu mai are niciun mijloc de transport la dispoziție. Thomas îi luase arma și telefonul. Parcurse drumul lung până la parcare, escaladă poarta încuiată, apoi se urcă la volanul mașinii închiriate.

Faptul că Roberta fusese gata să-l ucidă îl făcuse să nu mai știe ce să creadă. Acum știa sigur doar trei lucruri: primul era acela că niște oameni puternici erau dispuși să ucidă pentru ca nimeni să nu ancheteze moartea lui Ed. Thomas înțelesese asta și înainte, dar îl surprindeau acum dimensiunile subterfugiilor folosite și lipsa de scrupule a ucigașilor. Din acel moment nu se mai putea încrede în nimeni.

În al doilea rând, trebuia să obțină cât mai multe informații de la bătrânul monsenior.

În al treilea rând, trebuia să părăsească repede și fără probleme Italia. Habar n-avea încotro să se îndrepte sau cum să plece, dar nu mai avea niciun dubiu că Roberta – sau cum naiba o chema pe femeia aia – nu lucra singură. Era convins că, dacă mai petrecea o noapte la hotelul Executive, avea să fie ultima din viața lui.

Conduse până la stația Ercolano, unde abandona mașina, rezistă nevoii de a bea o bere de la un bar din preajmă și luă un tren până la Garibaldi și apoi un taxi până la hotel. În tren cercetă numerele de telefon formate sau primite de Roberta, dar toate directoarele de adrese fuseseră șterse.

— Te căutau polițiștii, frățioare, rosti Brad cu un zâmbet larg pe chip. Stătea tolănit la barul hotelului cu un pahar de suc de portocale în mână. Îl abordă pe Thomas înainte ca acesta să-și ia cheia de la cameră. Ce ai făcut?

Thomas încremeni. „Roberta?” Categorie nu încă. Iar ea nu s-ar fi dus la poliție. Trebuia să fie vorba de Satoh.

Schiță un zâmbet și se întoarse spre recepționar.

— Vor să-i sunați imediat ce ajungeți aici, rosti italianul. Iar dacă n-o faceți, trebuie să-i sun eu în locul dumneavoastră.

Cuvintele avuseseră un ton întrebător și Thomas fu obligat să gândească cu repeziciune.

— Ce-ar fi să ies, începu el prudent, ca să discut cu preotul de la colțul străzii, *după care* să mă întorc și să purtăm această conversație?

Recepționarul îl privi lung.

— Grăbiți-vă, rosti el în cele din urmă.

*

Ceasul arăta ora nouă. La soneria casei de odihnă răspunse Giovanni, care imediat clătină din cap.

— Pietro nu e aici, zise el. E la biserică. Santa Maria del Carmine.

— Ai un număr de telefon de acolo?

— Da, răspunse Giovanni, căutând în buzunar și scoțând cartea de vizită a casei de odihnă. Al doilea număr.

— Bine, rosti Thomas, plecând.

— Nu va vorbi cu tine, îl avertiză Giovanni.

— N-are de ales, replică el din mers. Și nici eu nu am.

Se îndepărtă repede de hotel, formând numărul pe telefonul Robertei și cercetând strada aglomerată, cu privirea în căutarea unui taxi.

Pietro răspunse la al treilea apel, rostind numele bisericii cu un mormăit repezit.

— Aici e Thomas Knight. Fratele lui Eduardo. Nu închideți.

Habar n-avea cât de bine vorbea Pietro engleza. Făcu o pauză și de la celălalt capăt îi răspunse tăcerea.

— Da, rosti în cele din urmă cealaltă voce, care părea extrem de îndepărtată.

— Vin să vă văd, zise Thomas, cu un ton hotărât. Acum. Cineva tocmai a încercat să mă omoare.

Nu știa în ce măsură bătrânul înțelegea ceea ce auzea, dar nu-i păsa.

— Bine, replică preotul.

Thomas se opri, surprins. Fără țipete? Fără amenințări? Apoi vocea reveni, vorbind rar și cu atenție.

— Tanaka e mort? se auzi în receptor.

— Tanaka? se miră Thomas.

— Japonezul.

— Mi-a spus că îl cheamă Satoh.

— E mort?

— Da.

Urmă încă o pauză lungă, apoi ceva care semăna cu un oftat.

— Bine, rosti vocea.

— Bine... ce anume? se miră Thomas.

— Îți voi arăta hârtiile lui Eduardo.

— Nu le-ați ars?

— Nu.

Thomas simți un fior de satisfacție, temperat de furie.

— Dar ați făcut totul ca să cred că le-ați ars, ca nu cumva să vă cer să le mai văd. Unde sunt? Le vreau acum.

— La *messa*.

— La slujbă?

— Da, răspunse preotul. Tu vii?

— Să vin la slujbă? replică Thomas, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Da. Vino. Roagă-te pentru mine.

— Nu, răspunse Thomas, respingând iritat invitația. N-avea chef de ramuri de măslin întinse de alții, mai ales după ce „Roberta” folosisese aceleași metode pe Vezuviu.

— Doar jumătate de oră, insistă preotul.

Fie bătrânul folosea o formă scurtată a liturghiei, fie era foarte rapid. Însă acolo n-avea să mai fie nimeni, și nici cor care să cânte. Astfel slujba putea să fie într-adevăr scurtă. În fond, nu era invitat la o slujbă programată dinainte. Era o slujbă ținută doar între ei doi.

„Te-ai putea duce. Stai în spate și ascultă, așa cum obișnuiai să procedezi.”

Nu.

— Începeți singur, zise Thomas. Voi ajunge acolo până la final.

— Bine, acceptă preotul, după care linia telefonică se întrerupse.

*

Thomas luă un taxi până dincolo de muzeu și printr-un labirint incredibil de străduțe. Și acolo, la fel ca în celelalte părți ale orașului, bisericile erau amplasate între clădiri laice și, cum le lipseau spațiile verzi din față, puteau fi identificate doar după ușile ornamentate și nelipsite inscripții în latină de deasupra. Pe măsură ce străzile se îngustau și deveneau mai săracăcioase, și chiar dacă trecea pe lângă clădiri care odinioară fuseseră opulente, Thomas căuta tot mai intens cu privirea biserica Santa Maria del Carmine. Traficul devenea mai aglomerat, dominat de automobile mici și de scutere, adesea conduse de tineri, toți râzând și strigând unii la alții.

Străzile pietruite din cartierul Sanita erau intens circulate, iar la intersecții se aflau piețe improvizate unde oamenii făceau curățenie după ce vânduseră toată ziua scoici, crabi și raci. Șoferul opri de două ori și se aplecă pe fereastra mașinii ca să ceară îndrumări. O femeie tânără într-un tricou roz, cu ochelari de soare de marcă, le indică strada fără să scoată vreo vorbă, după care își văzu mai departe de drum printre mașinile care claxonau, ca și cum nu le-ar fi văzut sau – mai probabil – ca și cum le-ar fi desconsiderat. Mașinile o ocoleau precum valurile Mării Roșii despărțindu-se în

calea lui Moise, iar ea cota mai departe pe o stradă la intrarea căreia tronau rufele spânzurate de balcoane, ca un arc de triumf. Thomas îi dădu șoferului zece euro și acesta plecă în trombă, părând bucuros să se întoarcă în cartiere mai cunoscute. Thomas nu-l putea învinovăți. De la sosirea în Italia nu se simțise nicăieri atât de stingher, și poate nu se mai simțise așa de ani buni.

„Din Japonia.”

Acolo nu erau turiști. Thomas intrase în inima unei comunități care îl privea ca pe o curiozitate. Nu remarcase niciun semn al mult trâmbițatei criminalități a orașului, dar noaptea, într-un asemenea loc, avea sentimentul că își pusese singur o țintă în jurul gâtului. Simțea privirile deschise, interesate și vag amuzate ale oamenilor de toate vârstele ațintite asupra lui în vreme ce străbătea locurile în care acești oameni munceau, se distrau și trăiau. Îi venea să-și ceară scuze că le deranjează liniștea. Dacă și Pietro îl arunca în stradă, era foarte posibil să aibă nevoie de mai mult decât de niște simple scuze ca să iasă teafăr dintr-un asemenea loc.

Cu străzile neluminate, în preajma lui se lăsase o beznă aproape completă.

„Minunat.”

Simțea greutatea armei în buzunarul hainei.

— Bună, rosti un băiat de pe bicicleta lui. Bună, americanule.

Puștiul avea poate opt ani. Tovarășii lui izbucniră în râs și repetară salutul puștiului. Cineva strigă „Coca-Cola” și grupul de copii râse și mai tare, după care se făcu nevăzut în noapte.

Santa Maria del Carmine era o clădire galben-deschis, o culoare întreruptă de cenușiul pietrelor. Clădirea era bine întreținută și veche, fără să fie monumentală. Thomas observă, ușor înfiorat, că strada se numea Via Fontanelle alia Sanita. Se apropie de ușa bisericii, apucă butonul clanței și îl răsuci. Ușa se deschise încet și fără zgomot.

CAPITOLUL 45

Biserica era răcoroasă și slab luminată. Naosul se zărea doar la lumina câtorva candelă din fața unei statui și în reflexia metalului din altar. Băncile de lemn erau pustii. Nu se auzea niciun sunet și nu se vedea nimeni prin preajmă.

Thomas înaintă cu prudență, ascultând ecoul propriilor pași. Resimțea amestecul ciudat de neliniște și admirație pe care bisericile i-l stârneau întotdeauna, întărit de această dată de sentimentul anticipării. Habar n-avea la ce să se aștepte din partea bătrânului preot. Inhală cu putere aerul din lăcașul sfânt, simțind urme de tămâie și ceară de lumânări, după care înaintă de-a lungul coridorului cu bănci, către altar. În dreptul balustradei altarului se opri, își învinse pornirea de a îngenunchea și intră printr-o ușă din perete.

Ușa dădea spre un coridor care ducea către o sacristie minusculă, pustie ca și restul bisericii.

— Alo? rosti el cu voce tare. Monsenior Pietro?

Nimic.

Văzu în colț o scară în spirală pe care o urcă, spre chilia micuță a preotului: un prici, o sobiță și o chiuvetă. Toaleta se găsea pe coridorul dinspre sacristie. Chilia nu beneficia de iluminat central, iar lampa de birou arunca o lumină slabă, umplând de licăriri arămii întreaga încăpere.

Thomas privi în jurul lui. „Părintele McKenzie, uscându-și ciorapii noaptea, când nu e nimeni acolo...”

Privirea îi căzu pe o carte. *Hymn of the Universe*, de Pierre Teilhard de Chardin. Numele i se păru cunoscut, iar cartea era în engleză. Era una dintre cărțile lui Ed.

O deschise la întâmplare și descoperi un pasaj marcat cu o linie verticală de creion. Citi: „Fiți binecuvântate, materie brută, sol pustiu, piatră

încăpățânată: voi, care vă înclinați doar în fața violenței, voi, care ne forțați să muncim dacă vrem să mâncăm.

Fiți binecuvântate, materie cuceritoare, mare violentă, pasiune de neînfrânat: voi, care ne devorați dacă nu ajungem să ne temem de voi.

Fiți binecuvântate, materie puternică, marș irezistibil al evoluției, realitate mereu nou-născută: voi, care, scuturându-ne mereu convingerile, ne forțați să mergem tot mai departe în căutarea adevărului.”

Thomas se întoarse la prima pagină și citi despre autor: un iezuit francez de la începutul secolului XX.

„Ciudat”, își zise el. „Și neliniștitoare o asemenea convingere, un asemenea misticism bizar și intens, mai ales în slujba unui subiect atât de concret. Materie? Ce ramură a catolicismului închină ode materiei?”

Thomas clătină din cap, ascultând cu atenție liniștea din jur și gândindu-se la ceea ce spusese Pietro la telefon. Se părea că îl cunoscuse pe Satoh, deși îl numise Tanaka, iar moartea acestuia părea să fi schimbat ceva. De ce?

Țipătul care sfâșie liniștea – un geamăt puternic, prelung, care se furișă pe scară de undeva de departe – îl făcu pe Thomas să țâșnească în picioare și să o ia la fugă spre scări, cuprins de oroare și disperare.

CAPITOLUL 46

Coborî treptele fără nicio speranță, mânat doar de dorința nebună de a ști. Alergă, cu inima bătându-i cu putere, împiedicându-se pe trepte, apoi în sacristie și iarăși prin coridorul neluminat. Dădu năvală în biserică.

Era la fel de pustie. Ușile din spate continuau să fie închise. Băncile erau goale. Thomas păși pe partea ridicată a sanctuarului, cu spatele la altar, și privi spre naos: nimic.

Apoi auzi o bătaie ușoară, ca un răpăit de ploaie în spatele lui.

Se întoarse încet, înfiorat brusc și simțind un ghem în stomac. În spatele altarului, podeaua din piatră era întreruptă de un bazin de formă neregulată și, cu toate că lumina era slabă, era clar că lichidul din interior era de un roșu-închis. În bazin căzu o nouă picătură de lichid, apoi încă una. Thomas se forță să-și ridice privirea.

De peretele din spate al amvonului era prins un altar înalt cu un tabernacul auriu și șase lumânări înalte și, deasupra tuturor acestora, o icoană înrămată cu Fecioara și Pruncul pe un postament triumfiular. În fața acestei icoane, suspendat la capătul unui lanț greu, prins de galeria cupolei, atârna monseniorul.

„Nu. Nu așa ceva. Nu acum.”

Sutana ruptă a preotului era înnegrită și sclipea din pricina sângelui încheșat, așa că era greu de spus cum anume murise, dar se părea că lanțul care îl ținea suspendat fusese trecut prin pieptul lui, astfel încât nefericitul atârna acum prins de stern.

Thomas rămase încremenit câteva clipe, apoi auzi un sunet slab și privi în sus. Preotul deschisese ochii, încă trăia.

Thomas privi înnebunit în jurul lui. Momentul de suprarrealism se destrămase. Nu se

putea urca pe altar până la preot. Trebuia să ajungă în galeria cupolei.

„Unde sunt blestematele alea de scări?”

Porni în fugă spre sanctuar și deschise ușa sacristiei. În perete se căsca o nișă, iar în spatele acesteia se vedea un șir de trepte de piatră. Le urcă câte două o dată și ieși ca o furtună în galerie, atât de năvalnic încât aproape că se răsturnă peste balustradă.

Galeria era îngustă, iar balustrada era construită dintr-o singură bară de fier forjat care încercuia cupola la înălțimea șoldului. Thomas se forță să încetinească, apoi se apropie de locul unde lanțul fusese prins de inelul de fier. Câțiva metri de lanț zăceau aruncați într-un colț. Thomas ar fi avut nevoie de mult timp ca să desfacă lanțul care îl ținea suspendat pe preot, așa încât nu-i rămânea decât să-l tragă pe nefericit în sus. Prinse lanțul, mânjit pe alocuri de sânge, și începu să tragă.

Pietro era un bărbat masiv. Thomas se opinti, dar nu reuși să-l clinească. Încercă să petreacă lanțul pe după umăr, dar cupola nu-i dădea libertate de mișcare și, cu cât trăgea mai tare, cu atât avea mai mult senzația că va fi el însuși aruncat peste balustradă. Se opri și inspiră adânc. Sub el, bătrânul preot gemu. N-avea să mai reziste mult.

Thomas se sprijini cu picioarele de baza de fier a balustradei, se lăsă pe spate cât putu de mult și începu să tragă folosindu-se doar de brațe și de piept. Trase o mână după cealaltă, câte zece centimetri de lanț o dată, cu capul pe spate, cu dinții încheștați, cu umerii încordați și cu sudoarea curgându-i din belșug pe piept. Trăgea cu o mână până ce pumnul îi ajungea în dreptul umărului, apoi repeta mișcarea cu cealaltă. Fiecare opinteală era mai dificilă decât precedenta și îi întindea la maximum mușchii și tendoanele. De două ori avu senzația că palmele îi alunecă pe lanț, așa că fu nevoit să se oprească și să țină lanțul strâns, până

ce se simți din nou capabil să tragă. În cele din urmă, urlând de efort și furie, îl aduse pe preot sus. Îl prinse de subsuori și îl trase în sus peste balustradă. În acest timp, pistolul îi căzu din buzunar, atinse podeaua galeriei și alunecă pe sub balustradă, apoi căzu dedesubt, pe podeaua bisericii, unde scoase un zgomot ca de tunet.

„E deja mort”, își zise Thomas, gemând de efort. Timp de câteva secunde preotul nu se mișcă și nu scoase niciun sunet. Fața mânjită de sânge era pământie.

Apoi pleoapele se mișcară și se deschiseră pe jumătate, iar buzele i se dezlipiră.

— Thomas, rosti el, încet, străduindu-se să vorbească. Îmi pare rău.

— E-n regulă, zise el, luptându-se cu groaza din suflet și uitându-se doar la chipul omului, ca să nu-i vadă și restul trupului. E-n regulă.

— *Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa*, șopti bătrânul.

„Greșeala mea, greșeala mea, greșeala mea enormă...”

— Ce ai făcut?

— Tanaka, rosti nefericitul.

— Japonezul? Ce-i cu el?

— L-am dus înăuntru.

— Înăuntru unde?

Dar Pietro închise ochii din nou și din aceștia răsăriră lacrimi, deși Thomas nu-și putu da seama dacă din pricina durerii sau a amintirilor. Preotul era pe moarte. Mai avea doar câteva secunde de trăit.

— Hâtiile lui Ed, zise Thomas, forțându-se să pună întrebarea, chiar dacă avea remușcări pentru asta, dar știind că era ultima lui ocazie de a mai întreba.

Preotul schiță un zâmbet. Viața îl părăsea cu repeziciune.

— *Il Capitano*, rosti el.

— Cum? icni Thomas. Ochii preotului se închiseseră. *Capitano?* Cum adică? Pietro? PIETRO!

Apoi ochii se deschiseră din nou, ca ai unui pește care încearcă să lupte împotriva curentului, după care o mână prinse încheietura lui Thomas cu o putere surprinzătoare și neașteptată. Preotul deschise gura, dar în ciuda încordării mușchilor gâtului, de pe buzele lui nu ieși niciun sunet.

— Ce? întrebă Thomas cu disperare în glas. Spune-mi.

Strânsoarea de pe încheietura mâinii deveni și mai puternică, trăgându-l mai aproape, iar monseniorul apucă să-i șoptească la ureche, scoțând fiecare cuvânt cu mare greutate și cu o hotărâre care semăna cu un gest testamentar:

— *Il mostro*, icni el. Monstrul. El... e... încă... aici...

După care muri.

Tăcerea de după ultima lui șoaptă fu întreruptă brusc de un mârâit șuierat, iar Thomas se răsuci pe călcâie și zări creatura pe care o văzuse în Paestum, ghemuită în capul scărilor la nici zece metri de locul în care stătea el.

CAPITOLUL 47

Era un om. Într-adevăr. Era gol până la brâu, palid și subțire, cu brațe lungi, umeri largi și o față ridată, de copil, cu ochi mici și deschiși la culoare. Când mârâia, Thomas îi vedea dinții ascuțiți, în formă de V. Era lipsit de păr, mânjit de sânge și emana răutate. Într-o mână ținea o sabie lungă curbată, cu lama ascuțită ca un bisturiu, dar lată ca de satâr.

Thomas nu avea nevoie să zărească acea ființă în mișcare ca să-și dea seama cât de mortală putea fi arma în mâinile ei. Nu exista o altă ușă și nici altă scară în afara celei pe care tocmai se ivise individul.

Fără să mai stea pe gânduri, Thomas prinse capătul lanțului în ambele mâini, aruncă restul peste balustradă și sări în gol deasupra candelabrului.

Lanțul era alunecos în palmele lui. După ce se stabilizează, se lăsă să alunece de-a lungul lanțului. Ajunse pe podeaua sanctuarului înainte ca ucigașul lui Pietro să apuce să vadă bine unde a dispărut. Se aștepta ca individul să coboare pe scară, așa că fu extrem de surprins și alarmat când omul sări ca o broască spre lanț și coborî pe el fără nicio problemă. Thomas plecă repede, repezindu-se către ușa sacristiei.

Încercă ușa exact în clipa în care celălalt își termina coborâșul: încuiată. Alergă spre spatele bisericii și spre intrarea principală, pe unde putea ieși pe strada plină de oameni, dar și aceasta era încuiată. Scutură mânerul broaștei și înjură, apoi se întoarse și-l văzu pe omul cu fața de copil înaintând încet de-a lungul coridorului din stânga, țopăind, pe toate cele patru membre. Mai era o singură altă ușă pe unde se părea că poate ieși din biserică.

Goni de-a lungul coridorului din dreapta, căutând din priviri arma care-i scăpase din buzunar. Nici urmă de ea. Se apropia de ușă.

„Fii deschisă! Te rog, Doamne, fă să fie deschisă!”

Era. Intră într-un coridor asemănător cu cel de pe peretele opus, care ducea spre sacristie, și o luă la fugă. Ușurarea de moment i se transformă în panică atunci când văzu cum coridorul se termină într-o altă ușă. Dacă aceasta era închisă, era prins în capcană...

Încercă ușa. Clanța se mișcă, dar ușa nu se clinti. Trase și împinse în ea, conștientizând mârâitul ucigașului care se apropia în spatele lui, după care zări cheia neagră în broască. O răsuci, cu mâini tremurânde, după care împinse. Prea repede. Simți broasca opunând rezistență și fu nevoit să-și ia umărul din ușă și să răsucescă cheia complet. Auzea mârâitul tot mai aproape.

Broasca cedă. Thomas împinse, cu ochii măriți de groază și cu inima bătându-i nebunește, și trecu dincolo de prag. Închise ușa în urma lui, dându-și seama prea târziu că ar fi putut lua cheia ca să încuie ușa din cealaltă parte.

Simțind aerul răcoros al nopții pe față, avu pentru o secundă impresia că a ieșit în libertate. Apoi zări pereții înalți de beton de o parte și de cealaltă a coridorului și văzu cum acesta se termină într-un perete de stâncă la doar câțiva metri în față. Deasupra lui, cerul nopții era pe jumătate acoperit de ramuri de copaci care se întindeau pe deasupra coridorului deschis. Ușa din spatele lui începu să se deschidă încetișor și mârâitul se făcu iarăși auzit.

Thomas porni repede înainte, cu ochii măriți de spaimă, căutând disperat în sus și în jurul lui o cale de a ieși din fundătură. Nimic. Dar apoi privi și în jos.

În podeaua de piatră se vedea o deschizătură creată de mâna omului, rotundă ca gura unui puț,

iar înăuntrul acelei guri de puț se afla o scară lungă de lemn, care cobora în adâncurile pământului. Deasupra găurii era agățată o lanternă neagră, într-un cârlig prins în piatră.

Thomas privi încă o dată în spatele lui, văzu ușa deschizându-se și începu să coboare. Cinci pași, zece, douăzeci, treizeci în întunericul tot mai dens, apoi fața palidă, ca de lună plină, a ucigașului în capul scării, cu ochii lui duri și dinții îngrozitori, iar Thomas sări până jos în gol, trăgând de scară și luând-o de la marginea găurii, ca Jack rupând vrejul de fasole înainte ca uriașul să poată veni după el.

Scara căzu cu un zgomot asurzitor care stârni ecouri împrejurul lui, în cavernele și coridoarele de piatră. Ucigașul nu putea veni pe acolo, dar putea folosi lanțul ca să coboare, sau poate chiar era capabil să sară în gol. Thomas nu era încă în siguranță și, chiar dacă ar fi fost sigur că scăpase, nu s-ar fi simțit deloc mai bine, deoarece știa perfect unde ajunsese.

Era în Fontanelle.

„Domnul să aibă în grijă sufletul meu”, se rugă el în gând.

CAPITOLUL 48

Nu voia să vadă ce e în jur, dar nu se putea deplasa fără lumină, mai ales cu monstrul ăla acolo sus. Apăsă butonul lanternei și aceasta aruncă un fascicul de lumină gălbui și subțire. Thomas îndreptă lanterna în sus, prin puț, și nu zări altceva decât piatră și ramurile îndepărtate pe fundalul cerului. Nicio față ca o lună plină, nicio siluetă subțiratică coborând în puț...

Roti fasciculul de lumină în jurul lui, așteptându-se la un tunel mușegăit și îngust, precum cele săpate de arheologi în Herculaneum, dar descoperi o grotă largă și pătrătoasă, suficient de încăpătoare ca să fie considerată spațioasă. Tavanul se găsea la mai bine de opt metri deasupra lui, iar pereții se întindeau într-un unghi ușor, astfel că îți puteai imagina o formă exterioară piramidală. Thomas inspiră aerul dinăuntru. Niciun iz neplăcut, nicio senzație de aer stătut, niciun sentiment că intrase într-un mormânt. Nu încă.

„Nu-i atât de rău”, își zise el, începând să înainteze.

După ororile de care se temuse și cele prin care trecuse, ceea ce vedea acum acolo aproape că îl făcea să râdă cu voce tare.

„Trebuie să găsesc doar o altă ieșire. Nu-i rău. Putea fi și mai rău.”

Chiar era. Fasciculul lanternei se lovi de un perete jos, înalt poate de un metru, care se întindea pe lungimea coridorului de ambele părți. De fapt era un soi de raft, pe care erau depozitate obiecte cu aspect ciudat, deschise la culoare, oarecum familiare chiar și privite de la distanță, dar pe care le desluși mai bine doar când se apropie de ele.

Erau oase. Grămezi de oase. Oase de om. Femururi lungi puse cap la cap și stivuite sub forma unei grămezi prelungi. Apoi un șir de cranii

cu fața înainte. Apoi alte femururi. Alte crani, înșirate de-a lungul peretelui într-un tipar regulat. Doar acolo se găseau rămășițele mai multor sute de oameni, care zăceau aranjate ca niște cărămizi, fiecare constituind odinioară scheletul unei ființe vii.

Thomas văzuse oase umane și înainte, dar acum era altceva. În primul rând, erau atât de multe și stăteau atât de aproape, că era suficient să întindă mâna și le-ar fi atins.

Merse înainte până ce ajunse la o răscruce a tunelului, de unde coridoarele păreau să se întindă în toate părțile, afundându-se în beznă, toate pline cu aceleași grămezi de oase. Modelul aranjamentelor varia, dar asta îi îngreuna lui sarcina de a se obișnui cu mediul, la fel cum se întâmpla și cu apariția ocazională a altor segmente de schelet: clavicule sau câte o cutie toracică intactă.

În unele locuri, craniile fuseseră introduse în cutii cu părți frontale din sticlă, câte unul, două sau trei la un loc. Multe cutii erau etichetate cu nume, iar Thomas își zise că erau numele celor care adoptaseră acele oase, nu ale morților. Craniile lipsite de ochi care îl pândeau din umbră erau anonime. Thomas se simțea ca și cum ar fi dat peste o imensă groapă comună dintr-un lagăr de concentrare, și chiar dacă oamenii ale căror resturi zăceau acolo căzuseră mai degrabă pradă bolilor decât armelor, el le simțea prezența atât de intens, că părul de pe ceafă i se ridică precum o perie și în propriile lui oase pătrunse o senzație de frig cumplit.

Apucă pe unul dintre coridoarele largi, încercând să nu privească prea de aproape rămășițele umane aranjate în stive, și descoperi că se uită la trei cruci de mărimea unui stat de om, cea din mijloc puțin mai înaltă decât celelalte două. Îndreptă fasciculul lanternei în jos și văzu că

fiecare cruce se ridica dintr-o grămadă de cranii umane.

„Golgota”, își zise el, începând să tremure involuntar. Era ceea ce Evangheliile numeau „locul căpătâni”.

Nu era de mirare că Giovanni ura acest loc și că Biserica interzisese accesul publicului. Nu era doar macabru, ci încărcat de superstiții și de ceva mai profund și mult mai neliniștitor: aranjamentul oaselor indica un ritual, ba chiar o relație de coabitare cu morții, cu însăși ideea de moarte.

Thomas își aminti de o capelă din Roma în care oasele călugărilor morți fuseseră încorporate în decorațiunile interioare. Era o bizarerie, dar conferirea unui scop estetizat și pios morții nu avea nimic din forța acestui loc, a cărui ordine era mult mai ambiguă. Capela romană prezenta moartea ca pe un portal de trecere pentru credincios, inevitabil de parcurs, dar ușor de străbătut pentru creștinul pios. Aici se vedea doar moartea în forma ei cea mai macabră și deloc înfrumusețată, așa că Thomas se simțea precum Hamlet în cimitir, în prezența a ceea ce toată lumea știe, dar reușește să ignore.

Thomas verifică telefonul Robertei, dar acesta nu avea semnal, iar el nici nu se așteptase la altceva sub atâtea straturi de piatră. Porni iarăși înainte, cu lanterna fixată în față pe cărare, astfel încât să nu mai vadă craniile nenumărate și lipsite de viață.

„Mai exact, ca ele să nu te vadă pe tine.”

Și asta.

Se trezi însă într-o nouă cavernă, unde fusese construită un soi de structură masivă, asemănătoare cu frontonul unei biserici, înaltă poate de zece metri și împărțită în nișe care înconjurau o reprezentare a Inimii Sacre. Fiecare nișă era plină cu oase, iarăși femururi puse unul peste altul și cranii depozitate cu sutele până la tavanul cavernei, astfel că pentru o clipă Thomas

se simți copleșit de prezența strivitoare a morților adunați la limita de vizibilitate a fasciculului lanternei și dincolo de aceasta, în beznă.

Trebuia să găsească o ieșire.

Rămase pe loc, privind în jur, și fu gata să meargă mai departe când un impuls îl făcu să se întoarcă pe călcâie. Zări niște puncte minuscule de lumină în întuneric, undeva sus, în stânga lui. Făcu câțiva pași într-acolo, ridicând lanterna, dar fără prea mare succes, așa că îndreptă fasciculul în jos. Se opri și se cutremură văzând un geam gros în podeaua de stâncă, iar sub acesta o grămadă de schelete maronii, pe care se mai zăreau bucăți de cârpe și poate chiar niște resturi mumificate de carne. Își zise că probabil așa fuseseră descoperite toate cadavrele înainte de a fi strânse în cavernele din Fontanelle. Înconjură geamul din podea, continuând să privească în sus și, deodată, zări iarăși același lucru: puncte mici luminoase, ca niște...

„Stele.”

Se uita la cerul nopții.

Merse mai repede înainte, luminându-și drumul cu lanterna, și descoperi că tunelul se îngusta pe măsură ce partea de sus se lărgea. Pereții nu mai erau constituiți din stânca în care fuseseră săpate cavernele, ci din blocuri de piatră înalte de circa cinci metri. Ușurat, începu să alerge, sigur că găsise o ieșire, numai că la un moment dat întunericul din fața lui se îngroșă și se solidifică. Ajunsese la un perete din lemn și metal, negru și gros, în care erau înfipte țepușe.

În perete era o poartă. Thomas o încercă, se împinse în ea, răsuci clanța, dar poarta nu se mișcă și nu scoase niciun sunet.

Se dădu un pas înapoi ca să gândească. Poarta era vopsită și netedă, fără balamale sau mânere de prindere. Fusesse proiectată să țină oamenii în exterior.

„Și în aceeași măsură să-i împiedice pe cei dinăuntru să iasă.”

Se uită la pereții tunelului, dar nici aceștia nu păreau mai promițători. Apoi își aminti de scara pe care coborâse în puț. Dacă găsea drumul de întoarcere pe acolo...

Începu să tremure. Întoarcerea însemna să treacă iarăși prin acel mausoleu macabru și să revină în locul unde îl văzuse asasinul că pătrunde. Probabil că până acum creatura – îi venea greu s-o considere om – folosisese lanțul cu care îl ucisese pe Pietro ca să coboare în cimitir după el. Ar fi putut aștepta undeva în beznă, ascuns după o grămadă de cranii cu găvanele goale, strângând sabia aia în formă de seceră...

Numai că aici Thomas era prins în capcană. Dacă asasinul găsea drumul potrivit și îl prindea în spațiul acela care semăna prea bine cu intrarea principală, apropierea de poartă nu avea să-l ajute cu nimic. Îi era mai bine în caverne, alături de schelete. Thomas închise ochii câteva clipe, își încleștă dinții și respiră adânc. N-avea altceva de făcut decât să se întoarcă.

Făcu trei pași cu mari ezitări, se opri să-și adune puterile și intră înapoi în mausoleul de stâncă. Trecu pe lângă geamul din podea și coti la stânga într-un tunel, ținând fasciculul lanternei cât de jos putea. În acea clipă își aduse aminte de ceva și se opri. Când fusese întrebat ce se întâmplase cu hârtiile lui Ed după înscenarea cu focul din cămin, preotul spusese *Il Capitano*. Ultimele cuvinte ale lui Pietro îi rățăceau în minte ca niște fantome. În acea clipă ele nu însemnaseră nimic, dar acum, dintr-odată, fu aproape sigur că înțelege. Undeva acolo, înghesuit între sute de alte cranii, se afla un craniu unic, legat de o veche legendă despre un căpitan care își părăsise mormântul ca să asiste la nunta pe care tot el o orchestrase. Iar sub acel craniu se găseau hârtiile fratelui său.

„Bine”, își zise Thomas, trecând fasciculul luminos peste fețele osoase lipsite de carne. „Dar care dintre ele să fie?”

CAPITOLUL 49

Mergând ceva mai repede, încercă să-și amintească ce anume îi spusese Giovanni despre legenda căpitanului. Pentru câteva clipe nu se putut gândi la nimic altceva în afara poveștii în ansamblul ei, femeia care voia un soț, nunta și străinul chipeș care îl ofensase pe ginere.

„Dar cum rămâne cu craniul?”

Își aminti că era lucitor, șlefuit astfel ca praful să nu se aștearnă pe el. Acea parte din legendă furniza o ancoră în realitatea imediată. Undeva în Fontanelle se găsea un craniu șlefuit, legat pentru totdeauna de legenda căpitanului. Povestea era bine cunoscută, așa că acel craniu n-avea cum să fie îngropat într-o grămadă oarecare, imposibil de distins de celelalte din jurul lui. Trebuia să iasă cumva în evidență. Pietro ascunsese însemnările în siguranță, dar undeva de unde ele puteau fi recuperate.

Thomas se îndreptă spre cel mai apropiat raft pe care craniile erau așezate în rânduri de câte opt și se uită la ele, căutând unul care să arate altfel. Își zise că fiecare arăta diferit de celelalte, dar nu la modul pe care și-l dorea el. De asta erau și atât de deranjante. Thomas ar fi putut jura că toate craniile umane arată la fel, dar nu era așa. În parte impresia se datora și modului în care fuseseră ele poziționate: cu găvanele goale holbându-se înainte, ușor într-o parte, sau puțin date pe spate, ca și cum ar fi răs. Alte diferențe se regăseau în starea diferită de conservare: unele erau aproape complete, cu dinții intacti, cu găvanele ochilor bine conturate, cu cavitatea nazală curată, în vreme ce altele erau putrezite, rupte sau marcate de acte de violență despre care Thomas nu putea spera decât că se petrecuseră după moartea acelor oameni: cranii crăpate, oase ale obrazilor fracturate, septuri înfundate. Unele cranii arătau ca

și cum calotele superioare le fuseseră secționare cu bisturiul. Unele erau translucide ca alabastrul, altele cenușii și opace, altele maronii, pătate și acoperite de o mizerie fibroasă pe care Thomas nu îndrăznea să o numească. Iar printre toate acestea se găseau și craniile mai mici: copii și bebeluși.

„Iisuse, ce loc!”

Se uită la cel mai mic craniu pe care îl văzuse și se simți atras de el într-un mod macabru, luptându-se să alunge imaginile care i se formau în minte la vederea lui. Clipi și se răsuci pe călcâie...

„Nu asta. Nu acum.”

...dar descoperi că groaza pe care o simțise de când pătrunsese în cimitir se transformase într-o tristețe profundă și pătrunzătoare. „Poate că asta ține oamenii la distanță”, își zise el în vreme ce mergea mai departe, forțându-se să privească iarăși rămășițele umane. Nu îl deranjau ororile gotice cu apariții fantomatice și istorioarele prostești care fuseseră legate în timp de asemenea schelete, ci modul în care fiecare dintre ele încerca să-și spună propria poveste, fiecare craniu fiind odinioară un chip viu, iubit de o ființă umană și căzut în anonimat și uitare. Și erau atât de multe acolo, că în mintea lui, Thomas începu să le simtă prezența ca un vârtej de voci pierdute în mulțime.

„Să fie una dintre voci cea a lui Ed?”

Era o idee bizară, fără sens, și Thomas o alungă, dar implicațiile ei îi rămaseră undeva într-unul dintre ungherele minții.

„Nu i-ai văzut niciodată cadavrul.”

Se forță să treacă peste momentul de autocompătimire, înaintând cu și mai multă înverșunare în vreme ce privea scheletele din jurul lui.

Atunci îl văzu.

Într-o cutie de sticlă inscripționată cu anul 1948 se afla un craniu mai strălucitor și mai neted decât celelalte. Avea culoarea fildeșului, era lipsit de dinți, dar altfel era un craniu mare și bine

conservat. Cineva pusese o candelă de sticlă roșie în fața lui, deși lumânarea dinăuntru arsese demult. Cutia se distingea, fiind așezată pe un raft de colț. Thomas lăsă lanterna jos și luă cu mare grijă cutia, pe care o puse lângă el.

Sub ea se găsea un dosar plin cu hârtii. Thomas le înghesui sub braț și puse la loc cutia cu craniul lucitor.

— Mulțumesc, căpitane, rosti el tare, după care, ca pentru a-și arăta respectul, atinse partea de sus a cutiei cu degetele, ca și cum ar fi completat un soi de ritual.

Făcu câțiva pași doar când ceva îl făcu să se oprească, ceva simțit mai degrabă decât auzit sau văzut. Mai exista și altceva acolo. Ceva viu.

Thomas rămase nemișcat și auzi un sunet, undeva la capătul tunelului. Era ceva care se mișca. Închise ochii și ciuli urechile mai bine, reușind să surprindă sunetul de care se temea: un mârâit sâsâit printre niște dinți cu o formă nefirească. Asasinul venea după el.

CAPITOLUL 50

De această dată nu se mai temea, nu ca atunci când asasinul se strecurase pe scară sus în galeria unde Pietro murea în brațele lui, ca o *Pieta* din iad. Atunci fusese de-a dreptul îngrozit și știa că așa ar fi trebuit să fie. Cu asta se ocupa asasinul, din asta se hrănea: din frică.

Numai că Thomas pășise prin regatul morților în ultima jumătate de oră și, chiar dacă n-avea chef să fie măcelărit ca Satoh, sau prins în lanț ca într-un abator precum monseniorul, nu se mai temea de acțiunile teatrale ale asasinului, iar asta însemna o victorie în sine. Dacă ar mai fi avut pistolul Robertei, l-ar fi înfruntat pe nemernic și l-ar fi împușcat dacă ar fi fost nevoie. Dar era neînarmat.

Închise lanterna și se ghemui în întuneric, gândind și ascultând, încercând să intre în ritmul individului și al sunetelor lui animalice, scoase pentru a-și speria victimele. O furie aproape incontrollabilă îl cuprinse. Brusc nu mai avea chef să se ascundă. Se dădu înapoi cu spatele spre perete cât de discret putu și întinse mâna cu degetele desfăcute. Pipăi prudent în beznă, simți o bucată dură de os și făcu un pas înapoi, atent să nu disloce vreunul dintre cranii. Mârâitul și sâsâitul se apropiu.

Apoi văzu lumină la capătul tunelului, un licăr gălbui care aruncă umbre neregulate pe pereți. Nemernicul luase o lumânare din biserică, iar ideea îl mulțumi oarecum pe Thomas, pentru că gestul îl umaniza oarecum pe asasin. Nemernicului nu-i plăcea întunericul.

Thomas găsi cu mâna stângă marginea cutiei de sticlă. Își plimbă ușor degetele pe suprafața ei până ce găsi zăvorul. Deschise cutia fără să vadă nimic, scoțând craniul lucitor al căpitanului. Continuând să stea ghemuit, puse craniul în poală, apoi luă cutia de sticlă și o ținu în echilibru în

mâna stângă, ca un chelner cu o tavă cu băuturi. Cu mâna dreaptă prinse craniul de partea dinspre ceafă. Apoi rămase ghemuit acolo, printre schelete, și așteptă calm, aproape nefiresc de calm, apropierea nemernicului.

Văzu capul chel al asasinului. Flacăra pâlpâitoare a lumânării dezvăluia mai mult din mișcările lui decât ar fi vrut el. Nemernicul își răsuci brusc capul și Thomas zări din nou fața zbârcită și dinții ca niște colți ascuțiți. Zări și arma ascuțită și curbată. Mușchii începură să i se încordeze ca ai unui sprinter la start.

Asasinul mai făcu trei pași spre el prin tunel, iar Thomas îi văzu răutatea din ochii mici. O parte din el ar fi vrut să o ia la goană cât de departe și cât de repede ar fi putut, dar controlul fusese preluat acum de furie, cea care îi atenuă nevoia de a o lua la fugă. Lumânarea făcea ca obrajii supti ai asasinului să pară la fel de găunoși ca ai craniilor din jur, iar oasele de sub pieptul și umerii goi păreau ca niște bețe întinse sub pielea palidă și străbătută de vinișoare. Individul se apropia: cinci metri, trei metri. Încă un pas și avea să-l zărească pe Thomas ghemuit în umbrele din capătul tunelului.

În aceeași clipă, chelul încremeni, cu lumânarea ridicată și cu sabia întinsă în față: asculta cu atenție și ceva îl făcu să se schimonosească. Răutatea calculată dispăru de pe chipul lui și individul păru nesigur pe sine, o transformare care îl făcea mai mic, mai uman.

Și Thomas auzea cauza acelei transformări. Totul începu cu un zgomot de poartă care se deschide, apoi se auziră voci de bărbați vorbind în șoaptă. Thomas nu reuși să înțeleagă cuvintele, dar după muzicalitate, vorbeau în italiană. Oamenii intraseră pe poarta principală.

„Cine dracu’ vine aici noaptea și intră ca și cum ar fi proprietarul acestui loc?”

Poliția? Să-l fi descoperit deja pe Pietro? Dacă da, indiferent dacă era considerat sau nu suspect, Thomas trebuia să caute cu orice preț protecția lor.

Fără să mai stea pe gânduri, sări în picioare, făcu un salt spre asasin și îl pocni peste față cu craniul căpitanului. Individul tresări luat prin surprindere – poate chiar îngrozit – și în aceeași clipă Thomas îl lovi cu putere cu cutia de sticlă din cealaltă mână, făcând-o țândări de țeasta individului. Nemernicul căzu în genunchi, sâsâind și scăpând sabia din mână, apoi ducându-și mâinile la ochi în vreme ce sângele îi șiroia pe față. Thomas îl izbi tare cu piciorul și individul se prăbuși, gemând de durere, în vreme ce sabia i se rostogolea în întuneric.

Thomas aprinse lanterna ca să vadă unde era arma, iar în aceeași clipă, profitând de jocul de umbre, asasinul bătu în retragere. Thomas ezită, blestemând, dar avantajul lui de moment dispăruse și dacă ar fi început urmărirea, mai mult ca sigur că ar fi fost ucis. Nu era momentul împărțirii dreptății și nu el era persoana indicată pentru așa ceva. Acum era mai important să iasă de acolo întreg.

Porni repede spre poarta prin care intraseră oamenii, deși aceștia tăceau acum. Imediat ce dădu colțul tunelului, pe jumătate orbit de lanternele lor, înțelese că nu erau polițiști. Ba din contră. După haine și după limbajul trupurilor, erau cu totul altceva. Thomas stătea față în față cu mafioții locali care – așa cum îl avertizase Giovanni – se întâlneau din când în când în Fontanelle.

CAPITOLUL 51

Thomas se gândi ce alternative avea și într-o fracțiune de secundă alese bravada.

„Foarte italian”, își zise el, așezând mai bine dosarul cu hârtii sub braț și îndreptându-se spre indivizi. Continua să țină în mână craniul căpitanului.

Dădu colțul cu un pas calm. Erau cinci bărbați îmbrăcați în haine lungi, care se profilau bine pe fundalul porții. Cu toții aveau lanternele îndreptate spre el, iar doi aveau arme. Thomas nu ezită și nu-și ridică mâinile. Văzu dreptunghiul cenușiu al porții și porni drept într-acolo, mergând cu pași mari și hotărâți – dar nu foarte repede – ca și cum nimic n-ar fi fost mai normal.

Cineva i se adresă în italiană și, cum el continuă să meargă, repetă ceea ce în mod clar era o întrebare, pe un ton mai ridicat și mai insistent. Apăru o altă armă, care fu imediat îndreptată spre el. Cineva șopti ceva.

Thomas continuă să meargă. Unul dintre bărbați se apropie de perete, apoi un altul făcu același lucru de cealaltă parte a tunelului de intrare. Se dădeau la o parte din fața lui, iar în spatele lor poarta masivă continua să fie întredeschisă.

— *Buona sera*, rosti Thomas, dând politicos din cap, fără să privească spre indivizi și fără să încetinească, dând craniul celui mai apropiat dintre ei.

Omul luă craniul înainte de a-și da seama despre ce era vorba, apoi începu să bolborosească de groază.

Dumnezeu știa la ce se așteptaseră când veniseră într-un astfel de loc, dar în niciun caz la așa ceva. În cavernele din spatele lui, Thomas auzi mârâiturile furioase ale asasinului. Și mafioții – dacă asta erau – auziră sunetele și atenția lor se

îndreptă încet de la Thomas spre bezna din spatele lui. O altă armă ieși la vedere.

Apoi Thomas trecu printre ei și, cu toate că indivizii se uitau la el, niciunul nu mai scoase nicio vorbă. Thomas continuă să meargă, trecu de poartă fără să se uite înapoi și coti la dreapta pe strada de lângă biserică. Ieșise deja când își dădu seama de ceea ce lanternele indivizilor ar fi trebuit să dezvăluie. Cămașa și pantalonii lui erau plini de sângele monseniorului.

CAPITOLUL 52

Mimase perfect stăpânirea de sine. Adoptase comportamentul pe care îl socotise cel mai nimerit în fața unor asemenea oameni, deși în sufletul lui nu fusese nicidecum la fel de nonșalant precum păruse, și odată ieșit la aer curat simți că pulsul i-o ia razna când gândurile i se concentrară pe toate grozăviile prin care trecuse în acea zi. Cumva creierul lui reușise să nu se mai gândească la trădarea Robertei, la încercarea ei de a-l ucide, la moartea lui Pietro și la episodul din Fontanelle, dar acum totul năvălea înapoi în mintea lui ca un val imens care spărsese un stăvilă. În același timp, trupul îl durea din pricina eforturilor depuse, a bățăilor și eforturilor, însă ceva din interiorul lui îl avertiza că trebuie să-și păstreze stăpânirea de sine, acum mai mult ca oricând.

Găsi o fereastră laterală în prezbiteriul bisericii, pe care o sparse cât de discret putu, cu cotul. Își îngădui să stea doar trei minute înăuntru, doar cât să se spele, să se dezbrace și să ia din dulapul lui Pietro o pereche de pantaloni nepotriviți ca mărime și o cămașă de bumbac, ambele de culoare gri. Hainele aveau iz de mușgai, ca și cum preotul le abandonase de multă vreme în dulap, fără a se mai gândi să le îmbrace vreodată. Thomas ieși din biserică pe ușa laterală și porni pe stradă cu un aer pe care îl spera nonșalant și profesionist.

Ar fi vrut să sune la poliție ca să le spună despre Pietro și despre asasinul din Fontanelle, dar știa prea bine că era suspect în asasinarea lui Satoh și, în același timp, părea să aibă legătură și cu moartea lui Pietro. Totodată, știa că indivizii care îl urmăreau încetaseră de mult să se mulțumească cu amenințări: îl voiau mort. Probabil că trupul lui Pietro avea să fie descoperit abia a doua zi dimineă, când avea să fie găsit de femeia care se

ocupa de aranjamentele florale din biserică sau de vreun credincios care s-ar fi oprit la lăcașul de cult ca să aprindă o lumânare în drumul spre locul de muncă. Thomas se cutremură gândindu-se la această eventualitate.

— Îmi cer scuze, rosti el cu voce tare, adresându-se celor doi preoți morți, dar și oricui ar mai fi căzut victimă tentativelor de asasinare a lui.

Dar dacă Pietro n-avea să fie descoperit decât a doua zi, atunci el avea la dispoziție tot restul nopții ca să dispară. Nu îndrăznea să se întoarcă la hotel, dar avea pașaportul și portofelul cu el. Probabil că Roberta se trezise din leșin, poate că era deja în drum spre oraș, bazându-se încă o dată pe faptul că hainele ei de călugăriță impuneau respectul celor din jur.

Dar ce însemna să „dispară” într-un oraș pe care nu îl cunoștea și în a cărui limbă nu știa decât să comande un pahar de vin și o pizza? Își zise că îi mai rămăseseră doar doi aliați în întreaga regiune. Deborah Miller, pe care abia o cunoscuse și care avea să părăsească Italia peste câteva zile, și părintele Giovanni, ale cărui prietenie și încredere aveau să primească o lovitură serioasă atunci când va afla de moartea lui Pietro.

„Trebuie să pleci din Napoli.”

Și să se ducă unde anume?

Opri un taxi și mimă tastarea unui mesaj la un computer.

— Internet? întrebă șoferul, uitându-se la ceas. Era trecut de ora zece. *Și*.

Thomas urcă în mașină.

*

Locul în care îl duse șoferul nu era propriu-zis o cafenea, ci un alcov înghesuit în colțul unui bar destul de slab populat. Computerul era o mașinărie veche, gălbuie, care părea incapabilă să deruleze vreun program produs în ultimii douăzeci și cinci de ani, cu mouse-ul sub forma unui dispozitiv portocaliu de mărimea unei mingi de

biliard și cu tastatura cu taste mari, iluminate în verde. Mașinăria arăta mai puțin a computer și mai mult a realizare practică a unuia dintre dispozitivele prezentate în filmele științifico-fantastice din anii șaizeci.

Thomas constată cu surprindere că mașinăria nu numai că funcționa, dar era și rapidă. Ajunse online în câteva secunde.

Fu mirat să descopere un mesaj de la Deborah, care spunea foarte simplu: „Uită-te la chestia asta. Interesant, nu?” În mesaj era inclusă o legătură către un articol din *New York Times* care apăruse cu două zile în urmă. Thomas citi titlul: „Dovezile creștinismului timpuriu zguduie Japonia”, după care căscă gura de uimire văzând imaginea de sub titlu. Era vorba de un japonez care prezenta, radiind de satisfacție, o cruce de argint încrustată cu pietre prețioase, în centrul căreia era de acum bine cunoscutul pește cu aripioare ca niște picioare. Câteva clipe Thomas nu reuși decât să se holbeze la imagine, după care citi:

*

Antropologia japoneză a fost bulversată astăzi din pricina arheologului Michihiro Watanabe, care a dezvăluit descoperirea unui mormânt creștin în interiorul unui alt mormânt, japonez, din secolul al VII-lea. Dacă descoperirea este autenticată, ea va demonstra nu numai existența unui evanghelism creștin anterior necunoscut în Asia de Est, ci va antedata prima prezență confirmată a europenilor în Japonia cu câteva secole. „Este o descoperire uluitoare”, a declarat Robert Levine, de la Centrul pentru Studii Asiatice din cadrul Universității Stanford. „Va fi nevoie de regândirea din temelii a relațiilor japonezo-europene din perioada medievală.” Mormântul, aflat în prefectura Yamanashi, este structurat conform stilului și tradiției Kofun, dar conține, printre oseminte care par a aparține unor europeni, un obiect identificat

la prima vedere ca un crucifix italian din perioada creștină timpurie...

*

Thomas se sprijini pe spătarul scaunului și expiră cu putere. Nu era vorba doar de Japonia, ci chiar de Yamanashi, adică chiar locul unde se cunoscuseră el și Kumi.

Citi din nou articolul. Știa că fratele lui fusese în Japonia. Oare de asta se dusesse el acolo? Să fi fost aceea crucea din Herculaneum despre care se presupunea că ajunsese în posesia lui Ed?

„Știi că se va ajunge la așa ceva.”

Deschise mai multe site-uri de călătorii, căutând zboruri spre Japonia. Apoi le scrise lui Deborah, lui Jim și – în urma unei toane de moment– senatorului Devlin. Toate cele trei mesaje conțineau același text:

„Sunt în pericol. Mă duc pe urmele lui Ed. Păstrăm legătura.”

Avea nevoie de încă o plasă de siguranță. Se uită lung la cele trei nume care aveau să primească mesajul lui, apoi le separă ca destinatari și atașă itinerarul pe care îl alesese la mesajul destinat lui Jim.

CAPITOLUL 53

Spărgătorul de sigilii abia își mai stăpânea furia.

— Cum se poate să nu știi unde e? tună el.

— Eu monitorizam hotelul, răspunse Război. Inițial a fost cu Molimă, apoi a fost preluat de Foamete.

— Și a scăpat de amândoi.

— Da, domnule. În bagajul lui a fost plantat un dispozitiv de urmărire, dar se pare că și-a lăsat toate bagajele la hotel.

— Monitorizarea acestui profesor de liceu nu prea a fost făcută cu profesionalism, nu?

— Nu, domnule. Îmi cer scuze, domnule.

Spărgătorul de sigilii își frecă fruntea și închise ochii. „Sunt trei acolo și Knight scapă fără probleme.”

— Și crezi că e posibil să fi plecat din Napoli?

— Da, domnule.

— Și există vreun motiv să presupunem că el știe?

— Foamete nu a putut confirma ce a obținut Knight de la bătrânul preot, dar prezența lui în Fontanelle sugerează că ar căuta ceva. Credem că e cel puțin posibil ca hârtiile distruse de preot să fi fost o manevră menită să-l deruteze pe Knight.

— Acum toate acestea sunt cam răsuflăte, nu? zise Spărgătorul de sigilii. Război nu-l auzise niciodată atât de iritat. Iar acoperirea Molimei s-a dus naibii. Cum se simte Foamete?

— Numai niște tăieturi și vânătăi.

— Mă refeream la aspectul mental.

Război ezită. Cum să descrie în cuvinte starea sufletească a unui asemenea psihopat?

— E furios, domnule, răspunse el. Vrea răzbunare.

— Bine. În clipa în care dai de Knight, pune-l pe Foamete pe urmele lui. Și pe Molimă. Sunt convins că arde de nerăbdare să-și dovedească valoarea.

— Da, domnule, replică Război.

— Și tu?

— Bineînțeles, domnule.

— Echipa ta e gata?

Război ezită.

— Nu e cam prematur să-i aducem în scenă, domnule?

— De unde mă aflu eu, nu mi se pare, ripostă Spărgătorul de sigilii. Tu asigură-te că oamenii sunt pregătiți.

— Da, domnule.

— Și cum intenționezi să-l localizezi pe Knight?

— Putem continua să monitorizăm ultimele lui vizite, răspune Război, dar dacă el a părăsit zona, atunci e posibil să avem nevoie de poliția italiană. Monitorizăm traficul lor radio și verificăm gara și aeroportul local.

— Chestiile astea sună a măsuri disperate, replică Spărgătorul de sigilii. Iar dacă poliția italiană ajunge prima la el, pentru noi ar fi foarte rău, nu crezi?

— Ba da, domnule. Mai există însă o variantă, domnule.

— Anume?

— Knight a luat telefonul mobil al Molimei.

— Și poate afla ceva de la el?

— Nu, era curat.

— Sistemul GPS funcționează?

— Da, domnule. Dar până acum nu i-a dat drumul. În clipa în care o face, l-am prins.

— Asigură-te de asta, rosti Spărgătorul de sigilii. Nu trebuie să-ți explic – mai ales ție – cât de important este ca povestea asta să se termine imediat. Dacă îl reduceam pe Knight la tăcere mai devreme, am fi atras o atenție prea mare asupra

cazului. Dar decizia de a-l lăsa să facă o anchetă pe cont propriu s-a dovedit... greșită. Nu-mi pasă care dintre voi o faceți, sau cum, dar Knight trebuie lichidat urgent. E clar?

— Clar, domnule.

Așadar, acum nu mai aveau nevoie decât ca Knight să dea un telefon: orice apel, oricui, și l-ar fi prins. Spărgătorul de sigilii zâmbi în sinea lui. Povestea avea o anumită... ce anume? Ironie? Nu. O anumită simetrie. Asta era. Își aminti limpede, ca și cum s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă, cum pusese personal același telefon mobil în mâna părintelui Edward Knight.

— Vei avea nevoie de asta acolo unde te duci, îi spusese el preotului, zâmbindu-i.

Și chiar avusese nevoie, într-o oarecare măsură. Fără telefon, ei n-ar fi avut niciodată coordonatele lui exacte și nu l-ar fi prins. Iar acum, fratele lui...

„Telefoanele mobile”, își zise el, zâmbind pentru sine. „Ce ne-am face fără ele?”

CAPITOLUL 54

N-avea nicio cursă directă din Napoli și nimic care să-l ducă până la Milano ca să ia de acolo avionul a doua zi către Tokyo. Și n-avea chef să mai petreacă încă două zile în Italia. Nu se mai simțea în siguranță acolo. Cea mai bună opțiune o constituia o cursă din Frankfurt. Nu ar fi ajuns mai repede decât din Milano, dar ar fi părăsit Italia cu o zi mai devreme. Se uită la cursele către Frankfurt și descoperi că operatorul low-cost Ryan Air avea o cursă de la Bari până la Frankfurt Hahn pentru absurd de minusculul preț de treizeci și cinci de dolari. Bari se afla pe coasta estică a Italiei, aproape exact în partea opusă a peninsulei față de Napoli. Până acolo avea trenuri la dispoziție, care l-ar fi dus la destinație în aproximativ cinci ore. Confirmă rezervarea, sperând că în acel moment nimeni nu-i monitoriza plățile făcute cu cârdul de credit.

Șoferul de taxi așteptase, așa cum fusese rugat, astfel că peste zece minute Thomas cobora la gara Garibaldi. Nu mai fusese acolo după lăsarea întinericului, așa că descoperi că într-adevăr își merita „reputația” de loc tenebros, dar găsi un ghișeu de informații, de unde fu îndrumat către un chioșc, la care află că, din motive imposibil de deslușit, nu mai erau bilete pentru trenul de Bari. Luă o cursă locală până la Caserta, unde așteptă patruzeci și cinci de minute expresul de noapte.

În vreme ce aștepta, descoperi restaurantul gării, un local sumbru și plin de fum, prin care zburau roiuri de muște, și comandă o farfurie de paste cu scoici unui individ masiv care părea surprins de prezența unui client la acea oră. Chelnerul sau bucătarul, căci omul putea fi orice, îi oferi vin, o ofertă pe care Thomas o luă în

considerare câteva secunde, după care o refuză. Avea nevoie de un cap limpede.

Mâncarea era remarcabil de bună – având în vedere locul în care se afla – și poate că l-ar fi absorbit cu totul dacă nu ar fi folosit prilejul ca să se uite în sfârșit prin hârtiile recuperate din Fontanelle. În principal era vorba de un jurnal, la care se adăugau hărți ale uscatului și ale coastei din jurul orașului Napoli, fotografii, ghiduri de muzee și câteva pagini galbene și pătate, rupte dintr-un carnet. Jurnalul conținea însemnări zilnice scrise de mână, care se înșirau pe durata celor două săptămâni petrecute de Ed în Napoli și încetau brusc pe data de 20 februarie: cu o lună înaintea morții sale. Însemnările prezentau o altă versiune a vizitei lui Thomas, descriind multe din locurile văzute de acesta, remarcând aceleași bizarerii și descoperiri, ridicând aceleași întrebări, astfel că lui Thomas i se păru că citește o relatare a propriilor peripeții. Existau acolo mai multe detalii, mai multe întrebări și mai multe indicii abandonate decât cele descoperite de el, dar evoluția evenimentelor părea în esență aceeași: Ed studiasse ciudatul simbol al peștelui cu picioare, o trăsătură cu o vechime de aproape o mie de ani a iconografiei religioase din zona Napoli, în formele ei creștine și păgâne.

Era limpede că Ed vizitase și alte locuri mai îndepărtate, precum Roma, Florența, Bologna, Milano și diverse orașele din Sicilia, dar din însemnările lui un lucru reieșea clar. Deși peștele creștin (și strămoșii păgâni ai acestuia) apărea peste tot în Italia și în regiunile înconjurătoare, varianta cu picioare nu fusese niciodată descoperită la o distanță mai mare de o sută zece kilometri de Napoli. La fel ca rodia Herei/Fecioarei Maria, peștele cu picioare era o variantă locală aparte, iar acest amănunt părea să-l fi emoționat peste măsură pe fratele lui Thomas. Ed indusese nenumărate referințe biblice la pește

și apă, rezervând mai multe adnotări speciale acelor referințe care puteau fi citite în mod alegoric și care sugerau trecerea către tărâmul de dincolo de moarte.

„Mersul pe apă al lui Hristos”, citi Thomas, „nu înseamnă doar un miracol al puterii. El ilustrează controlul asupra naturii și a tot ceea ce presupune aceasta, inclusiv moartea. Mersul pe apă afirmă corporalitatea ființei Lui și o transcende.”

Alte pasaje se refereau la imaginea peștelui în legătură cu creștinii și cu Hristos. Unul dintre pasaje spunea:

*

Dar noi, peștișorii, așa cum spune al nostru IKTHUS Iisus Hristos, ne naștem în apă și nu ne mântuim pe altă cale decât aceea de a rămâne în apă (Tertullian, 200 d.Hr.).

*

Un alt pasaj era marcat cu „despre agape sau masa sfântă care a devenit euharistie”, și spunea:

*

Văd oamenii adunați într-o ordine așa de strictă pe divane și cu toții atât de îndestulați de hrana abundentă, că în fața ochilor mei răsar belșugul desfătărilor evanghelice și imaginea oamenilor pe care Hristos i-a hrănit cu cinci pâini și doi pești, El însuși fiind adevărata pâine și peștele apei vii (Paulinus din Nola, 396 d.Hr.).

*

Thomas își aminti picturile de pe mormântul din Paestum, tinerii care benchetuiiau, peștii cu picioare care ieșeau din apa roșie. Se întrerupse din lectură când trenul, cel mai elegant dintre cele văzute de el până atunci, intră în gară și sistemul de megafoane se trezi la viață, anunțând în italiană și engleză destinația. Neavând bagaje, Thomas urcă sprinten la bord și ocupă un loc lângă fereastră, deși era mult prea întuneric afară ca să vadă ceva pe geam. Era foarte obosit, iar după ce

trenul părăsi gara și începu să prindă viteză, simți că se relaxează pentru prima oară de la vizita la Paestum.

Numai că somnul îl ocolea, așa că în prima oră a călătoriei se uită fix pe geam, hotărât să distingă ceva în întuneric. Vagoanele aruncau o lumină albăstruie, o succesiune de lumini și pete întunecate, astfel că, în afara tunelelor pe care le străbătea, Thomas putu zări câmpuri ierboase, copaci și chiar un curs de apă sinuos, care apărea și dispărea de lângă calea ferată. Din când în când, revenea la însemnările lui Ed, privind hărțile cu descrierea conturilor submarine ale golfurilor Napoli și Salerno.

Thomas se frecă la ochi și căută în buzunar telefonul Robertei. Se simțea vinovat față de Giovanni. Vroia să-l sune pe preot, să-i explice ce se întâmplase, iar la sfârșit să-i dea știrea morții lui Pietro cu mare delicatețe, exprimându-și compasiunea care – așa cum spera el – va fi considerată o dovadă a nevinovăției sale. Numai că era foarte târziu și probabil că era mai bine să-l lase pe bietul om să doarmă. A doua zi avea să fie extrem de grea.

Ar fi vrut să o sune și pe Deborah, dar dorința era la fel de greu de îndeplinit. O plăcea pe Deborah, o *admira* chiar, dacă stătea să se gândească mai bine, și nu avea niciun chef ca ea să nutrească gânduri neplăcute legate de el. Numai că și ea dormea probabil la o asemenea oră, iar explicațiile lui puteau aștepta până dimineață.

„De fapt, pot aștepta chiar mai mult. N-ai făcut altceva decât să o bagi în bucluc, așa că probabil ar fi bucuroasă să nu mai știe nimic de tine.”

Se încruntă, întrebându-se care parte a lui era mai interesată de ființa ei și de ce. În mintea lui apăru imaginea lui Kumi.

„Sper că nu mai are aceeași misiune.”

Privi afară pe geam și încercă să nu se mai gândească la nimic.

Dormi superficial două ore și se trezi când trenul făcu o oprire mai lungă la Foggia. Întârzierea începea să-l neliniștească, iar când trenul porni în direcție opusă, intră de-a dreptul în panică. Erau deviați? Își adună hârtiile și se ridică, dar nimeni altcineva din tren nu părea deranjat de direcția în care mergea trenul.

„Nu toate se referă la tine, Thomas.” Era vocea lui Kumi cea care i se adresa în gând. Vechiul reproș. „Cu toate cauzele în care te-ai aruncat, nu ești decât un nemernic arogant. Întotdeauna ai fost așa.” Ei bine, nu chiar întotdeauna.

Trenul ieși din gară, trecu prin spatele unor clădiri cu balcoane, apoi printr-un peisaj industrial, plin de coșuri de fabrici și silozuri de mărfuri. Se făcuse dimineață, iar peste câteva minute Thomas văzu câmpurile cu flori galbene și pâlcuri de copaci, vibrând în ceața din zonă. Văzu coțofene și vrăbii, apoi câmpuri cultivate. Sălbăticia naturii rămăsese în urmă, iar peisajul de aici era mai domesticit, mai tropical și mai plin de palmieri.

Trenul ajunsese în gara Bari la ora șase. Aerul era răcoros și încărcat de mirosul mării. Thomas găsi un taxi și îi ceru șoferului să-l ducă la un hotel, n-avea importanță care. Nu-i păsa dacă fratele șoferului ar fi fost proprietarul acelui hotel sau dacă șoferul încasa un comision pentru aducerea unui client... Voia doar un loc unde să se odihnească câteva ore.

Se înregistrează la hotelul Vittoria Parc sub numele lui adevărat, pentru că nu se gândise să procedeze altfel, și pentru că în acea clipă manevrele de genul înșelătoriilor –acompaniate de dificultatea de a-și găsi un pașaport și cârduri de credit false – i se păreau complet neavenite.

În camera întunecoasă și spațioasă, se așeză pe marginea patului, se uită la ceas și îl sună mai

întâi pe Giovanni, apoi pe Deborah. Amândurora le spuse pur și simplu că nu el îl ucisese pe Pietro, că își cerea scuze pentru problemele pe care le provocase și că îi ruga să creadă că nu abuzase de încrederea lor. Înainte ca vreunul să apuce să spună ceva, închise, promițând să revină atunci când lucrurile aveau să se mai limpezească.

„Să se limpezească pentru cine?” se întreabă el. „Pentru mine? Pentru ei? Pentru poliție?”

După ce fixă alarma, Thomas se întinse pe pat și își lăsă în sfârșit mintea să se odihnească. În câteva minute adormi, uitând de telefonul mobil al Robertei, care rămăsese deschis și stătea pe noptieră.

În vreme ce dormea, Război, Molimă și Foamete porniră pe urmele lui.

CAPITOLUL 55

Patru ore mai târziu, când deschise ochii, avu nevoie de mai bine de un minut ca să-și amintească unde se află. Draperiile grele opreau pătrunderea luminii în încăpere, astfel încât înăuntru era beznă, chiar dacă stomacul lui îi spunea în mod dureros că era ora prânzului. Făcu un duș, mancă la restaurantul hotelului și se întrebă unde să-și petreacă după-amiaza. Avionul spre Frankfurt decola abia la ora zece, o oră care probabil ajuta operatorul aerian să-și mențină costurile la nivel coborât. N-avea niciun sens să aștepte în aeroport ore întregi, într-un loc unde putea fi ușor recunoscut dacă securitatea aerogării fusese alertată, și nici nu voia să stea ca prostul în holul hotelului. Ar fi avut nevoie măcar de niște haine noi.

Predă camera și aranjă la recepție ca autobuzul aeroportului să-l ia din orașul vechi, la o oră care-i permitea să se plimbe și să ia o cină frugală. Recepționera era îmbrăcată ca o stewardesă, în culorile roșu și albastru ale hotelului, purta ochelari cu ramă de baga și vorbea excelent engleza. Răspunse la mulțumirile lui ca și cum serviciul ei nici nu merita menționat; Thomas se întrebă chiar dacă nu cumva era ușor luat pe sus. Se scuză că nu vorbește italiana, dar femeia nu reacționează nici la asta, abia uitându-se la el și zâmbindu-i doar după achitarea notei de plată și îndrumarea lui către șoferul care aștepta.

Șoferul, care se prezentă ca fiind Claudio, purta un costum negru și cravată peste o cămașă de un alb imaculat, astfel încât Thomas se simți ușor jenat în hainele lui Pietro. Claudio îl conduse către unul dintre microbuzele cu geamuri fumurii, iar Thomas se așeză pe bancheta din spate. Merseră pe o șosea de coastă de-a lungul căreia se înșiruiau

palmieri și proprietăți imobiliare elegante, care dădeau spre portul turistic.

— Orașul vechi, da? întrebă Claudio.

— Corect.

— Castello?

Thomas habar n-avea că exista și un castel acolo. Nu citise nimic despre Bari.

— Desigur, răspunse el.

— Te iau la ora șapte, *vabbene*, OK?

— Da.

— N-ai genți?

— Nu, răspunse Thomas. Putem merge direct la aeroport.

— OK, replică Claudio, ridicând din umeri. Tu mergi să vezi biserica în oraș vechi?

— Cred că da.

— Străzi foarte... — Claudio își luă mâinile de pe volan ca să indice prin gesturi cuvântul *înguste* – mici. Foarte greu de atacat. Când au venit sarazinii n-au putut învinge aici. Străzi mici. Oamenii trag de la ferestre. Trag?...

— Săgeți?

— *Si*. Săgeți.

— Și sunt multe lucruri de văzut la castel?

— Nu prea. Acum e casa poliției. Dar are artă făcută acolo.

Thomas dădu din cap ca să arate că înțelege: un centru meșteșugăresc.

Pe dinafară, castelul era cu siguranță impresionant. O construcție largă, joasă, cu turnuri pătrate în colțurile zidurilor exterioare și un pod de piatră peste un șanț sec. În interior se vedeau turnurile propriu-zise ale construcției centrale, de un ocru-deschis înspicat cu nuanțe de roz.

— Fii atent la buzunare, îl avertiză Claudio, oprind taxiul în fața unei cafenele cu terasă la stradă, și sună dacă vrei să pleci.

Thomas luă cartea de vizită oferită și îi mulțumi omului.

*

— Mai ai semnal? întrebă Război.

— Da, răspunse Molimă, încă îmbrăcată în rasa de călugăriță. E în apropiere de castel. Parchează aici și îl interceptăm.

— Cred că e rândul meu, nu? protestă Război.

— Foarte bine, replică Molimă, întorcându-și privirea spre harta pe care o luase de la centrul de închirieri auto. Stai puțin. Semnalul a început să clipească. Poate că a intrat undeva.

— Minunat.

— Nu, a revenit, anunță ea. Probabil că sunt interferențe. Dacă străzile sunt înguste sau există multe clădiri înalte, transmisia GPS poate fi afectată. Așadar, lider neînfricat ce ești, care e planul?

— Ne despărțim.

— Strălucit, mormăi ea. Nu-i de mirare că tu ești generalul.

— Trebuie să-ți aduc aminte ce s-a întâmplat când l-ai avut în mână?

— Nu, i-o retează ea, atingându-și ușor partea sensibilă a obrazului, unde fusese opărită de aburul vulcanic.

— Bine, zise Război. Eu iau mașina și mă duc cu ea mai jos, pe șoseaua de coastă între castel și orașul vechi. Tu cobori într-acolo din partea asta.

— Cum rămâne cu el?

Molimă dădu din cap spre bancheta din spate fără să se întoarcă. Dacă putea, prefera să nu se uite niciodată la Foamete. Acum, acesta stătea ghemuit pe banchetă, ascuțindu-și cuțitul cu o brișcă din piele.

— Tu ești atent la GPS, zise Război peste umăr, cu privirea în retrovizor. Dacă ținta intră în vreo clădire, o urmărești și încerci să menții contactul vizual cu ea până la ivirea unei ocazii de a o lichida. Ai priceput?

Foamete rânji, arătându-și colții triumphiolari.

— Te-am întrebat dacă ai priceput? repetă Război.

— Da, sâsâi Foamete.

— Țasta e veriga noastră slabă, mormăi Molimă. Mai ales acum. Atrage atenția asupra lui și nu ne mai ocupăm doar cu sperierea oamenilor. Mai ai și vreo armă adevărată pe lângă blestematul ăla de cuțit?

Drept răspuns, Foamete se aplecă înainte și aproape își lipi obrazul scofâlcit de cel al lui Molimă. Când ea se trase spre dreapta, se trezi privind drept în țeava unui revolver mare și negru, pe care Foamete îl ținea în mâna dreaptă. Molimă împinse arma departe de ea, iar el mârâi în semn de satisfacție, cu gura deschisă și limba scoasă.

— Păstrează-l pentru nenorociții de turiști, rosti Molimă, întorcându-se într-o parte.

— Ai grijă cum vorbești, o admonestă Război.

CAPITOLUL 56

Thomas își cumpărase blugi, două cămăși, un sacou și alte câteva articole de îmbrăcăminte esențiale. Se schimbase în magazin și aruncase hainele purtate într-un tomberon din spatele unui restaurant, după care începuse să se plimbe prin orașul vechi. După câteva clipe, se rătăcise.

Străzile din Bari păreau miniaturale. De cele mai multe ori aveau o lățime de doar doi metri și ceva, iar casele cu trei sau patru etaje se ridicau ca un zid continuu de fiecare parte a lor. Clădirile erau legate adesea prin arcade, ca niște punți. Nu existau trotuare și nici spațiu de trecere pentru mașini, oricât de mici ar fi fost acestea. Străzile șerpuiau haotic, cotind abrupt fără niciun avertisment sau dând în mici piațete de unde se despărțeau patru sau cinci străduțe identice în unghiuri felurite, cu o destinație imposibil de ghicit. Unele dintre clădiri aveau turnuri pătrate, astfel că nici cerul nu se mai vedea bine. Frânghiile de rufe se înșirau pe toată strada, atârinate de pervazurile ferestrelor peste tot felul de mici altare pline cu flori și închinare sfîntilor. Tăvi cu *gnocchi* pregătiți în casă se uscau la soare, iar femeile cu bebeluși în poală stăteau în pragurile caselor, urmărind trecătorii.

Trecu pe sub zidurile albe ale impozantei catedrale, dar îi fu imposibil să intre. Se plimbă mai departe de-a lungul unei străzi și ajunse—surprinzător — înapoi de unde plecase, pe drumul cu castelul și golful în spate. Tocmai voia să meargă mai departe când îl zări pe Brad Iverson dându-se jos dintr-o mașină Alfa Romeo albă, parcată la doar câțiva metri de locul unde îl lăsase Claudio.

Impulsul de a-l suna, remarcând coincidența, ca să-l întrebe dacă venise acolo cu afaceri, dură mai puțin de o secundă. Thomas se ascunse în

umbrele de pe strada Attolini și gândi cu repeziciune.

„E unul dintre ei. Te-a urmărit până aici.”

Dar cum?

Privi cu prudență pe după colțul casei. Iverson ținea un telefon în mână, pe care îl studia cu atenție, fără să vorbească.

Thomas smulse telefonul lui din buzunar și apăsă pe butonul de oprire. Când privi iarăși pe după colțul clădirii, îl zări pe Iverson mișcându-se înapoi și încolo, cu privirea pe telefon, ca și cum ar fi încercat să prindă un semnal. Thomas se ascunse din nou și o luă la fugă spre inima orașului vechi, ca și cum ar fi fost urmărit de o mie de sarazini.

Dacă arătarea din Fontanelle făcea parte din gașcă, însemna că erau trei pe urmele lui. Poate că erau și alții, dar cel puțin pe trei dintre ei i-ar fi recunoscut. Putea încerca să găsească un polițist, dar asta l-ar fi băgat într-un alt bucluc. Trebuia să ajungă la aeroport.

Continuă să alerge de-a lungul străzii S. Chiara, încercând să pună o distanță oarecare între el și individul care își spunea Brad. Numai că, în ciuda efortului de a se îndepărta, Thomas își dădu seama că își pierdea reperele de orientare și astfel putea da chiar peste Roberta sau – mai rău – peste colegul ei monstruos. Încetini și se opri, apoi privi în jur și merse pe o stradă către ceva ce părea un spațiu mare deschis, unde pavajul alb strălucea pe fundalul cerului de un albastru profund.

Piațeta era locul de adunare din fața unei alte biserici mari, bazilica St Nicola, iar una dintre porțile mari din lemn ale lăcașului sfânt era întredeschisă. Thomas traversă piațeta și se furișă înăuntru.

Biserica avea tavanul înalt și pătrat, fără cupolă sau amvon, și un singur turn deasupra intrării. Înăuntru era răcoare. Naosul avea aproape aceeași culoare cu piatra din care era construit, în

afara coloanelor de nuanță închisă și a tavanului înalt, ale cărui picturi erau încadrate de contururi aurii. Thomas căută un loc ascuns unde să gândească în liniște și descoperi o scară la baza altarului înalt, cu un indicator pe care scria *Alla tomba del santo*.

„Mormântul sfântului.”

Coborî treptele în grabă.

Se trezi într-o încăpere prelungă care avea strane de o parte și de alta. În laterale se aflau două sfeșnice mari, iar în mijloc trona un grilaj dincolo de care se vedea un sarcofag lung de piatră, luminat de lumânări care se reflectau în ornamentele aurii ale mormântului. O femeie în vârstă stătea îngenunchată în dreptul unuia din sfeșnice, dar altfel locul era pustiu. Thomas se așeză într-o strană și se lipi de spătar, simțind transpirația șiroindu-i pe spate și ascultând cât de tare îi bătea inima. Avea nevoie de o strategie, și încă repede.

*

— Am pierdut semnalul, zise Război în telefon. Ar putea fi oriunde.

— Înainte era intermitent, replică Molimă. Acum a dispărut complet, ceea ce înseamnă fie că a închis aparatul, fie că a intrat undeva unde zidurile sunt foarte groase.

— Cum ar fi o biserică, trase concluzia Război. Trimite-l pe Foamete în toate bisericile pe care le vede. Lasă-l să vâneze.

— Ești sigur?

— Lasă-l să facă ce știe mai bine.

— Și dacă începe să omoare civili?

— Avem o cauză importantă de care să ne ocupăm, răspunse Război. Din acest moment, Foamete e liber să facă ce vrea.

CAPITOLUL 57

Lui Foamete nu-i plăcea să se miște la lumina zilei. Se simțea vulnerabil și descoperit. Își construisese o identitate de asasin la adăpostul întunericului, deoarece practic toată lumea se temea de întuneric, și pe bună dreptate, mai ales dacă pândea și el acolo. Capul ras, dinții piliți, unghiile lăsate să crească peste măsură, toate acestea fuseseră dintotdeauna extensii ale unei ciudățenii fizice care existase tot timpul la el.

Și nu era vorba doar de aspectul fizic. Intrase sub auspiciile ciudățeniei în clipa în care oamenii hotărâseră că nu le place ce văd la el, numai că ei nu văzuseră cum era el în realitate. Totul se reflecta în ochii lui morți, în pustietatea sufletului și în incapacitatea de a-i păsa de ceva. În irișii lui deschiși la culoare nu se citea o lipsă animalică de umanism, ci, din contră, ceva foarte uman. Era un impuls spre cruzime.

Trăia ca să-i facă pe alții să se teamă. Se hrănea din panica lor, din groaza lor atunci când îl vedeau venind și când își dădeau seama ce le-ar fi putut face. Pentru asta trăia. De asta avea nevoie. Îi potolea senzația de foame permanentă, un apetit pe care nicio cantitate de sânge nu îl putea astâmpăra.

Căutarea la lumina zilei, înarmat cu pistoale, și uciderea în pripă nu era misiunea lui preferată. Dar succesul în astfel de lucruri îi aducea mese îmbelșugate și sărbătoriri mai lungi și mai lente ale macabrului și oribilului. Așa că deocamdată avea să procedeze așa cum i se ceruse, lăsându-i pe ei să dea ordine ca întotdeauna, bazându-se pe protecția lor pentru diversele lui indiscreții...

Telefonul scoase un sunet scurt. Al lui Knight avea din nou semnal. Nu era departe; chiar în fața bazilicii. Semnalul nu dură mai mult de treizeci de secunde, după care deveni intermitent și dispăru din nou. Knight intrase în biserică, iar Foamete,

mereu încercând să-și astâmpere foamea, se bucură în tăcere în vreme ce mângâia plăselele cuțitului din buzunar.

*

— Ai văzut? întrebă Război în telefon.

— Da, răspunse Molimă. Foamete e la fața locului și se apropie. E în bazilică.

— Du-te acolo. Acoperă ieșirea. Dacă ținta iese, împușcă-l. Nu-ți face griji pentru martori.

— Dacă scap, nimeni nu mă va identifica, replică Molimă cu un zâmbet sumbru. Nu vor vedea decât o rasă de călugăr.

*

Foamete inspecta interiorul bisericii. Se vedeau câțiva turiști, alți câțiva oameni se rugau în liniște, dar nu se ținea slujbă și nu se zărea vreun grup mare de indivizi. Rămase în umbra naosului, mișcându-se expert și ținându-și gluga pe cap astfel ca nimeni să nu-l remarce. Îi plăcea. Îi plăcea ideea de a-l încolți pe Knight undeva și de a se apropia încet de el. Individul avea să paralizeze de frică. Poate chiar avea să urle. Foamete simți un fior de plăcere explodându-i în vintre.

Aproape că înconjurase naosul. Nu se vedea nici urmă de Knight, dar Foamete îi simțea prezența ca pe un iz în răcoarea dinăuntru bisericii, unde particulele de praf se rostogoleau în lumina care intra prin vitraliile colorate.

Începu să coboare în criptă.

— *Tomba del santo*, citi el cu voce înceată.

Chiar așa.

CAPITOLUL 58

Riscase, dar Thomas își zisese că merită să încerce. Ieșise din biserică pentru a-l suna pe Claudio, apoi închisese iarăși telefonul. Dacă îl urmăreau prin intermediul aparatului, aveau să vină acolo, gândindu-se că se afla înăuntru. De fapt, el mergea acum repede pe străzile înguste, încercând să ajungă înapoi în locul de unde trebuia să-l ia Claudio. Numai că avea de așteptat un sfert de oră, iar castelul de pe cealaltă parte a străzii părea cel mai sigur loc pentru asta.

Dădu colțul cu mare viteză. În față, în capătul străzii, văzu cerul și marginea zidului castelului. Totodată, îl zări pe Brad Iverson venind spre el. Thomas se opri și, aproape în aceeași clipă, după ce depăși fracțiunea de secundă de surprindere, Iverson se lăsă într-un genunchi și scoase o armă de sub pulpana hainei, o întinse în față și trase dintr-o singură mișcare expertă. Thomas se aruncă la pământ și se rostogoli în vreme ce focurile repetate se apropiau de el. Un ghiveci de sub fereastra cuiva explodează. Din pavaj se ridică un fuior de fum când un alt glonț ricoșă și se pierdu aiurea. Apoi Thomas se dădu înapoi și Iverson se ridică în picioare, venind spre el.

Thomas începu să alerge orbește, cotind pe o alee și abia ținându-se pe picioare. Trecu printr-un șir de fețe de masă întinse la uscat, fără să se mai gândească la nimic în mod conștient. Zări o ușă întredeschisă, se gândi o fracțiune de secundă, apoi alergă mai departe, având grijă să trântască ușa cu zgomot când trecu pe lângă ea.

*

Război îl urmări. Auzi înaintea lui pocnetul unei uși și ajunse în dreptul ei, după ce dădu colțul, la timp ca s-o zărească vibrând în balamale.

„Inteligent”, își zise el, continuând să alerge.

*

Thomas știa că nu-l poate întrece pe Iverson. Îl văzuse bine de aproape și tipul era în mod cert un atlet care muncea din greu ca să se mențină în formă. Thomas avea de partea lui doar voința și particularitățile orașului.

„Se apropie sarazinii”, își spuse el, cotind la dreapta și apoi la stânga la prima intersecție. Habar n-avea unde se găsea acum și nici cât de aproape era Iverson de el.

Încă două intersecții. Încetini. O a treia. Apoi ieși din labirint, în strada principală, și sprintă cât putu de tare peste pod, către castel.

*

— E acolo, strigă Război.

Foamete i se alăturase între timp, cu ochii arzând de mânie din pricina felului în care Knight scăpase de el în biserică.

— Ce s-a întâmplat cu semnalul? întrebă Molimă în telefon.

— De vină sunt străzile și clădirile, răspunse Război. Prea multe interferențe.

— Fie asta, fie el și-a dat seama.

— Nu, rosti brusc Foamete, ținând propriul lui telefon ca pe un cuțit. S-a întors.

— Bine, rosti Război, privind spre castel. Tu intri primul. Eu vin în urma ta. Molimă, monitorizează semnalul și comunică-ne mișcările lui. O să aibă intermitențe acolo înăuntru, dar când se mai stabilizează, vreau să fii pe aproape și să-l urmărești. Dă-i drumul.

*

Un nou joc. Thomas intrase în castel, închisese telefonul, apoi își permisesese un răgaz de câteva clipe ca să privească în jur. Poarta de acces se afla în colțul de vest al zidului. Înăuntru se găsea o cetățuie, cu două intrări sculptate și mașini parcate de-a lungul zidului frontal. Construcția era joasă și includea o curte. Zidurile clădirii serveau drept perimetru interior pentru încăperi, birouri și săli de expoziție. Semăna cu un miniorășel. Stând

în mijlocul curții, la umbra aruncată de patru palmieri, Thomas deschise telefonul pentru o secundă.

Acesta sună.

Ezită, apoi răspunse.

— Doar nu speri să scapi viu de aici, rosti o voce cunoscută.

— Sora Roberta, răspunse el. M-ai sunat ca să vezi care e starea mea sufletească?

— Ar fi trebuit să mă ucizi când ai avut ocazia, replică ea.

— Da, probabil că a fost o greșeală, rosti Thomas, gândind cu repeziciune.

Știa că vin după el, încercând să-l localizeze cât mai exact. Era posibil să dispună și de un lunetist undeva... Se duse către cea mai apropiată ușă de la nivelul solului și intră într-un hol prost luminat, dar pe zidurile căruia atârnavă cele mai diverse și colorate măști cu putință: expoziția meșteșugarilor locali.

— Alo? zise el. Mă tem că semnalul se pierde...

Se auziră un pârâit, apoi o serie de sunete electronice, după care se lăsă tăcerea. Închise și alergă înapoi spre curte, pe drumul pe care venise. Lângă poartă se aflau o arcadă de piatră și o scară cu un indicator care interzicea accesul. Ignoră indicatorul și urcă pe un acoperiș deschis, cu acces la zidurile castelului. Se afla în turnul de colț care străjuia podul.

Se aruncă la pământ. Putea spune mai degrabă că se află pe un acoperiș decât într-un turn, iar marginea din piatră avea doar câteva zeci de centimetri înălțime. Se târî până la zid și privi în jos. Brad Iverson traversa podul în fugă spre el. La douăzeci de metri în spatele lui se vedea o călugăriță franciscană.

„Și unde-i?...”

Se rostogoli pe spate exact în clipa în care monstruozitatea umană se ivi de pe scară, cu

cuțitul în mână.

CAPITOLUL 59

Thomas nu reacționează conștient. Auzise sunetele inconfundabile ale monstruoziității cu o fracțiune de secundă înainte de a se rostogoli. Auzise sunetele scoase în aceeași clipă în care se întrebase unde e, iar când se rostogoli pe spate ridică și genunchiul, ca să se apere de atac.

Thomas zări saltul asasinului, văzu lama armei sclipind albă în lumina soarelui, apoi cum ura mocnită din ochii celui alt se estompează atunci când genunchiul ridicat al lui Thomas îl izbi în piept. Mâna cu cuțitul se îndepărtează și individul se prăbușește peste el. Pentru o fracțiune de secundă, se privesc în ochi, fețele aproape atingându-li-se. Monstruoziitatea își dezgoli dinții și scoase o limbă lungă și roz.

Revoltat, Thomas reacționează ca atunci când simțise liliacul în păr, în tunelul de la Herculanum, adică se dădu înapoi. Apoi își eliberă o mână și îl lovi tare pe atacator cu latul palmei. Monstruoziitatea se feri cu iuțeală și se repezi să-i muște palma cu dinții aceia îngrozitori. Thomas își smulse mâna, apoi, știind că era posibil să mai trăiască doar câteva secunde și zărind ca printr-o ceață roșie fața de muribund a monseniorului Pietro, izbi cu putere în sus cu genunchiul, pe care apoi îl întinse la verticală, astfel încât monstruoziitatea se trezi aruncată pe spate.

Individul se rostogoli pe piatră, dar apoi se împinse în brațe și sări în picioare, înainte ca Thomas să reușească să se ridice. Se repezi spre locul unde stătea Thomas, cu brațele întinse în cruce, apoi se sprijini cu un picior de buza zidului și își trecu arma în cealaltă mână. O ridică în aer, fericit și pregătit să o implanteze cu o mișcare ceremonială în inima lui Thomas.

Sâsâind cu satisfacția victoriei totale pe care o simțea aproape, individul coborî cuțitul. În aceeași fracțiune de secundă, Thomas îl lovi cu brațul stâng în partea laterală a corpului, trăgându-i piciorul de sprijin de pe buza zidului.

Pentru o clipă, asasinul păru un biet om neajutorat. În ochii lui deschiși la culoare apăru o expresie de surpriză și panică. Se luptă să-și recapete echilibrul, dar își dădu brusc seama de căderea inevitabilă. Roti o mână prin aer, cu o privire aproape disperată, dar nimeni nu îl mai putea ajuta.

După aceea totul se desfășură cu încetinitorul parcă. Asasinul începu să se zbată în aer, rămase atârnat o fracțiune de secundă, apoi căzu cu greutate peste zidul turnului, către platforma de piatră de dedesubt.

Thomas rămase locului câteva secunde, încercând să-și recapete răsuflarea, apoi se ridică, ghemuindu-se, și privi peste marginea zidului.

Monstruozitatea zăcea plină de sânge pe podețul de piatră, cu corpul contorsionat și nemișcat. Și tot acolo se afla Brad, care băgă imediat mâna în haină după pistol și începu să-l caute pe Thomas cu privirea pe sus.

În aceeași clipă, Thomas auzi strigăte. Unele erau ale Robertei, care îl avertiza pe Brad să se îndepărteze de cadavru. Celelalte proveneau însă din altă parte, mai exact de la un bărbat care striga ceva în italiană. Apoi se auziră și alte voci, iar în vreme ce Brad se îndepărta în grabă peste podețul de piatră către orașul vechi, Thomas văzu polițiști în uniformă năvălind pe poartă și adunându-se în jurul trupului de dedesubt.

„Acum e casa poliției”, spusese Claudio despre castel.

Thomas dispăru din raza vizuală a celor de jos. Polițiștii îi îndepărtaseră pe moment pe Brad și pe Roberta, dar el tot trebuia să iasă de acolo. Se uită la ceas. Claudio avea să parcheze pe cealaltă

parte a străzii peste mai puțin de cinci minute. Dacă Thomas ar fi ieșit atunci din castel, Brad l-ar fi împușcat pe loc, cu toți polițiștii în jur. În definitiv, exista o singură cale de ieșire din castel.

Thomas era destul de sigur că polițiștii nu-l văzuseră, dar mai devreme sau mai târziu unul dintre ei avea să urce ca să vadă dacă își poate da seama cum căzuse monstruozitatea. Trebuia să se miște. Dacă o lua în jos pe scări, ajungea drept în brațele lor și n-avea cum să evite interogatoriile și, probabil, arestarea. Zidul frontal se extindea până la turnul din spate, care era acoperit de schele, iar părțile laterale erau blocate cu tot felul de obstacole și bandă portocalie de izolare. Mergând cât mai aplecat, începu să se furișeze de-a lungul zidului exterior. În timp ce mergea, deschise telefonul și formă un număr.

CAPITOLUL 60

— Stai jos, rosti Molimă, continuând să se uite la poarta castelului.

Erau la cafeneaua cu terasă la stradă de pe cealaltă parte a străzii.

— Aproape că pusesem mâna pe el, zise Război.

— Nu poate sta acolo toată ziua. O să-l prindem imediat ce iese de acolo. E încă afară și semnalul e puternic.

— Asta dacă nu pun copoii laba pe el mai întâi, replică Război cu o mină sumbră.

— Nici el nu vrea asta, cum nu vrem nici noi, mai ales acum. Dacă copoii îl zăresc acolo sus, o să-l ia la interogatoriu și în cel mai scurt timp va fi considerat suspect în toate cele trei crime.

— Ar fi bine să *nu* se lase prins, zise Război. Și așa situația e proastă.

Molimă nu răspunse. Niciunul dintre ei nu avea chef să discute despre cum va reacționa Spărgătorul de sigilii la pierderea lui Foamete, chiar dacă acesta fusese un psihopat.

Urmăriră sosirea unei ambulanțe, care ridică trupul inert și plecă în mare grabă, cu girofarul și sirena pornite.

— Ce face Knight? întrebă Război, verificându-și dispozitivul GPS. S-a dus tocmai în celălalt capăt, unde sunt lucrările alea de renovare.

— Ești sigur că nu există și o altă cale de ieșire? întrebă Molimă.

— Sunt sigur.

— E vorba de același gen de siguranță în urma căreia nici nu ți-a trecut prin cap că acest castel poate fi o secție de poliție?

— Taci din gură, o repezi Război.

Ea se conformă, dar numai pentru câteva clipe, după care se ridică în picioare.

— Coboară și vine înapoi spre poartă, anunță ea. O s-o ia la fugă.

— Nu, răspunse Război. N-o va face. Ia mașina.

Război se uită în lungul șoselei de ieșire din oraș.

Molimą privi și ea într-acolo și zări microbuzul albastru cu numele hotelului Vittoria Parc imprimat pe părțile laterale, cotind pe podețul de acces și îndreptându-se spre castel.

— Ia mașina! repetă Război. Repede!

Molimą se puse în mișcare, înșfăcând cheia de rezervă din interiorul mânecii rasei și alergând cei douăzeci și cinci de metri până în locul unde parcaseră mașina. Se urcă la volan, porni motorul și întoarse vehiculul în scrâșnet de cauciucuri, dând peste o bicicletă proptită de un stâlp.

Război privea nemișcat ecranul GPS.

— Se deplasează, zise el, când Molimą trase mașina în fața cafenelei și deschise portiera din dreapta. Se urcă, abia dezlipindu-și privirea de pe dispozitivul de urmărire și doar ca să aibă confirmarea a ceea ce vedea pe ecran. Da, exclamă el. Perfect.

Microbuzul plecă din dreptul porții castelului, traversă podețul și ieși în trafic.

— Rămâi la câteva mașini distanță în spate, rosti Război. Se îndreaptă către gară. De data asta l-am prins.

CAPITOLUL 61

Thomas rămase la adăpostul porții de intrare și se uită la ceas. Unul dintre polițiștii care rămăseseră de veghe după ce ambulanța luase cadavrul monstruoșității părea să îl privească atent. Venise timpul să plece de acolo. Dacă Brad și Roberta – „ce nume absurde! Parcă ar fi un cuplu care se pregătește să organizeze o petrecere” – nu mușcaseră din momeală până în acea clipă, n-aveau să o mai facă niciodată.

Se îndepărtă de poartă și traversă podețul înapoi către orașul vechi. Nu se vedea nici urmă a celor care îl urmăreau sau a mașinii lor albe. Pe de altă parte, apărură Claudio, cu al doilea microbuz al hotelului.

— Știi că trebuie să plătești pentru ambele mașini, rosti el, coborând geamul portierei.

— Tot e ieftin și la preț dublu, replică Thomas, urcându-se în mașină.

— Mă sună celălalt șofer, zise Claudio, uitându-se îngrijorat la Thomas, ca și cum pasagerul lui ar fi înnebunit. Tu ești OK?

— Da.

— Și vrei să merg la?

— Aeroport, spuse Thomas. În sfârșit.

*

— O fac eu, anunță Molimă.

Urmăriseră microbuzul albastru până la gară, unde tocmai ajunseseră.

— Aici? se miră Război.

— Îl termin înainte de a coborî. Îl ucid și pe șofer. Dacă mă mișc repede, nu va vedea nimeni, iar dacă își va aminti cineva de mine ulterior... Făcu un gest către rasă. Apoi întinse mâna și Război, încuviințând, îi dădu arma automată. În plus, adăugă cu un rânjel, merit și eu să mă răzbun.

Coborî din mașină și merse repede. Microbuzul nu se mișcase din loc, deși motorul

continua să meargă.

„Îți ia mult să plătești cursa, Thomas?” își zise ea. „Înfumuratule, tâmpitule și băgărețule...”

Privi o singură dată în jurul ei, apoi își lăsă capul în piept, scoase pistolul din mânecă și deschise portiera cu putere.

Pe bancheta din spate a mașinii nu stătea nimeni. Doar un telefon mobil. În vreme ce Molimă se holba prostită la telefon, șoferul ambală motorul și plecă în trombă, fără să se sinchisească de portiera deschisă. Molimă rămase să privească lung după el.

PARTEA A III-A MOZAICUL
OASELOR

CAPITOLUL 62

Zborul Ryan Air către Frankfurt fu plăcut, fără niciun fel de incidente, ca și cum lumea se îndrepta către o tabără de vacanță. Când avionul ateriză, pasagerii izbucniră în aplauze spontane. Thomas își spuse că răspunsul pasagerilor era cel puțin bizar și se întrebă dacă procedaseră la fel și înainte de evenimentele din 11 septembrie. În America, clar nu. Dar aici? Probabil că da. Și privind în jurul lui, Thomas își zise că aplauzele nu fuseseră generate atât de sentimentul de ușurare, cât de aprecierea față de pilot, exprimată de o comunitate pentru care călătoria devenise o aventură.

Nu-l opri nimeni în Frankfurt. Dacă se declanșase vreo alarmă după plecarea lui, aceasta se răspândea cu încetineală, iar când cursa Japan Airlines spre Tokyo decolă, Thomas începu în sfârșit să se relaxeze. În avion erau puțini pasageri, așa că se putea întinde ca să tragă un pui de somn. În sfârșit lăsase în urma lui toate grozăviile, iar pentru câteva ore își putea permite să nu se gândească la cele întâmplate sau la ce avea să găsească la aterizare.

Acea binecuvântată cufundare în uitare dură doar cinci minute, după care pacea îi fu zguduită din temelii de o voce de lângă el, care abordă un ton coborât, ironic și conversațional, pe care Thomas îl recunoscuse imediat.

— Măi să fie, colinzi globul, arheolog ateu ce ești!

După ce privise în gol pe hublou, Thomas se întoarse, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Era Jim. Purta un pulover de lână de culoare oliv și blugi, fără guler de preot sau crucifix pe piept. Zâmbetul însă era același dintotdeauna.

— Ce naiba cauți aici? întrebă Thomas.

— Ai grijă cum vorbești, fiule, zise Jim, mimând oripilarea, și se așeză pe scaunul de

alături.

— Vorbesc serios, zise Thomas. Ce Dumnezeu?...

— N-am fost niciodată în Japonia, replică preotul, scoțând o revistă din buzunarul scaunului din față și începând s-o răsfoiască cu cele mai obișnuite gesturi din lume. Mi-am economist bănuții ani de zile pentru ceva și scump și excitant. Dar, ca în cazul celor mai mulți preoți, iar aici fratele tău nu se pune la socoteală, aventura pe tărâmurile străine nu prea face parte din rutina mea cotidiană. Așa că mi-am spus: Jim, dacă vrei emoții sau măcar o schimbare față de vizitarea bolnavilor din Chicagoland, trebuie să o faci de unul singur, să iei taurul de coarne și...

— Ajunge, i-o reteză Thomas.

— Mi-ai trimis itinerarul tău, răspunse preotul. Am considerat mesajul o invitație.

— Nu era.

— Acum așa se pare, replică Jim. Dar, așa cum am mai spus, n-am fost niciodată în Japonia. Și mi s-a părut că ți-ar prinde bine ceva companie. Poate și un pic de ajutor.

Jim nu se uită la el, mulțumindu-se să privească paginile cu articole despre plajele din Tahiti.

— De ce nu ai zburat direct de la O'Hare? se interesă Thomas. De ce să vii tocmai până în Frankfurt?

— E mai ieftin, răspunse Jim. Am numărat bănuții pe care i-am strâns în borcanul de sub pat și am descoperit că un avion care să mă servească cu șampanie pe toată durata zborului e un pic cam scump pentru punga mea de preot. Dacă săream dintr-un aeroport într-altul, economiseam o grămadă de bani, și pe urmă aveam ocazia să facem o parte din drum împreună. Cu itinerarul tău în mână, și grație bunăvoinței celor de la Japan Airlines, am putut să rezerv un loc lângă tine

pentru toată călătoria. Nu poate fi mai corect decât atât, nu?

— Cred că nu, zise Thomas, zâmbind și încercând să-și ascundă neliniștea.

— Excelent, replică Jim. Ceva de băut? În mod normal ar fi cam devreme, dar sincer nu mai știu cât este ceasul. De fapt, n-aș pune mâna în foc nici măcar în privința zilei. Ce ironie, nu? Ca și cum aș fi tras deja câte ceva la măsea.

Thomas zâmbi din nou, încercând să pară mai indiferent. Nu-și putea permite să lase garda jos. Învățase asta de la Vezuviu. Însă un pahar nu-i putea face niciun rău. Îi făcu semn unei stewardese și ceru două pahare de whisky. Primi două doze de Jack Daniels.

— Deci, mă pui și pe mine la curent? întrebă Jim.

Thomas ezită o secundă și apoi începu să-i povestească ce pățise în Italia. Rămase prudent și alert pe tot parcursul povestirii, urmărind reacțiile de pe chipul preotului și filtrând permanent cele întâmplate, ca să nu dezvăluie nimic relevant. Sfârși însă prin a-i povesti totul, și asta fie pentru că preotul părea prea dornic să-l ajute și prea inocent, fie pentru că știa deja și atunci oricum nu mai avea nicio importanță. Oricare ar fi fost situația, pe măsură ce vorbea, Thomas descoperea cu amărăciune că aflase prea puține lucruri care să-i deranjeze pe dușmanii lui.

Preotul era un bun ascultător. Puse întrebările potrivite și se arătă șocat în momentele potrivite, după care, în final, se cufundă într-o tăcere care exprima nedumerirea.

— Nu știu dacă Ed a murit din pricina cercetărilor lui legate de acest „nou” simbol, rosti Thomas, deși nu-mi dau seama de ce ar socoti cineva așa ceva un motiv întemeiat pentru crimă. Însă au apărut nenorociții ăștia care au încercat să mă împiedice să pun întrebări. Mai sunt și armele plantate intenționat în casa mea din Chicago,

precum și asasinarea lui Satoh și Pietro. Ed a murit dintr-un anumit motiv și cineva cheltuie o grămadă de timp și de bani ca să se asigure că eu nu voi afla care a fost acesta.

— Și crezi că o să afli răspunsul în Japonia? întrebă Jim.

— Acolo s-a dus el după Italia, răspunse Thomas ridicând din umeri. Și pe urmă, mai e povestea crucii din Herculaneum. A apărut acum și povestea asta bizară cu misionarii italieni care s-ar fi dus în Japonia în secolul al VII-lea. Sunt convins că între toate astea există o legătură, dar care anume este ea...

Își deschise palmele într-un gest de nedumerire, ca și cum ar fi dat drumul unei păsări.

— O să te întâlnești cu soția ta?

— Fosta, replică imediat Thomas.

— Corect.

— Poate. Încă nu sunt sigur. Văzând și făcând.

— Ar putea fi o bună ocazie să – știi tu – reluați legătura. Să îngropați securea războiului.

— Ah, exclamă Thomas, iată preotul catolic pe post de consilier matrimonial. Mereu m-a șocat povestea asta; în definitiv, cine să consilieze mai bine cuplurile ca să rămână împreună dacă nu preoțimea celibatară care neagă femeilor accesul în lumea ei? Tipic.

— Cine spune că Biserica nu are simțul umorului? replică Jim, zâmbind.

— A mai apărut ceva în privința armelor descoperite acasă la mine?

— Nimic în presă, cu excepția câtorva speculații că urmele s-au răcit, răspunse Jim. Am vorbit iarăși cu agentul de la Securitatea Națională, Kaplan, și el mi-a spus că testele se desfășoară neobișnuit de încet.

— Nu înțeleg de ce nu au încercat să ia legătura cu mine, zise Thomas.

— Asta dacă presupunem că într-adevăr nu au făcut-o, zise Jim.

— Cum adică?

— Tipii ăștia care te-au urmărit par să fi dispus de o mulțime de informații și resurse. Nu crezi că s-ar fi putut ca ei să fi fost...?

— Agenți guvernamentali? se miră Thomas.
Nu.

— De ce?

— Pentru că, dacă sunt așa ceva... răspunse el, oprindu-se ca să găsească cuvintele potrivite.

— Atunci mai avem un singur pas până la o anarhie completă, fără nicio lege sau justiție care să lupte cu ea? completă Jim ideea.

— Cam așa ceva.

— Bun venit în lumea reală, amice!

— Ai aceeași tendință de a fi cinic ca și Ed, replică Thomas. Încă nu mă pot obișnui cu așa ceva la un preot.

— Pentru că noi ar trebui să fim așa de... ortodocși? Cu religia ca opiul maselor și tot felul de astfel de chestii?

— Cred că da.

— Unii dintre noi cred într-o Biserică implicată social, ripostă Jim.

— Așa ai ajuns să fii implicat în evacuări?
Jim tresări.

— Cine ți-a spus asta?

— Ce-ar fi să-mi povestești chiar tu?

Jim clipi, apoi zise, cu cuvinte măsurate:

— N-am fost niciodată în Japonia. Mă întreb cum va fi acolo.

După care se întoarse la revista lui.

CAPITOLUL 63

Totul începu abia după ce ieșiră din aeroport. În definitiv, aeroporturile tind să aibă o personalitate proprie, care le diferențiază unul de altul. Așa că Thomas nu resimți nimic în vreme ce parcurgea coridoarele aglomerate spre ieșire, poate cu excepția tresăririlor atunci când auzea anunțurile publice în japoneză, dar și acestea erau prea previzibile ca să le ia în seamă. Odată ce ajunseră în autobuzul către oraș, reveni cu acuitate sentimentul acela de familiaritate, ca un *déjà vu*, ca și cum cunoștea locul pe dinafară, ca și cum o parte a lui nu plecase niciodată de acolo, dar – în același timp – ca și cum n-ar fi aparținut niciodată și nici nu avea să aparțină acelui loc. Când autobuzul ajunse în stația din Shinjuku, începuseră să-i tremure ușor mâinile. Douăzeci de minute mai târziu, în vreme ce își târau bagajele într-un local pentru a gusta un pic din ceea ce Jim denumea „culoarea locală” înainte de începe să o caute pe Kumi, Thomas – care acum se făcuse pământiu la față și respira scurt și sacadat – se gândea serios să ia următorul autobuz înapoi spre aeroport.

Nu-i mărturisi nimic din toate astea lui Jim, care se uitase permanent pe geam după ce ieșiseră din aeroport, minunându-se ca un turist autentic de peisajul pe care îl vedea, de indicatoarele rutiere, de imensele marcaje cu Tokyo Disneyland, de zgârie-norii înghesuți, de oceanul de oameni cu păr negru care se deplasau pe străzi, de licărele neoanelor și de ecranele video de dimensiuni uriașe. În același timp, vorbea continuu, scoțând exclamații de mirare, punctate însă cu întrebări la care nu-i răspundea nimeni. Tot timpul privea în jurul lui, cu ochii măriți ca un om transportat pe o altă planetă, în a cărei existență nu credea. Astfel că nu era surprinzător faptul că Jim habar n-avea că tovarășul lui de călătorie experimenta ceva

asemănător unui șoc posttraumatic. Thomas era străbătut de valuri după valuri de panică și anxietate, în mod bizar intensificate de sentimentul că nu plecase niciodată din Japonia, că încă locuia acolo cu o fată pe nume Kumi, cu care într-o bună zi spera să se însoare...

Știuse că așa va fi, sau mai degrabă știuse că va trece prin ceva asemănător, că se va confrunta cu sentimentul dureros al întoarcerii în trecut. Nu încercase niciodată asemenea senzații în America, nici atunci când revenise pe străzile pe care crescuse sau când se plimbase prin camerele casei în care locuiseră și muriseră părinții lui. Toate acele senzații semănaseră în același timp cu un sentiment de pierdere, dar și de realitate imediată, pentru că el nu se îndoise nicio clipă că ar fi fost diferit de tânărul care bătuse mingea cu Ed și cu Jimmy Colins la două case depărtare. Acum însă totul era altfel. Japonia era altfel.

Thomas nu știuse nimic despre Japonia înainte de a se duce să muncească acolo. Pentru el, Japonia era un loc străin, exotic și nu încetase niciodată să o considere astfel în cei doi ani cât predase la un liceu dintr-un orașel la sud-vest de Tokyo. Plecase de acolo luând o parte din Japonia cu el prin Kumi, dar când ea îl părăsise, totul dispăruse, ieșise complet din viața lui, din realitatea înconjurătoare a propriului univers, ca și cum n-ar fi existat niciodată. În câțiva ani ajunsese greu pentru el să creadă că un astfel de loc exista în realitate, că el chiar fusese acolo, că acel loc contribuise la ceea ce devenise el. Chiar și în acele rare ocazii când, după ce consuma o cantitate apreciabilă de alcool, reușea să se uite la fotografiile făcute în Japonia, avea tot mai mult sentimentul că experiențele pe care le trăise acolo se întâmplaseră altcuiva. Se uita ore întregi la poze, privindu-se și încercând să-și amintească cum fusese viața atunci, acea viață din cealaltă — *planetă?* — parte a lumii și încercând să creadă în

ea. Numai că totul era prea bizar, prea străin de propria lui ființă, prea diferit de ceea ce devenise el între timp.

Iar acum se întorsese și totul era la fel. Fețele. Vocile. Traficul. Clima. Grădinile impecabile. Acoperișurile din țiglă și casele din lemn. Sunetele altarelor vechi răsunând în mintea lui ca niște clopote de templu. Apoi mâncarea din vitrinele restaurantelor. Strigătele de *irrashaimasse* ale personalului atunci când intrau undeva. Lanternele roșii și negre din hârtie pline de ideograme. Mirosul de lemn nou al clădirii, aproape înecat în aroma bogată, dar simplă, a bucatelor pregătite. Meniurile cu poze, cu castroanele lor cu tăiței groși și aburinzi... Nu se putea uita nicăieri fără să constate că lumea lui se rotise în jurul axei proprii și realitatea din jur se schimbase.

„Nu aparții acestui loc. N-ai aparținut niciodată. Nu vei aparține niciodată.”

Numai că totul intrase în însăși fibra lui interioară, se întipărise în esența ființei lui.

„Îmi trebuie un burete mare.”

Pentru că oricât încercase să scoată Japonia pentru totdeauna din universul lui interior, aceasta îl formase, ba chiar îi oferise cei mai frumoși ani din viață – chiar dacă el ura să se gândească la asta. De atunci totul o luase razna. Întoarcerea în Japonia semăna cu ștergerea a doisprezece ani din viața lui și revenirea la o perioadă în care fusese tânăr și sigur pe el, în care la picioarele lui se întindea întreaga lume și tot ce includea aceasta, în care viața fusese atât de plină de promisiuni, de sens, de împliniri.

— Cred că o să vomit, murmură el pe neașteptate. Jim se smulse o clipă din reveria lui ca să-l privească cum caută un loc unde să verse.

CAPITOLUL 64

Thomas se sprijinea de vechea balustradă din lemn și urmărea ceremonia dinăuntru. Mireasa purta un chimonou strălucitor. Avea fața albă și imobilă, părul strâns și aranjat artistic, cu ace de păr. Mirele era îmbrăcat în negru, era atent la toate și un pic nervos. Preotul budist, care purta o pălărie largă, circulară, intona slujba peste clinchetul monoton și ocazional al unui clopoțel, în vreme ce răspândea arome din candela de piatră. Templul era deschis pe două laturi, iar podiumul central era îmbrăcat într-o țesătură roșie și aurie. Din locul unde stătea el, mirii, preotul, structura clădirii și pinii îngrijiți din fundal păreau o fereastră către o lume veche probabil de o mie de ani. Doar brățara din oțel inoxidabil a ceasului mirelui sugera că erau în secolul XXI.

Urmări cu atenție ceremonia care se desfășura la doar câțiva metri distanță. Sesizase apropierea discretă a lui Kumi. Cu Jim stând lângă el, fără să se întoarcă sau să plece, ea nu putuse decât să vină în tăcere în spatele lui Thomas. De aceea o sunase el la Oficiul Comercial pentru Agricultură și îi ceruse să vină acolo, unde n-avea cum să facă o scenă sau să țipe și să întrerupă ceremonialul pașnic care se desfășura în fața privitorilor tăcuți.

— N-ar fi trebuit să vii, îi șopti Kumi.

Thomas nu se uită la ea. În schimb, se mulțumi să vorbească și el în șoaptă, bucuros că putea privi în altă parte.

— Am fost cât p-aci să facem și noi la fel. Îți amintești? O a doua ceremonie care trebuia ținută în Japonia...

Urmă o lungă tăcere. Preotul le zâmbi mirilor, care îi răspunseră nervos și luară o gură din ceea ce probabil era *sake* ceremonial, servit în cești de lemn.

— Întoarce-te în State, Tom, zise ea. Și nu mă mai căuta niciodată, bine?

El vru să riposteze, dar ea clătină din cap și zise, cu o voce plină de tristețe și neliniște:

— Du-te acasă, Tom. Și odihnește-te. Pari îmbătrânit.

Se aplecă spre el, îl sărută pe obraz, cu buze reci și o atingere atât de ușoară că el abia o simți, după care plecă.

Thomas privi înapoi, strângând mai tare balustrada de lemn, în vreme ce mireasa ieși pentru o fracțiune de secundă din starea de imobilitate, doar cât să-și așeze palma în palma soțului, după care redeveni parte a tabloului de ceremonie.

CAPITOLUL 65

— Vrei să căutăm un hotel? întrebă Jim. Pot sta și singur dacă preferi, dar am economisi niște bani. Nu sforăi. Așa cred. De fapt, nu prea dispun de dovezi în sensul ăsta.

Zâmbi sfios, cu un umor care încerca să înlăture stinghereala apărută din momentul în care se ivise Kumi. Thomas nu era deloc sigur de Jim, dar ceea ce spunea el acum părea adevărat. Simți un soi de milă pentru însoțitorul lui. Își zise că nimic nu poate fi mai rău decât să te simți a cincea roată la căruță, deși își imagina că preoții se simțeau așa o mare parte din timp.

„Cârpindu-și ciorapii noaptea, când nu era nimeni acolo...”

— Desigur, răspunse Thomas. Mi-ar prinde bine să mai economisesc niște bani. Dumnezeu știe cum o să plătesc facturile.

— Bine, replică Jim, zâmbind cu un aer asemănător cu recunoștința, apoi privind repede în altă parte. Știi vreun loc rezonabil?

— În Tokyo? Nu. Dar nu-i nicio problemă. Oricum nu stăm aici.

— Nu stăm?

— Mergem spre vest, către munții din Yamanashi, explică Thomas. Trebuie să văd ceva acolo.

— Dar cum rămâne cu...?

— Aici n-am de ce să stau.

Privi cu atenție în jur, căutând o stație de metrou sau un taxi și evitând privirea lui Jim. Se trezi uitându-se la un chioșc de ziare care gema de publicații. Privirea lui alunecă de-a lungul scrisului vertical indescifrabil, ca întotdeauna, astfel că în mintea lui reveniră, ca niște neoane aprinse, singurele cuvinte pe care le putea citi. Făcu repede doi pași și luă un exemplar în engleză al cotidianului *Daily Yomiuri*. Doi bărbați zâmbeau

și își strângeau mâinile în poza de pe copertă. Unul era japonez, celălalt caucazian.

„Ce naiba?”

Era Devlin.

CAPITOLUL 66

Conform celor scrise în ziar, senatorul făcea parte dintr-o delegație care includea reprezentanți ai acelor state care aveau să profite de pe urma scăderii taxelor pentru peștele importat din nord-vestul Pacificului și pentru cerealele nemodificate genetic din Illinois. Devlin urma să țină o conferință de presă după o serie de întâlniri la hotelul Keio Plaza din Shinjuku. Thomas își zise că, dacă se mișca repede, putea ajunge la final.

— Ce coincidență, rosti Jim.

— Poate că da.

Se priviră câteva clipe, ca niște jucători de pocher care încearcă să descopere o cacealma.

— Nu ai încredere totală în mine, nu? zise Jim.

— Completă? Nu.

— Și atunci, de ce mă iei cu tine?

Thomas râse, ca un lătrat scurt, și zise:

— Să spunem că dintr-un acces de credință.

Nu-și mai vorbiră până ce ajunseră la hotel.

*

— Taxa vamală medie privind importurile de soia, porumb și făină de grâu este de doisprezece la sută, zise Devlin, chinându-se să încapă mai bine pe scaunul de la barul hotelului. Știi care este taxa japoneză echivalentă?

Thomas clătină din cap.

— Cincizeci la sută, explică Devlin. Și asta este doar taxa standard. Există șaptezeci și două de așa-numite „suprataxe”, de sută la sută sau mai mari, pentru importuri din alte țări. Îți vine să crezi? Importurile de orez sunt menținute la nivelul de 770 000 de tone, adică mai puțin de zece la sută din nevoile țării. Vorbim despre piața liberă, dar chestia asta e o glumă, sau ar putea fi socotită așa dacă n-ar ajunge să protejeze la modul

criminal sistemul lor agricol învechit. În fine, asta e motivul pentru care mă aflu aici.

— Doar asta? întrebă Thomas, urmărindu-l pe Hayes care era, ca de obicei, umbra senatorului, absorbind fiecare cuvânt al acestuia fără să lase să i se citească nimic pe față.

— Doar asta, răspunse Devlin. Speram, după ultimul tău mesaj, că voi da de tine aici, adăugă el ca o concesie, zâmbind iute ca să i se vadă dinții albi și strălucitori bine înfipti în fălcile pătrătoase.

— Știați că vin în Japonia?

— Știam că părintele Ed a fost aici și că tu mergi pe urmele lui, explică Devlin.

— Ce altceva mai știți, domnule senator? întrebă Thomas.

Jim se agită pe scaunul lui.

Devlin privi prin bar, gândindu-se ce să spună, apoi se aplecă înainte.

— Detaliile sunt sumare, zise el, dar fratele tău a murit în timpul unei operațiuni antitero. De asta nu vorbește nimeni. Există mai multe grupări radicale de militanți islamiști cu baza în Filipine și în zonele din jur. Se pare că ținta a fost una dintre aceste grupări. Ce nu am putut să aflu a fost dacă Securitatea Națională crede că părintele Ed a avut relații cu vreuna dintre ele sau s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit și s-a trezit prins în schimbul de focuri. Oricum ar fi, ei consideră situația ca extrem de delicată. Dacă a fost un terorist crescut acasă la noi, vor dori să afle tot ce pot despre el înainte de a da vreo explicație publică.

— Și dacă nu a fost? ripostă Thomas.

— Atunci au dat-o în bară, zise Devlin. Nu numai că au ucis un civil, ci și un american și un preot. Imaginează-ți ce scandal s-ar stârni, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ar avea parte de o presă defavorabilă? îl luă Thomas peste picior. Asta îi îngrijorează pe ei?

— Asta îngrijorează pe toată lumea din Washington, replică Devlin cu un zâmbet amar.

— Și ce ar fi dispuși să facă pentru ca povestea să rămână secretă?

— Dacă vrei să spui că ar încerca să te scoată din joc ca să țină totul sub control, las-o baltă. E imposibil. Vorbim aici despre America.

Thomas își plecă privirea și nu-i răspunse.

*

Thomas își afundă mâinile în buzunarele hainei în vreme ce se îndreptau spre gară, cărându-și puținele bagaje.

— Deci? zise Jim. Ce ai dedus din chestia aia?

— Nu sunt sigur. Tu?

— Politicienii! Jim ridică din umeri. Cine naiba știe ce gândesc ei în realitate?!

— Crezi că mințea?

— Cred că ascundea ceva.

Thomas dădu din cap, apoi se opri.

— Ce e? întrebă Jim.

Thomas părea nedumerit. Scosese o bucată de hârtie nu mai mare decât un timbru din buzunar și se oprise când era pe punctul să o arunce. Acum se holba la ea.

— Ți-a strecurat vreun mesaj? se interesă Jim.

— Nu el, răspunse Thomas, complet derutat. Kumi.

CAPITOLUL 67

Thomas și Jim luară trenul pe linia Chuo de la Shinjuku la Kofu, ajungând la destinație în ceva mai mult de trei ore. Văzură cum peisajul urban din Tokyo este înlocuit treptat de pantele muntoase împădurite ale regiunii Yamanashi, Japonia marilor sculptori japonezi din secolul al XIX-lea: orezării, dealuri neregulate și abrupte, cu coamele pierdute în ceață și nori, și altare mici și izolate. Și, evident, muntele Fuji, vulcanul masiv, cu crestele acoperite de zăpadă, o replică a Vezuviului.

În timpul călătoriei, Thomas simți aceeași senzație de *déjà vu* cu care se confruntase după ce se întorsese în Japonia, dar parcă acum cu și mai mare intensitate, pe măsură ce se apropiau de orașul în care el predase timp de doi ani. Se retrase în sinea lui, asaltat de amintiri și ușurat că Jim dormea și, ca atare, nu făcea niciun comentariu. Reciti bilețelul de la Kumi, gândindu-se că întâlnirea fusese într-unul dintre locurile lor favorite, ceea ce-i părea a fi un simbol al viitoare armonii, astfel că avea impresia că trenul îl purta înapoi, către trecut.

De la gară luară un taxi. Șoferul cu mânuși albe deschise portierele din spate printr-o apăsare de buton. Jim remarcă acest lucru și Thomas îi răspunse în gând că „Da, așa e pe aici”, adică aceeași replică pe care o dădea încă de la sosirea lor acolo. În zece minute ajunseră la intrarea în templul Zenko-ji și parcurseră aleea de acces flancată de pini, către clădirea de cărămidă roșie. Pentru Thomas, fiecare pas era cumplit de familiar.

Un bătrân stătea pe trepte și lega un băț de bambus de o ramură dreaptă și lungă de pin. Omul se uită scurt la ei pe sub borurile largi ale pălăriei și dădu din cap în semn de salut. În stânga lui se vedea statuia mare a lui Buddha veghind la intrarea grădinii ornamentale pe care Thomas o

văzuse acoperită de zloată și zăpadă, iar în dreapta se afla cimitirul cu figurine de piatră și monumente funerare din lemn, inscripționate în kanji. Thomas o văzu pe Kumi înainte ca ea să-l vadă. Stătea în fața unor statuete care semănau cu Buddha în miniatură, modelate ca niște bebeluși în diverse posturi. Își aminti că statuetele se numeau *jido*. Multe dintre ele purtau șorțulețe roșii, numite *yodarekake*, iar Kumi tocmai potrivea un asemenea accesoriu pe o figurină.

Se întoarse când le simți prezența și se îndreptă repede spre ei. Thomas fu surprins să o vadă îmbrățișându-l și exprimându-și în șoaptă ușurarea că reușise să ajungă, precum și scuze pentru ultima lor întâlnire.

— Te-ai tuns, remarcă Thomas.

— Da, răspunse Kumi. Acum trei ani.

— Îmi plăcea când aveai părul lung.

— Știu.

Acum îi ajungea până la umeri. Înainte îi venea aproape până la talie.

— Arată... profesional, zise Thomas.

— Mulțumesc, replică Kumi, cu un zâmbet pieziș, atât de cunoscut și de tipic *ei*, încât Thomas tresări și privi în altă parte.

— Eu sunt Jim Gornall, se prezentă Jim. Lucrez la parohia la care a slujit Ed înainte de a muri.

Kumi îi strânse mâna și se înclină ușor, un obicei pe care, în opinia lui Thomas, și-l însușise de la întoarcerea în țara natală.

— Sunt urmărită, intră ea direct în subiect. În ziua în care te-am sunat a fost un tip în biroul meu. Un american. L-am mai văzut și înainte la Sotobori Dori. E un magazin de golf lângă biroul meu și el se duce acolo.

— Poate că doar îi place să joace golf, replică Thomas.

— Când vin în Japonia, americanii renunță la golf, Tom, zise ea. Nu-și pot permite să joace așa

ceva.

— Crezi că era de la Securitatea Națională?

Kumi clătină din cap.

— Cei de la Securitatea Națională m-au interogat deja în privința ta, răspunse ea. Dacă tipul ăsta e de la vreo agenție, atunci lucrează pe canale extrem de obscure. Biroul meu e doar la o stradă distanță de ambasadă, așa că e ca un magnet pentru afaceriștii americani care caută o pradă, dar tipul ăsta nu părea o oficialitate.

— Cum așa?

— Avea barbișon. Nu prea se vede așa ceva la oamenii care au relații cu afacerile sau politica japoneză.

„Parks?”

Thomas dădu din cap și îi povesti despre întâlnirile lui cu Parks.

— Nu știu unde s-ar încadra în peisaj, recunosc el, dar este implicat și e periculos. Dacă pe el l-ai văzut în biroul tău, atunci a ajuns acolo imediat după ce a părăsit parohia St Anthony din Chicago, iar de acolo s-a dus direct în Italia.

— Oricine ar fi fost, zise Kumi, nu știam dacă telefonul nu-mi era ascultat, așa că a trebuit să mă prefac că nu discut de fapt cu tine.

— Chiar mă surprinde că o faci, replică Thomas.

Rostise cuvintele pe un ton oarecum glumeț, dar vorbise serios și ea răspunse printr-un zâmbet evaziv.

— Securitatea Națională știe că ești aici, rosti ea. Nu înțeleg de ce nu discută cu tine sau nu cer poliției japoneze să te aresteze. Probabil că își închipuie că vor afla mai multe urmărindu-te.

— Sau speră că voi suferi vreun accident tragic, ca toată povestea asta să moară de la sine.

— Thomas are o părere din ce în ce mai proastă despre guvernul țării noastre, interveni Jim.

— Ce înseamnă „din ce în ce mai proastă”? întrebă ea. De când îl știi, Thomas se mândrește cu scepticismul față de guvernul Statelor Unite.

— Hai să spunem că am devenit mai cinic odată cu înaintarea în vârstă.

— Rușine să-ți fie, ripostă ea, cu o mină serioasă. Cât de inocent erai înainte!

— Ai venit aici ca să mă ajuți sau ca să îți înnoiești repertoriul de insulte? replică Thomas.

— Un pic din amândouă, recunosc ea. Nu pot sta prea mult. Ar trebui să mă prezint în fața ministrului agriculturii în... – se uită la ceas – ... trei ore. Delegația asta din State i-a pus pe toți pe jar.

— Devlin?

— Da, printre alții. Îl cunoști?

Thomas îi povestește despre întâlnirile lui cu senatorul și despre legătura acestuia cu Ed.

— Crezi că e o coincidență faptul că e aici acum? întrebă ea.

— Nu știu. Când Ed a fost aici, te-ai întâlnit cu el?

Kumi ezită.

— A stat cu mine câteva zile, dar ne-am consumat energia mai ales în încercarea de a nu discuta despre tine, zise ea. De fapt, am vorbit foarte puțin. Cred că s-a simțit ușurat să plece.

Părea că regretă amintindu-și.

— Dar crezi că a venit aici?

— Știi că a luat-o în direcția asta, pentru că eu l-am ajutat cu orarul trenurilor, dar nu mi-a spus încotro se îndreaptă și n-am mai auzit nimic despre el după ce a plecat din Tokyo.

— Nu prea îi stătea în caracter, remarcă Thomas.

— Așa e. Părea neliniștit, ba chiar tulburat, rosti Kumi. Când l-am întrebat ce are, mi-a răspuns că-mi va spune altă dată, când lucrurile aveau să devină mai limpezi pentru el. Nu discuta despre munca lui sau despre motivul pentru care

venise. L-am lăsat în pace, pentru că bănuiam că motivul era parțial legat de noi doi. Amintește-ți că nu-l mai văzusem de cinci ani, de când...

— M-ai părăsit, completă Thomas. Da.

Kumi privi în altă parte, sugându-și obrazii, așa cum făcea atunci când se abținea de la comentarii.

— Așadar, cu excepția cazului în care motivul a fost în întregime legat de *noi*, rosti el, folosind ultimul cuvânt ca pe un soi de glumă, s-a petrecut ceva între momentul deciziei de a pleca din Italia și sosirea în Japonia. Așa cum mi-au spus cei cu care s-a întâlnit la Napoli, părea destul de mulțumit. Oare ce l-a „tulburat” atât de tare?

— Ne-ar ajuta să știm exact unde s-a dus după ce a plecat din Tokyo, interveni Jim, care rămăsese la o oarecare distanță de ei, în cazul în care conversația ar fi devenit prea intimă.

— Cred că știi, zise Thomas, deși nu înțeleg de ce.

CAPITOLUL 68

În fața studiourilor NHK din Kofu, Thomas se alătură unui grup de ziariști străini care se înghesuiau să coboare dintr-un autobuz, își arată pașaportul și un vechi card de bibliotecă și se postă în spatele grupului. Li se arată un filmuleț de cinci minute cu prezentarea sitului, și ascultară un arheolog local în vârstă, care le explică semnificația descoperirii. Translatorul nu era bun și în mod clar nu încerca deloc să traducă aspectele tehnice, dar arheologul era emoționat, iar emoția lui se transmise și celorlalți.

Când ziariștii străini – în principal australieni, olandezi și germani – fură conduși spre locul unde urma să se desfășoare conferința de presă, descoperiră cu toții că încăperea era plină deja cu ziariști locali, iar podiumul era înconjurat de zeci de microfoane și lămpi cu halogen. Unele dintre marile ziare – mai ales *Yomiuri* și *Asahi Shimbun* – trimiseseră cel puțin câte cinci oameni, înarmați cu tot felul de ustensile de înregistrat și filmat, iar toate posturile de televiziune păreau să fi abandonat celelalte subiecte doar pentru a-l vedea pe Watanabe.

— Au reînviat Beatles-ii? îl întreabă Thomas pe un reporter cu o mustață tunsă perie, care avea în jurul gâtului o legitimație de presă pe care scria *New Zealand Herald*.

— Tipu' ăsta e mai mare ca ei, răspunse omul. Sau va fi în curând. Sau vrea să fie.

Zâmbi șmecherește după ultimele cuvinte, apoi începu să facă fotografii. Michihiro Watanabe tocmai își făcuse apariția.

Camera deveni brusc un infern. Flash-urile sclipeau atât de des, încât parcă totul era luminat de un stroboscop imens. În încăpere izbucni un ropot de aplauze, iar majoritatea ziariștilor – cu excepția câtorva, în special străini – începură să-l

ovaționeze. Parcă era o petrecere organizată de un mare sportiv sau de o vedetă rock.

Thomas își spuse că, pentru un arheolog, Watanabe arăta extrem de bine. Era subțirel, dar bine proporțional, cu brațele musculoase. Avea, poate, cincizeci de ani, dar părea cu zece ani mai tânăr, iar părul lui negru era dat cu gel. Purta ochelari de soare cu lentile gri-albăstrui și o cămașă de firmă. Avea maniere reținute, dar lejere, și zâmbea cu ușurință în fața camerelor de luat vederi.

— Michihiro Watanabe. Cuceritorul inimilor japonezelor inteligente, șopti malițios neozeelandezul.

Thomas se uită la femeile de la posturile de televiziune, care zâmbeau ca niște școlărițe, așa că nu mai avu nevoie de alte explicații.

Watanabe preluă imediat controlul, vorbind cu amabilitate, făcând din când în când glume la adresa propriei persoane și dând din cap spre asistentul său, care derula o prezentare în PowerPoint pe ecranul mare din spate: erau hărți și diagrame, dar în cea mai mare parte era vorba de fotografii ale mormântului, ale conținutului lui, ale mormântului de lângă el – încă neexplorat – și, evident, marele om în persoană, studiind solul, dând indicații echipei sale, în general părând relaxat, inteligent, controlând totul. Translatorul adăugă un comentariu din textul scris pe ecran, încurcându-se în date și – așa cum bănuia Thomas – divagând pe măsură ce erau prezentate elementele-cheie ale descoperirii.

— Contrar a ceea ce se credea până acum, zise el, această descoperire demonstrează prezența nonasiaticilor în Japonia la mijlocul perioadei Kofun – adică în jurul anului 600 – și sugerează faptul că era vorba de unul dintre misionarii Bisericii creștine timpurii.

Toți cei din încăpere știau deja asta, dar vorbele stârniră freamăt, ca și cum oamenii aveau

nevoie să audă chiar de la sursă ca să fie siguri, sau ca și cum s-ar fi așteptat într-o oarecare măsură ca Watanabe să infirme uluitoarele declarații făcute înainte. În ultimele zile, situl arheologic unde lucrase Watanabe devenise sursa celor mai bune povești științifice diseminate în Japonia în ultimii ani. Informațiile erau atent filtrate, fiind făcute publice pe bucăți chinuitor de mici, iar situl și laboratorul de studiu al lui Watanabe fuseseră închise pentru public și puse sub pază strictă. Asemenea măsuri erau de înțeles, dată fiind importanța descoperirii, dar în același timp mirosea și a acțiune de marketing atent instrumentată.

În final, cu aerul unui conjurat care își păstrase asul din mânecă pentru ultima scenă, Watanabe scoase de sub podium o cutie care conținea o parte dintr-un craniu, cu osul mandibulei separat, dar întreg, și un crucifix ornamentat, din argint. Ziariștii se înghesuiră în față și blițurile inundară iarăși scena.

— Craniile japoneze au orbite rotunjite, zise translatorul, în vreme ce Watanabe prezenta diagrame comparative. Chiar și pentru ochiul neexperimentat al lui Thomas, unele diferențe erau limpezi. La fel ca acelea ale strămoșilor noștri din perioada Kofun. Orbitele craniului unui european sunt în mod clar alungite, identice cu cele ale scheletelor din situl nostru. Oasele lungi din mormânt sunt și ele o dovadă a faptului că scheletele aparțin unor europeni, deși acestea sunt mult mai fragmentare. Un femur japonez din perioada Kofun este mult mai drept decât cel european. După cum vedeți, mostrele din mormânt sunt destul de curbate.

Urmare întrebări, în cea mai mare parte în japoneză și în principal mingi aruncate la fileu, pe care Watanabe le primi cu plăcere și la care răspunse cu satisfacție. Da, există dovezi ale legăturilor euro-asiatice în secolele I și al II-lea

între Roma și China dinastiei Han, prin intermediul Drumului Mătăsii. Da, Marele Zid Chinezesc a fost construit pentru a opri hoardele Hsiung-nu – aceiași huni care asediau Roma. Analize ADN de dată recentă sugerează că un schelet vechi de peste două mii de ani, descoperit în Sian, China, este aproape cu siguranță de origine europeană. Imensul spațiu dintre China și Europa a fost regatul nomazilor războinici care cu siguranță au influențat ambele culturi, și este posibil să fi existat contacte cu Japonia prin intermediul populațiilor siberiene. După ce lucrurile s-au liniștit din perspectivă istorică, lipsa dovezilor legate de contacte între cele două civilizații nu este un motiv suficient pentru a presupune că asemenea contacte între Est și Vest, între Europa și îndepărtatele țărmuri ale Asiei, nu au existat. În plus, există și vestitele mumii blonde din vestul Chinei...

Conferința de presă continuă așa o vreme și treptat se ajunge la întrebări de „interes general” despre motivația lui Watanabe, etica muncii lui, „geniul” dovedit în speculațiile șocante pe care nimeni altcineva nu părea pregătit să le facă, dar care erau singurele conforme cu faptele. În final, deveni clar că totul se transformase, dintr-o clarificare a descoperirilor lui Watanabe, într-o adevărată încercare de canonizare a lui. Singurul care făcu notă discordantă fu neozeelandezul.

— Dar nu este adevărat că predecesorii Jomon ai japonezilor din perioada Yayoi-Kofun au generat confuzie în rândul oamenilor prin speculații privind originea lor caucaziană?

Audiența se întoarce către sectorul presei străine și începu să murmure în vreme ce întrebarea era tradusă în japoneză. Doar Watanabe rămase pe poziție.

— Suntem convinși, rosti el în engleză, zâmbind când constată surprinderea ziariștilor, că aceste oase dovedesc în mod clar originea lor

europăană într-o manieră diferită față de scheletele de japonezi din perioada Kofun.

— Chiar dacă oasele din perioada Kofun descoperite sunt relativ puține? insistă reporterul.

— Nu sunt atât de puține încât să apară dispute legate de modul în care arată, ripostă Watanabe. Dar, ca să fim absolut siguri, vom supune oasele tuturor testelor posibile, inclusiv măsurării la scară mică a detaliilor cranio-faciale, care apoi vor trece printr-un sistem computerizat de evaluare bazat pe exemple cunoscute. Datele vor fi procesate de un analist independent.

Zâmbetul nu-i părăsi nicio clipă fața, dar privirea îi alunecă spre asistentul de lângă el, iar Thomas fu convins că între ei fusese transmis un mesaj. Asistentul își pleacă privirea, ca într-un soi de reverență.

La sfârșit urmară aplauze generoase și entuziaste, tratamentul de care au parte doar celebritățile.

— Obişnuiește-te cu asta, zise neozeelandezul, aplecându-se spre Thomas. Nu va dispărea prea curând de pe firmament.

Într-o profesie cunoscută în general pentru răbdare, Watanabe era în mod clar o vedetă, un om care ştia cum să gestioneze relația cu mass-media. Iar acum avea ocazia să-și pună în evidență personalitatea lui puternică.

— Și ce dacă? replică Thomas.

— Orice manual școlar al japonezilor îți poate spune că europenii nu au venit aici înainte de 1543, când o navă portugheză a eșuat pe țărmul sudic al insulei Kyushu. Șase ani mai târziu a apărut Francis Xavier – sau *Sfântul* Francis Xavier, în funcție de convingerile personale ale fiecăruia – cu Biblia în mână. Dacă Watanabe are dreptate, toată povestea se duce naibii. Asta înseamnă că evanghelizatorii creștini au ajuns pe pământ japonez cu șapte sute de ani mai devreme decât credea toată lumea. Este o descoperire importantă.

Cu siguranță suficient de importantă pentru ca zâmbetul îngrijit al lui Watanabe să nu dispară de pe televizoarele noastre o bună bucată de vreme de acum înainte.

— Nu cred că pricep, zise Thomas. Adică înțeleg, dar nu prind întreaga șmecherie.

— În parte el e motivul, replică neozeelandezul, împachetându-și instrumentele și dând din cap spre podium. E în stare să găsească o cutie de cola în curtea casei sale și să o prezinte ca fiind o mare descoperire arheologică. Dar e vorba și de ei.

— De ei?

— De japonezi. Nu le place să fie ultimii sosiți la evenimente importante. Sunt în stare să adopte orice religie vor, când vor. Budiștii se vor ruga la templele Shinto în anumite zile festive, dar vor avea căsătorii în stil creștin, așa cum văd în filme. Acum însă creștinismul este în mare fierbere și japonezilor le place să fie în miezul tuturor evenimentelor importante. Se pare că Iisus este la modă acum. Iar dacă ei pot rescrie istoria ca să pară că aici creștinismul e la fel de vechi precum în restul lumii – și cu siguranță mai vechi decât în America – atunci cu atât mai bine.

Rânji și Thomas văzu în el un exemplu tipic de expatriat disprețuitor, care se consideră un soi de celebritate doar datorită faptului că e străin, dar rămânând întotdeauna în afara culturii în care alesese să trăiască.

— Ne vedem la următoarea conferință, zise ironic neozeelandezul.

După ce reporterul plecă, Thomas privi înapoi spre podium, unde Watanabe continua să se lase fotografiat și intervievat de prezentatoarea știrilor de la postul local NHK. Femeia dădea din cap și zâmbea, aprobându-l cu entuziasm, iar Thomas își dădu seama că amărăciunea neozeelandezului trezise ceva în sufletul lui, mai degrabă un soi de neliniște decât o amintire. Se uită la cei din jur, la

Watanabe, îmbrăcat impecabil, și la ceilalți cu privirile ațintite asupra lui. Cu excepția unui singur om.

Era asistentul lui Watanabe, un tânăr japonez cu un ten bolnăvicios, un individ la douăzeci și ceva de ani, probabil un student în an terminal, îmbrăcat într-o ținută oficială, cu părul pieptănat într-o parte. Avea pielea puțin mai închisă la culoare decât cei din jurul lui, fiind probabil coreean sau malaysian. Îl privea fix pe Thomas, cu o expresie indescifrabilă, deși dincolo de rigiditatea autoimpusă se simțea ceva. Când atenția tânărului se îndreptă în sfârșit asupra lui Watanabe, Thomas avu impresia că detectează o undă de neliniște.

Făcu doi pași în față și atunci se petrecu ceva foarte ciudat. Watanabe se desfășura în toată splendoarea lui, încântându-i pe toți cu limbajul lui academic plin de poante. Brusc, arheologul se opri în mijlocul propoziției. Audiența așteptă respectuoasă și cineva chicoti, crezând că totul face parte din recital. Watanabe își coborî ochelarii de soare pe nas până ce ajunse să se uite drept spre Thomas. Apoi rămase nemișcat, la fel ca Thomas, care resimți bizareria acelui moment.

Încremenirea lui Watanabe determină declanșarea unui bliț, iar în acea străfulgerare de lumină văzură cu toții cum arheologul devenise dintr-odată prudent, ba chiar neliniștit. Oamenii își mutară privirile de la el și se uitară unii la alții, continuând să zâmbească stânjeniți, apoi, încet, ca un public care își dă seama că se petrece ceva în spatele lui și nu pe scenă, își îndreptară privirile spre Thomas.

Urmă un moment incredibil de tăcere, apoi asistentul cu ten bolnăvicios începu să vorbească din nou, atrăgând atenția asupra lui, astfel încât Watanabe își reveni și zâmbetele care înghețaseră pe chipurile celorlalți se lățiră din nou. Aproape imediat apărură un agent de securitate lângă

Thomas, însoțit de translator, care îi ceru acreditarea de presă, blocându-i cu trupul accesul către podium, după care începu să-l împingă spre ieșire.

CAPITOLUL 69

— Mă cunoșteau, exclamă Thomas. Cum îți explici chestia asta? Watanabe și celălalt individ, studentul, m-au recunoscut imediat ce m-au văzut.

Kumi se întorsese de la întâlnirea din Tokyo și îi anunțase, fără alte comentarii, că rămâne peste weekend. Închiriaseră trei camere într-un hotel tradițional japonez, un *ryokan* din Shimobe, un sat aflat pe malul unui râu la câțiva kilometri de Kofu. Era o așezare tăcută și suficient de pitorească pentru ca ideea unui grup de trei turiști să devină plauzibilă, și în același timp o localitate destul de mică pentru ca prezența oricărui străin să stârnească agitație. Un tren local îi putea duce la Kofu în câteva minute sau puteau vizita altarele din Minobu.

— Cum au reacționat? întrebă Kumi.

— Asta a fost cel mai ciudat, zise Thomas. Watanabe părea neliniștit, speriat chiar.

— Nu poate fi din pricina celor pe care le-ai aflat, zise Kumi cu o lejeritate în glas care îl făcu să se îmbujoreze. De fapt, nu știm nimic cu certitudine.

— Dar lucrezi la asta, nu? replică Thomas, cu o voce un pic stridentă în încăperea mică, cu saltele pe jos, delimitată de pereții *shoji* din hârtie.

— Am rugat pe cineva să pună întrebări la ambasada statului Filipine, în caz că prindem vreun fir acolo, rosti ea, părând că nu sesizează iritarea lui Thomas. Trebuie să mă sune, dar nu mă aștept la prea multe, dat fiind comportamentul lor rigid de până acum.

— Ești sigur că pe tine te-au recunoscut? interveni Jim. Stătea desculț pe podea, părând distant, ca un călugăr. Dacă au crezut că ești altcineva?

— Cum ar fi? zise Kumi, cu o expresie meditativă în privire.

— Cum ar fi Ed, răspunse Jim cu o voce joasă, de parcă și-ar fi cerut scuze. N-ar fi prima dată când ești confundat cu el.

— Dar cum să-l fi cunoscut pe Ed? se miră Thomas.

— Satoh spunea că Ed știa de crucifix, răspunse Jim. Tu ai venit în Japonia pentru că aici a fost descoperit ceva asemănător cu acel crucifix. Este posibil ca Ed să fi făcut cumva aceeași conexiune?

— Dar descoperirea a fost făcută după moartea lui Ed, ripostă Kumi.

Thomas îl privea fix pe preot.

— Jim vrea să spună, explică el, că acel crucifix este un fals plantat aici, iar fratele meu a fost cumva implicat în povestea asta. Așa este?

— Fac și eu speculații, replică preotul.

— Poate că n-ar trebui să faci.

— Poate că ar trebui să mă întorc în Chicago.

— Poate că da.

— Of, vă rog, interveni Kumi. Nu vreți să vă maturizați odată? Încearcă și el să ajute, îi spuse ea lui Thomas. Poate că ar trebui să fii recunoscător. Și oricum, nu ajungem nicăieri dacă evităm posibilitățile neplăcute.

— Tu crezi că Ed s-ar fi putut amesteca în așa ceva? ripostă Thomas. Kumi oftă, iritată. Crezi? insistă el.

— Nu, admise ea. Dar *a fost* în Japonia. Nu mi-a spus niciodată dacă a venit până aici, dar sunt tot mai convinsă că nu juca cu cărțile pe față. Sunt multe lucruri pe care nu mi le-a spus.

Începu să studieze cu privirea podeaua, brusc deranjată, și Thomas simți că faptul că admisesese că se poate înșela o costase ceva, deși el habar n-avea ce anume.

— Ar trebui să pot afla, zise Jim. Dacă Ed a fost aici și nu a făcut un mare secret din asta, clerul local ar trebui să știe. Ar fi luat legătura cu preoții

de aici. Sau, oricum, aceștia și-ar aminti dacă în biserica lor ar fi apărut un străin ciudat.

— Și dacă nu a intrat în nicio biserică? replică Thomas.

— Preoții nu fac de obicei așa ceva, răspunse Jim. Și cu siguranță nu preoții ca Ed. Congregațiile catolice de aici sunt mici și toți preoții sunt străini, în principal din Italia, dar și câțiva iezuiți. E imposibil ca el să nu fi discutat cu ei, cu excepția cazului în care lucra total sub acoperire. Lasă-mă să discut cu preoții din Kofu.

— Iar eu voi discuta cu Watanabe, promise Kumi.

— Ce te face să crezi că vei scoate ceva de la el? întrebă Thomas.

— Păi, în primul rând faptul că nu va ști că am vreo legătură cu tine, răspunse ea. Pot să joc destul de bine acum rolul unei localnice. Nici măcar nu-și va da seama că sunt americană.

— Și în al doilea rând? insistă Thomas.

— L-ai văzut vreodată pe Watanabe fără vreo starletă la braț, care-i acordă toată atenția?

— Propui o capcană sexuală? se miră Thomas. Nici gând.

Kumi rânji, amuzată atât de răspunsul lui, cât și de ideea că el ar putea s-o împiedice să facă ce vrea.

— Nu zău? făcu ea. Ești sigur că n-ai vrea să vii să mă salvezi călare pe un cal alb? Îmi pot purta singură de grijă, Tom. Întotdeauna am făcut-o.

În acea clipă, sună telefonul ei. Kumi răspunse în japoneză și se duse într-un colț al încăperii, punându-și o palmă peste ureche ca să împiedice sunetele din cameră să interfereze cu conversația ei. Nu că ar fi fost cine știe ce sunete. Jim murmură ceva pentru sine, iar Thomas, simțind mirosul de tatami și remarcând ciudățenia familiară a unor astfel de camere, se lăsa purtat de amintirea momentului când el și Kumi se

întâlniseră pentru prima dată. Luni de zile căutaseră asemenea hoteluri miniaturale, asemenea capsule ale timpului, în care se izolau de lumea modernă de afară. Atmosfera într-o astfel de clădire era unică și magică, prețioasă și complet irelevantă pentru restul vieții lor, făcându-i să se simtă ca niște insecte prinse în chihlimbar, făcându-i să înțeleagă că asta era dragostea.

Tonul lui Kumi se înăspri și ea începu să se plimbe nervoasă în încercarea de a stăpâni conversația telefonică. Insistă, imploră chiar, în limitele rigide ale politetii japoneze, dar fără succes, iar când închise înjură. În ochii ei se citea mai mult decât o simplă frustrare, deși puțini oameni în afara lui Thomas și-ar fi dat seama de asta. Era neliniștită, speriată chiar.

— Ce e? întrebă el.

— Contactul meu de la ambasadă, răspunse ea.

Se opri după ce se plimbase nervoasă, ca și cum ar fi încercat să-și stăpânească puternicul sentiment de frustrare. Thomas își dădu seama că inima începe să îi bată cu putere.

— Și? insistă el.

— Nimeni nu vrea să vorbească. În plus, mi s-a transmis în termeni clari să nu-i mai contactez niciodată.

— Așadar n-am aflat nimic nou, oftă Thomas.

— Ba da, rosti ea, pălind. Nimic consistent, doar zvonuri. Se spune că Ed nu a murit într-un accident de mașină.

— Oricum nu am crezut asta niciodată, iar Devlin a spus că...

— Tom, i-o reteză ea. Ascultă-mă bine. N-a fost singurul care a murit atunci. În același loc și în același moment au fost uciși douăzeci sau treizeci de localnici. Niciunul dintre ei nu era terorist. A fost o bombă. Una mare.

CAPITOLUL 70

Thomas se trezi în clipa în care atinse apa rece. Deschise ochii cuprins de panică. Avea picioarele ridicate de piept și legate cu bandă adezivă argintie și mâinile imobilizate la spate. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și amintească.

Ieșise la o plimbare ca să mediteze și să se distanțeze puțin de cele aflate. Se întorsese la hotel și constatare că Jim și Kumi plecaseră. Femeia care conducea hotelul îi spusese că prin jur dădea târcoale un *gaijin* – un străin. Intrase în camera lui, dar acolo mai era cineva, care îl aștepta. Fusesse lovit din spate, suficient de tare ca să-și piardă cunoștința...

Șocul și temperatura scăzută a apei îl făcură să strige, o manifestare a groazei atunci când înțelese ce se întâmplase.

Era înăuntru, într-o încăpere care dispunea de o cadă și canalizare, și fusese aruncat îmbrăcat într-o *o-furo*, cada pătrată obișnuită în băile tradiționale japoneze. Se agită și se zvârcoli cât putu de tare, dar era bine prins cu banda adezivă și abia se putea mișca. De ieșit nici nu se punea problema.

În fața lui stătea Parks, ud learcă și gâfâind din pricina efortului de a-l arunca în cadă. Individul ținea vârful unei săbii scurte îndreptat spre pieptul lui.

— Bună, rosti el. Ai ieșit din peisaj o vreme. Nu-mi cunoști forța încă.

Vorbea pe un ton amabil, prietenos chiar, dar remarcile lui erau dure, ca și cum abia s-ar fi stăpânit să nu-l spintece pe Thomas cu sabia.

— Ce naiba se petrece? Scoate-mă de aici!

— Nu crezi că japonezii au multe să ne învețe despre igiena personală?

— Dar e absurd, ripostă Thomas, stând pe fundul căzii ca o statuie egipteană în vreme ce

individul se aplecase deasupra lui.

Se simțea ca un idiot lipsit de putere. Clipi și înghiți în sec. Avea gura uscată, își simți stomacul în gât și privirea încețoșată. Clipitul îl ajuta. Încercă prosteste să se frece la ochi, iar Parks chicoti.

— Haide, zise Thomas cu o voce care răsună a gol în încăperea placată cu gresie. Tu deții arma. Scoate-mă de aici.

— Corect, replică Parks, fără a se mișca. Bună idee. Mai ales de vreme ce sunt atât de prost.

Se aplecă în față și Thomas se dădu înapoi, convins că avea să-l înjunghie cu lama aia amenințătoare. Individul se mulțumi însă să chicotească din nou.

— Sabia, rosti Parks, ca și cum abia acum ar fi observat-o în mâna lui. Are stil, nu crezi? Iar armele de foc sunt extrem de greu de introdus în Japonia. Satoh avea o armă. Vrei s-o vezi?

Își duse mâna la spate și scoase un mic revolver automat, pe care îl îndreptă ca din întâmplare spre fața lui Thomas.

— Drăguț, nu-i așa? zise el. E mai greu decât pare. Nu a luat arma cu el în Italia pentru că i-ar fi fost greu să o treacă prin filtrele de securitate de pe aeroport și, în plus, nu știa că fratele paranoic al unui ratat paranoic avea să încerce să-l spintece ca pe un pește.

Thomas avu nevoie de câteva clipe ca să conștientizeze acuzația și de alte câteva ca să-și dea seama de gravitatea situației.

— Crezi că *eu* l-am ucis pe Satoh?

— Trebuie să mărturisesc că am fost surprins, rosti Parks. Nu credeam că ești capabil de așa ceva. Nu credeam că bătrânu' Satoh te va lăsa să-i faci asta. Omul era plin de talente, știai?

— E o greșeală, zise Thomas. Nu l-am ucis eu.

— Poliția italiană așa crede.

— Se înșală. Cel care l-a ucis pe Satoh a murit la Bari. M-a urmărit până acolo. Ne-am luptat pe zidurile castelului și el a căzut în gol.

— O nouă victimă, nu? zise Parks, părând impresionat. Ești un adevărat criminal în serie, nu? Și să nu uităm de bătrânul monsenior Pietro. Nu ți-a spus ce voiai să afli, nu?

— E o nebunie, replică Thomas. Pe Satoh l-am găsit mort, iar Pietro mi-a murit în brațe. Ucigașul era de fiecare dată prin preajmă. A doua oară a încercat să mă omoare și pe mine.

— Dar tu ai supraviețuit acolo unde un deținător de centură neagră în arte marțiale n-a reușit. Sună cât se poate de plauzibil. Și pe urmă l-ai ucis pe tipul care a făcut-o, într-un castel din...?

— Bari, zise Thomas.

Își simțea gura tot mai uscată. Încercă să-și miște încheieturile, dar banda adezivă nu-i lăsa nici cea mai mică libertate de acțiune. Avu impresia că apa începea să se încălzească.

— Bari, repetă Parks. Corect.

Se ridică și se îndepărtă câteva clipe, întorcându-se cu spatele, căci Thomas nu se putea mișca.

— Uite ce vom face acum, anunță el. Vorbim, sau mai degrabă tu vorbești.

— Despre ce?

— Poți începe prin a povesti despre chestia asta.

Puse cu grijă ceva pe marginea căzii, se ridică și se uită drept în ochii lui Thomas. Era obiectul din argint modelat în formă de pește.

— Și ce ar trebui să-ți spun despre chestia asta?

— De unde l-ai luat? De unde provine?

— Nu l-am luat eu, răspunse Thomas, iritat. Așa cum bine știi. Era în camera lui Ed din Chicago. Abia dacă l-am observat înainte de a veni tu și a-l fura. A doua oară l-am văzut când mi l-a

arătat poliția italiană printre lucrurile lui Satoh. Cum l-ai luat înapoi?

— Țsta e altul, zise Parks. Poate că ai observat că apa în care stai se încălzește. Chestiile astea, *o-furo*, sunt minunate, nu crezi? Pe fundul băii este încastrat un încălzitor, în acest caz alimentat cu gaz. Dacă lași gazul aprins suficient de mult timp, apa începe să fiarbă. Evident că manetele de control sunt prea departe de tine. Așa că povestește-mi despre peștele de argint al lui Ed. De unde provine? Unde a fost confecționat și când?

— De unde dracu' să știu? ripostă Thomas. Auzea încălzitorul cu gaz și simțea apa încălzindu-se cu repeziciune. Nu vrei să mă asculți. Nu știu nimic despre obiectul ăsta. NIMIC. Tot ce știu este că Ed era interesat de imagini religioase ale peștelui cu aripioare supradimensionate. Am auzit că se presupune existența unui crucifix de argint cu un pește din ăsta incrustat. Satoh mi-a povestit despre asta, dar eu nu l-am crezut. Acum se vorbește despre un crucifix similar descoperit aici, într-un mormânt care demonstrează prezența europenilor în Japonia cam cu opt sute de ani mai devreme decât se credea până acum. Sună ca o coincidență bizară? Evident, dar cam la atât se limitează vastele mele cunoștințe. Nu știu nimic altceva. Și acum, ce ar fi să scoți blestemata asta de bandă de pe încheieturile mele?

Juca rolul omului indignat, urmărind reacția lui Parks, dar îi era imposibil să nu-și trădeze panica de care începea să fie cuprins. Apa era deja fierbinte și continua să se încălzească.

— Țsta a fost cumpărat din Bilbao, Spania, zise brusc Parks, uitându-se la pește. E din argint.

— Și atunci de ce mă întrebi, dacă deja știi de unde provine? se rățoi Thomas, agitându-se și încercând să miște apa ca să mai împrăstie căldura care se acumula la baza căzii.

Începea să transpire.

— N-am spus de unde provine. Am spus de unde a fost *cumpărat*. E vechi și nu e din Spania. Cred că a fost confecționat în Mexic cam cu trei sute de ani în urmă și a ajuns în Spania ca multe alte obiecte, prin negoț. Ce crezi despre asta?

Îl testa, încercând să provoace o reacție. Disperarea lui Thomas ajunsese la cote maxime.

— Nu cred nimic, ripostă el. Nu înseamnă nimic pentru mine. A venit din Mexic? Ah! Ce interesant. Pot pleca acum?

Din apă începeau să iasă aburi.

— Știi că muzeului Smithsonian i s-a trimis un solz ciudat descoperit în Florida în 1949? Ca un solz de pește preistoric?

Thomas începu să creadă că tipul era nebun.

— Nu, răspunse el. Nu știam.

— Fratele tău știa, zise Parks, apropiindu-se și ținând pistolul lejer. Unde a murit?

— În Filipine.

Abia mai târziu avea să-și dea seama că îi furnizase lui Parks o informație nouă. Omul făcu ochii mari.

— *Filipine*, repetă el în șoaptă. Unde anume în Filipine?

— Nu știu.

Parks întinse mâna și îl lovi atât de tare, că Thomas se trezi cu picioarele în aer. Capul îi coborî sub nivelul apei fierbinți și, cu toată durerea năucitoare, avu sentimentul că, dacă Parks continua așa, avea să se înece.

Fu tras înapoi în poziție șezândă și inspiră cu nesaț aerul mai rece de deasupra apei. Pielea îi devenise roz. Peste câteva minute avea să îl ardă.

— Asta-i tot ce mi s-a spus și mie, zise el. Poți să mă lași aici cât vrei. Asta-i tot ce vei obține: Filipine. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-mă de aici...

Dar Parks era cufundat în gânduri, șoptind *Filipine* pentru sine însuși ca un soi de mantră bizară. Părea să fi uitat complet de Thomas, iar

când își aminti de prezența lui, Thomas își dori să n-o fi făcut.

— Tu chiar nu știi nimic, nu-i așa? Toate căutările alea din Italia, și tot nu știi nimic. Satoh spunea că ai putea să fii util, dar...

Clătină din cap, ca un părinte dezamăgit de copilul lui. Apoi ridică pistolul și îl îndreptă spre fața lui Thomas.

CAPITOLUL 71

Pentru o clipă, Thomas se uită drept în gura țevii. Resimți un sentiment intens de slăbiciune și înfrângere. Închise ochii și în minte îi venură primele cuvinte ale unei vechi rugăciuni: „Din străfundurile sufletului meu te implor, o, Doamne, ascultă-mi glasul...” Apoi zgomotul asurzitor...

Doar că nu arma fusese cea care produsese zgomotul, ci trântirea ușii din spatele lui. Parks dispăruse.

Fu străbătut de un val de ușurare.

— Slavă Domnului, exclamă el cu voce tare în camera goală, nesigur dacă rostise asta tot ca pe o rugăciune sau ca pe o mulțumire.

Numai că șuieratul cazanului cu gaz îl readuse brusc la realitate. Apa se apropia de punctul de fierbere. Parks îl lăsase să moară încet.

Se luptă cu legăturile care îl strângeau, sperând ca apa fierbinte să le fi slăbit, să fi dizolvat cumva adezivul... Însă nu cedă nimic. Abia mai vedea prin norul de abur. Nu știa cât mai putea rezista înainte de a deveni inconștient. Se luptă să se ridice, dar banda îi ținea membrele prea strâns legate.

Se rostogoli cum putu și ajunse cu capul sub robinetul de deasupra căzii. Dacă și-ar fi putut folosi dinții ca să ridice robinetul de apă rece, poate că reușea să mai obțină un răgaz. În același timp, începu să strige după ajutor în engleză și japoneză. Strigătele răsunară în încăpere stârnind ecouri, dar el își continuă apelurile disperate.

Apoi ușa se deschise brusc.

Pentru o clipă crezu că e Parks, care se întorcea ca să termine treaba, dar era Kumi, urmată de Jim. Fără să ezite, ea își introduse mâinile în apa fierbinte și îl trase cât putu de tare. Jim îl prinse de brațe și, împreună, reușiră să îl tragă afară.

— Parks, icni Thomas.

Tăcută și concentrată, ca întotdeauna în clipe de criză, Kumi începu să-l ude cu apă rece, în vreme ce Jim se folosi de un briceag pentru a-i tăia banda adezivă de la încheieturi. Thomas se întinse cât era de lung pe podeaua răcoroasă, abia reușind să mai îngaime ceva.

Jim privi cada din care ieșeau aburi.

— Apreciez dorința ta de a-i imita pe localnici, Thomas, zise el. Dar pe viitor eu m-aș limita la dușuri.

— În apărarea japonezilor, zise Kumi, care se prăbușise epuizată pe podeaua udă, aș vrea să subliniez că banda adezivă nu este una tradițională.

CAPITOLUL 72

La șantierul arheologic, măsurile de securitate erau extrem de severe și jurnaliștii puteau intra doar în grupuri mici, însoțite de ghizi, fără a avea acces în camera mortuară propriu-zisă, considerată într-o stare prea fragilă ca să suporte vizitele neprofesioniștilor. După ce toate dovezile aveau să fie prelevate din mormânt, încăperea avea să fie deschisă publicului, dar asta putea însemna și luni întregi de așteptare.

Thomas avea la el aceleași legitimații contrafăcute și, cum paznicii păreau intimidați de documente străine, reuși să intre fără prea multe probleme. Neozeelandezul nu se vedea nicăieri.

De fapt, în afara mormântului propriu-zis, erau prea puține de văzut, iar turul era oferit de membri de rang inferior ai personalului. Se părea că tumulul care ascundea mormintele era cunoscut de ceva vreme și fusese îngrădit ca zonă arheologică. Cu trei săptămâni înainte, când Watanabe și echipa lui începuseră excavările, prima descoperire făcută fusese aceea că încăperea mortuară era mai mare decât se bănuia. Tunelul era doar partea superioară a mormântului, care se întindea cu mult dincolo de perimetrul în interiorul căruia se găseau acum jurnaliștii.

Ghidul – o femeie micuță care se prezentă ca domnișoara Iwamoto – le spuse că mormântul avea opt laturi.

— După cum puteți vedea, zise ea, este destul de mare. Fiecare latură este lungă de aproape treizeci de metri, deși doar partea superioară a tumulului este vizibilă. Cele mai multe morminte din epoca Kofun au formă de gaură de cheie, așa că un monument funerar cu opt laturi este destul de rar. La începutul perioadei Kofun, cadavrul era de obicei îngropat în partea superioară a tumulului, dar în cazul mormintelor ulterioare, ca acesta care

datează din secolul al VII-lea, s-a folosit o încăpere din piatră sub movila de pământ. În încăpere se putea ajunge prin tunelul de aici, numit *yokoana*. Dacă veți veni pe aici, veți putea vedea că *yokoana* a fost odinioară pictat, deși subiectele acestor picturi sunt greu de descifrat. *Sensei* Watanabe va încerca să le determine conținutul în cadrul cercetărilor pe care le va efectua.

Se deplasară în tăcere alături de ghid către deschizătura din piatră. Înăuntru fuseseră montate lămpi, dar acestea nu luminau suficient, astfel că se vedea doar gura de acces către camera interioară a mormântului.

— În acest caz, reluă ghidul, arătând spre o cutie de sticlă aflată lângă tunelul prin care fusese montată o frânghie pe post de balustradă, puteți vedea câteva dintre obiectele din ceramică îngropate alături de defunct. Tot înăuntru au fost descoperite oglinzi, mărgel, o sabie și harnașamente. Acestea sunt acum analizate și nu pot fi văzute. Puteți observa o parte din obiectele *haniwa* descoperite adesea în mormintele din perioada Kofun, deși scopul acestora nu este clar.

Obiectele spre care arăta erau niște cilindri de lut sprijiniți de pereți.

— În mormânt au fost descoperite cam două sute de astfel de obiecte, cele mai multe simple, deși unele aveau formă de animale sau de oameni.

— Este adevărat că înăuntru trăiau animale? întrebă unul dintre ziariști, părând plictisit de toate descrierile de natură arheologică.

Thomas se aștepta ca domnișoara Iwamoto să fie deranjată de o asemenea tentativă evidentă de a da o tentă de senzațional poveștii, numai că ea se luminează la față și păru să întinerească brusc, replicând:

— În camera principală s-au găsit urmele unei familii de *tanuki*, un animal care trăiește în Japonia și care seamănă cu ratonul. Sunt atât de drăguți! Dar sunt animale extrem de parșive.

Echipa care îl ajută pe *sensei* Watanabe speră că acestea nu au provocat daune rămășițelor umane.

— Unde este crucifixul? întrebă Thomas.

Începea să-și piardă răbdarea.

— Este studiat la laboratorul lui *sensei* Watanabe. Va fi expus după terminarea testelor.

„Și atunci, ce naiba caut eu aici?” se întreabă el.

Vru să plece, dar constată că agentul de securitate, anterior apatic, devenise brusc încordat și concentrat. Asupra lui. Lângă el se afla studentul cu ten bolnăvicios de la conferința de presă. Veneau amândoi spre el. După cele cu care se confruntase în Italia, Thomas era pregătit pentru orice. În cel mai rău caz îi puteau cere să plece. Se încurajă singur pentru ceea ce avea să urmeze.

— Mă scuzați, domnule? zise studentul. Îmi spuneți cum vă cheamă, vă rog?

— Jenkins, răspunse Thomas. Peter Jenkins.

— Și de la ce agenție de știri sunteți? continuă studentul, privind ostentativ un tabel cu nume.

Vorbea bine engleza, se uita drept în ochii interlocutorului și avea un ton neutru.

— Sunt de la *New Zealand Herald*, rosti Thomas. Mi-am lăsat legitimația în mașină.

Asistentul lui Watanabe – pe ecuson scria că se numește Tetsuya Matsushashi – se uită fix la el câteva clipe, iar Thomas își dădu seama că nu-l crezuse.

— Se pare că nu sunteți pe listă, zise el. Era calm, amabil chiar, dar Thomas habar n-avea ce credea în realitate. Toți reporterii acreditați trebuie să aibă permanent actele la ei. Mă tem că trebuie să vă cer să plecați.

Thomas ridică din umeri. Oricum acolo nu avea să afle nimic nou. În vreme ce se îndepărta de grupul de ziariști și de marea movilă funerară, studentul îl strigă:

— Și, domnule Jenkins, pe viitor accesul în perimetrul de securitate va fi mai strict restricționat. Acest sit este extrem de valoros și nu vrem ca lucrurile să scape de sub control. Sunt convins că înțelegeți.

— Desigur, răspunse Thomas. Unde e domnul Watanabe?

— La laboratorul din oraș, răspunse Matsuhashi, chiar dacă privirea i se îndreptă involuntar către rulota parcată la marginea sitului. Arheologia nu înseamnă doar muncă pe teren. Se pierde extrem de mult timp cu diverse teste laborioase.

— Teste pe materiale din acest sit?

— În principal da, replică studentul, dar dumnealui este un om foarte ocupat și acesta nu este singurul sit pe care îl studiază.

— Ceva de peste hotare? se interesă Thomas. Pe chipul lui Matsuhashi apăru o umbră.

— De obicei nu, răspunse el.

Părea nesigur și ezitant.

— Dar recent?

— Cu câteva săptămâni în urmă au sosit pe numele lui câteva colete, rosti studentul. Pentru a le evalua.

— De la?

— Nu știu. Vă preocupă ceva, domnule?...

— Jenkins, răspunse Thomas, zâmbind. Nu. Eram doar curios. Ați văzut ce conțineau coletele?

— Cred că niște ceramică Kofun, răspunse Matsuhashi, cu o privire fixă.

— Nu mă numesc Jenkins, ripostă pe neașteptate Thomas. Mă numesc Knight. Fratele meu era preot. L-ați cunoscut?

— Knight? zise studentul, cu chipul ca o mască. Nu, nu l-am cunoscut. Și acum, dacă nu vă supărați...

Thomas încuviință, zâmbi și se îndepărtă, convins că e urmărit de japonez și că acesta minte de îngheață apele.

*

Când ajunse înapoi la *ryokan* îl auzi pe Jim mormăind ceva în camera lui și dădu peretele de hârtie la o parte. Preotul ședea pe tatami lângă o măsuță joasă, iar de cealaltă parte a măsuței Kumi ședea în genunchi, sprijinindu-și greutatea pe călcâie, în maniera tradițională japoneză. Lângă măsuță se vedeau o sticlă de vin local și o farfurie cu pâine feliată.

— Te las în pace, îți dăruiesc pacea mea, rostea Jim. Nu te uita la păcatele noastre, ci la credința în Biserica ta, și în marea Ta milă izbăvește-ne de păcate și protejează-ne de toate durerile...

Jim își ridică privirea spre Thomas.

— Slujba, zise el. Ești bine-venit să ni te alături, dacă...

Dar Thomas clătina deja din cap și trăgea paravanul de hârtie.

CAPITOLUL 73

Pe pașaport scria Harvey Erickson în dreptul numelui, iar la semnele particulare se menționa că posesorul este orb. Purta ochelari mari cu lentile fumurii, oglindite, un pardesiu lung și o barbă pe măsură. Avea dinții albi și regulați, iar în mâini purta mănuși din piele de vițel care se odihneau adesea pe bastonul alb cu vârf roșu.

În timpul zborului și al călătoriei cu trenul stătuse aproape nemișcat, ignorând stewardesele, rostind doar câteva cuvinte în ultimele douăzeci și patru de ore și arătând pașaportul și biletele oricui i le cerea la control. Sesiza că oamenii evitau chiar și să se uite la el, dar lui îi plăcea solitudinea, așa că se simțea foarte bine.

Nu-i plăcea Japonia, cu mirosurile și sunetele ei ciudate, iar acum își croia drum cu bastonul pe trotuar, ascultând cum dispozitivele electronice de la intersecții își spun mesajele pe fondul unor melodii vechi, până ce dădu de un hotel ieftin într-un colț al orașului plin de baruri, săli de biliard și pavilioane *yakitori* din lemn. La lăsarea întunericului, străzile deveneau tăcute, cu excepția femeilor care ademeneau „lefegii” beți și roșii la față pentru plăceri pe care el n-avea să le guste niciodată.

Nici asta nu-l deranja. Dispunea de alte surse de distracție.

Se postă în fața oglinzii de la baie, după ce își dăduse jos haina și mănușile, și își scoase ochelarii grei cu degetele lui prelungi, observând cum irișii se contractau în lumina bruscă. Nu-i fusese greu să joace rolul orbului, căci așa avea parte de penumbra în care prefera să trăiască. Își scoase peruca de pe craniul chel și își smulse barba, după care îndepărtă guma de prindere. Tăietura de pe scalp i se închisese și majoritatea vânătăilor aveau acum doar o nuanță vag violacee.

Făcu o grimasă în oglindă, privindu-și dinții, ca un câine furios, și își scoase dantura falsă, dezvăluindu-și dinții săi ascuțiți. Scoase limba umedă și roz și sâsâi încântat în direcția propriei reflecții.

Foamete se întorsese.

CAPITOLUL 74

Jim aştepta într-o Toyota albă pe drumul de lângă săpături. Aproape toți ziariștii plecaseră.

— Watanabe e aici? întrebă Thomas.

— Fetele cred că da, răspunse Jim. Bănuiesc că ele știu cel mai bine.

— Asistentul lui, Matsuhashi, spunea că e la laboratorul din Kofu. Nu voia să mă duc să-l văd.

— Cred că știu de ce.

— Ed a fost în Kofu? O, ce ghicitor sunt!

— Cel puțin două zile. Cam cu zece zile înainte de a muri. S-a prezentat singur la biserica locală, a mâncat cu preoții, a ținut slujba cel puțin o dată și a rămas acolo peste noapte.

— Așadar, nu prea a fost o vizită incognito, zise Thomas. Ce naiba căuta?

— Trebuie să fi venit la sit.

— Așa se pare, dar descoperirea a fost făcută după moartea lui. Ce l-a adus aici?

— Habar n-am, replică Jim. Deci ce facem acum?

— Așteptăm. Îl supraveghem pe mult stimatul arheolog.

Urmă o pauză lungă.

— În Chicago spuneai că ești misionar, reluă Thomas.

— Și?

— De ce are nevoie America de misionari?

— Catolicii americani pun prea multă credință în credință.

Thomas se încruntă.

— Nu-i vorba numai de ceea ce crezi, explică Jim. Este vorba de modul în care acționezi, cum trăiești Evanghelia, și nu mă refer aici la modul în care evaluezi moralitatea altor oameni. Ed a înțeles. Unii preoți pot fi niște tipi extraordinari când se uită la un meci, dar când vine vorba de

religie, devin sfinți. Nu au de oferit decât reguli și platitudini ceremonioase. Nu și Ed. El a înțeles.

— Ce anume?

Jim se gândi câteva clipe.

— A fi creștin înseamnă a te identifica deplin cu cei săraci și oprimați. Ne dăruim trupurile așa cum și Hristos și-a dăruit trupul. Ne implicăm în viețile lor, în mediul lor social, economic și politic.

Thomas îl privi. Își aminti ce spusese Hayes despre o evacuare silită și se întrebă dacă principiile lui Jim nu fuseseră puse la încercare de curând. Vru să-l întrebe despre asta, dar preocupările actuale erau mai urgente.

— Uite, zise Jim.

Afară începea să se întunece. Ultimii ziariști plecaseră și translatorul, domnișoara Iwamoto, deschidea portiera unei mașini albe, aruncând o privire iritată spre cele trei femei care continuau să aștepte pline de speranțe în afara gardului de sârmă. Matsuhashi ieșise din rulotă și vorbea cu agentul de pază, care dădu din cap, ca și cum ar fi primit un ordin. Apoi cele trei fete dezamăgite fură conduse în afara sitului, către șosea. În afara uneia.

— Cred că cineva o să aibă noroc până la urmă, mormăi Thomas disprețuitor.

Matsuhashi deschise ușa rulotei și femeia, o japoneză slăbuță îmbrăcată într-o rochie neagră, făcu o ușoară plecăciune și păși în dreptunghiul de lumină al ușii. După ce își îndeplinise și ultima îndatorire a acelei zile, Matsuhashi dădu din cap în semn de la revedere către agentul de pază, apoi se duse la singura mașină rămasă pe aleea pietruită. Femeia intră în rulotă și se întoarse să închidă ușa.

Era Kumi.

Thomas vru să iasă ca un taur din mașină, dar Jim se întinse să-l oprească.

— Știi? se repezi Thomas. Știi că ea e? Ce face acolo?

— M-a rugat să nu-ți spun, răspunse Jim.

— Da, îmi dau seama ce ușor se poate trece peste orice precepte morale aici, tună Thomas. E soția mea!

— Fosta, îl corectă Jim.

— Aha, și atunci înseamnă că totul e bine, nu-i așa, *părinte*?

— O face pentru tine. Și, așa cum a spus, își poate purta singură de grijă. Nu va face nimic... necurat.

— Necurat? ripostă Thomas. Toată chestia asta e necurată.

— Va încerca să-l determine să dezvăluie ceva...

— Cred că e de la sine înțeles, nu-i așa? îl întrerupse Thomas.

— Mă refer la informații, replică răbdător Jim. Iar câtă vreme ea e înăuntru, el este ocupat în mod convenabil. Așa că o să te duc la laboratorul din Kofu ca să poți arunca o privire acolo. Eu mă întorc aici. Kumi ne-a dat două telefoane cu cartelă. Uite. E deja programat. Dacă are nevoie de noi, ne sună.

— Și tu o să te năpustești ca un taur cu zgardă preoțească, nu?

— Cam așa ceva, zise Jim, pornind motorul. Bine?

Thomas oftă.

— Întoarce-te repede aici, zise el.

*

Kumi și făcuse temele. Fetele din jurul ei erau mai tinere, dar intențiile lor erau prea evidente și prea stridente – după maniere și îmbrăcăminte – ca să aibă vreo șansă. Kumi petrecuse mai bine de o oră cercetând profilul individului din *Shukan Shincho*, *Shukan Bunshun* și alte tabloide. Watanabe aprecia la o femeie clasa, sau ceea ce părea a fi clasă, și îi plăcea provocarea, fie și numai pentru că operațiunea inevitabilă de cucerire îi zgândărea vanitatea. După câte se părea, tipul

nu-și pierdea timpul dacă nu obținea ce voia, deși Kumi bănuia că așa ceva se întâmpla rar.

Watanabe purta blugi negri strâmți, cu o curea cu cataramă mare argintie în stil Navajo, cizme din piele de crocodil și o cămașă albă din mătase fără guler, deschisă la gât, cu mânecile suflecate. Avea ochelari albaștri. Când ea intra, fuma cu o indiferență studiată. Nu avea nevoie să se uite îndeaproape la ea.

Matsuhashi făcuse invitația, dar Watanabe era cel care alesese.

Kumi intra cu prudență, optând pentru mișcări încete, grațioase, studiind, cu un amestec bine dozat de cochetărie și sfială, interiorul surprinzător de luxos al rulotei. Personajul pe care îl interpreta îi era nefamiliar, dar se obișnuise să joace diverse roluri pe linie profesională, chiar dacă nu atât de grotești, așa cum erau obligați să procedeze străinii – mai ales străinele – dacă voiau să aibă succes la „lefeiii” din Tokyo.

Watanabe dădu scurt din cap, mormăi ceva în chip de mulțumiri și bun venit și începu să o complimenteze cu o stângăcie aproape înduioșătoare. În ciuda vedetismului, era timid la fel ca majoritatea bărbaților japonezi pe care îi cunoștea, dovedind o stinghereală copilărească din cauza căreia ea era tentată să lase garda jos. Îi oferii țigări, pe care ea le refuză, și șampanie, pe care o acceptă.

Vorbiră în japoneză. Kumi n-avea nici cea mai vagă intenție de a-și dezvălui trecutul și se pricepea să ascundă totul. Nu putea adopta în mod convingător vreun dialect regional, dar femeia pe care o întruchipa ar fi făcut orice ca să nu se lase astfel limitată, deci își spuse că n-avea să întâmpine niciun fel de probleme. Era o femeie modernă din capitală, care își vizitase o prietenă angajată la postul local de televiziune NHK. Îl văzuse pe Watanabe la conferința de presă și

fusese... intrigată. El îi zâmbi, recunoscător, și îi spuse că nu-și amintește să o fi văzut acolo.

— Nu am vrut să mă vedeți până ce nu am hotărât ce vreau să fac, minți ea cu seninătate.

— Și ce ai de gând să faci? întrebă el, savurând jocul.

— Să beau ceva, rosti ea cu răceală, fără să trădeze nimic, privindu-l în ochi.

Încântat, el ciocni și luă o înghițitură.

Timp de zece minute, Kumi spuse numai banalități, lăsându-l să flirteze din ce în ce mai mult în vreme ce păstra distanța fizică, adică apelând la proverbiala rezervă japoneză însă fără să-l respingă. Apoi începu să dirijeze conversația către săpături, subliniind cât de interesată era de munca lui și cât de impresionată era de realizările lui. Nu-l laudă direct, dar ridicându-i munca în slăvi, își atingea scopul. Watanabe n-avea chef să se abată de la ceea ce urmărea, dar părea să admită că era și aceasta o cale către o intimitate mai mare, astfel că începu să vorbească despre sit, despre felul în care descoperise primele artefacte și își dăduse seama de caracteristicile unicate ale oaselor... Cu grijă și discreție, fără a-și dezvălui mișcările calculate, Kumi se arată tot mai interesată și mai uimită, răsplătind dezvăluirile lui cu câte o atingere discretă.

— Dar cum rămâne cu restul echipei tale? întrebă ea. Muncesc și ei sau îți programează doar grupurile de vizitatori?

El râse de sinceritatea ei.

— Matsunashi este un student al meu. Nu e un mare arheolog, dar e foarte loial. Oamenii de știință nu au bodyguarzi, dar el se descurcă de minune în această postură.

— E impunător, rosti Kumi.

— Nu știi totul, replică Watanabe ca o confidență, umplându-i din nou paharul. Are centură neagră de nouă dani în Tae Kwon Do și Shim Soo Do. Asta e o chestie coreeană cu săbii. A

făcut și închisoare înainte de a se dedica arheologiei.

Watanabe dădu brusc din brațe, pe jumătate imitând, pe jumătate parodiind, adoptând o poziție de tip Bruce Lee, după care izbucni în râs.

— Te protejează? insistă Kumi. Se asigură ca nimeni să nu stea în calea ta?

— N-am nevoie de el pentru asta, răspunse Watanabe cu un gest de lehamite. Devenea tot mai lăudăros pe măsură ce alcoolul își făcea efectul. Pot să am grijă de mine însumi. Și mai am și alți prieteni. Oameni foarte puternici.

— Sunt convinsă, zise ea.

— Așa e, întări el, scoțându-și ochelarii și aplecându-se spre ea ca să o privească în ochi cu dorință și o umbră de amenințare.

CAPITOLUL 75

Biroul lui Watanabe se afla în sediul Institutului Arheologic din Yamanashi, o construcție joasă din beton cu finisaje din mozaic maroniu și acoperiș din țiglă, care în anii șaizeci ar fi părut interesantă din punct de vedere arhitectural, dar care acum părea dărăpănată și demodată, ca o broască țestoasă bătrână aruncată la marginea orașului. Watanabe închiriasse spații la universitățile din Tokyo și Osaka pentru perioadele când avea lucrări în apropierea acelor zone, dar aici își petrecea cea mai mare parte a timpului, în apropierea siturilor din perioada Kofun care deveniseră foarte importante pentru cariera lui.

Thomas coborî din mașină la câteva străzi distanță de clădire și merse pe jos restul drumului, cu o șapcă de baseball trasă peste față. Yamanashi nu era Tokyo și străinii erau imediat remarcați.

— Întoarce-te la Kumi, îi spusese lui Jim. Dacă pățește ceva...

— Du-te, îi replicase el, dându-i o lanternă din torpedoul mașinii. Cursurile se încheie curând. E momentul perfect ca să intri.

Trecu printr-un parc unde cireșii înfloreau și așteptă acolo trei minute înainte ca studenții să înceapă să iasă din clădire. Trecu prin ușile de sticlă, cu capul plecat și mergând repede.

Judecând după orarele afișate, în clădire nu se aflau mai mult de opt profesori, dintre care doi erau colaboratori. Doi dintre cei șase membri permanenți ai personalului erau la situl arheologic, unul era în concediu, iar altul plecase la o conferință. Watanabe, celebritatea facultății, se afla în altă parte, ceea ce însemna că în acel moment era în clădire un singur profesor titular. Thomas localizează sala de curs de la etajul doi și așteptă.

În mai puțin de un minut, ultimii studenți începură să iasă. Thomas se uită la profesor – o

femeie scundă, de vârstă mijlocie, cu un aer de șoim și ochelari imenși cu ramă de baga – după care începu să caute ceva în rucsacul pe care îl avea la el, astfel încât ea să nu-l remarce în drum spre biroul ei. Luă cu prudență urma femeii și se ascunse într-o toaletă apropiată. După ce auzi ușa deschizându-se și apoi închizându-se la loc, întredeschise ușa toaletei la timp ca să o vadă pe profesoară luându-și haina și geanta și căutând în buzunar cheile de la mașină pentru a pleca acasă.

Thomas știa că trebuia să existe și un om de serviciu care să își facă rondul la un moment dat, și poate și câțiva studenți care să rămână peste program pentru a-și completa lucrările de laborator, dar până în acea clipă nu zărise pe nimeni, așa că era aproape sigur că era singur în clădire. Din câte își dădea seama, nu existau camere de luat vederi sau alte dispozitive de supraveghere, cu excepția lămpii de securitate activate de senzori de mișcare din parcare. Drumul era liber.

Biroul lui Watanabe era pe același coridor. Încercă broasca, dar ușa nu se deschise. Era singura ușă din clădire cu două încuietori. Thomas nu avea abilități de spărgător și nici dispozitive electronice magice care să descuie, dar știa prea bine ce se studia în clădire și, după ce evaluă grosimea ușii, începu să încerce toate celelalte uși de pe coridor.

Descoperi o debara descuiată, dar fără să găsească ceva util înăuntru. Urmă un birou dezafectat, plin cu mobilier vechi și dulapuri îndesate cu hârtoage. Apoi găsi camera de depozitare pe care o căuta, alese ce îi trebuia și se întoarse la biroul lui Watanabe.

*

Kumi se trase înapoi, puse un deget pe buzele lui și îl împinse jucăuș în spate.

— Răbdare, zise ea. Lucrurile sunt întotdeauna mai bune atunci când trebuie să

aștepți.

— Depinde de cât anume trebuie să aștepți, replică Watanabe.

Se simțea frustrat, dar se dădu înapoi, ba chiar schiță un zâmbet.

— Trebuie să călătorești mult din pricina muncii tale, rosti ea. Povestește-mi.

Lansă subiectul ca pe o nouă etapă a jocului seducției, ca pe o invitație de a merge mai departe.

— Mi-am petrecut mult timp în Coreea, răspunse el.

Ea se încruntă a dezamăgire.

— Mă gândeam la ceva mai exotic. Europa? Franța? Italia?

Watanabe își îngustă ochii, deveni mai rigid și păru să se trezească din amorțeala indusă de alcool. Kumi bătu imediat în retragere.

— N-am fost niciodată în astfel de locuri, gânguri ea imediat. Praga. Am auzit că Praga este superbă. Mi-ar plăcea să merg acolo. Sau la Viena.

— Am fost în Italia, admise el, relaxându-se. E murdar. Urât. Mai ales în Napoli.

Kumi se strădui să nu-și arate surprinderea. El o urmărea cu atenție.

*

Nu avea de gând să procedeze cu subtilitate și în liniște, dar voia să intre. Introduse capătul ciocanului de săpături pe care îl găsisese în depozit în tocul ușii și folosi mânerul lung drept levier. Lemnul începu să crape imediat. Își modifică puțin poziția și repetă mișcarea. Tocul cedă și se îndepărtă un centimetru de perete. Împinse și scobi cu capătul plat al ciocanului până ce la picioarele lui se strânse o grămăjoară de lemn și ușa cedă după ce împinse în ea. Se deschise larg, dezvăluind o încăpere spațioasă, în care se aflau un birou metalic cu un computer, un telefon și un fax, precum și un șir de dulapuri pentru documente. Se mai vedea o masă lungă încărcată cu cutii, tuburi cu substanțe chimice, vreo două microscopice și

alte echipamente pe care Thomas nu le putea identifica.

Jaluzelele erau trase. Închise ușa cât putu de bine și aprinse întâi lanterna, apoi deschise computerul. Între timp, inspectă repede încăperea, nesigur ce anume căuta. Dulapurile erau încuiate și se îndoia că le va putea sparge cu ciocanul. În colț, în spatele ușii, se găsea o stivă de cutii. Două dintre ele erau mari, din lemn, și aveau înăuntru doar talaș. Etichetele de transport fuseseră înlăturate.

Unul dintre sertarele biroului era descuiat. Înăuntru se aflau câteva dosare, fiecare conținând numeroase hârtii pline de numere și formule matematice. Fiind în japoneză, îi era imposibil să le descifreze. Un dosar părea însă să conțină numere legate de trei mostre, identificate de combinațiile de litere și cifre 4F, 12A și 21A. Prima pagină a fiecărei mostre începea cu ecuația:

$$D^2 \mathbf{i}, \mathbf{j} = (\mathbf{x}_i - \mathbf{x}_j)^T \mathbf{P} \mathbf{W}^{-1} (\mathbf{x}_i - \mathbf{x}_j)$$

\mathbf{x}_i ; = vectorul valorilor pentru individul i ,

\mathbf{x}_j = vectorul principal pentru populația j ,

$\mathbf{P} \mathbf{W}$ = matrice de covarianță din interiorul mostrei

Thomas se holbă la numere și la formulă, dar nu pricepu nimic din ele, cu excepția faptului că păreau măsurători exprimate în milimetri.

„Măsurători a ce anume?”

Următorul dosar conținea grafice și numere, în aparență pentru un set mai mare de mostre, din care doar câteva reapăreau în celălalt dosar. Aici se găsea însă și o scrisoare în engleză, datată 10 martie, de la o companie care se numea Beta Analytics, din Miami, Florida. Informațiile de bază păreau a fi o coloană de date legate de numerele mostrelor: 250 ± 75 ÎP (BETA-895) [Mostra 1A],

1000 \pm 75 ÎP (BETA – 896) [Mostra 1B], până la 200 \pm 75 ÎP (BETA – 909) [Mostra 25D].

Thomas citi numerele de două ori, căutând un tipar sau ceva de genul ăsta, orice care le-ar fi dat un sens, dar nu reuși să obțină nimic. Simbolul aflat în mijlocul fiecărui grup de date semăna cu o cruce, dar era mai mult ca sigur vorba de un simbol pentru eroare. 250 plus sau minus 75. Dar 250 ce?

„Ani?”

Probabil. Și ce însemna „ÎP”?

Pur și simplu nu dispunea de cunoștințele sau talentele necesare. Pentru a nu știu câta oară de la moartea lui Ed, se simțea complet depășit.

CAPITOLUL 76

— Ce ai făcut în Napoli? întrebă Kumi.

— Cercetări, răspunse Watanabe.

— Arheologice?

— Nu chiar, replică el, pierzându-și interesul pentru subiect. Mai degrabă o călătorie în scop turistic. Am aruncat o privire prin jur.

— La ceva anume? Renaștere? Roma antică?

Din nou acea privire precaută. Kumi bău puțină șampanie.

— M-am uitat doar prin jur, repetă el.

— Ai o colecție proprie? schimbă ea tactica. Artefacte antice?

— Câteva.

— De valoare? întrebă ea, mimând o emoție aproape erotică.

— Unele, răspunse el, zâmbind. Foarte valoroase.

— Și unde le ții?

— Acasă. Te-aș putea duce cu mașina dacă vrei...

Întrebarea rămase suspendată în aer. Kumi luă repede o decizie. Drept răspuns, își goli paharul și se ridică în picioare.

*

Ceva îl deranja pe Matsushashi. Nu că ar fi fost o noutate. În ultimele șase luni se confruntase cu mai multă anxietate decât în toți cei douăzeci și patru de ani ai vieții lui. Dar acum era altceva. Neliniștea îl sâcâia, ca un pârâit continuu pe o frecvență radio prost acordată, care se intensifica înainte de a-ți da seama ce se transmite pe post.

„Ca o amintire.”

Avea de-a face cu Knight, ba chiar cu cei doi Knight: preotul mort și fratele lui care adulmeca acum prin preajmă, dându-se drept ziarist.

Închise televizorul, deschise o cutie de Kirin și porni laptopul. Tastă adresa Internet pentru

biserica lui Edward Knight, sperând că pagina nu fusese actualizată între timp. Dar fusese. Acum era acolo noul tip, Jim Gornall, și pe site fusese postat un necrolog în memoria lui Knight, cu rugămintea ca vizitatorii să se roage pentru sufletul lui. Unele dintre imaginile vechi fuseseră strânse într-un mic album de amintiri, iar Matsuhashi puse albumul de poze să se deruleze în vreme ce el bea bere. Imaginile apăreau la fiecare cinci secunde: Knight cu un grup de tineri în ținută lejeră, Knight cu episcopul la o slujbă de confirmare, Knight ținând slujba în veșminte verzi și aurii, Knight cu un ciocan la o construcție realizată de asociația Habitat pentru umanitate, Knight prezidând la o nuntă...

„Stai așa. Dă înapoi.”

Opri derularea albumului și studie imaginea: Edward Knight, poate cu cinci ani mai tânăr decât atunci când Matsuhashi îl văzuse ultima oară, și fericitul cuplu de miri, cu mirele semănând cum numai un frate poate semăna cu Edward, iar mireasa...

Apucă receptorul telefonului și formă un număr, cu privirea ațintită pe ecranul computerului.

*

Watanabe închise ușa rulotei când telefonul începu să sune înăuntru.

— Trebuie să răspunzi? întrebă Kumi.

— Nu, zise el, îndreptând cheile Mercedesului spre mașină până când sistemul de alarmă scoase un țuit și ușile se deblocară.

— Bine, rosti ea. Nu-mi place să mă întorc din drum.

El zâmbi și o conduse la mașină, deschizând portiera din dreptul pasagerului cu un gest cavaleresc exagerat.

Kumi se urcă. Watanabe închise portiera și se îndreptă spre locul lui, când îi sună telefonul mobil. Prin geamul portierei, Kumi îl văzu

uitându-se la numărul care îl apela. Watanabe oftă, rosti pe mutește „birou” și duse telefonul la ureche.

*

Deloc surprinzător, computerul era parolat. Frustrat și stând ca pe ghimpi, Thomas se conectă ca utilizator oaspete, intră online și apelă căsuța sa de mesagerie electronică. În același timp, căută în buzunar un card, se încurajă singur și apucă receptorul telefonului, sperând să-și amintească bine secvența de cod corespunzătoare țării. Telefonul sună de trei ori înainte ca ea să răspundă.

— Deborah, rosti el, aici este Thomas Knight.

Avu impresia că o aude cum inspiră adânc, surprinsă, dar nu-i răspunse.

— Știu că nu te așteptai să te sun, și probabil că ai auzit tot felul de lucruri despre mine, dar te asigur...

— Știu că nu tu i-ai ucis pe oamenii ăia, zise Deborah.

Nu părea foarte convinsă, dar era categorică, de parcă ar fi plonjat în gol de la mare înălțime și ar fi știut că orice greșeală nu poate conduce decât la dezastru.

„O altă dovadă de credință.”

— Mulțumesc, rosti el. Poți să-mi trimiți imaginea aceea? Din articolul despre situl japonez?

— Așteaptă puțin.

El deschise imaginea și o studie.

— L-ai putea data? întrebă Thomas, uitându-se la imaginea sclipitoare a crucifixului de argint în centrul căruia se afla peștele cu picioare.

— Nu dintr-o poză. Ca stil, aş spune că e medieval, european, posibil din secolul al VII-lea sau al VIII-lea.

— Și peștele?

Urmă o pauză.

— Îl văd, se mulțumi ea să răspundă.

— Și?

— Ce mă întrebi tu de fapt, Thomas?

— Dacă chestia asta poate proveni din mormântul descoperit de tine în situl de la Paestum. Spuneai că ai impresia că locul a fost jefuit înainte de venirea ta acolo. Este posibil ca acest obiect să se aflat în acel mormânt?

— Nu pot face o asemenea afirmație doar pe baza unei fotografii, răspunse ea, ușor iritată. Chestia asta a fost găsită în situl japonez, nu-i așa? Nu am văzut crucifixul, dar... Thomas, dacă încerci să afirmi că acest crucifix provine din situl excavat de mine în Italia, înseamnă că aduci o acuzație foarte gravă arheologului japonez care pretinde că a descoperit obiectul acolo. Nu poți face așa ceva fără dovezi. Te poți trezi dat în judecată pentru defăimare.

— Poate proveni din mormântul din Paestum?

— Nu mă ascuți...

— Ba da, și apreciez grija ta pentru mine, dar te rog să îmi spui. Probabil că te-ai gândit și tu la asta, altfel nu-mi trimiteai articolul. Este posibil ca acest crucifix să fi fost furat din situl din Paestum?

— Se potrivește cu crucile pictate pe părțile laterale ale mormântului. Peștele este un detaliu neobișnuit, din pricina aripioarelor frontale supradimensionate. Nu am văzut nimic asemănător în afara acestei regiuni și nicăieri în altă parte în arta creștină. Asta nu înseamnă că situl japonez este un fals. Poate că a existat un soi de mișcare evanghelică timpurie despre care noi nu știm și care și-a avut originile în Italia, ajungând până în Japonia...

— Nu, i-o reteză Thomas. Nu-i așa. Se petrece ceva, ceva foarte important. Ed a descoperit despre ce este vorba. Trebuie să o fi făcut.

— Am înțeles că japonezul care a fost ucis...

— Satoh.

— Am înțeles că ți-a spus că acel crucifix e din Herculaneum.

— Dar ar fi prea timpuriu, nu-i așa? zise Thomas. Cred că mințea, încercând să-mi servească o pistă care să mă facă să caut în continuare, să mă determine să aflu ceea ce el nu reușise.

— Thomas, ascultă-mă, zise Deborah. Dacă te apropii de motivul pentru care a fost ucis Ed, ei – oricine ar fi ei – vor afla. Trebuie să pleci de acolo înainte de a fi ucis.

— Poate că da, replică Thomas. Dar nu încă.

*

Jim începea să se teamă. Când se deschisese ușa rulotei, scosese un suspin de ușurare. Kumi trecuse cu bine peste încercare, poate chiar aflate ceva util, și acum pleca în siguranță. Apoi Watanabe o urmărise și se duseseră împreună la Mercedesul lui de șmecher, dar nu înainte ca arheologul să răspundă la un apel telefonic.

Jim stătea în mașina parcată pe cealaltă parte a străzii, dar, deși lumina era slabă, zărise expresia de pe chipul lui Watanabe, modul în care verificase cum stătea Kumi în mașină, așteptându-l, și felul în care se îndepărtase de vehicul ca să încheie conversația. Apoi, când urcase în mașină, ceva din felul în care scrâșniseră cauciucurile pe pietriș când demară i se păru că era mult mai mult decât o simplă demonstrație de virilitate.

Kumi era în pericol. Jim simțea asta. Habar n-avea cum fusese descoperită, dar asta se întâmplase și acum totul se ducea naibii. Porni Toyota închiriată și se luă după Mercedes, căutând în buzunar telefonul mobil.

*

— Ce zici de oase? o întrebă Thomas pe Deborah. Situl japonez conține oase aparținând unor europeni care par să dateze din aceeași perioadă cu crucifixul. Să se fi aflat și ele din mormântul din Paestum?

— Nu, rosti ea, de data asta cu un ton categoric, lipsit de nuanța de prudență dinainte. Oasele nu s-au conservat în Paestum. Situl a fost prea umed pentru prea multă vreme. Niciun os uman nu s-a păstrat din acea perioadă.

— Atunci, trebuie să fi făcut rost de ele din altă parte, zise Thomas. Ideea îi veni imediat. Pietro presupunea că Satoh era omul pe care el îl numea Tanaka, dar dacă nu era așa? Dacă monseniorul se întâlnise cu un alt japonez care își spunea Tanaka?

— Watanabe? rosti Deborah, neîncrezătoare.

— „L-am dus înăuntru”, zise Thomas. Cuvintele lui Pietro răsunau în mintea lui. Asta a spus înainte de a muri. Totul s-a întâmplat din cauza lui, a mai spus. L-a dus pe Tanaka înăuntru.

— Înăuntru unde?

— În Fontanelle, răspunse Thomas. Conștient sau nu, Pietro i-a oferit lui Watanabe lucrul de care acesta avea nevoie.

— O, Doamne, zise Deborah, în glasul căreia se simțeau perfect acum oroarea și repulsia, în ciuda distanței care îi despărțea.

— Cu câteva săptămâni înainte de descoperirea din perioada Kofun, Watanabe a primit mai multe colete. Asistentul lui nu a văzut ce conțineau. Mi s-a părut cel puțin neobișnuit.

— Și crezi că ele conțineau?...

— Oase. Da.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi Thomas zise:

— Îți pot citi câteva dintre rezultatele lui de laborator? Poate mă ajuți să le înțeleg.

— Desigur, răspunse ea.

*

Matsubishi străbătu fără zgomot parcul de la intrare. Ușile din față ale laboratorului din Yamanashi erau încă deschise, așa cum se temuse profesorul. Înăuntru putea fi oricine. Evident, pe ei nu-i interesa oricine, ci doar persoana lui Knight.

Afară nu se vedea nicio mașină parcată, dar asta nu însemna nimic. Studentul merse repede, în tăcere, de-a lungul coridorului de la parter către scări. Luminile erau stinse, ceea ce iarăși nu însemna nimic. Pipăi cuțitul din buzunar și păși ușor către locul unde o geană de lumină se zărea prin crăpăturile ușii de la biroul lui Watanabe. Mergea fără zgomot, ca un asasin.

CAPITOLUL 77

— Ți spune ceva numele Beta Analytics? întrebă Thomas.

— Mda, răspunse Deborah. Este un laborator de testare din Florida. Muzeul a apelat la el o dată, când laboratorul CAIS din Atena nu era disponibil. Lucrează repede.

— Ce fel de teste se fac acolo?

— Datare cu carbon radioactiv. De ce?

— Deci Watanabe a încercat să determine vârsta unui obiect. Ce înseamnă IP?

— Înainte de prezent. De fapt, înseamnă „înainte de 1950”.

Deci numerele mergeau înapoi de la 1950, plus sau minus 75.

— Bun, replică Thomas, atunci ascultă asta.

Se uită la coloanele de date, dar telefonul mobil din buzunar vibră brusc.

— Stai așa, îi spuse lui Deborah, punând receptorul pe birou. Da? rosti el în telefonul mobil. Era Jim.

— Watanabe a luat-o pe Kumi în mașină. S-ar putea să fi aflat cine e.

Thomas sări în picioare și porni către ușă exact în clipa în care aceasta se deschise cu zgomot. Ușa îl lovi drept în față, trimițându-l cu putere înapoi, în vreme ce Matsuhashi dădu buzna înăuntru și se aruncă asupra lui. Lumina albăstruie a computerului făcu să sclipească lama cuțitului. Mobilul zbură din mâna lui Thomas când cei doi se întâlniră.

Thomas era total depășit. Celălalt bărbat era mai tânăr, mai puternic, antrenat și pregătit pentru luptă. Chiar și fără cuțit ar fi însemnat prea mult pentru el. Studentul îl ținui cu ușurință, prinzându-i brațele cu o singură mână și un genunchi, astfel că mâna cu arma rămase liberă,

controlând situația. Lui Thomas nu-i mai rămăsese nimic altceva în afara glasului.

— E prea târziu, Matsuhashi, rosti el, cu voce nefirească de tare.

Japonezul se uită la telefonul de pe birou, văzu că receptorul e pe birou și apăsă pe furcă cu mâna liberă. Apoi ridică mobilul de jos, îl închise și reveni la telefonul de pe birou, formând un număr fără să-și ia privirea de la Thomas.

— Ai intrat într-o mare belea, zise el, aproape cu indiferență.

Thomas se trase în poziție șezândă, destul de nedumerit.

— Și tu, replică el.

— Mă îndoiesc, ripostă japonezul, zâmbind.

— Ți-am spus, zise Thomas. Știu totul.

Studentul se opri și închise telefonul. Expresia de pe chipul lui era greu de descifrat, dar dincolo de amuzament mai era ceva acolo... Ce anume?

„Curiozitate? Neliniște?

Poate că da.”

— Șeful tău ar trebui să încuie mai bine dosarele, rosti Thomas, testându-și încheietura mâinii stângi, pe care îngenunchease celălalt.

— Ce crezi că știi? ripostă studentul. Dacă e interesant, poate că nu te dau pe mâna poliției.

Poliția? În atari circumstanțe, Thomas ar fi fost încântat să fie arestat pentru pătrundere prin efracție. Ceva suna ciudat. Poate că Matsuhashi nu știa.

„Și poate că vrea doar să afle ce știi înainte de a-ți tăia gâtul.”

— I-am spus deja prietenei mele ce am aflat, minți el.

— Nu, n-ai făcut-o, replică Matsuhashi. Mi-am programat cu grijă intrarea.

— Știe destule ca să pună câteva întrebări deranjante, zise Thomas.

— Despre ce?

Matsuhashi devenea tot mai iritat, gândindu-se că Thomas se joacă cu el.

— Rezultatele de la testarea cu carbon radioactiv.

— Și? Facem mereu astfel de teste.

— Pe oase de europeni?

Thomas risca acum. Își simțea gura din ce în ce mai uscată, iar gâtul îl ustura.

— Acele teste nu au fost încă efectuate, replică Matsuhashi. Oasele sunt pregătite pentru testare. E nevoie de timp.

— Nu mă refer la acele teste, cele despre care veți vorbi presei. Mă refer la cele deja efectuate.

— Ce tot spui acolo?

— Uită-te și singur, zise Thomas. Teste efectuate, cu rezultatele livrate cu zece zile înainte de „descoperirea” din perioada Kofun.

Matsuhashi se uită fix la el. Luă încet documentele de pe birou, cu un ochi ațintit asupra lui Thomas, și le parcurse în grabă. Chipul i se întunecă, apoi încremeni. Când își ridică iarăși privirea, trupul părea să-i tremure. Părea complet debusolat, panicat, și când vorbi, o făcu pe un ton de sfidare:

— Astea ar putea fi orice fel de rezultate. Dacă sugerezi că este vorba de vreo fraudă...

— Numai că nu sunt orice fel de rezultate, nu-i așa? i-o retează Thomas. Se referă la două colete cu oase vechi importate – de fapt furate – din Italia, la fel cum a fost furat și crucifixul de argint. Watanabe a adus oasele, dar n-a vrut să planteze în sit oase care nu erau suficient de vechi. Datarea cu carbon radioactiv ar fi arătat asta imediat, iar cele mai multe schelete din Fontanelle datează din epoca Renașterii și ulterior acesteia. Trebuia să caute cele mai vechi fragmente de oase, să le aducă aici, apoi să facă testele ca să știe clar care oase erau suficient de vechi pentru a fi plantate într-un mormânt Kofun. Ce descoperire senzațională! Oase europene cu o mie de ani mai

devreme decât oricare descoperire anterioară! L-ar fi propulsat de-a dreptul pe culmi.

Matsuhashi nu spunea nimic și nici măcar nu se uita la el. Se holba la foile de hârtie, cu ochii măriți.

— Doar oasele care au fost datate cu aproximativ o mie de ani înainte de prezent erau suficient de vechi, spuse Thomas. Pe acestea le-a plantat în mormântul Kofun.

Matsuhashi nu-l privi. Verifica și reverifica numerele, graficele și toate celelalte date, încercând să găsească o greșeală.

— Celelalte date, rosti Thomas, arătând spre paginile cu formule și rezultate în milimetri, reprezintă un sistem pentru determinarea originii rasiale a oaselor. Așa este? Bănuiesc că folosesc o formulă pentru procesarea dimensiunilor scheletelor, demonstrând originea lor rasială. Corect?

Celălalt dădu din cap atât de ușor, că Thomas abia observă.

— Deci Watanabe alege oase suficient de vechi ca să corespundă perioadei Kofun, apoi face măsurători cranio-faciale ca să fie sigur că au aparținut unor europeni, înainte de a le planta în sit.

— Este imposibil, făcu Matsuhashi, continuând să studieze documentele. Este un om de seamă. Iar chestia asta nu putea fi contrafăcută.

— Dă-mi voie să vorbesc cu prietenul meu, zise Thomas. Cred că soția mea e în pericol.

Dar celălalt nu păru să-l audă și nu-și slăbi strânsoarea de pe mânerul cuțitului.

*

Mașina prinse viteză.

— Locuiești aici? întrebă Kumi, uitându-se pe geam la un pâlcc de bambuși groși și înalți cât stâlpii de telegraf.

— Da, răspunse simplu Watanabe.

Kumi nu-l crezu. Lucrurile merseseră bine până la acel apel telefonic, dar de atunci simțise cum omul se retrage în carapace. Nu se uita la ea, îi răspundea monosilabic doar atunci când ea îl întreba ceva direct și nu mai făcea nicio tentativă de a o seduce.

„Trebuie să cobor din mașina asta...”

CAPITOLUL 78

— Dacă în sit s-a pătruns înainte de săpături, zise Matsuhashi, ignorând privirea lui Thomas care se plimba între cuțit și telefon, echipa își poate da seama. Solul nu mai are cum să fie compactat. Ar arăta ca un mușuroi.

— Poate că au văzut și au decis să nu spună nimic, spuse Thomas. Acum o să vorbesc cu prietenul meu pe telefonul mobil, bine?

— NU, i-o retează Matsuhashi. Habar n-ai despre ce vorbești.

Începu să țipe în japoneză, furios, astfel că brusc deveni înspăimântător. Se schimonosi într-o grimasă. Thomas avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că plângea.

— E un om măreț, șopti tânărul în engleză.

— Poate că da.

— Nu „poate”! țipă Matsuhashi.

Părea extrem de tânăr, iar furia îl epuizase.

— Bine, rosti Thomas, calmându-l. Dar în acest caz, cel puțin, nu a jucat cinstit.

Așteptă să vadă reacția, dar tânărul părea brusc îmbufnat și nu spuse nimic, deși lacrimile continuau să-i curgă pe obraji. Se întunecase bine afară și jaluzelele luceau din pricina felinarelor de pe stradă. Thomas se uită la telefonul de pe birou. Se întrebă unde era Jim. Unde era Kumi.

— Dă-mi cuțitul, zise el, și lasă-mă să vorbesc cu prietenul meu.

Matsuhashi se uită la armă ca și cum s-ar fi întrebat cum de fusese posibil să ajungă la el în mână. Puse cuțitul ușor pe birou.

— Așadar, continuă Thomas cu blândețe. Cum a intrat el în camera mortuară fără ca nimeni să nu-și dea seama?

Urmă o lungă tăcere, întreruptă doar de suspinele studentului.

— Poate că de vină au fost *tanuki*, rosti el în cele din urmă, așezându-se greoi pe birou.

Își șterse ochii și inspiră adânc, devenit brusc atât de calm, încât Thomas avu impresia că tot ce era mai rău trecuse. Însă putea fi prea târziu.

— Cum? întrebă el, cu o notă de disperare în voce.

— Situl a fost penetrat de *tanuki* – un soi de animale. Au săpat un tunel până în camera mortuară. O intrare prin care poate că au pătruns neobservați...

— Te rog, lasă-mă să-mi sun prietenul, zise Thomas. Trebuie să mă asigur că soția mea n-a pățit nimic.

Matsuhashi se întoarse către el și îl privi îndeaproape. Pentru câteva clipe nu se petrecu nimic.

— O să sun eu, zise el.

*

Mașina ieși din depresiunea în care era așezat orașul Kofu, lăsând luminile în urmă. Kumi și Watanabe nu spuneau nimic. Niciunul nu se mai ostenea să continue jocul. Se mulțumeau să ruleze mai departe, cufundați în propriile gânduri pe măsură ce terenurile cultivate cu orez erau înlocuite de un peisaj sălbatic. Watanabe ajunse la marginea a ceea ce semăna cu o fermă, cu gardurile căzute și cu șanțurile de scurgere pline de bălării, din care se auzeau țârâituri de greieri. Deasupra pinilor negri luna se înălțase plină, în toată splendoarea ei.

— Aici, rosti el, coborând și luând cheile.

Ea nu avu de ales decât să coboare pe marginea drumului pustiu. Nu putea fi mai periculos decât să rămână în mașină...

În tăcerea deplină, sunetul telefonului lui Watanabe îi făcu pe amândoi să tresară. El răspunse aproape cu un sentiment de ușurare.

— Nu e ea, zise Matsuhashi. Am verificat poza. Seamănă cu ea, dar nu e aceeași persoană.

— Ești sigur? întrebă Watanabe.

— Da. A pățit ceva?

— Ea... nu. Ești sigur?

— E ziaristă la un săptămânal din Tokyo, în căutarea unui articol de senzație. Probabil că a anunțat deja că are ceva pe țeavă.

— Ziaristă?

— Da, răspunse Matsuhashi. Nu faceți nimic despre care să nu vă placă să citiți în ziare duminică.

Watanabe închise și se uită lung la femeia care stătea lângă mașină, privind luna și prefăcându-se că e foarte calmă.

*

— Mulțumesc, zise Thomas.

Matsuhashi părea teribil de deprimat, stors de orice sentiment.

— Ce vei face acum?

Japonezul ridică din umeri.

— Nu-i nimic de făcut, răspunse el. În Japonia nu trecem peste profesorii noștri. Suntem... — se luptă cu el ca să găsească cuvântul potrivit — ... ucenici. Nu mușcăm mâna care ne hrănește.

Zâmbi cu tristețe când rosti ultima frază.

— Nu, spuse Thomas. Bănuiesc că nu faceți așa ceva. Dar sunt lucruri pe care trebuie să le știi. Despre fratele meu.

— Nu te pot ajuta.

— Știi. Trebuie să discut cu *sensei* Watanabe.

Era pentru prima dată când folosea un asemenea titlu pentru arheolog, dar o făcuse din respect pentru studentul lui.

— Nu-ți va spune nimic, replică Matsuhashi. Știe să mintă.

Zâmbi iarăși cu tristețe, îndurerat.

— Și tu? întrebă Thomas. Nu-i vei spune că știi de fraudă? Chiar dacă asta înseamnă că tot ce apare în ziare, tot ce se va scrie în jurnalele academice și tot ce se va preda în școli este greșit?

Japonezul se făcu și mai mic, lăsându-și capul în piept, ca o întruchipare a înfrângerii și disperării.

— Nu mă pot pune cu el. Nu am tăria necesară. Thomas habar n-avea dacă era vorba de tăria morală sau de cea politică.

— L-ai cunoscut pe fratele meu? se interesă el.

— Eu nu am fost în Italia, răspunse Matsushashi, încruntându-se din pricina schimbării subiectului. L-am văzut aici, dar nu știam cu ce se ocupă. S-a întâlnit cu *sensei*... cu Watanabe-*san*, se corectă el imediat. La început au părut bucuroși să se reîntâlnească, dar cred că după aia au început să se certe.

— În legătură cu ce anume?

— Nu știu. S-au schimbat. S-au răcit.

— A stat două zile aici?

— Da, răspunse japonezul, mai calm acum, pentru că subiectul era mai puțin controversat. A lucrat în laborator cea mai mare parte a timpului și a luat cina cu Watanabe-*san*. Hotărâam ce movile să excavăm și foloseam imagini din satelit ale siturilor din întreaga Japonie. El era foarte interesat de tehnologie. Apoi s-au certat și eu l-am dus la gară.

— Părea supărat sau furios la plecare?

— Nu, răspunse studentul, încruntându-se din nou, ca și cum i s-ar fi părut ceva ciudat. Părea vesel, chiar emoționat.

— Ai cunoscut un om pe nume Satoh, sau poate Tanaka? Un om care să-l fi întâlnit pe Ed în Italia?

— Nu.

— Să știi că va face chestia asta din nou, zise Thomas, schimbând brusc subiectul. Mă refer la Watanabe. Dacă îl lași să scape de data asta, o va face din nou. Vor apărea o mulțime de întrebări legate de această descoperire. Cineva va găsi fisuri în cele susținute de el și atunci va inventa alte

dovezi care să-i acopere înșelăciunea. Ți-ai putea irosi jumătate din carieră fabricând dovezi pentru aceeași minciună a lui. Nu ți-ai dori să fii un arheolog adevărat, în loc de o celebritate de carton?

Întrebarea rămase suspendată în aer. Pe măsură ce timpul trecea și studentul nu zicea nimic, Thomas începu să creadă că nu-l ascultase. Apoi însă Matsuhashi dădu să se miște încet, îndreptându-se de spate. Ochii îi străluceau, nu doar din pricina lacrimilor, iar licărul lor exprima nu numai hotărâre, ci și puțină nebunie.

CAPITOLUL 79

Se făcuse miezul nopții. Kumi îl sunase pe Jim ca să-i spună că Watanabe o lăsase pe marginea unui drum de munte, la aproximativ cincisprezece kilometri de oraș. Era nevătămată, dar furioasă din pricina umilinței. În acel moment, din motive pe care Jim nu le înțelegea, ea părea să arunce toată vina pe umerii lui Thomas.

Jim luă mașina închiriată și porni în căutarea ei, studiind cu grijă indicatoarele rutiere, ale căror caractere nu le putea citi. După ce luă o curbă strânsă, o văzu. Frână puternic și cauciucurile scrâșniră, astfel încât Kumi, desculță și ținându-și pantofii lejer cu o singură mână, se feri. Se pregătise pentru vreun nebun care avea de gând să-i facă avansuri la o asemenea oră, iar privirea ei de oțel nu se înmuie când își dădu seama că în mașină era Jim.

— Unde naiba e Thomas? se repezi ea.

— E la laborator cu Matsushashi.

— Stă la taclale la o bere și o partidă de pocher?

— Nu prea, replică încet Jim.

— Atunci se împrietenește cu tipul care m-a dat pe mâna nemernicului ăstuia, ca să-mi facă ce avea el chef.

Jim vru să-i spună că, de fapt, tot Matsushashi o salvase, și că ea fusese cea care insistase să se întâlnească cu Watanabe împotriva dorinței lui Thomas, dar nu era nici locul, nici momentul pentru așa ceva. Mai degrabă Jim bănuia că era vorba doar de partea vizibilă a unei dispute care dura de ani întregi între cei doi și care se întipărise profund în fibra relației lor.

*

— Gata? întrebă Thomas.

În loc de răspuns, Matsushashi apăsă tasta telefonului și așteptă ca Watanabe să răspundă.

Imediat ce începu conversația, se întoarse cu spatele la Thomas, nedorind să i se vadă chipul, chiar și în întunericul din jur.

Japoneza pe care o știa Thomas nu era suficient de bună ca să înțeleagă toate aspectele tehnice ale discuției, dar Matsuhashi repetase ce urma să spună, așa că Thomas știa în mare despre ce era vorba.

— E o problemă cu oasele de la sit, zise Matsuhashi.

— Ce fel de problemă? întrebă Watanabe.

Părea amețit de somn sau de băutură, probabil că de amândouă.

— Echipa a pregătit mostrele pentru datarea cu carbon radioactiv și a studiat tot ce a reieșit în timpul procesului.

— Și?

— A apărut polen.

— M-ai sunat după ce mi-ai stricat seara ca să-mi spui că a apărut polen? îl repezi Watanabe. Bineînțeles că apare și polen. Ce-i cu asta?

— Dar nu e polenul care ar trebui să fie. Este vorba de *olea*. Măslin.

Watanabe tăcu câteva clipe, apoi vorbi cu o voce bizară.

— Există măslini în Japonia.

— Da, dar aceștia au fost cultivați recent. Măslinul a apărut în Japonia abia în perioada Bunkyu, din anii 1860.

— Ce vrei să spui?

— Descoperirea e contaminată, replică Matsuhashi. Oasele nu au fost îngropate aici. Au fost îngropate altundeva, undeva unde cresc măslini de mii de ani, și apoi au fost mutate. Poate că oasele aparțin unor europeni, dar nu și mormântul.

Urmă o tăcere lungă.

— Nu mai spune nimănui, zise Watanabe. Sigilează rămășițele până ce ajung eu acolo. Nu

lăsa pe nimeni să le vadă. Și nici rezultatele pe care le-ai obținut. Ai înțeles?

— Am înțeles. Veniți direct la laborator?

Urmă o ezitare de câteva clipe.

— Voi fi acolo la prima oră a dimineții, zise Watanabe. Trebuie să dorm.

Matsubishi închise și rămase locului câteva clipe, uitându-se la ridicătura neagră a movilei funerare.

— Ei bine? întrebă Thomas.

— Vine încoace.

CAPITOLUL 80

Thomas stătea pe spate la marginea mormanului de pământ scos din sit. După ce săpaseră în jurul movilei funerare, oamenii ridicaseră un con de pământ nisipos și resturi care o depășea ca înălțime. De unde stătea, Thomas putea ține sub observație întregul sit fără să fie văzut, deși în întuneric se puteau zări prea puține fără lumini. Noaptea era calmă și, pentru că anul era la început, cicadele nu începuseră încă să-și facă auzite sunetele metalice pe care le scoteau în toiul verii.

Watanabe ajunse cu o jumătate de oră înainte de ivirea zorilor. Parcă mașina la ceva distanță și pătrunse în tăcere în sit, cu mișcări furișate. Adusese cu el o lanternă nu mai mare decât un stilou și se apucase să lucreze fără să o aprindă. Nu avu nevoie de mai mult de cinci minute ca să se pregătească, după care dispăru în spatele movilei. Thomas ascultă, dar nu auzi nimic și timp de zece minute crezu că Watanabe plecase.

— Unde e? șopti el.

— Înăuntru, răspunse Matsuhashi, care nu se mișcase de cel puțin două ore.

— Cum a făcut asta? Intrarea e acolo.

— Trebuie să mai existe o gaură făcută de *tanuki* pe cealaltă parte, despre care noi nu am știut nimic, zise studentul. Inteligentă mutare. Așa are acces la partea neexcavată a movilei.

Trecură alte cinci minute în tăcere, apoi îl auziră pe Watanabe mișcându-se în jurul movilei. Thomas riscă o privire. Întunericul începea să se destrame cu repeziciune și arheologul își ascunsese lanterna. Stătea aplecat deasupra solului, aproape încremenit, cu excepția mâinilor, și freca diverse obiecte pe rând, folosind o periută de dinți și lucrând cu mare grijă. Purta mănuși și împrăștiase un soi de smoală pe sol, iar mișcările meticuloase

pe care le efectua erau însoțite de un soi de murmur permanent care creștea în intensitate pe măsura scurgerii timpului. Omul era disperat și panicat.

Thomas se întoarse și coborî panta, atent să nu disloce nicio pietricică de la locul ei.

— Cât se conservă polenul? întrebă el în șoaptă.

— Zeci de mii de ani, răspunse Matsuhashi, la fel de nemișcat. Carcasa exterioară este aproape indestructibilă. Poate dezvălui multe despre condițiile de mediu la momentul pătrunderii în sol a unui obiect.

— Asta, dacă e acolo, replică Thomas.

Matsuhashi nu spuse nimic câteva clipe, apoi rosti:

— Se duce din nou înăuntru. Aproape că a sosit clipa.

Așteptară ca soarele să se ivească la orizont și păsările să se trezească, înainte de a trece la acțiune. Nu aveau de făcut altceva decât să urce peste creasta movilei de resturi și să coboare în situl propriu-zis. Nu-și vorbiră și se deplasară în tăcere, căci nu voiau să fie remarcați.

La început, Watanabe nu-i văzu. Ieși, părând distrat și rătăcit. Își adunase deja uneltele înainte de a privi în sus și de a-i vedea pe cei doi care stăteau și așteptau. Încremeni, apoi, ca și cum s-ar fi bazat doar pe personalitatea sa, apelă la bine cunoscutul lui zâmbet de vedetă. Fără ochelarii de soare, părea bătrân.

— V-ați trezit devreme? întrebă el în japoneză.

Matsuhashi rămase tăcut, cu spatele drept și cu privirea în pământ, ca un soldat scos în fața plutonului, la raport.

— S-a terminat, rosti Thomas.

Nu simțea niciun fel de triumf, ci doar o mare oboseală și dorința ca totul să se termine. Dar până atunci trebuia să afle ceva.

— Povestește-mi despre Ed, ceru el. Fratele meu. De ce v-ați certat?

— Nu știu la ce te referi, răspunse Watanabe.

Thomas se uită la Matsuhashi, dar studentul rămăsese pironit locului, ca paralizat, incapabil să-și privească profesorul în ochi.

— Spune-i despre polen, îi ceru Thomas.

— Care polen? se miră Watanabe, ridicând neconvincător din umeri. Avea de gând să nege totul, convins că studentul nu avea să se întoarcă împotriva lui. Știi ceva despre vreun soi de polen? i se adresă el lui Matsuhashi, apropiindu-se amenințător.

— Nu, *sensei*, răspunse Matsuhashi. Nu știu nimic despre polen.

Watanabe zâmbi, mulțumit de această dată. Își bătu ușor buzunarul de la piept cu palma și dădu peste ochelarii de soare.

— Fratele tău a fost un nesăbuit, zise el.

— A venit pentru cruce? insistă Thomas cu întrebările, nu fără efort.

Watanabe se uită la Matsuhashi, care părea paralizat și stors de puteri în fața lui, așa că își permise un alt zâmbet.

— Ai venit aici ca să mă acuzi fără niciun fel de dovezi, zise el. Fratele tău a procedat la fel. Scâncea despre înmormântarea cum se cuvine a anumitor... resturi umane. Clătină din cap și chicoti. Cam ciudată cerere din partea unui preot, nu? Dorința de a duce înapoi morții – ale căror nume nici măcar nu le știa – într-o gaură din pământ aflată în cealaltă parte a lumii!

Își ridică privirea spre cer ca pentru a sublinia absurditatea unui asemenea lucru.

— Asta-i tot? ripostă agasat Thomas. A venit ca să ducă oasele înapoi în Napoli pentru că Pietro era măcinat de remușcări fiindcă le vânduse? Asta-i tot? Cum rămâne cu crucifixul? Cu simbolul peștelui? Cu cercetările lui?

— Cercetări? pufni Watanabe. Era preot. Ce fel de cercetări ar fi putut efectua el ca să intereseze un om de știință? N-am discutat nimic despre asta.

Watanabe ridică iarăși din umeri, mulțumit de dezamăgirea lui Thomas, iar gestul părea cât se poate de real. Timpul petrecut de Ed în Japonia nu însemnase ceva esențial, iar Thomas își irosise timpul urmărindu-l până aici. Se simți cuprins de mânie și se întoarse către Matsuhashi.

— Termină tu povestea asta, zise el.

Numai că Matsuhashi, care începuse iarăși să plângă, părea incapabil să vorbească sau să se miște.

— Vezi dumneata, domnule Knight, rosti Watanabe, punându-și ochelarii de soare, noi, japonezii, suntem foarte loiali față de *sempai* – superiorii noștri. Matsuhashi-san este studentul meu, e un *kohai*, inferiorul meu. Viitorul lui îmi aparține. Fără mine este un nimic.

Thomas își mută privirea de la el la Matsuhashi, dorindu-și ca tânărul să spună ceva.

— Nu există polen, zise Matsuhashi foarte rar, de parcă fiecare cuvânt era scos cu forcepsul.

— Da, rosti Watanabe. Probabil că ai comis o greșeală în laborator...

— Pe oasele alea nu a existat niciodată polen din afara Japoniei, continuă studentul, îndreptându-se brusc și privindu-și profesorul în ochi. Era un gest surprinzător și sfidător, iar Thomas fu convins că Watanabe nu-și văzuse până atunci studentul într-o asemenea postură, căci arheologul făcu un pas înapoi. Dar, continuă Matsuhashi, dumneavoastră n-aveați de unde să știți asta, motiv pentru care ați pătruns în mormânt și ați curățat artefactele pe care le-ați plantat acolo anterior, artefacte pe care plănuiați să le „descoperiți” abia peste câteva zile.

Watanabe se schimonosi.

— Asta e o minciună, rosti el, aproape în șoaptă.

— Nu, *sensei*, zise Matsuhashi, cu ochii iarăși plecați, ca un soldat în fața superiorului.

— Ba da, este, insistă Watanabe.

— Nu, rosti Thomas, făcând un gest către perimetrul sitului. Și dispunem de dovezi în acest sens.

Curios, Watanabe se zgâi peste marginea ochelarilor. Dintr-un adăpost de lângă intrarea în sit se iveau mai mulți oameni, iar alții coborau de pe movila de resturi. Aveau camere video și microfoane direcționale lungi, acoperite cu spumă de protecție. NHK fusese de acord să vină la fața locului doar atunci când Thomas amenințase că un reporter de la *New Zealand Herald* avea să prezinte în exclusivitate întreaga poveste și să transforme știința arheologică japoneză în bătaia de joc a lumii întregi. Ziariștii nu crezuseră povestea lui, dar acum aveau s-o creadă. Toată lumea avea să creadă.

— Nu! urlă Watanabe, repezindu-se către Thomas.

În acea clipă licăriră flash-urile, aprinzând lumina blândă a dimineții ca un șuvoi de fulgere.

CAPITOLUL 81

La ora micului dejun, imaginile apăruseră pretutindeni. Toate posturile de televiziune preluaseră reportajul NHK și îl prezentau din zece în zece minute, iar ziarele publicaseră articole incendiare cu titluri de o șchioapă. Totul se transformase într-o nebunie, iar dacă unii se bucuraseră de ascensiunea meteorică a lui Watanabe, acum cu toții făceau din căderea lui senzația anului.

Părți dintr-un al treilea schelet fuseseră recuperate din zona „neexcavată” a movilei funerare, inclusiv unele artefacte aparent autentice de ceramică din perioada Kofun și o statuie din teracotă a Fecioarei Maria, probabil de origine italiană. Maica Binecuvântată ținea o rodie în mâna dreaptă.

Watanabe se confrunta acum cu posibilitatea de a face închisoare pentru mai multe tipuri de fraudă, iar Matsushashi devenise peste noapte o celebritate, ajungând în fruntea unei liste scurte pentru preluarea institutului arheologic din Yamanashi, după definitivarea doctoratului. Era posibil, evident, ca situația să se schimbe după ce presa avea să-și piardă interesul pentru subiect, dar deocamdată Thomas se putea lăuda cu un succes răsunător și, cu toate că îl mai visa pe nemernicul hidos din Fontanelle, se trezea cu un sentiment de ușurare și un soi de senzație de încheiere cu bine a unei afaceri.

Ca atare, depresia care îl cuprinse imediat după apariția știrilor de senzație era greu de explicat. Thomas evită lumina reflectoarelor, lăsându-l pe Matsushashi să-și asume meritele ori de câte ori era posibil, o chestiune care lui i se părea că ține de o politică și o etică sănătoase. În fond, studentul fusese cel care își pusese gâtul pe butuc și în final se văzuse nevoit să se ridice

împotriva unui sistem arhaic de patronare, gest care i-ar fi putut distruge definitiv cariera.

Numai că toată această poveste nu îi adusese lui Thomas nicio noutate despre Ed, cu excepția faptului că acesta fusese în Napoli în aceeași perioadă de timp în care Watanabe căuta schelete nestudiate și artefacte creștine și a faptului că Ed îl urmăse pe japonez până aici ca să-i ceară să-i înapoieze oasele. Referitor la ceea ce îl determinase pe Ed să se ducă în Filipine, fapt din care Departamentul Securității Naționale alcătuisese un dosar de terorism pe numele fratelui său, Thomas nu aflase mai multe decât știuse la plecarea din Italia.

„Dar cel puțin ți-ai îndepărtat complet fosta soție..”

Kumi continua să fie furioasă din pricină că îl lăsase pe Jim s-o apere, în vreme ce Thomas se ocupase cu punerea de capcane împreună cu Matsuhashi. Faptul că nu i se întâmplase nimic era irelevant, după părerea ei. Thomas argumentase că Jim nu s-ar fi descurcat cu Matsuhashi și că numai el ar fi putut rezolva situația, așa cum se întâmplase.

— Evident, ripostă ea. Mereu ești eroul, liderul, nu-i așa, Thomas? Mereu te bați cu pumnii în piept despre ce poți să faci, cu excepția cazurilor când este cu adevărat nevoie de tine, când *eu* am cu adevărat nevoie de tine.

Atunci deveni evident, așa cum ar fi trebuit să devină cu mult timp înainte, că în realitate nu se certau pentru seara petrecută de ea cu Watanabe. Se certau din același motiv pentru care se certaseră întotdeauna, chiar dacă nu recunoșteau asta.

Anne.

„Nu rosti numele. Nu-l gânde. Niciodată.”

Numai că Thomas simțea și acum, ca în toți acei ani, că nu fusese vina lui. Servise drept interfață cu exteriorul pentru Kumi. Așa vedea el toată povestea. O protejase, se ocupase de prieteni

și familie, o ținuse sub aripa lui ocrotitoare în vreme ce ea își revenea.

Niciodată nu-i trecuse prin minte că în realitate ea voia ca el să-i stea alături permanent, să plângă zi de zi lângă ea. El putea trece mai bine peste toate dacă rămânea activ.

„Motiv pentru care nu te-a iertat niciodată.”

Dacă se gândea mai bine, totul era o mare ironie, pentru că el nu reușise niciodată să treacă peste această poveste. Fusese începutul sfârșitului, și nu numai în ceea ce o privea pe Kumi. Din multe puncte de vedere. Căsnicie, muncă, Dumnezeu și, prin extensie, propriul lui frate. Iar acum motivul revenise, marcând cea mai recentă dispută a lor, așa cum se întâmplase mereu și cum avea să se întâmple întotdeauna.

— Trebuie să mă întorc la Tokyo, zise ea. Devlin a făcut o propunere care a stârnit mirare și e nevoie de mine acolo.

Se aflau într-un mic restaurant din Kofu, pe strada principală care ducea către gară, unde trona statuia lui Takeda Shingen în armură completă de samurai.

— Scuzați-mă, rosti Jim, ridicându-se în picioare și arătând spre toaletă, dar fără să păcălească pe cineva cu privire la adevăratul motiv al gestului.

Inițial fusese vorba de o sărbătorire a victoriei, dar peste ei se lăsase un soi de negură din clipa în care luaseră loc la masă.

— Bine, rosti Thomas, uitându-se la amestecul de vegetale din farfuria lui.

Se părea că restaurantul rămăsese fără crevete.

O lipsă la nivel național făcea din crevete o marfă rară și scumpă. Oricum, nu conta. Apetitul lui Thomas dispăruse complet.

— Bine, repetă el.

Resemnarea lui o irita în mod clar pe Kumi, dar n-avea chef să se certe. Thomas comandă încă

o bere. Și asta o irita, dar lăsa să treacă de la ea.

— Îmi place Jim, zise Kumi. A-l avea aici este, în mod ciudat, ca și cum...

— L-ai avea pe Ed, completă Thomas fraza. Știu.

— Îmi pare rău că asta n-a ieșit așa cum trebuie, rosti ea. Thomas nu știa ce însemna „asta” și era convins că nici ea nu știa. Cred că trebuie să renunți. Să te întorci în State. Habar n-am dacă vei afla vreodată adevărul despre Ed. Urăsc să o spun, dar... Trebuie să te întorci în State. Ia-ți o slujbă. Vezi-ți de viața ta.

În acea clipă sosi berea lui.

— La asta mă pricep, nu-i așa? replică el.

— N-am spus așa ceva, ripostă ea.

— Știu.

Thomas se trezi sperând că Jim se va întoarce mai repede, astfel ca niciunul dintre ei să nu mai spună nimic, să revină fiecare la mâncarea lui jalnică, să vorbească despre chestii stupide, să rămână închiși în sinea lor, oricât de pustiu ar fi fost înăuntru. Luă o înghițitură lungă din sticla de bere și ea privi în altă parte.

— Îmi pare rău, rosti el imediat ce lăsa sticla jos. Trebuie să plec. Mă întorc cât de repede pot. Spune-i lui Jim... Nu știu. Ceva.

Kumi nu zise nimic și el nu mai găsi altceva de spus, așa că se mulțumi să plece.

CAPITOLUL 82

Molimă renunțase la rasa de călugăriță. Îmbrăcată într-un costum de afaceri, părea mai tânără, mai dură, cu brațele și picioarele puternice și bronzate. Era imposibil ca un *gaijin* să treacă neobservat în Tokyo, dar noua ei ținută nu mai atrăgea privirile la fel de des. Oricum, Molimă nu se simțea deloc confortabil. Ea și Război cercetaseră o sumedenie de hoteluri mari, iar ea supraveghease și biroul lui Kumi din Tokyo, dar nu obținuseră niciun indiciu nou și ajunseseră să urască telefoanele Spărgătorului de sigilii. Knight și însoțitorii lui dispăruseră pur și simplu din univers.

Știa că el era încă în Japonia și că își contactase fosta soție. Aveau o mașină la dispoziție, dar mergeau în orb cu ea. Niciunul nu vorbea japoneza și habar n-aveau de unde să înceapă căutările. Telefoanele Spărgătorului de sigilii deveniseră mai clare și mai amenințătoare. Individul spunea deja că avea să-l scoată pe Moarte de la naftalină. Molimă ajunsesese chiar să colinde la întâmplare prin saloanele de înfrumusețare din Pachinko și pe la magazinele din Shinjuku, sperând să aibă norocul de a-l zări pe Thomas. Era cea mai disperată și mai inutilă căutare pe care o efectuase în viața ei.

Brusc, totul căpătă sens. Apucă telefonul și îl sună pe Spărgătorul de sigilii, un lucru pe care îl făcuse până atunci doar de trei ori în viața ei.

Se uită la ecranele TV de deasupra intrării unui magazin, așteptând ca Spărgătorul de sigilii să răspundă. Se transmitea un soi de demascare în care fusese implicată o celebritate locală din domeniul arheologiei. Molimă nu acordase atenție imaginilor și nu înțelegea detaliile, dar cazul fusese prezentat pe toate canalele în ultimele douăsprezece ore. Acum i se părea incredibil că

nu-l observase pe cel care discuta cu arheologul în imaginile video.

— Da?

— L-am găsit, rosti ea.

— În sfârșit, replică Spărgătorul de sigilii. Cred că vei descoperi că ți-a luat-o înainte cineva de teapa ta.

Molimą tăcu.

— Poftim?

— Toate ziarele italiene au relatat incidentul din Bari, zise Spărgătorul de sigilii.

— Moartea lui Foamete, răspunse ea, pregătindu-se pentru lovitură.

— Nu chiar. Se pare că un bărbat – după toate relatările, unul cu un aspect extrem de ciudat – a fost socotit mort după căderea de pe zidurile castelului.

— „Socotit”? repetă Molimą, cuprinsă brusc de spaimă. Cum adică „socotit”?

— Adică omul și-a revenit în ambulanță, zise Spărgătorul de sigilii cu voce dură.

— Trăiește?

În vocea lui Molimą nu se citea doar șocul, ci și altceva, ceva între resemnare și groază.

— Plin de vânătăi și răni, zise Spărgătorul de sigilii, dar, da, trăiește bine mersi, adică e mult mai bine decât sunt șoferul ambulanței și unul dintre paramedici.

— A scăpat nevătămat, rosti Molimą cu voce plată, lipsită de orice speranță.

Cu toată dezaprobarea Spărgătorului de sigilii, se simțise mult mai fericită când îl crezuse mort pe Foamete.

— Și a ajuns în Japonia fără ajutorul meu, replică Spărgătorul de sigilii. Cred că știe ceva ce nu v-a spus vouă, ceva ce a reușit să smulgă de la bătrânul preot sau de la Satoh înainte ca ei să moară. Cred că știe unde e Knight și s-a dus după el. E dornic de răzbunare, iar eu mă tem că nu va

mai ține cont deloc cine e prietenul și cine e dușmanul lui.

Molimă închise telefonul, pământie la față. Trecu aproape un minut înainte să-și amintească de faptul că își reperaseră ținta, că Knight îi aștepta în Yamanashi.

„Asta, dacă nu cumva Foamete l-a găsit deja”, își zise ea, întrebându-se ce i-ar fi putut face acel scelerat omului care îl aruncase de pe castel și ce le-ar fi putut face lor pentru că îl abandonaseră...

CAPITOLUL 83

Thomas îl prinse pe Matsuhashi la laborator în vreme ce acesta termina o nouă rundă de interviuri și conferințe de presă.

— Tu crezi povestea lui Watanabe, anume că Ed a venit aici doar ca să recupereze oasele? întrebă Thomas.

— Da, răspunse Matsuhashi, bănuind că răspunsul îl nemulțumea pe Thomas și dorindu-și să-i fi putut spune altceva. Nu a stat mult aici. L-am dus cu mașina la gară.

— Despre ce ați vorbit?

— N-am prea vorbit.

— S-a întors la Tokyo?

— Nu. Sau cel puțin, nu direct. L-am ajutat să-și cumpere bilet. Nu vorbea japoneza.

— Și unde se ducea? se interesă Thomas cu nerăbdare.

— În Kobe.

— Kobe? A spus de ce sau dacă știa pe cineva acolo?

Matsuhashi clătină trist din cap.

— Îmi pare rău, zise el.

— E vreun muzeu în Kobe? întrebă Thomas. Sau poate o școală sau... un institut de arheologie?

— Probabil că da, dar nu ceva important. Există un acvariu. Se spune că e foarte bun. Dacă plănuiești o vizită...

— Nu, replică Thomas, reușind să zâmbească. Mulțumesc.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— Stai așa, îl opri Matsuhashi. Thomas se întoarse din nou și observă că japonezul ridicase o mână, cu arătătorul în sus. Thomas nu-l văzuse niciodată atât de plin de viață și de spontan. A lăsat o geantă la gară. Probabil că s-a întors după ea, dar...

— Mă însoțești? îi propuse Thomas.

— Va fi o plăcere pentru mine.

*

Ajunseră la gară și parcară într-un loc unde dominau bicicletele, după care ieșiră prin spatele statuii lui Takeda Shingen, la câteva străzi distanță de locul unde Kumi și Jim își terminau masa, discutând despre Dumnezeu știe ce. Thomas urcă treptele spre ghișeu de bilete. Kofu era o gară regională, legată de Tokyo printr-o linie directă și de Shizuoka prin alta, dar acolo, în munți, nu exista Shinkansen – trenul superrapid. Thomas îl lăsa pe Matsuhashi să vorbească.

— Knight, rosti acesta. Edward Knight. Un străin care a venit aici în jurul datei de 5 martie.

Femeia de la ghișeu, care avea în jur de cincizeci de ani și părul vopsit negru strâns în coc, introduse numele în computer și dădu din cap. Le spuse că exista un seif de bagaje pe acest nume, încă nedeschis, dar era împotriva politicii companiei să permită deschiderea lui fără o cerere expresă din partea poliției.

— Acesta e fratele lui, zise Matsuhashi.

Femeia zâmbi și se înclină spre Thomas, care îi vâri pașaportul sub ochi, dar femeia înclină capul într-o parte, își exprimă părerile de rău și le spuse că nu poate face nimic.

Matsuhashi începu să vorbească, explicând politicos, dar ea continua să dea din cap și să zâmbească. Nu putea face nimic.

— *Watashi no kyodai ga, shinda*, izbucni Thomas. Fratele meu e mort.

Femeia nu mai zise nimic. Se uită la Matsuhashi, care dădu cu gravitate din cap. Ezită, continuând să se uite la el, apoi deschise un sertar și scoase un inel cu chei. Îi spuse lui Matsuhashi ceva ce Thomas nu înțelese.

— Ce a fost asta? întrebă Thomas.

— A spus că și mama ei a murit cu două luni în urmă, răspunse japonezul.

Thomas o privi pe funcționară. Privirea ei o întâlni pentru o fracțiune de secundă pe a lui și ea încuviință din cap.

*

Seiful conținea un rucsac în care se aflau un schimb de haine, câteva cărți și o tăietură dintr-o ediție a *New York Times*, datată 4 aprilie 2006. Titlul anunța: „Oamenii de știință numesc peștele-fosilă «veriga lipsă».”

Era și o fotografie a unui schelet cu un craniu imens, maroniu, alături de un model în mărime naturală al unei creaturi verzui, plină de solzi și masivă, cu o coadă plată și un cap mare, de crocodil, cu ochii așezați în partea de sus a capului. Trunchiul semăna cu cel al unui pește, dar capul era de reptilă, iar aripioarele frontale, situate chiar sub fălcile masive, aduceau clar cu niște picioare.

— Ce dracu’ mai e și ăsta? șopti Matsuhashi.

— ăsta, răspunse Thomas, citind în fugă articolul, este *Tiktaalik roseae*. Un monstru de trei metri care trăia în apă și vâna pe uscat la sfârșitul Devonianului târziu, cu trei sute șaiszeci de milioane de ani în urmă.

— Edward era interesat de paleontologie?

— Nu, răspunse Thomas. Cel puțin nu direct de paleontologie.

— Atunci? se miră Matsuhashi.

Însă Thomas nu-i răspunse imediat. În acel moment, studentul, gara cu trenurile ei și anunțurile de la megafon, precum și orice altceva, dispăruseră din mintea lui. În locul lor apărură un film ale cărui cadre erau mozaicurile cu pești ciudați din Herculaneum, sculpturile cu creaturi marine cu cap de crocodil din templul lui Isis din Pompeii și imaginile bizarului pește cu picioare ieșind din apa roșie, în interiorul unui mormânt din Paestum...

Numai că nimic nu avea sens. Acea creatură din ziar dispăruse de peste trei sute cincizeci de

milioane de ani.

Și atunci, de ce naiba înota ea în operele de artă din vremea Imperiului Roman?

CAPITOLUL 84

Thomas se întoarse la restaurant într-o dispoziție foarte bună, pregătit să înfrângă orice ostilitate și scepticism cu forța convingerii sale. În sfârșit, pricepuse. După toate rătăcirile și bâjbâielile anchetei sale, înțelesese. Evident, mai existau multe spații goale, dar acum se simțea ca și cum căutase printr-o cutie cu chei și descoperise brusc una care se potrivea perfect în broască. Dincolo de acea ușă se mai găseau și altele, dar prima era cea mai importantă. Acum nu-i mai rămânea decât să încerce cheile până când reușea să deschidă și celelalte uși.

„Kumi trebuie să mă fi așteptat”, își zise el. Doar nu putea pleca fără să-și ia la revedere. Acum aveau măcar un subiect de discuție, ceva care avea să o facă să mai rămână lângă el o vreme.

Se întunecase și restaurantul se afla pe una dintre străduțele acelea înguste, șerpuite, cu felinare prăfuite din hârtie roșie, pline de caractere chinezești pictate cu vopsea neagră. Aerul era încărcat cu aburul care provenea din bucătării și o aromă de tăiței *ramen* și *udon*. Undeva sus, pe un perete, strălucea o reclamă la berea Kirin.

Dar mai era ceva.

Thomas o simțise când părăsise gara și se despărțise de Matsushashi – o senzație pasageră de ceva aflat la limita lui de percepție, ceva *aproape* văzut – iar acum revenise. Încetini pasul, ascultând, încercând să decidă care simț îi fusese stârnit, și privind peste umăr.

Nimic. Aleea era pustie.

Își iuți pasul. Ușa restaurantului se afla la doar douăzeci de metri distanță. Brusc, avu din nou acea senzație, nu în spate, ci în fața lui, ceva care îi trezea un instinct primar de apărare. Se opri, mijind ochii prin aburul care atârna în aer precum ceața unei mlaștini. Acolo, chiar lângă ușa de

metal, era... ceva, un spațiu negru în zid ca o gaură sau...

„O siluetă ascunsă sub o mantie.”

Urmări încremenit cum pata întunecată devine mai clară. Se mișca. Apărură două mâini lungi, palide, care se ridicară și dădură pe spate gluga mantiei. Același chip oribil.

— Nu, rosti Thomas cu voce tare, paralizat. Ai murit!

Monstruozitatea scoase mârâitul obișnuit drept răspuns, dezgolindu-și dinții îngrozitori, apoi își duse mâna la mantie și scoase un cuțit lung și ascuțit.

— Nu, rosti iarăși Thomas.

După tot ce îndurase, era prea mult. Crezuse că măcar pe acel individ macabru îl scosese definitiv din viața lui, iar acum, că își dădea seama că n-o făcuse și că trebuia să se confrunte din nou cu el, simți că își pierde toată energia și că ființa lui se golește de orice forță. Își aminti lupta de pe zidul castelului, căderea în gol, ambulanța...

„Cu girofarul și sirena în funcțiune”, îi spuse o voce interioară. „Ambulanțele nu se grăbesc niciodată, dacă transportă un cadavru.”

Thomas nu era în stare decât să se holbeze la materializarea adevărului din fața lui. Nemernicul supraviețuise, omul negru din coșmarurile lui, și străbătuse o jumătate de lume ca să vină după el.

Monstruozitatea ieși încet din ascunzătoare pe strada pustie, cu ochii scăpărând de mânia, cu fălcile căscate, cu mișcări ușoare, ca de păianjen, bine studiate. Apoi, fără avertisment, lansă atacul.

Era atât de rapid, atât de puternic, încât Thomas nu reuși să reacționeze decât în clipa în care asasinul ateriză peste el: îi prinse mâna cu cuțitul și căzu pe spate sub greutatea lui. În Bari, fusese pregătit de atac, cu simțurile în alertă și adrenalina la cote maxime după ce alergase prin orașul vechi. Acum se lupta să-și regăsească agerimea de care avea nevoie ca să rămână în

viață, în vreme ce monstruozitatea sâsâia și mârâia, încântată de luptă. Thomas se eschivă, lovi cu genunchii și se luptă, dar aici era vorba de ceva inevitabil și, cu cât se agita mai tare, cu atât își dădea seama că avea să piardă. Asasinul era prea puternic, prea hotărât și prea abil. Cuțitul ajunsese deasupra gâtului sau, dar numai pentru o clipă, căci deși Thomas își mobiliză toate forțele pentru a-l opri, arma începu să coboare, cu vârful în jos.

Thomas se zvârcoli, dar nu se putu elibera, iar lama se apropia de el. Simți atingerea cuțitului pe piele sub mărul lui Adam, rece și ascuțit, și își folosi rezervele de energie pentru a împinge arma înapoi, adunându-și și ultima fărâmbă de putere. Pentru o secundă, apăsarea păru să se mai estompeze, dar imediat reveni cu putere. Cuțitul începu să taie și Thomas își dădu seama că avea să moară.

Monstrului, ochii îi jucau în cap de satisfacție, ca ai unui rechin care a dat de gustul sângelui. Apoi, brusc, individul tresări și rămase nemișcat. Thomas surprinse privirea perplexă a nemernicului. Ochii i se măriră, clipiră, cuprinși de un șuvoi întreg de emoții, care se transformă în final în frică animalică.

Apoi individul se contorsionă și începu să se agite, cu mușchii cuprinși de spasme, după care se relaxă și rămase nemișcat. Thomas se târî de sub el, icnind de efort și groază. Din ceafa monstruozității ieșea o sabie scurtă. Iar pe mânerul sabiei se vedea mâna lui Ben Parks.

CAPITOLUL 85

De data asta chiar că era mort.

— Trebuie să chemăm poliția, zise Thomas, ghemuindu-se ca să își revină.

— După ce noi doi o să purtăm o mică discuție, replică Parks.

Acesta trăsesse cadavrul într-un colț și îl acoperise cu cutii goale „pentru a mai câștiga timp”.

— Ar trebui să chemăm poliția, repetă Thomas.

— Știu unde ești, Thomas, zise Parks. Nu polițiștii. Ceilalți. Cei care te vor mort. Cei care l-au ucis pe fratele tău. Cheamă poliția acum și nu vei reuși niciodată să-i mai oprești. Nu vei afla niciodată de ce a murit Ed sau de ce vor să te omoare pe tine, indiferent că ești protejat de poliție sau nu.

— M-ai lăsat să mor acolo, replică Thomas.

— Într-o baie fierbinte? pufni Parks. Să fim serioși. Am uitat să închid robinetul. Locul ăla era plin de lume. Nu trebuia decât să țipi.

— Nu-ți spun nimic.

— Nimic din ceea ce nu știu deja, crede-mă, ripostă Parks.

— Să te cred? Glumești.

— Tocmai ți-am salvat viața. Lucru pentru care cred că îmi datorezi o cină.

Dădu din cap spre restaurant.

— Cred că ai însoțitori. Scoate-i de acolo și hai să mergem undeva... — căută cu atenție cuvântul — ... undeva mai departe de cel pe care l-am ucis ca să te salvez. Ce zici?

*

Kumi și Jim erau încă înăuntru, discutând opțiunile pe care le aveau și pregătindu-se să-și ia rămas-bun. Kumi dăduse câteva telefoane și acum intenționa să se întoarcă la Tokyo pentru a-și relua

munca. Jim nu se hotărâse dacă să rămână alături de Thomas sau să petreacă singur câteva zile înainte de a se întoarce în Chicago. Când aflară despre atacul din fața restaurantului, părură amândoi șocați și panicați, privindu-l pe Parks – care se lăuda cu modul în care îi luase urma lui Thomas – ca și cum acesta i-ar fi putut ataca în orice moment.

Thomas habar n-avea ce să creadă despre aparenta schimbare de atitudine a lui Parks față de el, dar cu câteva minute în urmă crezuse că viața lui a luat sfârșit și Parks fusese cel care îl salvase, chiar dacă într-o manieră violentă. Rezultatul era că acum simțea mai degrabă o imensă ușurare și nu încredere și, cu toate că îndoielile în privința lui Parks nu îl părăsiseră, acum îi era dator măcar cu o șansă de a-i explica situația.

— Așadar, roști Parks, așezându-se la o masă din lemn de brad într-un bar-restaurant plin de chelneri asudați, gălăgioși, care alergau printre mese ținând în echilibru tăvi cu bere și pahare cu sake. Tocmai ai făcut o mare descoperire. Să vedem... își duse un deget la tâmplă, închise ochii și fredonă ceva doar pentru el însuși, ca un tic vechi de adolescent. Ți-ai dat, în sfârșit, seama că fratele tău nu era interesat doar de *imagini* antice ale peștelui; era interesat de un pește antic, dacă înțelegi diferența. Mai exact, de ceva care era și nu era pește, și care dispăruse de foarte multă vreme.

— Ce tot spune omul ăsta? interveni Kumi.

Era palidă și pusă pe harță. Thomas nu răspunse și se mulțumi să mai ia o înghițitură de bere. Era deja la a doua sticlă.

— Eu și fratele lui ne-am încrucișat drumurile din momentul în care el a ieșit din domeniul lui de specializare – simboluri, Dumnezeu și alte chestii asemănătoare – și a intrat în al meu, zise Parks. Deși nu a făcut-o chiar personal. Aveam o înțelegere cu un japonez pe nume Satoh, care a sfârșit cu măruntaiele scoase de vampirul ăla oribil

care acum zace pe o alee în cealaltă parte a oraşului.

— Şi domeniul tău de specializare este?...
întrebă Kumi.

Încerca să se concentreze, să revină la realitate, chiar dacă, după părerea lui Thomas, făcea asta doar ca să nu se mai gândească la cele întâmplare cu câteva minute în urmă.

— Ştiinţa. Mai exact, biologia marină şi, dacă vrem să fim exacti, evoluţia, răspunse Parks, mulţumit de sine.

Kumi îl privi întrebătoare pe Thomas şi apoi din nou pe Parks.

— Reverendul Ed, continuă acesta din urmă, a admis că existau unele ciudăţenii în reprezentarea unui peşte dintr-o specie extrem de limitată geografic în jurul oraşului Napoli. Imaginile nu semănau cu nimic din ce văzuse el altundeva şi se încadrau într-o perioadă de circa o mie de ani, dispărând cam la opt secole după naşterea lui Hristos. Ed a ajuns la concluzia – deşteaptă, de altfel – că imaginile nu reprezentau doar o idee abstractă, ci o creatură adevărată. Semăna cu un peşte, dar cu anumite caracteristici amfibiene, inclusiv capul complet mobil, plămâni şi – ţineţi-vă bine – picioare, compuse din umăr, cot şi încheietură. E vorba de ceea ce noi, pasionaţii de acest domeniu, numim un *ihthiopod* – o specie de tranziţie de la sfârşitul Devonianului, situată între peşti şi tetrapode de uscat precum *Icthyostega*. Tare, nu?

Thomas îşi zise că modul în care individul continua să vorbească despre toate astea dovedea nesimţire, căci se comporta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum n-ar fi ucis pe cineva cu doar o oră înainte. Totodată, era o ironie. Parks nu ar fi putut alege o modalitate mai bună de a demonstra că se afla de partea lui Thomas, dar uşurinţa cu care părea să-şi fi revenit după incident îl determina pe Thomas să fie extrem de prudent,

cu toate că natura acelei precauții se schimbase. Înainte presupusese că Parks îi era dușman. Acum îi devenise aliat, dar asta nu îl făcea mai puțin periculos sau mai uman decât dușmanii lui, asasini.

— Thomas, rosti Kumi, cu privirea ațintită asupra lui Parks, chestia asta e o nebunie, nu? Despre ce vorbește omul ăsta?

— A, dar Thomas nu crede că e o nebunie, nu-i așa, amice și tovarășe de drum? ripostă Parks, extrem de încântat de situație.

Thomas băgă mâna în buzunar și scoase hârtia cu articolul din *New York Times*, pe care o întinse pe masă, cu grijă, ca și cum ar fi fost extrem de fragilă.

— *Tiktaalik roseae*, rosti Parks. Chiar ți-ai făcut temele, să știi. Sunt mândru de tine, amice.

Thomas îl ignoră și mai luă o gură de bere.

— Asta se găsea în bagajul lui Ed, zise el. Nu știu, dar este posibil ca el să fi crezut ce scrie aici.

— Că existau pești preistorici în Pompeii? întrebă Jim, intervenind pentru prima dată în discuție.

Părea mai mult decât uluit. Îl urmărea cu atenție pe Parks și avea un aer ostil.

— Nu numai în Pompeii, răspunse Thomas. Ed credea că ființele astea trăiau în întreaga regiune. Și că nu existau în număr mare. Erau suficient de rar întâlnite ca să li se dea o semnificație mistică, potrivită pentru iconografia religioasă.

— Amin, frate, izbucni Parks, aprinzându-și o țigară.

— Și au trăit până în perioada medievală, spuse Thomas, părând brusc foarte convins, după care adăugă: Sau cel puțin așa credea Ed.

— Ba chiar credea că știe unde a murit ultimul exemplar al speciei, nu-i așa, Tommy, băiete? zise Parks.

Thomas se gândi câteva secunde, după care încuviință.

— Castello Nuovo din Napoli, zise el, amintindu-și ce-i povestise Giovanni. Legenda spune că ființa aceea trăia în temnițele subterane și omora din când în când prizonieri. În cele din urmă a fost urmărită, ucisă și atârnată deasupra intrării în castel.

— Dar spuneai că a fost un crocodil din Egipt, replică Jim.

— Cei de atunci n-ar fi știut că e vorba de un crocodil nici dacă i-ar fi mușcat de fund, așa cum a făcut creatura asta, replică Parks. Ba chiar de mai multe ori. Nu știau nici că domnul crocodil de Nil este o reptilă de apă dulce, pe când chestia asta care bântuia prin temnițele castelului venise din mare.

— „Lui Eduardo i-a plăcut povestea”, murmură Thomas pentru sine, citându-l pe Giovanni.

Se simțea emoționat și confuz, încântat că rezolvase misterul, dar trist și dezamăgit că fratele lui urmărise ceva atât de ridicol. Comandă o altă bere. Kumi îl privea, dar el îi evită ochii.

— Dar nu se poate să *crezi* asta! protestă Jim. Chiar dacă Ed a crezut-o. Chestia asta care apare în ziar a dispărut cu sute de milioane de ani în urmă. Așa ai spus. Nu putea exista acum două mii de ani, pentru că dispăruse! Niciun exemplar nu mai putea să apară după extincție.

— Spune-le asta peștilor coelacanth, replică Parks.

— Cui?

— O altă specie de pești din Devonian cu aripioare asemănătoare picioarelor, despre care se presupune că a dispărut cam în aceeași perioadă ca amicul nostru de aici, explică Parks, bătând ușor cu palma articolul de ziar. Până când unele exemplare au apărut în largul insulelor Comore, în

apropiere de Madagascar, în anii treizeci. S-a stârnit atunci ceva agitație, vă spun eu.

— Doar acolo? întrebă Kumi. În insulele Comore?

— Până în 1997, când a apărut și în Indonezia, zise Parks. Tot un coelacanth, dar diferit genetic de peștele african: o populație complet separată, despre care pur și simplu nu știam că există.

— Dar nu crezi că trăiesc asemenea pești în Mediterana? zise Kumi.

— Nu, răsse Parks. În Mediterana nu există nimic despre care să nu știm.

— Dar a existat la vremea când Vezuviul a îngropat orașul Pompeii? interveni Jim, continuând să fie sceptic, sfidător chiar.

— Nu, răspunse Parks. Peștele identificat de Ed nu e un coelacanth. E ceva mult mai interesant.

— Mai interesant? se miră Thomas.

— Când au fost prinși primii pești coelacanth, oamenii de știință au spus că ei sunt veriga lipsă, zise Parks, adică dovada vie a pasului evoluționar de la viața în mediul acvatic la cea pe uscat. Speculația asta a fost făcută pe baza studierii fosilelor, ca urmare a aripioarelor mari și lobate, care puteau fi folosite pe post de picioare. Când oamenii de știință au văzut peștii vii, în apă, au descoperit că aripioarele se mișcau în perechi pe diagonală, stânga față coordonată cu dreapta spate, ca și cum peștele ar fi mers. Numai că peștii nu mergeau și, în final, aripioarele respective nu erau altceva decât aripioare. Specia coelacanth reprezintă o fundătură evoluționistă și nu un pas înainte către animalele terestre.

— Atunci, nu e strămoșul meu, rosti, sec, Jim.

— Nu. Dar chestia asta, continuă Parks, împingând articolul de ziar către preot, sau ceva asemănător ei, a fost clar strămoșul nostru. Se pare că aceste creaturi au supraviețuit în grupuri extrem de restrânse până în perioada medievală, în izolare

și numai în anumite locuri: în întuneric, în grote marine, adesea create de activitatea vulcanică, de unde puteau ajunge pe uscat prin apele de mică adâncime, în rare incursiuni. Coelacanth-ii trăiesc în ape de adâncime mare. Între o sută și trei sute de metri, poate chiar mai mult. La adâncimi atât de mari, că nimeni nu i-a putut aduce la suprafață ca să-i mențină în viață mai mult de câteva minute. Probabil că *Tiktaalik roseae* a trăit în ochiuri de apă puțin adâncă, deplasându-se pe peticele de uscat dintre ele. Cred că amicul nostru se află undeva între aceste două specii.

— Nu pot crede nimic din toate astea, ripostă Jim. Sunt numai prostii.

— *De Profundis*, exclamă Thomas, pe jumătate pentru el însuși. Ți amintești vederea pe care ți-a trimis-o? Dacă nu era o glumă despre disperare într-un loc exotic, ci mai degrabă un joc de cuvinte legat de descoperirea lui?

— Cum adică?

— Din adâncuri. Nu din adâncurile disperării, ci din acelea ale mării.

— Inteligent, remarcă Parks.

— Nu pricep, zise Jim.

— Și crezi că fratele meu a murit din această cauză? rosti rar Thomas, astfel că toți – chiar și Parks – se uitară la el. Asta, presupunând că e mort, firește.

Kumi îi aruncă o privire rapidă, dar ceilalți se gândeau la întrebarea lui.

— Da, răspunse simplu Parks.

— De ce?

— Din pricina sursei tuturor relelor. Banii.

CAPITOLUL 86

— De ce? insistă Thomas. Remarca lui Parks legată de bani îi ascuțise simțurile amorțite de băutură. Cine ar da doi bani pe un pește pe care nimeni nu s-a obosit să-l observe timp de mii de ani?

— Ai idee ce s-a întâmplat după descoperirea primului coelacanth în largul insulelor Comore? zise Parks. Întreaga comunitate științifică a intrat în fibrilație. Fiecare muzeu a vrut un exemplar. Fiecare acvariu a dorit unul. Cine știe câți oameni au murit încercând să aducă exemplare vii la suprafață?! Insularii, care trăiau cu câțiva bănuți pe zi, s-au trezit că primesc mii de dolari. Iar asta era doar interesul legitim. Importatori chinezi lipsiți de scrupule sunt în stare să dea milioane pentru coloana vertebrală a unui coelacanth. Dracu' știe la ce cred ei că e bună, dar esența vieții unui pește-fosilă trebuie să fie mai valoroasă decât praful din corn de rinocer, nu? Ce n-ar vindeca o asemenea chestie? Disfuncțiile erectile? Maladia Alzheimer? Cancerul? E magică!

— Să spunem că toate astea sunt adevărate, zise Thomas. De ce ne povestești totul nouă? Ce vrei?

— Un parteneriat, răspunse Parks.

Thomas pufni.

— Probabil că glumești!

— De ce vrei un parteneriat cu noi, interveni Kumi, dacă știi tot ce știm noi, ba chiar mai mult?

Thomas o privi repede când auzi acel „noi”. Așadar, ea nu ieșise încă din joc. Simți cum se relaxează. Nici măcar nu își dăduse seama cât de încordat era.

— Trebuie să aflu unde a murit fratele tău, zise Parks. Am o barcă — una mare — prin bunăvoința acvariului din Kobe, la care am fost angajat. Actualmente este ancorată lângă

Shizuoka. Ajută-mă să aflu unde a murit Ed și poți veni cu mine. Sau îți pot oferi o ladă de bere, dacă preferi.

— Am mai trecut prin asta, zise Thomas, ignorând ultima remarcă. Dacă îți amintești tentativa ta de a mă pune la fiert ca racul, atunci știi și că Ed a murit undeva în Filipine. Asta-i tot ce am aflat.

— Atunci, trebuie să aflăm mai multe, zise Parks, fluturând meniul în direcția chelneriței și comandând sushi într-o japoneză fluentă.

Chelnerița se scuză pentru oferta slabă de sushi. De vină era o lipsă temporară la nivel național. Parks ceru *tonkatsu*. Thomas nu comandă nimic.

— Tot nu pricep, zise el. Crezi că oamenii ar accepta să plătească sume mari de bani pentru oase de pești fosilizate?

— Fosilele sunt valoroase, desigur, răspunse Parks, dar nu asta căutăm noi.

— Nu e paleontolog, interveni Kumi. E biolog. Nu caută fosile.

Jim și Thomas se uitară fix la Parks.

— Doamna merită un premiu, zise el. Sunt biolog marin și asta caut eu.

Își introduse mâna liberă în haină și scoase o fotografie de mărimea unei cărți, pe care o puse pe masă ca un cartofor care etalează un careu de ași. În poză se vedea un pește lucitor, maro-ciocolatiu, numai că nu era vorba chiar de un pește, având caracteristicile crocodiliene ale *Tiktaalik roseae*. Însă nu era un obiect, ci o ființă vie, udă, grea, cu o parte din coadă îndoită, înconjurată de alți pești mai mici, obișnuiți, înșirați pe o tăblie lungă de lemn și acoperiți cu gheață.

Thomas făcu ochii mari.

— La ce mă uit acum? întrebă el.

— La un ihtiopod nefosilizat, cât se poate de contemporan și foarte de curând decedat, explică Parks, zâmbind.

— Ai găsit un exemplar viu?

— Nu eu, replică Parks, cu un pic de amărăciune în glas. Ed.

— Ed a descoperit chestia aia din poze, chestia din temnițele castelului?

— Nu sunt sigur că e același animal, replică Parks, dar seamănă al naibii de mult.

— Unde? întrebă Thomas. Cum?

— Aici sper să mă poți ajuta. Din câte ai spus, cred că poza a fost făcută în Filipine. Și tot acolo a fost făcut și ăsta.

Băgă mâna în buzunar și puse obiectul de argint în formă de pește pe masă, între ei.

— Numai că Filipine, continuă Parks, înseamnă peste șapte mii de insule și habar n-am de unde să încep.

— Nici noi, replică Thomas.

— Așa e. Dar Ed știa. Nu a dat din întâmplare peste chestia asta. A fost aici, în Japonia, apoi a plecat în Filipine și peste câteva zile a dat peste ceea ce căuta. Oare ce știa el? Ce l-a condus direct spre o creatură pe care nimeni altcineva nu a căutat-o în mod special?

— Seamănă cu o piață de pește, zise Kumi, continuând să studieze fotografia.

— Bingo, exclamă Parks. Apropo, tot așa a fost descoperit pentru prima dată și coelecanth-ul din Indonezia. Un biolog aflat în luna de miere, care se plimba printr-o piață sătească, a zărit exemplarul expus la vânzare. Îl prinsese un pescar local, care nu mai știa ce să facă cu el. Cred că la fel s-a întâmplat și în cazul de față.

— Unde? rosti Thomas. Cum ai obținut această poză?

— Fratele tău i-a trimis-o lui Satoh cu două zile înainte de a muri. Prin e-mail. Am încercat să depistăm unde se afla computerul de pe care a fost trimisă, dar nu am ajuns la niciun rezultat.

— Era cumva și un mesaj inclus? se interesă Thomas, brusc extrem de interesat.

— Două cuvinte, răspunse Parks. „L-am găsit.”

— E uimitor, zise Kumi, studiind poza și nereușind să-și ascundă surpriza din voce.

— Știi cu ce mi se pare mie că seamănă chestia asta? rosti Parks, cu privirea înflăcărată.

— Cu ce? întrebă Jim.

— Cu moartea lui Dumnezeu. De data asta pe bune.

CAPITOLUL 87

Molimą avusese nevoie de numai zece minute ca să ajungă de la gara din Kofu la alea pe care fusese ascuns cadavrul lui Foamete. Era încă întuneric, dar ea se mișcase ca și cum ar fi știut orașul pe dinafară, verificându-și dispozitivul GPS doar atunci când ajungea la câte o intersecție. Se părea că Foamete își deschisese telefonul ca măsură de precauție, chiar înainte de a declanșa surpriza pe care i-o pregătise lui Knight. Era evident că lucrurile nu decurseseră prea bine. Telefonul era sub un maldăr de haine pe care el probabil le scosese ca să pregătească scena pentru actul final. Acum se afla în spatele unui aparat de aer condiționat, la doar câțiva metri de tomberonul unde fuseseră aruncate cadavrul proprietarului și arma care îl ucisese.

„Blestematul ăsta a primit ce merita.”

Sabia i se părea cunoscută. O cântări în mână, gânditoare. Îl sună pe Război și îi oferi o versiune scurtă a celor petrecute: da, era mort, de data asta cu siguranță. Nu, nimeni nu descoperise cadavrul. Da, avea nevoie imediat de el acolo, cu o dubă ca să se descotorosească de cadavru. Nu trebuia implicată poliția. Putea pune diverse chestii pe tomberon ca să ascundă mai bine trupul și astfel să mai câștige puțin timp.

— Vreun semn dinspre Knight? întrebă Război.

— Nu, răspunse ea. Dar a fost aici cu doar câteva ore în urmă și sigur nu a ajuns prea departe. Îl găsesc eu.

CAPITOLUL 88

— Apreciez enorm chestia asta, zise Thomas.

— Nicio problemă, răspunse Matsuhashi.

Părea mai relaxat și mai sigur pe el după ce povestea cu Watanabe își mai pierduse din actualitate. Colegii și chiar profesorii îl tratau acum cu un respect care, chiar dacă era generat parțial de prudența strategică a celor care pariaseră o dată pe un cal perdant, reflecta și o admirație sinceră. Matsuhashi atacase sistemul într-o manieră cutezătoare și dramatică, și ieșise din asta nevătămat și, mai mult, ca o stea în ascensiune, a cărei muncă era egalată doar de principiile etice care o călăuzeau.

Thomas descoperi că Matsuhashi gestiona cu totul altfel drumul spre celebritate decât fostul său mentor. Era mai încrezător în sine și mai mulțumit decât fusese înainte, dar în el nu se regăsea nimic din sclipirea lui Watanabe, prefăcătoria sau dorința acestuia de a fi adulat de jurnaliști. Se părea că Matsuhashi se maturizase și, chiar dacă presa îl aprecia în mod clar, atât pe el, cât și ceea ce făcuse, jurnaliștii își pierdeau treptat interesul față de el ca obiect de cult. Iar după părerea lui Thomas, așa ceva nu putea decât să-i facă bine tânărului.

Cu toate astea, la Institutul Arheologic Yamanashi, toate ușile se deschideau în fața lui Matsuhashi, uși care ar fi rămas închise pentru majoritatea doctoranzilor, așa încât cererea lui Thomas de a vedea toate fișierele legate de ceea ce făcuse fratele lui în timpul șederii în Japonia fu aprobată. Când voiau, organizațiile japoneze se puteau ascunde în spatele unui șir nesfârșit de protocoale, puteau respinge orice cerere neobișnuită, mai ales dacă risca să-i deranjeze pe alții sau îi putea pune într-o lumină nefavorabilă.

Cu Matsuhashi în spate, Thomas avea impresia că nu exista nimic care să nu-i fie acordat.

— A lucrat aici timp de două zile? întrebă Thomas.

— În afară de mese și de vreo două întâlniri cu Watanabe-*san*, a stat aici aproape tot timpul. Ar trebui să pot să găsesc fișierele pe care le-a accesat prin sistemul de satelit al universității, cu excepția cazului în care nu și-a șters rezultatele muncii.

— Ce te face să crezi că a folosit acest sistem? întrebă Thomas. Nu putea pur și simplu să navigheze pe Web sau să scrie documente?

— E posibil, răspunse Matsuhashi, cu degetele alergând pe tastatura computerului cu o viteză incredibilă, dar l-a rugat pe Watanabe-*san* să-i dea parola pentru accesarea datelor de satelit.

— La ce folosiți aceste date?

— Echipamentul a fost setat pentru scanare topografică și detectarea tumulilor de pe teritoriul întregii țări.

— Prin folosirea imaginilor din satelit?

— Da. Ca și în cazul sitului pe care în cele din urmă l-am excavat, partea vizibilă a tumulului era doar o fracțiune din actualul sit funerar. Încercăm să folosim radarul de estimare a deschiderii (SAR), ca să vedem ce se află sub pământ.

— E posibil așa ceva?

— O, da. Sistemul e sensibil la anumite caracteristici liniare și geometrice ale solului, mai ales când se folosesc lungimi de undă radar diferite și combinații de date orizontale și verticale.

Thomas se uită la el nedumerit.

— Îmi cer scuze, zise Matsuhashi, ridicându-și privirea de pe tastatură. Ideea e că funcționează. SAR transmite fascicule de energie către sol și înregistrează energia reflectată de acesta. Acum nici măcar nu mai este o tehnologie nouă. În 1982, radarele de pe naveta spațială au dezvăluit cursuri de apă extrem de vechi sub nisipurile deșertului

sudanez. Iar cele instalate pe avioane au fost folosite pentru depistarea urmelor preistorice de pași umani în Costa Rica.

Făcu o pauză și se încruntă în vreme ce o nouă pagină de date se încărca pe ecran.

— Ce e? întrebă Thomas.

— Coordonatele astea sunt ciudate, răspunse japonezul. Nu se află în Japonia.

Thomas simți că i se accelerează brusc pulsul.

— Dar unde sunt?

Studentul accesă imagine după imagine, încruntându-se tot mai mult. Imaginile prezentau ceva ce semăna cu un șir de neregularități costiere, albe pe un fundal negru, cu porțiuni mari scăldate în culori vii, verde la limita galbenului, portocaliu, roșu, albastru și maro. Fiecare imagine avea dată și oră, iar fișierul avea numele „Producție marină WiFS de clorofilă și câmpuri de vânt de la SAR”.

— Ce naiba mai e și asta? întrebă Thomas.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Matsuhashi. Dar nu e vorba de tumuli.

Următorul set de imagini părea să prezinte din nou porțiuni de coastă în verde strălucitor, albastru-marin și o serie de puncte purpurii care se estompau treptat către alb. Fișierul se numea „AVHRR: compozite vizibile, apropiate și în infraroșii termice”. Apoi apăreau tabele cu numere, grafice și grupuri de coordonate.

— E posibil ca acestea să fie măsurători ale unor peșteri submarine? se aventurează Thomas.

Matsuhashi clătină din cap.

— Datele astea par să se concentreze asupra suprafețelor, zise el. Ar putea să pătrundă la câțiva metri adâncime, dar nu mai mult de atât. Iar măsurarea unor peșteri n-ar fi necesitat atâtea treceri. Vezi? Avem o serie de imagini ale aceluiași loc, luate într-un interval de câteva zile. Peșterile nu se deformează, cu excepția unei activități seismice masive, așa că de ce să fie repetate imaginile? Iar acest set de imagini pare să ia în

considerare direcția vântului, care n-ar trebui să fie relevantă pentru structurile submarine.

— Ce e cu referirea la clorofilă? Asta înseamnă plante, nu?

— Da, e ceea ce plantele folosesc pentru fotosinteză.

— Nu pricep.

— Nici eu, mărturisi Matsuhashi, părând mai puțin sigur pe sine. Chestia asta nu are nicio legătură cu arheologia. Lasă-mă să dau un telefon. Acum sunt foarte popular la NHK, adăugă el cu un zâmbet trist.

Printară o parte dintre imagini și se duseră la postul local de televiziune. Thomas stătu deoparte în vreme ce personalul se îngrămădi în jurul eroului local, dar li se alătură când se așezară la o masă împreună cu meteorologul-șef al postului, un bărbat cu aer de cărturar, cu părul grizonant și o mustață bine îngrijită, care, spre deosebire de ceilalți, nu părea să fie impresionat de statutul de vedetă al lui Matsuhashi. Omul se uită la imagini, dădu cu gravitate din cap și își spuse părerea în japoneză.

Thomas încercă să priceapă, dar meteorologul părea să se plângă de meniul unui restaurant local.

— Ce spune?

— Că ăsta e motivul pentru care nu avem pește pentru sushi a doua oară în acest an, explică Matsuhashi, în același timp amuzat și ironic.

— *Habzu*, îi spuse meteorologul lui Thomas.

— Poftim?

Meteorologul luă un pix de pe biroul lui și scrise pe un carnetel: HABS. Repetă apoi cuvântul cu mare grijă.

— Nu știu ce înseamnă.

Meteorologul începu să vorbească repede, iar Matsuhashi traduse doar esența, ca să țină pasul cu el.

— Plante mici în apă, zise el, tastând HABS în motorul de căutare de pe computerul lui.

Periculoase. Otrăvesc toți peștii.

Meteorologul arată spre ecranul calculatorului.

— *Habzu*, repetă el cu un aer de cunoscător.

Imaginea de pe ecran prezenta o plajă luminată de soare, un peisaj idilic, cu excepția unui amănunt ciudat care stârnea repulsie, care transforma realitatea în coșmar. Marea se transformase în sânge.

— HABS: *Harmful algae blooms* – proliferări periculoase ale algelor – citi Matsuhashi. Termen cunoscut și sub numele de...

— *Akashio*, rosti meteorologul.

Thomas nu mai avea nevoie de traducere.

— Marea roșie, șopti el.

Simți ca și cum cheia pe care încercase să o folosească fără succes înainte deschidea acum mai multe uși. Brusc, în mintea lui se produsese o serie de declicuri.

CAPITOLUL 89

Thomas era entuziast. Nici măcar liniștea complexului de temple de la Minobu nu-i putea tempera emoția.

— Unii exegeți ai Bibliei, zise el, au emis ipoteza că plaga din Egipt care a înroșit Nilul este prima atestare documentată a mareei roșii, adică înflorirea explozivă a algelor microscopice, sau fitoplanctonul, care poate înroși apa. Sunt multe specii de alge de acest tip. Cred că aici avem de-a face cu ceva care se numește *Alexandrium tamarense*.

— Și care face ce anume? întrebă Kumi.

— Este un dinoflagelat care provoacă OPS, răspunse Parks, plimbându-se nervos prin curtea pietruită. Otrăvire prin paralizarea fructelor de mare. Afectează scoicile, stridiile și așa mai departe. Celor care se hrănesc cu astfel de scoici le poate fi afectat ireversibil sistemul respirator și moartea survine în douăzeci și patru de ore.

— Giovanni a avut așa ceva cu o zi înainte ca Ed să părăsească Italia, rosti Thomas. Nu a fost ceva grav, dar suficient ca să-l intrige.

Îl sunase pe preotul italian ca să-i confirme bănuiala înainte de a se alătura celorlalți. Giovanni se arătase surprins să-l audă, dar nu ostil, și nu îl învinovăți pentru moartea lui Pietro. Ușurarea resimțită alimentase euforia de acum a lui Thomas.

Luaseră trenul până în Minobu și urcaseră cele două sute optzeci și șapte de trepte abrupte către temple. Fusese ideea lui Kumi, ca o pauză și o schimbare de peisaj. Simțea nevoia să plece din Kofu, să se îndepărteze de cadavrul celui care îl atacase pe Thomas, un cadavru despre care nu apăruse nicio știre în presa locală. Kumi găsea o astfel de tăcere destul de suspectă. O crimă, mai ales una atât de neobișnuită, ar fi trebuit să domine știrile zile întregi într-un oraș precum Kofu.

Cireșii Yoshino erau plini de flori de un roz-pal și fragil pe fundalul crengilor fără frunze și al albastrului adânc al cerului. Mai important însă era faptul că drumul reprezenta o reeditare a vizitei pe care ea și Thomas o făcuseră împreună cu ani în urmă și, ca atare, putea fi socotit drept un armistițiu între ei doi, chiar dacă unul la fel de fragil ca florile de cireș.

Parks, care părea ciudat de imun la frumusețea fără vârstă a acelui refugiu montan și a templelor vechi, venise separat.

— Fenomenul OSP nu ucide numai oameni, zise el. Afectează întregul lanț trofic. Orice animal se hrănește cu dinoflagelate devine toxic pentru cel care îl mănâncă mai departe. Fenomenul nu duce doar la închiderea câtorva restaurante din Maine, ci poate distruge populații întregi de pești.

— Cu excepția cazului în care peștii sunt dotați în mod neobișnuit cu cele necesare pentru a găsi noi surse de hrană, zise Thomas.

Parks se uită la el.

— A, hai că asta e bună, exclamă el.

— Ce anume? întrebă Kumi.

— Ihtiopodul nostru. Își petrece aproape întreaga viață în apă, probabil în peșteri submarine, înotând și folosindu-și picioarele rudimentare ca să se deplaseze de colo-colo și să prindă alți pești. Dar dacă mediul suferă o schimbare drastică și sursa lui obișnuită de hrană dispare...

— Distrusă de HABS, interveni Thomas.

— ... atunci el dispune de ceva ce alți pești nu au: picioare și o modalitate de a respira aer pe uscat, cel puțin pentru o perioadă scurtă. Iese din apă și mănâncă altceva până ce marea revine la normal.

— Asta se potrivește cu pictura noastră din Paestum, zise Thomas, singura imagine de care dispunem cu peștele ieșind din apa mării. Asta a descoperit Ed. Apa roșie din pictură nu e rezultatul

unui simbolism apocrif, căci peștele nu era în cazul ăsta doar un simbol creștin. Era un pește real. Apă stacojie reală. Peștele cu picioare a ieșit pe uscat atunci când marea s-a făcut roșie.

— Viața de după moarte, zise Jim. Nu-i de mirare că Ed a crezut că ajunsese în raiul simbolismului. Este imaginea perfectă a lui Hristos care transcende răstignirea.

— Ed a folosit imaginile luate de satelit ca să depisteze asemenea fenomene, zise Parks, lăsând deoparte teologia. A comparat datele de mediu – temperatura apei, adâncimea, topografia submarină – de la siturile din Napoli cu alte locuri din lume unde se înregistrau explozii de dinoflagelate *Alexandrium*. După ce a descoperit secvențele de date care se repetau, a plecat la vânătoare.

— Știi unde? întrebă Kumi.

Era o întrebare pusă cu prudență și privirea aruncată lui Parks îl făcu pe Thomas să priceapă ce anume întreba ea în realitate: „O să-i spui și lui dacă știi? Ai încredere în acest om care te-a atacat deja de două ori?”

Thomas îi prinse privirea și se uită dincolo de ea, spre templele cuibărite în verdele luxuriant al dealurilor.

— Dacă aș încerca să părăsesc țara prin mijloace convenționale, zise Thomas, aș fi oprit la graniță și predat fie autorităților italiene, fie cine știe cărei divizii antitero din Statele Unite. N-am chef să-mi petrec restul zilelor în Guantanamo, așteptând ziua procesului.

— Ce-ar fi să mergem la Devlin? propuse Jim.

Thomas deschise gura ca să spună ceva, dar surprinse o umbră pe chipul lui Kumi, poate o amintire sau o idee nouă. Se uită la ea, dar Kumi se mulțumi să clatine abia perceptibil din cap. Deocamdată ținea doar pentru ea ceea ce știa.

— Haide, Tommy, băiatule, îl îndemnă Parks. Spune-ne ce știi.

Kumi se întoarse și privi spre cealaltă parte a văii împădurite. Thomas scoase încet hârtiile din buzunarul hainei și le întinse. Marcase coordonatele imaginilor din satelit pe o hartă a statului Filipine.

— Cu o zi înainte ca Ed să părăsească Japonia, zise el, punând degetul pe o mică insulă din arhipelagul Sulu, aici a început o proliferare de tip maree roșie. A durat cam o săptămână. Când marea a revenit la normal, fratele meu era mort.

Câteva clipe se uitară cu toții la hartă. Apoi Parks începu să-și flexeze degetele pe rând, mai întâi la o mână, apoi la cealaltă, până ce îi trosniră încheieturile, după care zâmbi.

— Ridicăm ancora, anunță el. Toți cei care vor sunt bine-veniți la bord.

— Eu nu, zise Kumi. Poate descoperiți ceva, poate nu, dar eu una cred că ar trebui să spuneți totul autorităților înainte ca alți oameni să mai fie omorâți. Ar trebui să sunați la ambasadă, să le spuneți ce știți și să stați departe de chestia asta.

— O, exclamă Parks, ca și cum am putea avea încredere în *ei*.

— Jim? întrebă Kumi.

— Eu am venit să ajut, răspunse preotul. Clătină gânditor din cap, luptându-se cu ceva din sufletul lui. Îi datorez asta lui Ed. Dacă pot face ceva...

— Thomas? continuă ea, părând brusc extrem de mică și de obosită.

— Îmi pare rău, răspunse el. Trebuie să o fac. Până când aflu tot. Până ce se termină.

Kumi dădu din cap, resemnată, și nu mai spuse nimic.

— Excursie pentru băieți! anunță Parks. Perfect! Voi luați berea și eu am grijă să agăț niște târfe pentru noi. Cu excepția lui Joe Celibatarul de aici.

— Stai așa, îl opri Thomas. Mai e ceva la care poate vreți să vă uitați înainte de a vă oferi

voluntari pentru această călătorie.

Ceilalți îl priviră.

— Grație lui Matsuhashi și meteorologului de la NHK, am obținut și alte câteva imagini din satelit, luate la intervale de treizeci și șase de ore, ale unei întinderi de plajă de circa o jumătate de kilometru, chiar în centrul unei maree roșii.

Le arată celorlalți imaginile, pe rând.

— Asta e prima, zise el.

— Arată idilic, spuse Kumi, privind nisipul deschis la culoare al plajei punctate de palmieri. Evident, cu excepția apei roșii. Ce sunt astea?

— Bărci de pescuit, răspunse Thomas, care vin la țarm. Iar aici sunt colibele din sat, chiar în spatele lizierei de copaci. Acum vine a doua imagine.

Era aproape imposibil de descifrat ceva, cu excepția apei roșii. Solul era acoperit de un nor cenușiu gros.

— Aia e o furtună? întrebă Parks.

— La început așa am crezut și eu, răspunse Thomas. Dar imaginile la scară mai mare nu arată prezența niciunui front atmosferic în zonă.

— Așadar e vorba de?... zise Kumi.

— Fum, răspunse Thomas.

— Nu poți fi sigur, interveni Parks, ușor neliniștit.

— Uite și a treia imagine, replică Thomas.

Marea era albastră și sclipitoare, plaja la fel de idilică, cu excepția unor pete negre în apropiere de copaci.

— Unde sunt bărcile? întrebă Kumi.

Pusese întrebarea oarecum din întâmplare, dar când nu primi răspuns puse o alta, de această dată cu o voce speriată:

— Unde e satul?

— A dispărut, răspunse Thomas. A dispărut totul.

CAPITOLUL 90

Soarele abia răsărise peste crestele acoperite de zăpadă ale muntelui Fuji când elicopterul dinspre Narita încetini, oprindu-se deasupra copacilor care se înșirau pe malul râului. Ușa era deja deschisă și în mai puțin de cincisprezece secunde, cei trei membri ai trupei de asalt coborâră de-a lungul cordonului de nailon pe malul nisipos al apei. Nu-i văzu nimeni venind, iar când oamenii care se trezeau devreme începură să privească pe geamuri în căutarea locului de unde se auzea zgomotul elicopterului, acesta începea deja să se ridice în aer, îndreptându-se spre nord-est, către oraș.

Soldații erau îmbrăcați în uniforme negre de luptă și veste de protecție de ultimă generație, haine de aviator pe deasupra și cagule care lăsau să li se vadă doar ochii. Se deplasau încet, cercetând terenul din jurul lor cu pistoalele-mitralieră Heckler and Koch MP-5-SD6 cu amortizor, ținute întins pe lângă trup, ca niște extensii ale brațelor. Li se ordonase prudență și folosirea forței împotriva civililor doar dacă era absolută nevoie, iar oamenii nu aveau chef să-și asume riscuri inutile. Evident că țintele lor nu beneficiau de o asemenea îngăduință. „Țintele constituie o amenințare imediată, așa că trebuie eliminate prin orice mijloace posibile.”

Cu toate astea, misiunea trebuia să se desfășoare cu discreție, asasinatelor să fie executate în liniște, iar cadavrele culese de la locul execuției în maximum cincisprezece minute. Soldații se deplasaseră repede de-a lungul malului către partea sudică a *ryokan*-ului cu un singur etaj. Nu dispuneau de informații exacte legate de camerele ocupate de ținte și era posibil ca în clădire să se afle și alți străini, o clădire pentru care nu dispuneau de specificații, de planuri arhitecturale

sau de recunoaștere la fața locului. Trupa de asalt era obligată să culeagă și informații, așa că localizarea țintei era foarte importantă.

Liderul echipei dădu din cap și ceilalți doi se despărțiră, deplasându-se ghemuit, aproape pe toate cele patru membre, cu țevile armelor mișcându-se în toate direcțiile în căutarea prăzii. Liderul și-ar fi dorit să ajungă la fața locului cu o oră mai devreme. O astfel de misiune se executa noaptea, înainte de revărsatul zorilor. Informațiile minimale de care dispuneau arătau că existau doar cinci camere de oaspeți și apartamentul proprietarei, dar nu puteau ști cu siguranță câte camere foloseau țintele: puteau folosi de la una singură la trei.

Liderul se ridică încet și se uită pe fereastra aflată la un metru și ceva deasupra solului: o bucătărie, niciun semn de viață. Se deplasă în lateral, oprindu-se în spatele unui arbust ornamental atent îngrijit. Se afla aproape de intrarea din față și, totodată, zona cea mai expusă a clădirii, de unde pleca un drum de pietriș către sat. Reveni la fereastra bucătăriei, lipi o ventuză pe geam și trăsă un cerc în jurul acesteia cu ajutorul unui tăietor cu diamant. Apăsă scurt pe ventuză și cercul de sticlă decupat ieși cu ușurință, permițându-i să introducă mâna și să deschidă zăvorul. În mai puțin de treizeci de secunde era înăuntru.

Bucătăria era mică și gema de cratițe și tigăi înnegrite supradimensionate, una dintre ele atârând deasupra mașinii de gătit, prinsă de un lanț. Pereții erau din lemn, iar podeaua din piatră. În afara prăjitorului electric de orez în formă de ou, locul părea vechi de o mie de ani. Ținând țeava armei îndreptată înainte, liderul echipei se ghemui ca să privească pe sub *noren*, perdeaua bleumarin de material textil care ținea loc de ușă, apoi trecu pe coridorul de acces, lăsând urme negre de bocanci pe podea. Niciun semn de viață.

Din coridor se deschideau mai multe camere cu paravane în loc de uși. Cu excepția bucătăriei, întreaga clădire era de fapt o singură încăpere împărțită, prin pereți tradiționali *husuma* din hârtie, în șase camere cu tatami, toate dând în coridorul central. Probabil că orice strănut într-un capăt al clădirii s-ar fi auzit perfect până în celălalt capăt. Merse de-a lungul holului, remarcând sforăitul profund care se auzea din camera cea mai apropiată. Puse mâna pe peretele de hârtie chiar în clipa în care al doilea membru al echipei apărură în celălalt capăt al coridorului. Oamenii intraseră prin ușa din spate. Colegul liderului clătină scurt din cap: nimic de raportat.

Liderul dădu peretele la o parte, iar acesta alunecă pe ghidaje aproape fără zgomot. Încăperea era întunecată, dar persoana care dormea pe saltea era în mod clar o femeie japoneză în vârstă, așezată pe o parte: proprietara. Liderul trase peretele la loc și își continuă drumul pe coridor, în vreme ce colegul lui ieși dintr-o a doua cameră verificată: tot nimic. Aproape că nu mai aveau ce verifica.

Liderul încercă următoarea încăpere, apoi următoarea, cu arma în poziție de tragere. Ambele erau pustii. Își privi colegul și acesta îi confirmă același lucru. Țintele plecaseră. Dădu din cap spre celălalt, nerăbdător dintr-odată să iasă din acea clădire ciudată din lemn, cu aerul ei antic, și făcu un gest simplu cu o singură mână.

„Retragerea.”

Odată ce o echipă a terorii precum aceea era lansată în acțiune, avantajul țintelor se diminua cu repeziciune. Liderul era convins că avea să-i prindă data următoare pe cei pe care îi căuta.

CAPITOLUL 91

Coborâseră din tren la Zenko-ji, cu câteva stații înainte de gara principală din Kofu, pentru că nu voiau să aștepte acolo legătura spre Shizuoka. Kumi avea să-i părăsească pe Thomas și pe ceilalți și să ia trenul spre Tokyo și spre restul vieții ei. Le spusese că simpatiza cu cauza lor, dar trebuia să-și vadă de ale ei. La cererea ei, urmau să-și ia rămas-bun în templul din localitate, care odinioară avusese o însemnătate aparte pentru Kumi și Thomas și de unde fiecare avea să se îndrepte spre gara centrală și spre trenul său.

Kumi trebuia să le dea o veste, dar mărturisise că n-o făcuse până atunci de teama lui Parks. Forțând oarecum o decizie, Thomas îi ceru să le spună tuturor ce știa. Era nevoie de încredere. Ea ridică din umeri, deloc convinsă, apoi le spuse:

— Devlin. Vizita lui nu este legată doar de taxe. A venit să pună la punct detaliile unei afaceri. Ghiciți ce vrea să exporte.

— Pește? întrebă Jim.

— Da. Japonia e cel mai mare importator de pește din lume și vrea și el o bucată din tort.

— Din Illinois? se miră, sceptic, Thomas. De unde să ia peștele, din lacul Michigan?

— A sponsorizat un soi de program agricol semisecret, răspunse Kumi. Există niște ferme în sudul statului Illinois, unde se cultivă roșii și tot felul de produse hidroponice...

— Hidro... cum?

— Care n-au nevoie de sol, interveni Parks. Plantele cresc în apă bogată în nutrienți.

— Iar în apa aia cresc și pești, continuă Kumi. Deocamdată fitofagi. Acum se încearcă aceleași condiții pentru un soi hibrid de ton. Dacă Devlin reușește să obțină un contract de import de aici, economia statului Illinois ar putea înregistra un salt spectaculos.

— N-a vorbit nicio clipă despre așa ceva, rosti Thomas, uitându-se la Jim pentru confirmare.

— A păstrat totul secret, replică Kumi. Ca să aibă un avantaj față de competiție.

— Poate, zise Thomas.

Parks părea căzut pe gânduri. Thomas îi simțea pe toți cum încearcă să facă conexiuni mentale, dar fie nu știau destule, fie o asemenea legătură nu exista, așa că își păstrară cu toții gândurile pentru ei înșiși.

În orice caz, pe Thomas îl frământa altceva. Templul de un roșu șters unde se întâlniseră prima dată după Tokyo era izolat și mic în comparație cu grandoarea celor pe care le vizitaseră înainte. Era locul perfect pentru a da glas unei idei pe care Thomas o ținea în el ca un om care protejează o lumânare de adierea puternică a vântului.

— Ascultați, m-am gândit la ceva, zise el. Știu că pare o nebunie, dar s-a gândit cineva la posibilitatea...?

— Care? izbucni Kumi.

Părea arțăgoasă.

— Ascultați-mă, vă rog!

— Spune mai departe.

— S-a gândit cineva la posibilitatea...?

— Ca Ed să nu fi murit? interveni Jim. La asta te gândești, nu-i așa?

— Mă întrebam și eu, mărturisi Thomas.

Câteva clipe, se uitară cu toții la el în tăcerea adâncă a împrejurimilor templului.

— Fratele tău este mort, Tom, zise Kumi într-un târziu.

— Așa se spune. Dar nu am văzut cadavrul lui. Nu dispunem de dovezi clare privind felul sau locul morții. Poate că n-a murit, poate că s-a ascuns undeva...

— Tom, interveni iarăși Kumi, retezându-i avântul cu o voce care încerca să se exprime cu cea mai mare blândețe. Știm că acolo a avut loc un

soi de explozie. Mulți oameni au murit. El s-a numărat printre ei.

— Nu știm sigur asta, ripostă Thomas. Dacă au fost multe cadavre, dacă au fost... distruse, de nerecunoscut, cine ar putea afirma cu mâna pe inimă că el s-a numărat printre victime doar pentru că se afla în preajmă sau...

— Au fost siguri, Tom, i-o reteză iarăși Kumi, de data asta cu asprime, dar și cu tristețe, căci ar fi vrut să nu fie adevărat, dar nu putea crede așa ceva.

— Și cum am putea avea încredere în ce ni s-a spus? insistă Thomas. Toată lumea evită să ne răspundă clar. De ce ar trebui să credem orice ni se spune? De ce să acceptăm doar pe bază de încredere faptul că el e mort?

— Nu poți crede așa ceva, Tom, zise Kumi.

— Eu spun doar că...

— Las-o baltă, interveni Jim.

— Și tu? Credeam că tu ești omul credinței, cel care poate crede în tot felul de miracole.

— Nu și acum, Thomas. Acum cred că e mort.

— Știu că e greu, zise Kumi, dar trebuie să accepți acest fapt.

Thomas se întoarse spre ea. În sinea lui se aprinsese o veche furie, ca și cum o rană de mult uitată se deschisese brusc.

— *Tu îmi spui mie să accept? tună el. Tu îmi spui mie să trec peste asta? Extraordinar!*

Kumi se îmbujoră.

— Ajunge, Tom, zise ea, deși în ochii ei apăruse o expresie de implorare. N-o face!

— Ce să nu fac, Kumi? ripostă el cu cruzime din pricina durerii din suflet. Ce să nu fac? Să nu aduc vorba despre copilașii de piatră de acolo?

— Taci, Tom, îi ceru ea, cu ochii înotând în lacrimi și cu palmele ridicate la urechi, în încercarea de a-l reduce la tăcere ca un copil.

Dar Tom nu se opri. O prinse de braț și îi vorbi răstit, în față:

— Nu mai zici nimic de gaura aia de mărimea unui copil pe care o porți în tine de șapte ani? Tu ai de gând să treci vreodată peste chestia asta, Kumi?

Atunci ea îl lovi cu forță, un zgomot sec care răsună în tăcerea din grădina templului. După care Kumi se îndepărtă, împiedicându-se, retrăgându-se într-un colț și ascunzându-și capul în palme. Jim se duse după ea, mergând încet și păstrând distanța. Parks rămase încremenit pe moment, cu ochii mari cât cepele, apoi se îndepărtă și el, lăsându-l pe Thomas singur cu durerea și rușinea lui, așa cum fusese întotdeauna. Umbrele celor patru oameni care deveniseră un soi de întreg amorf se vedeau acum distanțate și separate, trasând pe pietrișul grădinii imaginile lor negative de izolare și disoluție.

— Ați pierdut un copil? întrebă Parks, întorcându-se către Thomas.

Șoptea într-un mod ciudat și avea încă ochii mari.

— Nu, răspunse Thomas cu sufletul gol. Ba da. Pe Anne. Un avort în ultima parte a sarcinii.

— Și are vreo importanță? întrebă Parks, uitându-se către Kumi.

Era o acuzație, cam bizară venind din partea lui, dar rămânea o acuzație. Thomas se uita și el la Kumi, dar în mintea lui vedea doar acea zi când stătuseră în mașina parcată în fața clinicii de obstetrică, plângând împreună și totuși fiecare separat. Acum ridică din umeri, ca un om epuizat, și rosti întrebarea care îi măcina de mult sufletul:

— Cum să plângi pierderea a ceva ce n-ai avut niciodată?

CAPITOLUL 92

Templele japoneze îi dăduseră întotdeauna lui Thomas un sentiment de calm și frumusețe, dar, dacă erau cu adevărat niște lăcașuri spirituale, atunci el nu înțelegea defel acea spiritualitate. Respingea credința în care fusese crescut, dar măcar pe aceea o înțelegea. Zenko-ji, Minobu și alte asemenea locuri erau fascinante pentru că aparțineau altei lumi, erau exotice, dar înăuntrul lor se simțea întotdeauna singur. Dacă exista un lucru pe care îl înțelesese bine din religia lui Ed, acesta era modul în care religia întruchipa o comunitate, un univers social care se răspândea din altar. Alți oameni – japonezii – simțeau probabil ceva asemănător în templele lor, dar Thomas nu putea, așa că fu surprins să constate că și-ar fi dorit să se afle într-o biserică pe care o știa și o recunoștea, nu ca turist, ci ca o persoană născută cu cântecul ei în sânge.

Plecară de la templu aproape fără să-și vorbească. Kumi continua să fie roșie la față, dar își ștersese lacrimile cu un gest hotărât, prin care anunța pe toată lumea că subiectul era închis. Pentru o clipă, Jim o luă de mână, dar, deși îi mulțumi pentru gest, ea îi ținu mâna doar câteva secunde înainte de a-i da drumul, insistând să pornească spre gara din Kofu.

Thomas mergea în spatele ei fără a spune nimic, amintindu-și drumul pe lângă viile acoperite cu plase, pe străzile înguste și serpuite, mărginite de gardurile grădinilor, către vechile băi publice *onsen*. Fiecare cotitură a drumului îl surprindea prin dureroasa ei familiaritate. Pe lângă ei trecură copii în uniformă de școală, pe biciclete. Erau aceiași copii dintotdeauna, poate mai puțin mirați acum de prezența străinilor, dar altfel neschimbați. Thomas locuise acolo, chiar dacă nu aparținuse niciodată locului, iar felul în care tot ce

îl înconjura îi stârnea amintiri îl făcea să se simtă bătrân, pierdut și irelevant.

În minte îi apărură o amintire de dată mai recentă: Peter, directorul liceului, ținându-i discursul de despărțire:

„Te-ai transformat din erou în paria, Thomas, iar ca să fiu sincer până la capăt, nu înțeleg de ce.”

„Știu, răspunsese el. *Îmi pare rău.*”

Iar acum se întorsese aici, în preistoria lui japoneză, întrebându-se ce naiba dorea să găsească împreună cu ceilalți trei oameni, atât de diferiți, care îl însoțeau. În fața unui magazin mic se aflau două automate. Unul dintre ele vindea bere la cutii mari. Thomas se îndreptă într-acolo, căutând niște monede prin buzunare. Pe deasupra acoperișurilor se auzi un răpăit ciudat, ritmic.

Tobe? Așa se părea. Se opri, străduindu-se să audă mai bine, apoi se duse repede după ceilalți, dar abia când ajunseră la marginea terenurilor de sport pline de praf ale liceului își dădură seama de amploarea evenimentului. Thomas realizează ce e în clipa în care Kumi se întoarse spre el, cu ochii strălucindu-i din pricina aceleiași amintiri.

— Este ceremonialul *matsuri Shingenko*, rosti ea.

Thomas dădu din cap, cu un zâmbet care, la fel ca al ei, era un amestec de bucurie și tristețe.

— Ce naiba e chestia asta? întrebă Parks.

— Încă o dovadă de preistorie, răspunse Thomas.

Oamenii se adunaseră în grupuri de douăzeci sau chiar mai mari, cu toții strânși sub stindarde glorioase și purtând armuri de samurai sau fiind înarmați cu arcuri, sulițe și *katana*.

Era sărbătoarea anuală dedicată marelui erou din secolul al XVI-lea din Yamanashi, Takeda Shingen. În această zi, mii de oameni mășăluiau grupați în batalioane pe străzile importante din Kofu: elevi, angajați ai corporațiilor, funcționari publici – jumătate din populația orașului – plus un

regiment special de străini, în timp ce cealaltă jumătate îi aclama. Era un eveniment de durată și spectaculos, care avea să continue până târziu în noapte, după care reprezentantul districtului Shingen urma să descalece și să prezideze ceremonia de închidere. Thomas și Kumi participaseră la procesiune de două ori până atunci și se bucuraseră atât de tare de grandoarea și naivitatea ceremoniei, încât chiar și acum, în ciuda tuturor celor întâmplate între ei de-a lungul anilor, tot ceea ce vedeau îi făcea să devină nostalgici.

— Putem rămâne să privim și noi o vreme? întrebă Kumi.

— Categorie, răspunse Thomas, venind lângă ea.

— Nu avem timp, rosti Parks. Trebuie să ajungem la gară ca să plecăm.

— Doar câteva minute, spuse ea, iar Thomas se uită la Parks cu o asemenea privire, încât acesta ridică din umeri și se îndepărtă ca să-i lase să savureze momentul în liniște.

— E destul de răcoare, zise Jim, urmărind cum un samurai în armură neagră cu fireturi roșii și aurii își conducea trupele pe străzi.

— Mda, fu Thomas de acord. Așa e.

Aproape două minute se mulțumiră să privească în tăcere.

— Sunteți gata acum? reveni Parks, bătându-și ceasul cu degetul.

— Kumi? întrebă Jim, îmbrățișând-o cu blândețe și prefăcându-se că nu-i vede lacrimile din ochi.

Ea dădu scurt din cap, după care plecară cu toții.

*

Pentru Război, parada era un chin. Orașelul adormit părea brusc supraaglomerat, iar trotuarele erau pline cu tarabe unde se vindeau tot felul de porcării, își dispersase echipa pe toate căile

importante de acces către gară, deoarece era convins că Knight și ceilalți aveau să se îndrepte într-acolo, dar constată că îi era extrem de greu să se asigure că țintele nu riscau să treacă pe lângă el odată cu mulțimea. Trebuia să-i oprească acolo și, cu toate că n-avea chef să înceapă să tragă cu atâția oameni în jur, procesiunea putea însemna și o diversiune eficientă pentru înghesuirea câtorva străini răniți și plini de sânge într-o dubă.

Îl contactă pe liderul echipei de asalt, un om pe care Război îl recrutase personal după a doua sa escapadă cu trupele SEAL ale Marinei în Afghanistan.

— Ești pe poziție?

— Am acoperit latura nordică a gării, domnule, răspunse omul.

— Ceva în mulțime?

— Pe aici nu prea se întâmplă nimic important.

— Stai cu ochii deschiși, ordonă Război. Iar dacă îi vezi, cheamă duba înainte de a începe să tragi, dacă nu este absolută nevoie să deschizi focul mai întâi.

*

Era ceva ciudat la bărbatul care stătea în colțul străzii. Suficient de ciudat pentru ca Thomas să se oprească și să-i împingă pe ceilalți înapoi pe alee. Erau la doar câteva străzi de gară și parada se apropia de momentul culminant.

„Și atunci, de ce scrutează tipul ăla mulțimea?”

Era înalt, athletic și cu aspect vag de nordic, deși hainele de pe el păreau americane și cam prea groase pentru vremea blândă de afară. Părea serios, concentrat și periculos.

— Sunt aici, zise Thomas, ascunzându-se pe alee.

— Care dintre ei e? întrebă Parks.

— Nu știu, răspunse Thomas. Nu l-am mai văzut până acum.

— Și atunci, de unde știi?...

— Știu, i-o reteză Thomas.

În Statele Unite, acel individ putea părea un agent de securitate care supraveghea mulțimea. Nu și în Japonia însă.

— Nu putem trece de el, zise Jim. Și probabil că mai sunt și alții.

— Dacă am lua un taxi până la gară? propuse Kumi.

— Străzile sunt blocate, răspunse Thomas. Oricum am fi nevoiți să mai mergem pe jos o bucată de drum. N-o putem face fără să fim văzuți.

— Și dacă *nu sunt* ei? întrebă Parks. Doar pentru că vezi un străin nu înseamnă că e vorba de ei. I-ai văzut. I-am văzut și eu. Poate că e vorba de altcineva, poate că nu sunt ei. Parks părea mai mult decât insistent. Părea de-a dreptul disperat. La naiba, câți pot fi pe urmele noastre? adăugă el.

— De unde dracu' să știi? ripostă Thomas, nevrând să se gândească la dimensiunea organizației care părea decisă să-i oprească sau să-i ucidă.

— Trebuie să ne urcăm în trenul ăla, zise Parks.

— Stați așa, interveni Kumi preluând conducerea, ca întotdeauna când se confrunta cu o criză. Era modul ei de a trece peste ea. Veniți cu mine.

*

— Ești sigur că au fost în trenul dinspre Minobu? întrebă Război în cască.

Era iritat pentru că se simțea tot mai neliniștit. Trebuia să-l sune pe Spărgătorul de sigilii și să-i spună că situația era sub control. Că pusese laba pe *ei*. Sau că îi omorâse.

— Da, domnule, rosti liderul echipei. Au fost văzuți urcându-se acolo, dar omul meu din Kofu susține că n-au coborât aici.

— Să fi rămas în tren?

— Nu știm, domnule.

— Nu știți? se rățoi Război. Ce fel de răspuns mai e și ăsta?

— Îmi cer scuze, domnule. Este improbabil, dar nu putem fi siguri.

— Atunci, asigurați-vă, i-o reteză Război. Urcați în trenul ăla și cercetați-l.

— Da, domnule.

Război reîncepu să privească mulțimea. Problema o constituiau parada idioată și toți cretinii ăia împopoțonați cu hainele lor de tot rahatul, din epoca de aur a istoriei lor. În oricare altă zi din an, străzile ar fi fost pustii, iar o gașcă de străini ar fi ieșit în evidență ca un furuncul pe piele.

Toate chipurile erau întoarse spre paradă, cu excepția lui. Ca atare, el fu singurul care nu îi văzu pe cei patru oameni parțial echipați cu armuri, trei străini și o japoneză, ieșind din rânduri când procesiunea ajunse la intrarea în gară, la doar câțiva pași de locul unde stătea el cercetând mulțimea.

*

În gară, Kumi opri un elev, îi dădu o bancnotă de cinci mii de yen și sacoșa plină cu imitațiile de căști care constituiseră mai bine de cincizeci la sută din deghizarea lor. Când Thomas se duse să cumpere biletele de tren, puștiul alerga înapoi spre armureria improvizată în curtea școlii, zâmbind de parcă ar fi câștigat la loterie.

CAPITOLUL 93

Trenul de Shizuoka era mai rapid decât cele cu care se obișnuiseră ei, dar nici pe departe la fel de rapid ca Shinkansen-ul. Parks se plânse tot timpul, uneori chiar privind peste umăr, ca și cum s-ar fi așteptat ca urmăritorii să vină zăngănindu-și armele de-a lungul culoarului din vagonul aproape gol. Thomas bănuia că Parks avea și altceva în minte, preocupări legate mai degrabă de destinația lor decât de locurile prin care fuseseră.

— Credeți că îmi pot folosi telefonul mobil? întrebă Parks. Ar trebui să dau un telefon ca să mă asigur că barca e pregătită, dar...

Nu termină fraza și se uitară cu toții unii la alții. Cât de ușoară era depistarea unui semnal de telefon mobil, sau interceptarea convorbirii, și de ce gen de resurse ar fi avut nevoie urmăritorii pentru așa ceva? Habar n-aveau.

— Cu cine crezi că semăn, cu James Bond? rosti Jim.

Parks îi aruncă o privire șfichiuitoare.

— Semenii cu un preot.

— Mulțumesc, replică Jim, alegând să ia ironia drept compliment.

Drept răspuns, Parks, înfocat ca un cocoș gata de luptă, se întoarse spre Kumi.

— Credeam că n-o să vii și tu.

— Am sunat la *ryokan*-ul din Shimobe, răspunse ea.

— Și?

— Hotelul a fost atacat în cursul nopții. De fapt în zorii zilei. Cineva a tăiat geamul și a pătruns înăuntru. Nu s-a furat nimic. Totul arată că atacatorii au căutat ceva sau pe cineva.

— Atacatorii? se miră Thomas, încercând să minimalizeze incidentul. De unde știi că n-a fost vorba doar de un hoț mărunț de prin partea locului?

— O spargere profesionistă și pătrundere prin efracție într-un sat japonez de munte? se miră Kumi. Imposibil. Iar hoții din partea locului nu prea ajung la locul acțiunii cu elicopterul.

Thomas se mulțumi să se uite la ea.

— Ce bine că am petrecut noaptea în Minobu, nu? zise ea.

— Dar asta naște o întrebare interesantă, rosti Parks. Pentru că, dacă ne-au urmărit până într-un *ryokan* minuscul din mijlocul pustietății, eu aș spune că beneficiază de ajutoare.

— Nu e neapărat nevoie, replică Kumi, cu un oftat. Ascunderea străinilor într-o zonă rurală ca Yamanashi seamănă oarecum cu camuflarea unui 747 într-un deșert. Îl poți îngropa, dar dacă îl vede cineva, toată lumea își va aminti de el. În plus, Thomas a apărut la televiziunea națională. Nu era nevoie de un informator.

— Poate că nu, zise Parks, dar credeam că ar fi bine să-l întrebăm și pe reverendul Jim, aici de față.

— Asta ce mai înseamnă? replică Jim.

— Doar gândesc cu voce tare.

— Ce fel de informator aș fi eu dacă le-aș spune unde am stat cu o noapte *în urmă*?

Se răsuca cu spatele și mormăi „Dobitocul” printre dinți, suficient de tare pentru ca toată lumea să audă. Parks se ridică de pe banchetă.

— Trebuie să mă ușurez, zise el, uitându-se la Jim.

Jim se întoarse să privească fix pe geam, astfel încât Kumi și Thomas se treziră uitându-se direct unul la celălalt pentru prima dată după episodul din Zenko-ji. El o privi întrebător, dând din cap spre ceilalți doi, dar ea se mulțumi să ridice din umeri și să clatine din cap, închizând ochii pe jumătate.

— Vii și tu în barcă? o întrebă el.

— Trebuie să sun la birou, răspunse Kumi. Probabil că voi lua trenul rapid spre Tokyo din

Shizuoka.

— Nu era nevoie să vii, continuă el, continuând s-o învinovățească pentru că refuza să se implice în ceea ce li se întâmpla.

Ea oftă, se uită pe geam și apoi din nou la el.

— Mi-e frică, Tom, bine? Mi-ar plăcea să mă întorc la birou și să merg mai departe ca și cum tot ce se petrece nu m-ar preocupa sau s-ar fi terminat, dar îmi vine greu să cred așa ceva. Vreau... nu știu, o încheiere. Vreau să termin cumva povestea asta.

Nu se referea doar la moartea lui Ed sau la actuala lor relație, iar Thomas știa asta. Cearta lor de la templu nu pusese capăt situației încordate dintre ei, ci dezvăluisese doar ce multe lucruri fuseseră trecute sub tăcere de-a lungul anilor. Thomas nu răspunse, dar și el simțea același lucru, adică avea sentimentul că amândoi așteptau să se întâmple ceva care să-i facă, în sfârșit, să meargă înainte: fiecare pe drumul lui, presupunea Thomas, închizând definitiv o ușă în urma lor, sigilând pentru totdeauna partea din viață petrecută împreună.

— Nu știu dacă pot veni cu tine, zise ea. Mai am ceva concediu, dar nu știu. Trebuie să dau niște telefoane și să mă gândesc. Bine?

— Bine.

Thomas se simțea obosit și confuz. Parks și Jim aveau fiecare secretele lui, iar Kumi... Pur și simplu nu știa ce să creadă despre Kumi. Nu era pentru prima dată când Thomas simțea în străfundul sufletului său falia creată de evenimentele din ultima vreme, o falie care se adâncea pe măsură ce pătrundea în ape mai întunecate și mai adânci, străbătute de curenți imprevizibili. În ciuda celor aflate în ultimele săptămâni, nu se afla deloc mai aproape de găsirea celor care-l urmăriseră de-a lungul unei jumătăți de glob. Jim avea dreptate: nu era James Bond, și nici Thomas nu era. Pe el îl îngrozea ideea că

oamenii care îl voiau mort și care îl uciseseră pe fratele lui puteau manipula agenții guvernamentale sau asasini profesioniști care se deplasau cu elicoptere. Supraviețuise până acum doar datorită unui noroc chior, dar norocul i se putea schimba, și încă foarte curând. Poate că era mai bine să se predea autorităților și să se confrunte cu un proces acasă la el sau în Italia. Era nevinovat. Chestia asta trebuia să conteze într-o oarecare măsură, nu?

Ar fi trebuit să fie o întrebare retorică, și așa ar fi fost în mod normal, dacă el nu ar fi nutrit un asemenea scepticism față de orice fel de autoritate. Însă acum, cu fratele lui după toate aparențele mort și cu o întreagă anchetă în desfășurare legată de presupusele lui legături cu terorismul, întrebarea numai retorică nu era.

„Doamne, își zise el, ce n-aș da să beau ceva!”

Rămaseră tăcuți, în vreme ce trenul înconjura poalele muntelui Fuji, îndreptându-se spre coastă. Thomas își zise că nu era un debut propice pentru un voiaj pe apele mării Chinei de Sud și dincolo de acestea. Habar n-avea cât le va lua ca să ajungă până acolo, dar era o călătorie în care încrederea nu avea să se ridice la cote prea înalte.

*

Peste Heiwa Dori se lăsase noaptea și nesfârșita procesiune de samurai falși ajunsese la final, fără ca niciunul să-i fi zărit pe Knight sau pe ceilalți. Război și oamenii lui continuau să supravegheze gara, dar era tot mai clar că prada le scăpase din nou printre degete. Război privea în continuare mulțimea, dar gândurile îi zburau în altă parte. Aștepta.

Apelul inevitabil veni o jumătate de oră mai târziu. Vocea Spărgătorului de sigilii era calmă și neutră ca întotdeauna. În vreme ce îi dădu raportul ca un profesionist asupra eșecului înregistrat, celălalt nu spuse nimic, astfel încât atunci când

termină, Război descoperi că-l irită tăcerea și crezu că legătura telefonică fusese întreruptă.

— Domnule? rosti el. Ați auzit totul?

— Da, răspunse interlocutorul. Evident că aș fi preferat să aud altceva... dar, da.

— Îmi pare rău, domnule, continuă Război. Nu știu cum au trecut de noi, dar aici este încă un mare haos...

— Evident, rosti Spărgătorul de sigilii cu o asemenea finalitate în voce încât Război tăcu, intimidat. Apoi însă vocea reveni, ceva mai puțin crispată și iritată. Ei bine, spuse el, aș fi preferat să nu se ajungă atât de departe, dar asta e.

— Să monitorizăm gara toată noaptea, domnule?

— Nu, răspunse Spărgătorul de sigilii. Au dispărut, dar nu-i nimic.

— Domnule?

— Doar știm bine unde se duc, rosti celălalt, ca și cum s-ar fi amuzat.

— Să ne pregătim de interceptare?

— Nu, decise Spărgătorul de sigilii. Am știut dintotdeauna unde vor ajunge dacă vor avea ocazia. Mai bine să-i lovim acolo unde alte câteva cadavre nu vor atrage oricum prea mult atenția. Vom juca acum ultimul as, iar povestea asta are un soi de simetrie și de finalitate certă în ea. Abia aștept să asist la epilog.

— Veniți cu noi? se miră Război, iritat și un pic emoționat.

Îl întâlnise pe Spărgătorul de sigilii o singură dată. Molimă nu o făcuse, un fapt pe care Război îl socotea drept un indiciu clar al diferențierii dintre ei doi.

— Desigur, răspunse Spărgătorul de sigilii. Regrupați-vă. Adunați-vă toate forțele și așteptați coordonatele de deplasare. Vă voi aștepta să ajungeți acolo. Vom sfârși povestea asta împreună. Și, Război...

— Domnule?

— Nu te mai gândi la eșecul ăsta.

— Da, domnule, zise Război, copleșit de panică la auzul compasiunii total neobișnuite exprimate de Spărgătorul de sigilii.

— Domnul își înfăptuiește miracolele pe căi misterioase, continuă Spărgătorul de sigilii. Dacă o ușă se închide, o alta se deschide, iar odată cu ea se deschide și calea către glorie.

— Da, domnule, replică Război simțind fiori de gheață pe șira spinării, deși habar n-avea dacă senzația se datora emoției sau groazei.

PARTEA A IV-A PEȘTELE IISUS

„Am ajuns la o răscruce a evoluției umane de unde singura cale care duce înainte este către o pasiune comună... Să continuăm să ne punem speranțele într-o ordine socială dobândită prin violență externă ar însemna pur și simplu să renunțăm la orice vis de a duce Spiritul Pământului până la limitele sale.”

Pierre Teilhard de Chardin

CAPITOLUL 94

Erau pe mare de aproape două săptămâni. Când ajunseseră în Shizuoka, Thomas nu știa la ce să se aștepte, dar barca îl surprinsese. Era un vas uriaș – lung de peste treizeci de metri – plin cu echipamente de cercetare marină de ultimă generație, incluzând un sonar și un submersibil de două persoane. Echipajul era format din douăzeci și doi de membri, fără a include aici oamenii de știință și oaspeții. Era proprietatea acvariului din Kobe și, cu toate că Parks se afla teoretic la cârma expediției, echipajul îl socotea practic doar un alt pasager. Thomas habar n-avea ce le spusese Parks marinarilor, dar în timpul călătoriei cu trenul avuseseră loc mai multe convorbiri telefonice îndelungate. Dumnezeu știa ce acoperire găsisese pentru ei trei, dar în cele din urmă fuseseră cu toții întâmpinați la bord de Nakamura, căpitanul vasului, care se înclinase în fața lor cu o politețe tipic japoneză.

Era imposibil să-ți dai seama ce credeau căpitanul și restul echipajului despre misiunea lor, căci erau cu toții extrem de reținuți. Cu toate astea, Thomas bănuia că îl socoteau pe Parks un soi de lunatic, și tocmai de aceea nu le trebuia un motiv prea întemeiat ca să întoarcă imediat vasul, îndreptându-se spre Japonia. Nu-și dădea seama dacă știau că numele străinilor de pe lista pasagerilor fuseseră falsificate, dar își petrecuse primele două zile pe punte, așteptând să fie ajunși din urmă de paza de coastă japoneză. Oricât de mult s-ar fi îndepărtat de pământ, vasul s-ar fi transformat instantaneu într-o închisoare plutitoare dacă autoritățile ar fi vrut să-i aresteze.

Thomas aflase că alcoolul nu era permis la bord abia după ce ridicaseră ancora. La început fu doar dezamăgit că nu poate avea parte de berea pe care socotea că o câștigase pe merit, dar după încă

două zile, chestiunea începuse să-l facă irascibil. În afară de Jim, toată lumea îl evitase timp de o săptămână, un lucru greu de realizat pe un vas aflat pe mare. După aceea Thomas se întrebase când trecuseră ultima dată mai mult de două zile fără să bea ceva, de fapt fără să bea câteva pahare, și starea de iritabilitate i se adâncise și se transformase în ceva mai profund. Deocamdată scăpase de senzația de sete, dar ajunsese să se simtă umilit și deplasat. Avusese nevoie de alte două zile ca să înceapă să caute compania celorlalți.

— Bun venit la clinica noastră plutitoare de dezalcoolizare, îl întâmpinase Parks, detașat.

Jim se strâmbase auzind asta, dar Thomas se mulțumise să ridice din umeri.

Vasul se numea *Nara*, deși Parks atârnase o pancartă peste o balustradă laterală, pe care scrisese *Beagle II*. Nava tăia valurile mici și albastre cu ceea ce la început părea o viteză foarte mare, până ce Thomas se apucase să studieze hărțile alături de căpitan la sfârșitul zilei și observase cu neplăcută surprindere că, de fapt, abia se târau spre sud. Cu două zile în urmă zăriseră pentru prima dată țărmurile statului Filipine, apoi o luaseră pe coasta vestică a Luzonului de Nord și își petrecuseră noaptea în raza portului din Manila, pentru ca echipajul să aducă provizii proaspete la bord. Străinii consideraseră că nu merita să-și asume riscul de a trece pe la biroul filipinez de imigrări, așa că priviseră cu jind, la miezul nopții, luminile orașului. Acum toată lumea era din nou la bord și se îndreptau iarăși spre sud, de această dată prin apele mării Sulu, către arhipelagul de o mie de insule cu același nume, care se așternea ca o săgeată punctată spre sud-vest, către coasta malaysiană.

Pe măsură ce se apropiau de destinație, echipajul devenea tot mai tăcut și mai atent. Apele

de acolo aveau o reputație proastă, la fel ca insulele, și nu era vorba doar de piraterie. Aici se aflau bazele de antrenament ale Frontului Islamic de Eliberare Moro și ale mișcării, mai mici, dar mai radicale, Abu Sayyaf, aripa extremistă și războinică a unei populații musulmane, în cea mai mare parte pașnice, ale cărei case fuseseră prădate de spanioli în cursul istoriei, și care acum se vedea adesea neluată în considerare de guvernul filipinez. Se părea că dezacordul dintre Parks și căpitanul Nakamura era provocat de siguranța oferită de destinația lor, unde aveau loc bombardamente, asasinate și răpiri; cele mai multe guverne din lume recomandau cetățenilor lor să evite zona. Aceste evenimente combinate cu imaginea unui rechin-tigru de trei metri tăind apele și cu cea a plajelor înnegrite de fum aveau capacitatea de a transforma astfel de locuri – poate pe nedrept – în motive de neliniște.

— E perfect, nu-i așa? întrebă Parks, apropiindu-se de Thomas.

— Cred că da.

— Nu. Vreau să zic că e un habitat perfect pentru pești. Ca și la Napoli, toate aceste insule sunt de natură vulcanică, au aceleași peșteri submarine și aceleași ape calde. Imediat ce ne vom apropia de insula de pe imaginile din satelit vom lansa submersibilul: ar trebui să fie de ajuns o adâncime de o sută de metri. Ca să vedem ce este acolo jos.

— Crezi că-i vom găsi?

— Ar fi bine, răspunse Parks. De asta a murit fratele tău.

— Poate, replică Thomas. Crezi că a murit pentru că cineva vrea să păstreze secretul privind locul în care trăiesc acești pești?

— Privind locul sau chiar existența lor, da.

— Pentru că peștii ăștia sunt foarte valoroși pe piața de remedii tradiționale chinezești?

— Poate, zise Parks, privind întinderea de apă.

— Sau poate că nu.

— Vrei să știi ce cred eu cu adevărat? întrebă Parks, întorcându-se spre el. Cred că nu e vorba de bani, terorism sau știință. În special de știință. Cred că e vorba de antiștiință.

— Adică?

— De religie, preciză Parks, ca un om care își etalează în sfârșit cărțile. Mai exact, de creștinism. Eu cred că fratele tău a descoperit dovada înotătoare și umblătoare a evoluției, o chestie din care putea scoate bani frumoși, iar ei i-au închis gura.

— Ei?

— Biserica, explică Parks. Probabil Biserica lui. Pentru ce crezi că se află aici reverendul Jim, Thomas? Nu face decât să-și îndeplinească misiunea de supraveghere, la fel ca în cazul fratelui tău. Dacă găsim peștele ăla, s-ar putea să fie mai bine să-l arunci peste bord înainte ca el să cheme peste noi brigăzile catolice ale morții.

— Doar nu crezi așa ceva.

— Nu zău? făcu Parks. Vrei o listă cu ceea ce le-a făcut Biserica Catolică oamenilor care n-au fost de acord cu ea? Vrei să afli de Inchiziție, sau de cruciada împotriva catarilor? Încearcă să-ți imaginezi asta. Suntem în ziua de 21 iulie 1209, într-o așezare numită Beziers, din Franța. Armatele papalității înconjoară orașul și cer expulzarea a circa cinci sute de membri ai sectei considerate eretice a catarilor. Știind ce vor păți catarii dacă vor fi predați, locuitorii orașului refuză. Ce face atunci armata papală? Atacă. Ai auzit vreodată expresia „Ucideți-i pe toți și lăsați-l pe Dumnezeu să-i împartă după aia în buni și răi”? De acolo provine. Mai mult sau mai puțin. Așa a spus legatul papal, sau cineva ca el, când a fost întrebat cum vor separa ereticii de restul. Au distrus orașul

și i-au măcelărit pe toți cei aflați în interiorul zidurilor. Douăzeci de mii de morți.

— Asta s-a întâmplat cândva demult, replică Thomas.

— Unele lucruri nu se schimbă. Religia nu tolerează disidențele și nu discută asupra Adevărului. Fie ești cu ei, fie ești împotriva lor.

— Dar Ed era preot.

— Un preot care a descoperit dovezi ale evoluției, zise Parks. Asta l-a transformat într-o țintă.

— Nu înțeleg de ce cele două lucruri s-ar exclude reciproc. Și continui să nu-mi dau seama de ce ihtiopodul ăsta este o chestie atât de importantă, dacă nu face decât să confirme ceea ce se știe deja din studierea fosilelor.

— Nu e vorba de dovezile științifice, pentru că oamenii ăștia nu sunt interesați de știință, în afara cazului că se pot folosi de ea ca să susțină cine știe ce bazaconie despre Arca lui Noe, răspunse Parks. Ihtiopodul nu dovedește comunității științifice nimic din ce aceasta nu știe deja în termeni generali, dar prezentarea chestiilor ăstora în vreme ce mișcă ar putea schimba o mulțime de păreri din afara acestei comunități. Creaționiștii pot arăta cât vor spre diverse lacune ale dovezilor obținute din studiul fosilelor, dar le tai tot avântul dacă le prezinți un exemplu viu al evoluției darwiniene. N-ar trebui să fie așa, și nici n-ar fi dacă ei ar fi oameni de știință adevărați, dar nu sunt, și așa se întâmplă. Și așa se va întâmpla.

Era o declarație de credință, iar Parks nu se îndoia de ea.

— Ed era un creștin care credea în evoluție, zise Thomas. Nu putea face parte din minoritatea fanaticilor.

— Prostii, îl contrazise Parks. Era un creștin pregătit să renunțe la convingeri dacă faptele îi ofereau un unghi de abordare din care putea obține profit.

— Tu chiar nu-l cunoști deloc pe fratele meu, nu? zise Thomas.

— Nu *l-am cunoscut*, îl corectă Parks. A murit, îți amintești?

— Creștinii pot crede în evoluție, zise Thomas, ignorând remarca lui Parks.

— America este cea mai idioată națiune din lumea dezvoltată. Ne mândrim cu ignoranța noastră. Nu ți se par importante dovezile evoluției? Spune asta celor 51% din americani care încă nu cred în ele. Spune-le celor 74% din enoriași care nu cred în evoluție. Spune asta consiliului pentru educație din Kansas, care a fost votat cu unicul scop de a scoate materiile legate de evoluție din programa școlară, astfel încât școlile să-și *instruiască* elevii pentru a deveni ignoranți. Crezi că inventez toate chestiile astea? Nu poți inventa asemenea rahaturi. Trăim într-un soi nenorocit de Ev Mediu întunecat, și o facem pentru că așa am ales.

— Cred că Ed era convins că legile științei sunt legile lui Dumnezeu, zise Thomas, căzut oarecum pe gânduri. El credea că Dumnezeu a creat lumea, dar a făcut-o prin intermediul a ceea ce numim metode naturale și științifice, de-a lungul a milioane de ani. Dumnezeu l-a creat pe om, dar a fost nevoie de timp fiindcă, pentru Dumnezeu cel veșnic, milioanele de ani reprezintă secunde.

Parks îl privi lung și ciudat, iar Thomas se uită, stânjenit, la apa care se scurgea pe sub chila vasului.

— Și tu ești de acord cu el?

— Nu, răspuse Thomas. Nu știu. Mai contează?

— Știi că duminica asta e Paștele?

— Cred că... nu, recunosc Thomas pe un ton imposibil de definit. Am uitat.

— Știi ce se va întâmpla acolo duminică? întrebă Parks, dând vag din cap spre coastă.

— Oamenii se vor duce la biserică, răspunse Thomas, începând să fie obosit de conversație.

— Evident. Iar după aceea, câțiva dintre ei se vor duce undeva pe un câmp și se vor lăsa răstigniți pe cruci, pentru ca oamenii să caște gura. Răstigniri adevărate în secolul XXI, dacă îți vine să crezi așa ceva. Oamenii se oferă voluntari ca să-și demonstreze sfințenia sau ca să-i ceară lui Dumnezeu un coltuc de pâine în plus sau cine știe ce altceva.

— Am auzit de asta, zise Thomas, oarecum iritat de tonul arțăgos al celuiilalt.

— Acum urmează partea cea mai succulentă, continuă Parks. Folosesc cuie de oțel inoxidabil înmuiate în alcool, ca să evite infecțiile. Minunat, nu? Se oferă voluntari pentru răstignire, dar se asigură că acele cuie care le vor trece prin palme și picioare nu-i vor *infecta*.

Bum, bum, bum! exclamă el, mimând loviturile de ciocan cu un zâmbet larg pe față.

— Și ce-i cu asta? se miră Thomas.

— Nu poți crede în același timp în Dumnezeu și în știință, rosti Parks. Trebuie să alegi. Dacă n-o faci, înseamnă că nu aștepti decât să te cuprindă infecția după ce ai acceptat să fii răstignit.

Thomas nu replică. Voia să spună ceva, dar chiar dacă putea să ghicească ce ar fi replicat Ed, nu mai știa ce să creadă.

— Acum să nu-mi porți pică, zise Parks, bătându-l ușor pe umăr în vreme ce pleca de lângă Thomas. Tranșeele războiului au fost deja săpate. Iar tu ești de săptămâni întregi în linia întâi.

Dinspre cârmă se auzi o voce care îl strigă pe Parks. Era căpitanul Nakamura.

— Ești bine? întrebă Kumi, venind alături de Thomas, în vreme ce acesta se uita în gol peste întinderea de apă.

— Da, răspunse el fără să se gândească. Așa cred cel puțin. Parks...

Lăsă cuvântul în aer. Nu știa cum să-i explice tot ce simțea acum.

— Este un om care are o misiune de îndeplinit, zise Kumi. Un cruciat.

Thomas zâmbi auzind ironia din formulare și dădu din cap.

Nu se așteptase să o mai vadă pe Kumi alături de el. Până în clipa în care vasul se desprinsese de doc, crezuse că ea le va spune la revedere și își va continua viața.

Ce era ciudat era faptul că Parks fusese cel care luase decizia în locul ei, chiar dacă indirect. Kumi sunase la acvariul din Kobe, dându-se drept reprezentant al Departamentului de Stat, interesându-se de angajarea, total neobișnuită, a unui cetățean american și încercând să descopere ceva despre Parks sau despre povestea spusă de el, care să arate că expediția lor era sortită eșecului. Nu aflase nimic. Parks se înțelegea bine cu patronul lui, care în mod clar îl socotea un angajat bine pregătit – deținător al unui doctorat la Stanford – devotat muncii și nu foarte costisitor. Un lucru care putea fi socotit ciudat din dosarul lui era eșecul de a obține nominalizarea permanentă pe un post de profesor la Berkeley, unde fusese asistent după terminarea studiilor la Stanford. Chiar dacă Nakamura deținea controlul final asupra vasului, cei din Kobe aveau în mod clar încredere în judecata lui Parks. Faptul că tipul era obsesiv până la iraționalitate nu părea să conteze prea mult.

— Cred că vor să profite de pe urma lui, spusese Kumi. Îl lasă să-și poarte cruciada, după care, imediat ce el descoperă ceea ce caută, băieții vor țâșni în față ca să încaseze toate meritele. Dacă pot prezenta un exemplar de pește cu picioare – viu sau mort – vor deveni cea mai prestigioasă instituție de gen din lume.

— Deci ai încredere în el? o întrebase Thomas.

— Nu atât cât să îmi pun viața în mâinile lui. Dar dacă tipul este în regulă și în pragul unei descoperiri importante, atunci vreau să fiu și eu acolo.

— Ca reprezentantă a guvernului american, adăugase Thomas, cu un zâmbet șiret.

— Cam așa ceva, replicase ea, după care îl mângâiasse pe braț și plecase mai departe, așa cum obișnuia să procedeze cu multă vreme înainte, lăsându-l pe punte să privească apa.

Asta se întâmplase cu două zile înainte și el încă nu-și dăduse seama care era semnificația gestului ei.

— Ce face Jim? întrebă el acum.

— E distant, răspunse fosta lui soție. Pare confuz, ba chiar un pic trist. De ce nu discuți cu el? Abia ați schimbat câteva cuvinte de la plecarea din Japonia. E vorba de faptul că îți amintește de Ed?

— Nu știu, răspunse Thomas. Poate că da. Îți place de el, nu-i așa?

— Da.

Era un răspuns clar și definitiv, ca o declarație de credință și speranță, poate chiar de milă. Era mai puțin o descriere a sentimentelor ei, cât mai degrabă o declarație în privința lumii în care își dorea să trăiască. Thomas dădu scurt din cap și nu spuse nimic.

Parks venea înapoi spre ei, zâmbind larg.

— Ajungem acolo în două ore, anunță el. Cine vine în submersibil cu mine?

— Eu, răspunse Thomas.

Nu se gândise la asta înainte, dar știa că, dacă se afla ceva acolo jos, el trebuia să vadă despre ce era vorba.

CAPITOLUL 95

Deborah Miller ședea încruntată la biroul ei din Muzeul Druid Hills din Atlanta. Cine mai era și acest Matsuhashi și de ce îi trimitea ei prin e-mail acele imagini aeriene bizare? Individul pretindea, într-o engleză rigidă și ușor chinuită, că Thomas Knight îl rugase să i le trimită, deși îi mărturisise că nu înțelegea de ce. Deborah le privi din nou: satul de pe plajă, apa stacojie, fumul, apoi nimic. Trebuia să fie ceva legat de fratele lui, dar habar n-avea ce anume ar fi trebuit să facă ea cu ele.

Când vorbise ultima dată cu Thomas, acesta încă nu știa unde murise fratele lui. Atunci, materialele primite păreau a fi informații noi, deși Deborah nu-și putea imagina ce anume ar fi putut șterge un sat întreg de pe fața pământului. Luă un atlas de pe un raft al bibliotecii și căută coordonatele. Ajunse repede la arhipelagul Sulu din Filipine.

Începu să caute pe Internet articole recente din presă despre regiunea respectivă, dar nu reuși să dea decât peste avertismente emise de diverse guverne legate de vizitarea unei regiuni cu mari probleme generate de teroriștii islamiști. O grupare mică, dar extrem de violentă, purta un război secesionist pustiitor pentru crearea unei națiuni musulmane separate în insulele Mindanao și arhipelagul Sulu. După declanșarea războiului împotriva terorismului, șase sute cincizeci de soldați americani, dintre care o sută cincizeci făceau parte din forțele speciale, fuseseră trimiși în Basilan (cea mai mare insulă din arhipelag) în anul 2002.

Oare plaja plină de fum era rezultatul unui atac terorist sau al unui soi de lovitură antitero? În oricare dintre cele două cazuri, părintele Edward Knight s-ar fi putut trezi prins la mijloc, deși

Deborah nu-și putea imagina ce ar fi căutat el acolo.

Se auzi o bătaie în ușă și aceasta se deschise, lăsând-o să intre pe Tonya, directorul de comunicații al muzeului.

— Am făcut cafea. Vrei și tu? zise Tonya.

— Mulțumesc. Hei, vrei să te uiți și tu puțin la chestiile astea?

Îi povestise deja Tonyei despre evenimentele ciudate la care asistase în Paestum, așa că acum nu era nevoită să-i dea prea multe amănunte ca s-o pună la curent cu tot ce se petrecea.

— De ce a cerut să-ți fie trimise chestiile astea?

— Cred că Thomas are încredere în mine. Iar acum bănuiesc că nu mai are încredere în prea mulți oameni, motivele fiind foarte întemeiate.

— Cred că prin anchetarea în privința aceleiași crime se creează un soi de punte între oameni, replică Tonya.

— Chiar așa. Deci, ce crezi?

— Nici măcar n-am auzit de acest loc până acum, mărturisi Tonya. Iar dacă e vorba de teroriști și lovituri militare și tot felul de alte grozăvii, cred că jocul e mult prea departe de interesele noastre.

— Deci ești de părere că n-ar trebui să fac nimic? zise Deborah, ridicându-se și întinzându-se.

— La naiba, nu, răspunse Tonya. Dar cred că trebuie să iei legătura cu oamenii care se ocupă cu astfel de chestii.

— N-am chef să înșel încrederea lui Thomas sau să-l bag în belele.

— Eu aș spune că belelele curg deja peste capul lui. În plus, ai putea suna pe cineva care dispune de conexiunile potrivite și care, pentru tine, ar acționa cu discreție.

— Pentru mine? se miră Deborah, întorcându-se nedumerită spre cealaltă femeie.

Tonya îi zâmbea însă ca un sfinx, și Deborah pricepu.

Zece minute mai târziu, cu cana de cafea în mână, Deborah dădu telefonul. Avu nevoie de doar două minute ca să treacă de centrala FBI, iar vocea care îi răspunse o prinse nepregătită, deși nu în aceeași măsură de surprinsă cât fu celălalt auzindu-i glasul.

— Alo? răspunse bărbatul. Aici Cerniga.

— Bună, Chris, zise Deborah pe un ton profesionist, ca și cum vorbiseră ultima dată cu doar câteva zile înainte. Aici e Deborah Miller.

CAPITOLUL 96

În clipa în care gura de acces în submersibil fu închisă, Thomas regretă că se lăsase atras în aventură.

Vasul era mic, lung cam de trei metri, lat de vreo doi și jumătate și aproape la fel de înalt, cu o cocă bulboasă din material plastic dur, care făcea ca întreaga jucărie să semene cu o cască de scafandru. Submersibilul era dotat cu cele esențiale pentru supraviețuire, inclusiv cu un cuțit, un pistol de semnalizare și rații minimale de hrană, și avea sonar, un sistem de întreținere a vieții și un braț controlat de la distanță. Era de culoare galbenă.

Parks întâmpină, cât se poate de previzibil, neliniștea de origine claustrofobică a lui Thomas cu versurile unui cântec celebru al formației Beatles:

— „Mări albastre și mări verzi în submarinul nostru galben...” Cu toții împreună! „Trăim cu toții...”

Thomas nu se alătură euforiei celui alt.

— Ești sigur că mașinăria asta funcționează? întrebă el.

— E ultimul răcnet în materie, prietene, răspunse Parks peste măsură de vesel. E ultimul nenorocit de răcnet. Ne duce și la șase sute de metri adâncime, dacă avem chef.

— Și noi n-avem chef, nu-i așa?

— N-ar trebui să avem nevoie, replică Parks. M-ar surprinde dacă cheștiile astea ar trăi la mai mult de două sute de metri adâncime. Nu văd cum s-ar adapta la mediul de la suprafață dacă ar trăi la o adâncime mai mare. Ar însemna o schimbare prea mare de presiune. Ești gata?

Thomas nu era, dar încuviință oricum, și reuși să-i zâmbească lui Kumi, care se uita la ei de pe partea cealaltă a botului de plexiglas gros al

submersibilului. Un marinar de pe nava-mamă le făcu semn cu degetul mare în sus și submersibilul fu ridicat de o macara și dus în exteriorul navei. Thomas simți crampe în stomac și un început de panică în vreme ce submersibilul era purtat ușor prin aer, dar nu spuse nimic. Parks începuse din nou să cânte. Se simțea în elementul lui și se bucura de fiecare secundă pe care o petrecea acolo.

Cei doi bărbați stăteau unul lângă celălalt, înconjurați de cupola din acrilat a submersibilului. Vizibilitatea era excelentă, doar două zone, din spate și din lateral, fiind blocate de coca navei. Thomas se simțea ciudat de expus pe măsură ce pătrundeau în apă. Strânse bine brațul scaunului și se uită la peștii care treceau pe lângă ei, lucind în razele filtrate ale soarelui, care pătrundeau ca niște coloane de sus. Avu nevoie de aproape un minut ca să-și dea seama că își ținea respirația. Inspiră adânc atunci când submersibilul se desprinsese de macara și păru brusc că devine imponderabil în oceanul care îi înconjura.

Nara acostase la o mie de metri distanță de malul stâncos. Deși insula era mărginită de plaje idilice de nisip, acestea erau întrerupte de creste de rocă vulcanică neagră, care se prelungeau în mare. Aducerea navei mai aproape de stânci ar fi însemnat o adevărată sinucidere, așa că pentru explorarea peisajului stâncos submarin – în căutarea peșterilor despre care Parks credea că formează habitatul ihtiopodului – fuseseră nevoiți să apeleze la submersibilul care naviga cu o viteză de două noduri.

În același timp, acum se scufundau, iar când lumina de afară scăzu în intensitate, Parks aprinse farurile, care includeau două proiectoare cu halogen montate în partea din față, pe un cadru dreptunghiular. Proiectoarele abia dacă reușeau să lumineze ceva în jur, dar dacă continuau să se scufunde, aveau să se dovedească extrem de valoroase. Parks apăsă un comutator.

— *Nara*, rosti el cu voce tare. Recepție.

— Aici *Nara*, răspunse un marinar japonez într-o engleză cu accent. E totul în regulă?

— Beton.

Urmă un moment de tăcere, probabil din pricină că vreun străin de la bord traducea expresia, apoi vocea marinarului se auzi din nou.

— Foarte bine, rosti el. Și la noi totul e...
ăăă... beton.

— Măi să fie, ce minunăție e pe aici, zise Parks. Sonarul ne arată un perete abrupt de stâncă drept în față. Micșorez viteza la jumătate, continui scufundarea și încep căutarea.

Thomas se agită pe scaunul lui.

— Ai grijă la caracatițele uriașe, zise Parks.

— Sunt caracatițe uriașe prin zona asta?

— Nu fii ridicol, îl calmă imediat Parks, zâmbind. Nu v-a învățat nimic la școală, sau în ziua aia vi s-a spus doar cum Dumnezeu a creat peștii cei mici?

— Sunt destul de sigur că a existat o zi în care mi s-a spus să nu mă scufund niciodată în apă într-o sticlă de plastic alături de un tip care a încercat să mă omoare, ripostă Thomas.

— Încă mai ai resentimente? Eu credeam că suntem amici! Ce spune indicatorul de adâncime?

— Cincizeci de metri și coborâm.

— Bine, rosti Parks. Cred că mai avem cam cinci sute de metri până la perete. Pe partea cu plaja se găsește un recif de corali – dacă localnicii nu l-au dinamitat ca să ajungă la bancurile de ton și macrou – dar aici coboară abrupt până pe fundul mării. Sonarul spune că putem coborî încă șaptezeci de metri. Să nu te sperii dacă în cabină încep să se audă zgomote ciudate. O să reziste.

Thomas se agită din nou, apoi se uită spre întunericul care se adâncea în jurul lor. Se așteptase să vadă bancuri de pești colorați și ciudați, poate chiar un rechin sau doi care să alunece pe lângă ei, dar nu se vedea nimic. Niciun

fel de plante, niciun fel de corali, niciun fel de pește, doar lumina vag albăstruie.

„Și dacă aici nu e nimic? Dacă Ed a înțeles ceva greșit și întreaga poveste nu a fost decât o vânătoare de cai verzi pe pereți?”

— Încetinesc și mai mult, anunță Parks. Ne apropiem. Nu vreau să stric ceva.

— Sau să intri cu botul în stâncă, completă Thomas.

— Nici asta.

Verifică șirurile de lumini verzi de pe ecranul sonarului.

— Ar trebui să ne între în curând în raza vizuală, zise Parks. Ține ochii deschiși.

Rămaseră tăcuți câteva minute. Singurul sunet care se auzea era bâzâitul scos de cele cinci propulsoare ale submersibilului. Thomas devenea tot mai nervos.

— Ești sigur că sonarul funcționează? întrebă el.

— Șșșt, îi ceru Parks. Uită-te în jur.

— Spuneam doar... începu Thomas. Stai! Uite acolo, întinderea nemărginită de albastru din fața lor se întunecase și devenise mai dură în lumina proiectoarelor.

— Asta e, exclamă Parks, oprind motoarele. Nava înaintă din inerție, încetinind și continuând să coboare, până ce ajunseră să vadă fundul deschis la culoare al mării și piciorul peretelui de stâncă. Thomas își ridică privirea și zări roca neagră înălțându-se ca un zid până la suprafața apei, dincolo de puterea de penetrare a proiectoarelor de pe micul lor vas.

— Și acum ce facem? întrebă el.

— Acum ne apropiem cât de mult îndrăznim, răspunse Parks. Apoi ne uităm.

CAPITOLUL 97

— Chestia asta e mult în afara jurisdicției mele, zise Cerniga. E un teritoriu al umbrelor. CIA. NSA. Dumnezeu știe cine altcineva.

— Te rog doar să pui câteva întrebări, zise Deborah.

— De dragul vremurilor trecute?

Deborah își ținu respirația, evaluând tonul lui. Ultima dată vorbiseră la sfârșitul unui caz în care ea îl ajutase, dar modul în care se decurseseră lucrurile nu caracterizase cazul în sine. Înainte de final el crezuse mult timp despre ea că e o mare povară pe umerii lui și probabil că avusese dreptate să gândească așa.

„De dragul vremurilor trecute.”

Nu-și dădea seama dacă el zâmbea, așa că răspunse la noroc:

— Ceva de genul ăsta, da.

Urmă o pauză, în care el păru să dea drumul cu zgomot aerului din plămâni și ea înțelese că câștigase.

— Apropo, felicitări pentru promovare, spuse ea.

— Da, da, replică Cerniga, și de data asta auzi cum zâmbește. Te sun eu.

*

În vreme ce submersibilul se apropia, devenea tot mai limpede că ceea ce părea un zid neted de stâncă era de fapt o aglomerație de proeminente stâncoase neregulate, ieșind ca niște oase din scheletul insulei, iar ceea ce părase un perete compact era de fapt găurit ca un șvaițer, fiind plin de adâncituri și caverne tubulare rezultate în urma impactului lavei fierbinți cu apa mării. Acolo unde intrase în contact cu lichidul mai rece, roca topită se întărise, dar miezul fierbinte continuase să curgă, generând tuburi imense ce se prelingeau spre fundul mării.

— Nu-i de mirare că habar n-avem ce trăiește pe aici, zise Parks. Combină complexitatea rețelei de caverne cu faptul că singura cale de acces se află cam la o sută cincizeci de metri sub nivelul mării, la capătul lumii, într-un loc populat în principal de teroriști, și atunci nu mai e surprinzător că nu s-a descoperit mai nimic până acum.

Thomas avusese multe motive pentru care să nu-l placă pe Parks înainte de a se urca la bordul submersibilului, majoritatea având de a face cu întâlnirile lor înainte de încheierea acestei alianțe total nefirești. Crezuse că atâta vreme cât pactul lor părea autentic și cât obiectivele lor erau aceleași, n-avea să întâmpine nicio dificultate în a trece peste ostilitatea anterioară, dar constata acum că nu putea fi vorba de așa ceva, și nu doar fiindcă nu-l iertase pentru că-l lăsase în cada cu apă fierbinte. Lucrurile erau mai simple. Deși uneori îl găsea amuzant și îi admira încrederea în sine, Thomas pur și simplu nu-l plăcea și, cu cât petrecea mai mult timp alături de Parks, superioritatea lui afișată și disprețul arogant față de tot ceea ce nu-l interesa începuseră să-l calce pe nervi. Tot ce spunea Parks părea calculat pentru a ofensa sau a irita pe cineva, iar faptul că expresiile lui *nu erau* de fapt calculate, fiindcă nu-i păsa ce gândea altcineva, nu putea decât să înrăutățească situația.

— Descoperirea ihtiopodului aici ar fi ceva fabulos, zise Parks, încât toată lumea va uita că această junglă a fost cunoscută până acum doar pentru că niște idioți de musulmani și de creștini își aruncau cu nuci de cocos unii în capul celorlalți.

— Abia aștepți asta, nu? ripostă Thomas. Să fii tu cel care luminează mapamondul. Deci asta urmărești prin căutarea ta?

— Cum adică?

— Trebuie să existe un motiv în spatele cruciadei tale demne de căpitanul Ahab¹.

— Cum ar fi vreo tragedie personală? O pierdere de nesuportat care m-a întors împotriva Domnului? zise Parks. Mda, mi-a murit cățelușul favorit când aveam trei ani. N-am reușit niciodată să trec peste asta. Cum a putut permite Iisus ca ființa aia drăgălașă...

— Bine, bine. Am înțeles, i-o reteză Thomas.

— Nu e nevoie să pierzi un copil ca să vezi că universul nu dispune de o inteligență care să-l controleze, că lumea e condusă de niște indivizi lacomi, cruzi și idioți. Dacă există un Dumnezeu, atunci el a adormit imediat după apariția ființelor umane.

— Asta le predai studenților la Berkeley?

Era clar că Parks avea un dar înnăscut de a-l irita pe el. Individul îi aruncă acum o privire sfredelitoare.

— Ai aflat de asta, nu? Dacă nu vrei să participi la cursurile de știință, n-ar trebui să te înscrii la ele.

— Dar nu te-au concediat pentru predarea teoriei evoluționiste la universitate, insistă Thomas, făcând legăturile chiar în vreme ce vorbea. E imposibil.

— Așadar, *nu știi*, replică Parks, mulțumit de sine. Thomas așteptă. Totul s-a rezumat la predarea teoriei evoluționiste. Acolo unde credeam că sunt protejat de libertatea academică.

— Și n-ai fost protejat?

— A fost vorba de o copilă, explică Parks. Jessica Bane. Drăguță. Zâmbea și spunea „vă rog” și „mulțumesc, domnule profesor”. A început să mă caute la birou ca să-mi vorbească despre planul inteligent al creației. I-am spus ce gândeam, după care am transformat chestia asta într-un soi de temă a cursurilor mele pe parcursul următoarelor săptămâni. M-am trezit apoi acuzat de intoleranță religioasă.

Thomas simți o strângere de inimă.

— Cu siguranță că puteai face apel.

— Și să-mi petrec restul vieții mergând ca pe coji de ouă ca să nu calc peste granițele corectitudinii politice și sensibilității culturale? ripostă Parks. Te rog! Vreau să-mi fac o carieră adevărată. N-o pot face în clase pline de idioți care vor ca profesorii lor de științe să stea la catedră cu Biblia în mână.

— Ți-a spus cineva că pentru unul care nutrește doar dispreț față de religie ai un adevărat complex al lui Dumnezeu? replică Thomas.

— Hei, eu măcar îmi folosesc puterile pentru a face bine, ripostă Parks, zâmbind și împreunându-și mâinile într-un gest de imitare în batjocură a unei atitudini de înger.

— Îmi amintești de Watanabe, zise Thomas.

— Cretinul ăla? Nu e om de știință. Vrea să fie vedetă de film, dar și-a ales greșit meseria.

— Dar e adevărată chestia cu complexul lui Dumnezeu, nu? insistă Thomas. În cele din urmă ajungi să-ți închipui că ești deasupra legii.

— O, asta e o afirmație generoasă, mai ales că vine de la domnul Fox News.

Thomas deschise gura ca să-i răspundă, dar nu-i veni nimic în minte, așa că fu oarecum ușurat când Parks îl rezezi:

— Vrei să taci acum? Chestia asta trebuie făcută cu delicatețe.

Parks manevră submersibilul în gura unei peșteri cu doar câțiva metri mai lată decât nava. Proiectoarele erau îndreptate spre cavernă, dar nu dezvăluiau nimic, căci tunelul de piatră se ridica și cotea la stânga.

— E imposibil să intrăm acolo, zise Thomas. E prea îngust.

— Dar nu vom vedea nimic stând aici.

— Atunci, caută o peșteră mai largă.

Parks oftă, dar trase nava înapoi. Se echilibra, se deplasă în dreapta, apoi urcă

câțiva metri, trecând pe lângă alte două caverne la fel de înguste ca prima. A treia era mai largă, dar nu cu mult.

— Eu spun să intrăm, zise Parks. Probabil că tunelele se lătesc înăuntru, cel puțin o bucată de drum.

Acolo unde a atins apa, lava s-a răcit mai repede, așa că deschiderea trebuie să fie partea cea mai îngustă.

— Dar dacă o parte din lavă s-a solidificat în interiorul tunelului, trecerea va fi blocată.

— Atunci trebuie să ne asigurăm că avem spațiu la dispoziție ca să întoarcem și să ieșim, replică Parks, manevrând submersibilul astfel ca botul lui translucid să fie axat chiar pe intrarea în tunel. Crezi că ar fi trebuit să-i cumpărăm mai întâi ceva de mâncare țintei noastre? întrebă el, rânjind.

— Mergi încet, îi ceru Thomas.

Motoarele zvâcniră și submersibilul galben pătrunse încet în tunelul de piatră.

CAPITOLUL 98

Deborah fusese surprinsă văzând cât de repede o caută Cerniga, mai ales că el părăsise extrem de încordat. Surpriza ei se transformase în alertă când el îi spusese că avea să vină personal la muzeu, în mai puțin de jumătate de oră.

Deborah se simțea ciudat să-l revadă, mai ales la ea în birou, dar niciunul dintre ei nu avea timp de depănat amintiri. Cerniga părea serios, agitat chiar.

— Pe data de 13 martie a avut loc un atac aerian antitero asupra a două seturi de coordonate din insulele sud-vestice ale arhipelagului filipinez, o informă el. Lovitura a fost organizată nu de armată, ci de CIA. Una dintre ținte a fost o bază de instruire cunoscută a organizației Abu Sayyaf. Cealaltă, plaja din imaginile tale, era un sat de pescari care, din câte știu eu, nu avea niciun fel de legături cu teroriștii.

— Crezi că au dispus de informații despre sat de la serviciile de spionaj?

— Nu, răspunse Cerniga, cu voce joasă. De asta am venit aici. Cred că ceva a luat-o razna.

— Cum adică?

El puse pe biroul ei câteva documente copiate în mare grabă, multe dintre ele secrete.

— Lovitura împotriva bazei Abu Sayyaf a fost devansată cu o săptămână, dar nu s-a spus nimic despre cealaltă țintă înainte de decolarea avioanelor. După lansare, două dintre avioane s-au separat de restul formației și au efectuat un atac asupra insulei.

— Și?

— Și, rosti el cu fermitate în glas, eu nu am găsit niciun ordin de executare a acestui atac, iar când avioanele s-au întors, s-au dezlănțuit toate flăcările iadului. Baza a fost închisă și echipaje de intervenție au fost trimise pe insulă pentru a aduna

supraviețuitorii și, se pare, pentru a așterne o pătură de tăcere media asupra celor întâmplate. Zona-țintă este în plină sălbăticie, așa că nu cred că le-a fost greu să rezolve problema.

— Dar cum rămâne cu piloții avioanelor? întrebă Deborah. Dacă sugerezi că au acționat pe cont propriu, probabil că au fost anchetați, sau ceva asemănător. Nu?

Cerniga zâmbi și scoase o altă foaie de hârtie cu un tabel de specificații tehnice și o fotografie a unui avion cu aspect bizar, lung, subțire, cu botul bulbucă, iar în coadă cu o aripioară îndreptată în jos și două în sus.

— Fă cunoștință cu MQ-9A Predator B, rosti Cerniga. Un avion-spion fără pilot.

— Fără pilot?

— Este controlat în întregime de la sol.

Deborah fluieră ușor.

— Corect. Poate duce până la paisprezece rachete Hellfire sau alte arme, inclusiv bombe GBU-12 ghidate prin laser. Dispune de SAR II Lynx și un sistem MTS de 20 de inci pentru...

— Pe limba mea, te rog, îl opri Deborah.

— Corect. Scuze. Poate găsi, urmări, fixa și ataca ținta de unul singur în timp real. Este urmașul avionului RQ Predator 1 care a fost folosit ca avion de atac din 2002. În 2003, unul dintre aceste aparate controlate de CIA a ucis din greșeală un bărbat și nouă copii în Afghanistan, în vreme ce vâna susținători ai regimului talibanilor, iar asta s-a întâmplat cu o încărcătură de doar două rachete Hellfire. Aici avem de a face cu o chestie mai mare, mai rapidă și mult mai puternică în termeni de forță de atac.

— Și atunci, cum naiba s-au desprins de formație două astfel de blestemății ca să atace un loc greșit? se miră Deborah.

— Nu au făcut-o, zise Cerniga. Lovitura din Afghanistan nu a fost un accident în sensul lovirii țintei greșite. Avionul a lovit ținta corectă, dar

informațiile de bază au fost prost culese. Avem aici un sistem militar extrem de sofisticat, iar atunci când greșește, asta se întâmplă de obicei pentru că cineva a făcut o tâmpenie înainte.

— Sau a comis un act de rea-credință, observă Deborah.

Cerniga se încruntă, ezitând să se aventureze pe un asemenea teren.

— Haide, Chris, insistă ea. Ai spus-o tu însuși.

— Este posibil ca o persoană să fi greșit coordonatele, rosti el, fără convingere în glas.

— A existat vreo anchetă internă?

— Evident, dar rezultatele ei sunt strict secrete.

— Și nimeni nu a fost concediat pentru incompetență, nu?

— Nu încă.

— Așadar, cineva le-a acoperit urmele, zise Deborah. Ceea ce înseamnă...

— Că s-ar putea întâmpla din nou, completă Cerniga, aproape fără voie.

CAPITOLUL 99

Submersibilul înaintă încet în peștera tubulară. Doi, cinci, apoi zece metri. Acolo tunelul se lărgi puțin, așa că rotiră nava și priviră în jurul lor. Parks începu să filmeze cu camera video încorporată în coca submersibilului imagini ale mediului și ale moluștelor care atârnavă în ciorchini pe pereții peșterii. Aproape că nu existau curenți la o asemenea adâncime, iar apele întunecate și nemișcate păreau lipsite de viață.

— Aici ar putea exista orice, zise Parks, manevrând nava înainte, în întuneric.

— Sau nimic, replică Thomas, al cărui disconfort creștea cu fiecare metru pe care submersibilul îl făcea pe sub insulă.

În acea clipă se ridică, de pe o piatră pe care stătuse fără să fie observat, un pește mare, cu ochi largi și deschiși la culoare, stârnind un norișor de nisip și dispărând repede din raza de acțiune a luminilor.

— Ai văzut? întrebă Parks. E un pește-undițar de mare adâncime. Probabil că în peșterile astea există un ecosistem complet diferit de ceea ce am văzut noi până acum. Este un mediu izolat. S-ar putea ca aici să existe specii care nu se întâlnesc nicăieri în altă parte a lumii.

În raza proiectoarelor apăru un banc de pești mici, care dispăru rapid, cu cozile lucind. După ei se repezi o creatură ca un țipar, cu botul ca de pelican, aproape la fel de larg pe cât îi era trupul de lung.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Thomas.

— *Eurypharynx pelecanoides*, explică Parks. Răpitorul cu gură în formă de umbrelă sau ceva asemănător. Dar n-ar trebui să trăiască aici. Adâncimea nu este suficient de mare. Probabil că peșterile astea simulează un mediu de adâncime,

cu excepția presiunii. E uimitor. Nu s-a mai auzit de așa ceva. Cariera mea e asigurată.

Thomas îi aruncă o privire îngrijorată. Ochii omului de știință străluceau, de parcă ar fi fost febril.

Tunelul se sfârși brusc când zidul peșterii se ivi în bătaia proiectoarelor.

— Va trebui să întoarcem, zise Thomas, ușurat.

— Nu, răspunse Parks. Privește.

Se uita chiar deasupra cupolei din acrilat. Tunelul continua în sus, îngustându-se.

— Imposibil, rosti Thomas. E prea îngust și nu putem vedea ce e sus. Dacă rămânem împotmoliți acolo, nu vom mai ieși niciodată la suprafață.

— Hai să aruncăm o privire, bine? zise Parks, înclinând deja nava pentru ca aceasta să urce de-a lungul crevasei din tunel.

— Nu putem vedea în sus! protestă Thomas.

Proiectoarele submersibilului erau îndreptate înainte, așa că cei doi habar n-aveau ce structură îi aștepta deasupra. Thomas prinse cu forță mâna lui Parks și vasul se clătină ușor în vreme ce ei se luptară câteva clipe pentru preluarea controlului.

— Bine, bine, cedă Parks. O să întoarcem cu botul în sus, ca să vedem ce e acolo, și dăm drumul la sonar.

Thomas încuviință și își retrase mâna. Parks apăsă pe butoane și traiectoria navei se schimbă, împingându-i pe cei doi pasageri spre spate în vreme ce începea să urce drept, cu botul în sus. Lumina le arătă roca maronie la doar câțiva pași de chila navei, apoi un spațiu mare și gol.

— E suficient de larg ca să trecem pe acolo, zise Parks. Uită-te la sonar. În rocă e un gol imens chiar acolo sus, cam de mărimea unui teren de baschet. Bine?

Nu era o întrebare în adevăratul sens al cuvântului și Parks îndreptă submersibilul către

gaură înainte ca Thomas să încuviințeze. Ținându-se bine de scaun, se simțea ca un astronaut pe rampa de lansare, numai că în jurul lui nu se vedea cerul albastru, ci stâncă și apă neagră. Și Dumnezeu mai știa ce altceva.

La mai puțin de un metru de gura peșterii se întâmplară mai multe lucruri simultan. Sonarul începu să scoată sunete insistente, iar ecranul care arătase doar golul începu acum să indice mișcarea unui lucru de mari dimensiuni în interior, ceva care înotă chiar în dreptul luminilor și în fața gurii peșterii. Era ceva gălbui-închis, cel puțin la fel de mare ca submersibilul, pe care îl prinse mai întâi cu o înotătoare puternică, asemănătoare cu un picior, apoi cu coada imensă, unduitoare, astfel încât nava se opri din mișcare și se izbi de peretele de stâncă. Thomas zări un cap de crocodil și un maxilar plin de dinți ascuțiți.

Apoi radioul prinse brusc viață și, pe lângă vocile înspăimântate venind dinspre *Nara*, Thomas auzi sunetul inconfundabil al focurilor de armă.

CAPITOLUL 100

Cerniga își folosisese toate atuurile de care dispunea, dar el era doar un agent de teren din biroul FBI din Atlanta și avea posibilități de acces limitate la chestiunile antitero internaționale, în ciuda reputației sale foarte bune. I se comunicase că relațiile dintre FBI și CIA erau și așa destul de încordate, iar el nu ar fi făcut decât să agite și mai tare spiritele, mai ales dacă avea de gând să lanseze acuzații de incompetență sau chiar mai grave. Probabil că ar fi renunțat la întreaga chestiune după primul apel telefonic, dar Deborah Miller avea putere de convingere și – așa cum era nevoit să recunoască – de obicei nu se înșela.

Așa că dădu alte telefoane, verificând securitatea liniilor, și-și împărtăși temerile tuturor celor de la sediul central dispuși să-l asculte. Sună la sediul CIA și al Forțelor Aeriene, dar nu reuși să scape de senzația că era pasat de colo-colo. Dacă izbutea să convingă pe cineva să discute despre atacul din 13 martie, persoana respectivă cerea să afle nivelul lui de acces la astfel de date, după care îi închidea telefonul în nas. Deborah reuși să deschidă ușile până la urmă, când scrisese un mesaj pe spatele unui fluturaș publicitar al muzeului: „Spune-le că o să se întâmple din nou. În același loc.”

Atunci, investigația care se dovedise aproape imposibilă, probabil din pricina stânjenelii unora, luă brusc un alt curs.

— Uite ce se știe, rosti el într-un târziu, după ce termină de vorbit la telefon. Avionul Predator trebuie să fie lansat de un echipaj de la sol aflat relativ aproape de zona de atac.

— Cât de aproape?

— Nu știu sigur. Probabil câteva sute de kilometri. Dacă atacul asupra satului unde a murit fratele prietenului tău a fost într-adevăr deliberat,

cel care a făcut asta nu dispunea de autoritatea de programare a lansării. Misiunea trebuia mascată sub acoperirea unei alte misiuni aprobate, deja programate. Cum avioanele care și-au menținut direcția inițială de zbor nu au tras niciun foc, probabil că misiunea aprobată a fost una strict de recunoaștere, deși probabil că avioanele au fost înarmate în eventualitatea că le-ar fi apărut o țintă în cale.

— Deci, ca să se întâmple din nou, zise Deborah, trebuie să existe o altă misiune programată în vecinătatea plajei.

— Corect, replică Cerniga. Iar acum urmează partea ciudată. E logic ca CIA să ia în considerare orice amenințare potențială, dar tonul lor s-a schimbat radical imediat ce am sugerat că povestea se poate repeta curând. Cei de acolo au luat coordonatele și au devenit brusc agitați.

— Crezi că e programată deja o misiune similară în arhipelagul Sulu?

— Din câte am înțeles, răspunse Cerniga, avioanele au decolat deja.

CAPITOLUL 101

Vocea lui Kumi nu se auzi decât vreo trei sau patru secunde în stația radio. Thomas prinse doar cuvintele „elicopter” și „atac”, apoi răpăit de arme automate, și transmisia se întrerupse.

— Le-a căzut stația radio, zise Thomas. Poate sunt morți. Trebuie să ieșim la suprafață.

— Așteaptă, zise Parks, care se chinuia să echilibreze submersibilul după ce acesta fusese izbit de zidul de stâncă. Dacă aș putea filma chestia aia...

— Au nevoie de noi, ripostă Thomas. Întoarce submersibilul.

— Probabil că sunt deja morți, replică Parks, încercând să vadă ceva în apa care îi înconjură. Așa că nu mai contează cât timp durează ca să ieșim la suprafață.

Thomas se uită fix la el, ca și cum atunci i-ar fi descoperit adevăratul chip.

— Dacă aș putea împinge botul înapoi în peșteră ca să dau drumul la camere... începu Parks.

Se opri simțind apăsarea de pe tâmplă și se întoarse foarte încet. Thomas îi ținea pistolul de semnalizare lipit de cap.

— Întoarce vasul, îi ordonă el.

— Dacă tragi cu chestia aia aici, o să ne omori pe amândoi.

— Probabil, replică Thomas, ridicând din umeri. Dar eu nu sunt în preajma unei descoperiri revoluționare, nu? De fapt, nu prea mai însemn nimic în ziua de azi, iar oamenii n-o să-mi simtă lipsa.

Parks se uită fix la Thomas, evaluând adevărul din spusele acestuia, apoi dădu scurt din cap și începu să îndrepte nava cu botul în jos.

— Ai vreun plan, șefu’? zise el, redevenind zeflemitor. Sau ieșim la suprafață lângă navă și îi

lăsăm să ne găurească de tot?

Thomas nu răspunse. Habar n-avea ce să facă. Trebuia să plece de la premisa că *Nara* fusese capturată de atacatori. Își zise că sonarul de la bordul submersibilului ar fi înregistrat orice explozie, așa că nava era probabil intactă, dar era imposibil de spus dacă existau supraviețuitori la bord și unde se aflau. Kumi zisese ceva de un elicopter, așa că era posibil ca nava să fi fost capturată, dar în mod sigur atacatorii nu dispuneau de efective suficiente de mari ca să păzească douăzeci de ostatici. Iar dacă fuseseră luați de pe navă, Kumi și Jim se puteau afla oriunde acum. Dacă atacatorii voiau să rămână în zonă ca să isprăvească și cu ei doi, atunci insula părea cel mai logic loc de adunare.

„Adică să isprăvească cu tine.”

Chiar așa.

Dacă reveneau cu submersibilul la navă, ar fi fost ca și cum s-ar fi predat singuri, sau chiar mai rău. Era clar că trebuia să iasă pe altundeva la suprafață și să ajungă pe insulă. Așa, măcar aveau inițiativa de partea lor.

— Dă-mi să văd harta insulei, îi ceru el lui Parks.

Continua să țină pistolul de semnalizare îndreptat spre celălalt.

*

Kumi îl recunoscuse pe individul de la gara din Kofu printre soldați, dar nu el părea să dea ordinele. Femeia era probabil cea care se deghizase în călugăriță în Italia, deși cu machiajul ei elegant, vesta antiglonț și pantalonii scurți era greu să-ți imaginezi așa ceva. Mușchii se aflau la cei trei indivizi înarmați cu automate. Unul dintre ei era negru și toți păreau niște luptători de elită. I se adresau liderului cu „domnule”, iar dacă Kumi nu înțelesese greșit, femeia îi spusese „Război”. Era un apelativ bizar și poate chiar amuzant în alte circumstanțe, numai că acum nu se putea vorbi de

așa ceva, când căpitanul Nakamura murise, iar Kumi avea sentimentul că și ei aveau să moară în curând dacă situația nu se schimba în mod radical.

Elicopterul se ivise din senin, iar oamenii care coborâseră pe puntea navei începuseră să tragă înainte ca ei să-și dea seama că erau înarmați. Nu existase o luptă în adevăratul sens al cuvântului, iar căpitanul, deși încercase doar să nu amplifice haosul creat, fusese ucis pentru a-i ține pe ei la respect. Stația radio, dispozitivul GPS și celelalte echipamente de comunicații de la bord fuseseră distruse în vreme ce Kumi încerca să-l avertizeze pe Tom, așa că se pomeniseră izolați de restul lumii. Singurul lucru bun în tot acest dezastru fusese acela că, odată cu distrugerea sistemului de comunicații al navei, scosese din uz și sonarul, așa că habar n-aveau unde se afla submersibilul.

Echipajul navei fusese încuiat sub punte, în vreme ce ea și Jim fuseseră înghesuiți pe o barcă de salvare și trimiși la țărm. Pe navă nu rămăsese nimeni de pază, dar fără mijloacele necesare pentru trimiterea unui S.O.S., echipajul era legat de mâini și de picioare, chiar dacă reușea să se elibereze, iar dacă încercau să repună nava în mișcare, atacatorii i-ar fi împușcat din elicopter. Aparatul aterizase pe plajă și se transformase într-un soi de cartier de comandă provizoriu, deși era imposibil de spus pentru cât timp. Kumi avea impresia că indivizii așteptau ceva. Câțiva stăteau în picioare, ca și cum ar fi știut că urmează să se întâmple ceva.

— Frumoasă plajă, zise Jim în vreme ce se apropiau. Nu plănuiam o vacanță, dar chestia asta e drăguță.

Kumi îi zâmbi. Jim încerca să-i păstreze moralul ridicat, dar nu era nevoie. Ea era obișnuită cu presiunile exterioare, și de obicei se retrăgea în sine, ca o broască țestoasă în carapace, până când analiza toate aspectele situației și găsea o cale de a o rezolva. Nu resimțea panică, cel puțin nu încă,

iar uciderea căpitanului îi întărise hotărârea de a face orice era necesar pentru ca nemernicii să nu învingă. Habar n-avea ce voiau, dar era hotărâtă să întreprindă tot ce-i stătea în puteri pentru ca indivizii să nu obțină ce-și doreau.

Barca se izbi tare de nisip.

— Afară, rosti soldatul negru, împingându-i cu țeava armei.

Kumi se ridică și se îndreptă spre partea din față a bărcii, dezechilibrându-se, dar reuși să coboare pe țărm. Jim o urmă, continuând să zâmbească prostește. În ochii lui apăruse o expresie distantă și sticloasă încă de la uciderea lui Nakamura, ca și cum din acel moment lumea lui fusese scoasă de pe orbită.

Un alt soldat se apropie de ei dinspre elicopter. Individul o răsuci pe Kumi și îi trase mâinile la spate. În câteva secunde, fu legată cu o bucată subțire, dar extrem de tăioasă, de bandă din plastic. Apoi ea și Jim fură împinși către palmierii de pe plajă și către resturile înnegrite ale unei colibe cu pereții din lemn pe jumătate arși.

— Acolo, le ordonă soldatul.

Înăuntru, Jim se așează pe nisip. Kumi studie închisoarea provizorie. Puteau ieși cu ușurință de acolo, dar era nevoie de un sprint de zece sau douăsprezece secunde pe plajă ca să ajungă la liziera copacilor și de un timp dublu până la apă. Ar fi fost doborâți cu mult înainte de a ajunge în junglă. Trebuia să se gândească la altceva.

*

— Câtă vreme putem sta în chestia asta? întrebă Thomas.

— Șase ore. Nouă dacă n-avem încotro. Dacă comutăm pe modulul de supraviețuire, putem sta și mai mult, dar atunci nu vom dispune de energie pentru nimic altceva, nici măcar pentru deplasare.

— Așadar trebuie să ieșim la suprafață, dar după ce soarele apune.

— E posibil să știe deja unde ne aflăm, replică Parks. Dacă au acces la sonarul de pe *Nara*, sau dispun de o baliză sonar pe care o pot arunca din elicopter, atunci vom deveni țintă staționară.

— Trebuie să presupunem că nu pot face asta.

— Asta e precum credința aia că săracii se vor înfrupta din belșug după moarte? ripostă Parks, acid ca întotdeauna. O mărturie de credință?

— Nu prea știu ce altceva mai bun avem de făcut, zise Thomas. Trebuie să stăm departe de navă și bine ascunși în adâncuri. Ne deplasăm spre partea cealaltă a insulei și așteptăm lăsarea întunericului înainte de a ieși la suprafață.

— Asta va dura ore întregi, zise Parks. Iar după ce acostăm cu submersibilul pe plajă, acesta devine inutil. Fără ajutorul navei-mamă, nu-l putem duce înapoi în apă.

— În acest moment nu-mi dau seama unde ne-am putea duce cu el, replică Thomas. Pune-l în mișcare.

Parks oftă și îndepărtă submersibilul de peretele de stâncă, menținându-l aproape de dunele de nisip de pe fundul mării. Se deplasa încet, căci nu se grăbeau, iar o viteză superioară mărea riscul de depistare prin sonar. „Cavitație”, numi Parks procedura.

— Dacă dispun de sonar, rosti el, probabil că o să ne descopere oricum, dar n-are sens să le atragem *noi* atenția.

— Tot mai crezi că „ei” înseamnă Biserica Catolică? întrebă Thomas. Să sară din elicoptere înarmați cu mitraliere? Mie nu mi se pare ceva logic.

— Puterea, lipsa de scrupule și ignoranța religiei nu mă surprind niciodată, zise Parks.

— Și crezi că ăștia sunt cei care mi-au înhățat soția? întrebă Thomas, dându-și seama abia după ce pusese întrebarea că nu folosisese obișnuitul „fosta”.

— Da. Și ar trebui să uiți toate chestiile alea legate de mila creștină. Dacă nu ești cu ei, ești împotriva lor. Uită toate argumentele tale nuanțate, culese din zone imposibil de dovedit; oamenii ăștia duc împotriva ta un război la fel de dur ca și cum te-ai lupta tu însuși cu diavolul. Din punctul lor de vedere, tu ești diavolul, așa că și ei au devenit diavoli. Nu te aștepta ca ea să supraviețuiască, Thomas. Îți va fi infinit mai greu să suporti atunci când îi vei găsi cadavrul.

CAPITOLUL 102

Telefoanele începuseră să sune continuu la Centrul George Bush pentru Informații din Langley, Virginia. Fu convocată imediat o ședință, astfel că vocea agentului Cerniga se auzea acum, transmisă prin intermediul unui satelit securizat, într-o încăpere plină cu bărbați și femei cu chipurile grave, cu privirile fixate asupra unor hărți și imagini din satelit proiectate pe un ecran. Printre acestea se regăseau fotografiile luate la o zi după atacul din 13 martie efectuat de două avioane-spion Predator asupra unui sat de pescari din Filipine. Discuțiile serioase începură după ce conversația cu Cerniga se încheie cu un „mulțumesc” politicos pentru eforturile depuse de el și de agenția lui.

— Ei bine? întrebă directorul-adjunct. Aveți vreo informație?

Îi răspunse o femeie de culoare, cu ochelari pe nas:

— Dacă incidentul a apărut ca rezultat al unei erori de computer, atunci a fost inteligent mascat sub forma unei probleme de sistem.

— Este posibil așa ceva, Janice?

— Da.

— Și ți-ai dat seama de această posibilitate... Se uită la ceas... acum o jumătate de oră

— Da, răspunse ea, încercând să se apere. E de datoria mea să iau în calcul toate posibilitățile.

Cineva suspină și atunci ea își dădu seama că spusese ce nu trebuia. Directorul-adjunct o privea fix și Janice simți cum tensiunea din încăpere crește, ceilalți ținându-și respirația. Continuând s-o fixeze, el spuse:

— Am fost înștiințat că a fost o defecțiune de sistem. Nicio întrebare. Nicio suspiciune. O eroare mecanică. Făcu o pauză. Și aflu despre această altă posibilitate *acum*, pentru că?...

Toată lumea se foi pe scaune. Directorul-adjunct nu era genul de om care să fie dus de nas dacă înșelătoria nu era perfect regizată. Janice își scoase ochelarii și îl privi drept în față, conștientă că în acel moment își risca întreaga carieră.

— Am crezut că putem rezolva chestiunea intern până ce vom avea o imagine clară asupra lanțului evenimentelor, domnule, răspunse ea.

— Dar deja au apărut întrebări în exteriorul acestei agenții, nu? replică el, cu un calm care ascundea o tărie de oțel.

— Așa se pare. Da, domnule.

Directorul se uită câteva secunde la ea fără să clipească.

— Când chestia asta va lua sfârșit, Janice, tu și cu mine trebuie să avem o discuție, rosti el, fără nicio urmă de ironie în voce.

— Da, domnule, replică ea simplu.

— Deocamdată am nevoie de o listă de presupuneri legate de modul în care s-a putut petrece așa ceva, câți oameni e posibil să fi fost implicați și cine ar putea fi aceștia. Și vreau lista asta în maximum o oră. Până atunci, toate zborurile avioanelor Predator se suspendă.

— Domnule, interveni un bărbat de vârstă mijlocie cu degete îngălbenite de nicotină. S-ar putea ca asta să fie imposibil...

— Asigură-te că e posibil, i-o reteză directorul-adjunct. Până ce sistemul nu este evaluat ca să știm că nu poate fi spart și folosit de oricine, nimic nu mai zboară. Clar?

CAPITOLUL 103

Noaptea se lăsase încet asupra insuliței filipineze. Parks reușise să aducă submersibilul cu luminile stinse într-un golfuleț acoperit, ghidându-se doar după indicațiile sonarului. Rămăseseră pe fundul apei, la treizeci de metri adâncime, timp de patru ore chinuitoare, așteptând în tăcere și în întuneric asfințitul soarelui. Pentru Thomas, care ura spațiile închise și imobilitatea, experiența crease o bună imagine a iadului.

Acum însă, submersibilul se deplasa încet spre insulă, tot fără lumini, ca o fantomă la suprafața apei, cu motoarele la turație minimă, astfel încât păreau că plutesc în derivă. Înainte ca lumina să dispară complet, apa, mai devreme limpede precum cristalul, devenise tulbure, probabil din pricina nisipului, împiedicându-i să vadă ce-i înconjură. Evident, după ce soarele dispăruse de pe cer, întunericul devenise profund, iar Thomas începuse să simtă că se baza de o veșnicie doar pe celelalte simțuri. Trusa de urgență conținea o lanternă, dar, cum nu voiau să atragă atenția asupra lor, nu o folosiră. Atinseră fundul mării înainte să iasă complet la suprafață, fapt care dezechilibra puțin submersibilul, făcându-l să oscileze în curentul de apă înainte de a se opri definitiv.

Parks deschise tambuchiul de acces și aerul nopții năvăli înăuntru ca o furtună. Se pomeniră înconjurați de sunetele oceanului și de bâzâitul insectelor din copaci. Thomas ieși din cabină, cu cuțitul de scafandru la cingătoare, continuând să țină în mână pistolul de semnalizare. Privi în jurul lui. Peste pădure se înălța dunga subțire a lunii, iar în lumina aruncată de astrul nopții plaja lucea albicioasă. Dacă venea cineva spre mare, ar fi văzut submersibilul, numai că ei acostaseră în preajma unor stânci, așa că dinspre plajă nava

putea rămâne invizibilă. Thomas ajunse din câțiva pași pe țărm și se uită iarăși în jur. Nimeni.

— Și acum, ce urmează? întrebă Parks.

Continua să încerce să scape de aerul greu pe care îl inhalase atâtea ore în navă fără a reuși să-și găsească prețiosul ihtiopod.

— Acum intrăm în pădure și ne croim drum spre est, către plaja pe care a ancorat *Nara*, răspunse Thomas.

Avusese suficient timp la dispoziție ca să conceapă un plan, chiar dacă detaliile acestuia nu-i erau încă clare. Chiar dacă Jim și Kumi trăiau și chiar dacă el i-ar fi putut salva, habar n-avea cum urmau să părăsească insula sau unde s-ar fi putut ascunde până când acest lucru devenea posibil. Insula avea doar câțiva kilometri în diametru. Dar poate că nu vor fi obligați să stea ascunși prea mult timp. Poate că paza de coastă sau armata filipineză era în drum spre ei, ca urmare a rapoartelor despre prezența neautorizată în zonă a unui elicopter. Poate chiar echipajul de pe *Nara* reușise să trimită un S.O.S. Înainte de pierderea legăturii radio...

„Și poate că atacatorii dispun de autoritatea necesară de a ține la distanță guvernele străine. Dacă acestea devin prea insistente...”

Poate.

În capătul plajei se vedea un mangotier, întunecat și răspândind o aromă puternică. Thomas se ascunse sub ramurile lui câteva clipe, ca să-l aștepte pe Parks, apoi o luă înainte printr-o perdea de cocotieri și arbori de yucca. De undeva din vârful unui copac se auzi un țipăt – probabil o maimuță – ca un sunet puternic de alarmă din pricina apropierii lor, apoi se făcu din nou liniște.

— Cred că nu mai suntem în Kansas, zise Parks.

— Tu stai aproape și taci din gură, ripostă Thomas, croindu-și drum prin lăstărișuri, în căutarea a ceva asemănător cu o potecă.

*

— Ai fost foarte apropiată de Ed, rosti Jim în întuneric. Te superi dacă te întreb cât de apropiată?

— Am fost prieteni buni tot timpul cât am stat în State, după Japonia, răspunse Kumi. Dar nu la asta te referi, nu-i așa?

— Nu chiar. Îmi cer scuze. De fapt, nu e treaba mea.

Era prea întuneric pentru ca Jim să vadă fața lui Kumi, așa că chicotelile ei îl surprinseră.

— Ed mi-a fost doar prieten. Nimic mai mult.

— Și atunci de ce susține Thomas că el v-a distrus căsnicia?

— Pentru că Thomas trebuie să dea vina pe cineva, replică ea, fără să mai râdă. Ne-am cunoscut în Japonia și, deși eram o japoneză de a doua generație, pentru amândoi a fost o experiență ciudată. Când am plecat, a fost ca și cum s-ar fi desprins ceva asemănător unei componente a liantului care ne ținea împreună, dacă are sens ce spun eu acum. Cei care sunt trimiși să muncească în altă țară se adună laolaltă, ca să le fie mai ușor. În afara acelui context, nu mai au însă nimic în comun.

— Și acesta e motivul pentru care v-ați despărțit?

Kumi oftă.

— Parțial. Ne-am legat puternic unul de celălalt, hotărâți să construim ceva împreună și hrănindu-ne din istoria noastră comună. Numai că niciunul dintre noi nu este o persoană alături de care se trăiește ușor, așa că ne-am îndepărtat unul de altul. Sarcina pe care am pierdut-o a jucat doar rolul de catalizator și a făcut ca lucrurile să pară imposibil de reparat.

— Așadar, povestea asta nu are nicio legătură cu Ed.

— Ed ne-a sfătuit să încercăm să ne separăm o perioadă, ceva asemănător unui test, răspunse ea. Era de ani de zile confesorul meu. Îl cunoștea pe Tom mai bine ca oricine și știa cât de distant poate

fi el. După povestea cu Anne – copilul pe care l-am pierdut – Tom nu m-a ajutat deloc. Cred că niciunul nu l-a ajutat pe celălalt.

Jim sesiză că ultima remarcă era ceva la care ea nu se gândise până atunci, făcută acum ca un soi de concesie.

— Oricum, trase ea concluzia, simțeam că intrasem în vrie și Ed a propus să ne separăm o vreme. Eu nu m-am mai întors și Tom nu l-a iertat niciodată.

— Îmi dau seama cum se poate întâmpla așa ceva.

— Eu știu că Ed a avut intenții bune.

— Din experiența mea, întotdeauna avea intenții bune, replică Jim.

— Tom spunea că Ed te-a ajutat atunci când ai avut un an greu, zise Kumi.

— Se poate zice și așa, replică Jim. Vorbea cu o voce moale și Kumi nu-și dădea seama în beznă unde stătea el, dar vocea lui părea să evoce nostalgie și chiar tristețe. În parohia mea era o familie care se numea Meers. O mamă singură cu doi băieți adolescenți. Săraci, un pic săriți de pe fix, intrând mereu în belele. În fiecare lună se chinuiau să plătească chiria și în fiecare lună încercam să-i ajut cu niscaiva fonduri de la parohie. De vreo două ori am împrumutat bani de la episcop. În fine, situația a ajuns la limită atunci când unul dintre puști – un tânăr de cincisprezece ani pe nume DeMarcus – a fost arestat pentru furturi repetate din magazine. Din acel moment totul a luat-o razna. M-am întâlnit cu proprietarul clădirii unde locuiau și cu poliția, dar n-am mai putut face nimic. Familia a fost evacuată chiar în ziua primei ninsori din an. Chicago e un oraș foarte dur, dacă n-ai un adăpost deasupra capului. În fine, ei au refuzat să părăsească apartamentul, a venit poliția și au apărut problemele. Nu s-a petrecut nicio tragedie, dar...

— Și tu ai fost acolo.

— Am fost acolo. Am dat un pumn pe care probabil nu ar fi trebuit să-l dau și m-am trezit într-o celulă. Episcopul a făcut tot ce i-a stat în puteri, dar dezastrul se produsese. Am fost trimis o vreme „în învoire”, moment în care Ed m-a înlocuit. N-aș fi reușit să trec prin toate astea fără el, și nu doar pentru că mi-a preluat o mare parte din sarcini.

— Și credința ta?

— A primit o lovitură serioasă, da, răspunse Jim. Astfel de evenimente te fac să crezi că totul este hazard și răutate. E foarte greu să știi că, indiferent ce ai face, există unele lucruri pe care nu le poți îndrepta.

— Da, fu ea de acord. „O gaură în pânțele de dimensiunea unui copil.” Da. Și acum ce face familia aceea?

— Eileen și băiatul cel mic sunt bine, răspunse Jim. Au un apartament, iar ea are două slujbe.

— Și DeMarcus? întrebă Kumi, aproape fără voia ei.

— DeMarcus a murit a treia noapte după ce au fost dați afară. S-a implicat într-o afacere cu droguri sau a spus ce nu trebuia la adresa cuiva... N-am știut niciodată în mod cert.

— Doamne, Jim... Îmi pare tare rău.

— Da, replică el. Și mie. Cât de ciudat e modul în care moartea pune lucrurile într-o cu totul altă perspectivă... M-a făcut să mă simt... pierdut. Ed m-a scos din starea asta, dar o parte din mine continuă să creadă că nimeni n-ar observa dacă aș renunța mâine la ceea ce fac. Absolut nimeni.

— Ba eu sunt convinsă că s-ar observa.

Jim îi mulțumi, dar nu-i spuse că e posibil să aibă dreptate.

*

Thomas merse mai departe prin vegetația densă, urmând dârele vagi de nisip care începeau deja să fie acoperite de iarbă și buruieni. Nu cu

mult timp în urmă, în acel loc existase un sat de pescari, dar după explozia bombei – sau ce fusese chestia aia care îl omorâse pe fratele lui–supraviețuitorii păreau să fi plecat. Acum nu se mai vedea nicio urmă de locuire, și singurele mișcări erau cele ale liliecilor, maimuțelor și păsărilor care vânau insecte sau căutau fructe în copaci. Thomas menținu marea în dreapta sa, dar pădurea îl dezorienta și, în plus, nu îndrăznea să se apropie prea mult de mal, astfel că după o jumătate de oră încă nu știa dacă depășiseră zona în care acostaseră.

— Poate reușim să vedem dacă *Nara* mai e acolo unde am lăsat-o noi, spuse el, uitându-se spre apă.

Luna dispăruse și întunericul devenise mai dens.

— Dacă nava s-a deplasat înainte ca noi să părăsim submersibilul, sonarul ne-ar fi spus asta, replică Parks. Nimic nu se transmite prin apă mai bine ca zgomotul produs de niște motoare.

— Atunci, unde naiba e?

— De aici nu putem vedea nimic. Unul dintre noi trebuie să se apropie mai mult de plajă.

Thomas oftă, dar Parks avea dreptate.

— Urmează-mă, zise el, lăsându-se pe vine și croindu-și drum printr-un desiș de ferigi către mal.

Se vedea un pâlc gros de palmieri care se înălțau spre cerul nopții, iar în rest doar nisip. Dincolo se auzeau valurile mării, dar nava nu se vedea. Urmărind liziera pădurii, începu să înainteze, ocolind curba lină a plajei, până ce zări limpede nava, o formă joasă și albă la distanță de mal, cu punțile întunecate, dar cu o luminiță palidă dintr-un loc care părea să fie un hublou de la babord. Părea învăluită în liniște.

— Crezi că mai e cineva la bord? șopti Parks.

Thomas ridică din umeri. Făcu câțiva zeci de pași, apoi se opri. Pe plajă, în fața lor, se afla ceva mare și întunecat, de mărimea unei colibe, dar cu

forme neregulate și cu un aspect amenințător. Chestia aia se interpunea între ei și *Nara*. Thomas se ascunse din nou printre copaci privind, fără să-și dea seama ce aveau în față.

— Ce e chestia aia? șopti el.

Parks clătină din cap. Apoi, fără niciun avertisment, păși pe plajă și aprinse lanterna, îndreptând-o către forma ciudată și întunecată de pe nisip. Cei doi avură nevoie doar de o secundă pentru ca mințile lor să înregistreze despre ce era vorba.

Un elicopter.

Parks făcu ochii mari și bâjbâi să stingă lanterna, încercând să ascundă fasciculul luminos. Se dădu înapoi, ca și cum s-ar fi împiedicat de un cadavru, iar Thomas văzu printre copaci o siluetă – aproape ca o umbră – ieșind la iveală, lăsându-se într-un genunchi și ținând spre ei cu o armă. Ben Parks avu timp doar să-și ridice privirea, căci liniștea nopții fu tulburată de câteva luciri scurte și de zgomotul înfundat al gloanțelor trase din arma cu amortizor. Parks scoase un țipăt și căzu în genunchi.

CAPITOLUL 104

Ron Dalton, ofițerul de serviciu de la baza militară de pe insulă, citi mesajul de două ori înainte de a începe să strige. Baza era mică, ascunsă în junglă, abia având loc pentru o pistă de decolare, iar toate echipamentele vitale pentru controlul zborurilor erau înghesuite într-o remorcă de camion lungă de zece metri. Avioanele Predator nu dispuneau de un hangar și erau transportate dezasamblate în lăzi botezate de militari „sicrie”. Dalton țâșni din camion și se uită spre pista unde al patrulea avion fără pilot era adus pe poziția de decolare.

— Anulați! strigă el în aerul dens al nopții tropicale. Opriți operațiunea!

Un membru al echipajului de la sol se ridică în picioare și se uită spre el. Era clar că nu auzise mesajul peste zgomotul produs de motorul avionului.

— Vreo problemă? întrebă o voce în spatele lui.

Dalton se întoarse. Era Harris, puștiul bizar care lucra mereu la computere și nu vorbea niciodată cu nimeni. Poate că el era cea mai potrivită persoană în acel moment.

— Trebuie să anulăm misiunea, rosti Dalton. Sistemul de ochire al avioanelor a fost compromis.

— Da? se miră puștiul, cu o privire lipsită de expresie, ca întotdeauna. Apoi în ochii lui apărură ceva, un mic licăr de satisfacție pe care Dalton nu-l mai zărise niciodată și care nu-i plăcu deloc. Nu știi cine sunt eu, nu? continuă puștiul, cu un zâmbet ciudat.

— Ce vrei să spui? Chestia asta e serioasă...

— Am spus că nu știi cine sunt eu, repetă puștiul, cu zâmbetul transformat în rânjă.

Dalton dădu să plece. Nu avea timp de jocuri adolescente. Mormăi ceva pentru sine și porni

înapoi spre camion, căutând deja o altă soluție. Ca atare, nici măcar nu se mai gândea la Harris, când cuțitul îi penetră inima, intrând pe sub omoplați.

— Vezi? zise puștiul, peste trupul căzut al lui Dalton. Eu sunt Moarte.

CAPITOLUL 105

Fusese doar un foc de avertisment, iar Parks căzuse în semn de supunere, dar șocul îl făcu pe Thomas să intre instantaneu în acțiune. Se lăsă pe vine când un al doilea individ coborî din elicopter, apoi un altul ieși dintr-o formă întunecată aflată la vreo douăzeci de metri depărtare pe plajă, o formă care semăna cu o colibă. Thomas se retrase încet, târându-se printre buruieni în vreme ce aerul nopții se umplu de voci: Parks urlând că se predă și cel puțin alți doi bărbați, vorbind prea încet ca să poată fi auziți.

În urma focurilor de armă pădurea se trezise la viață, maimuțele și păsările nopții țipând de furie pentru că fuseseră trezite, astfel încât furișarea lui Thomas printre copaci nu stârni alte proteste deasupra lui. Se mișcă repede, îndreptându-se spre locul unde zărise coliba: închisoarea perfectă pentru Kumi și Jim, dacă fuseseră aduși pe țărm. Poate că până la urmă reușea să obțină ceva din gestul imbecil al lui Parks de a aprinde lanterna. Poate că asta era diversiunea de care avea nevoie.

Alergă înainte, apoi coti la dreapta, oprindu-se câteva clipe ca să analizeze situația, după care ieși sprintând pe nisip, îndreptându-se direct spre forma dărăpănată din lemn care se ridica în fața lui. Ajunse gâfâind. Ușa era proptită pe dinafară cu un par, fără să fie încuiată. Thomas dădu parul la o parte și deschise ușa cu o smucitură.

Kumi și Jim își ridicară privirea spre el, amândoi treziți din somn de zgomot.

— Să mergem, rosti Thomas.

Cei doi se ridicară cu greu în picioare.

— Unde? întrebă Kumi, în vreme ce Thomas îi tăia legăturile de la încheieturi cu cuțitul.

— Urmați-mă, zise el, după care o luă la fugă în sens invers, de-a lungul plajei, către copaci.

Abia reușiră să ajungă acolo, ascunzându-se după un palmier, când se auzi un strigăt. Vânătoarea începuse.

CAPITOLUL 106

Enrique Rodriguez încercă să găsească o logică în ceea ce tocmai văzuse. Stătuse întins în cortul lui, sub protecția plasei contra țăntarilor, blestemând nenorocita de căldură, blestemata de junglă și blestemata de misiune primită, și la un moment dat își ridicase privirea din revista pe care o citea și se uitase spre pistă. După multe probleme, al patrulea avion era gata să decoleze. După aceea, Rodriguez putea trece în sfârșit la pregătirea locului pentru întoarcerea aeronavelor. Dalton, ofițerul de serviciu, ieșise în fugă din camionul de control al zborului, dând din brațe ca un nebun și strigând ceva, apoi altcineva coborâse din camion: puștiul bizar pe care îl porecliseră „Specimenul”.

Rodriguez se întorsese la revista lui, dar când își ridicase iar privirea, văzuse că Dalton dispăruse și puștiul stătea ghemuit cu spatele la el, rostogolind ceva în hățișul de plante din spatele camionului. Rămăsese ascuns în vreme ce puștiul privise repede în jurul lui, ca un infractor, apoi pornise înapoi spre camion, ștergându-și dosul palmei de pantaloni.

Rodriguez se văzuse pus într-un impas. Se simțea bine unde stătea și puștiul acela îl irita. Și Dalton îl enerva, căci se amesteca mereu în treburile lui, plângându-se de bijuteriile pe care le purta, amenințându-l cu teste de sânge și cu Dumnezeu mai știe ce doar pentru că nu se mișca prin bază ca și cum ar fi avut un băț înfipt în fund. Cu toate astea, ce se întâmplase era bizar. Unul dintre cei doi sau poate amândoi puneau ceva la cale, iar asta însemna că pe undeva se găsea un os de ros, chiar dacă ar fi fost vorba doar de niște informații. Într-un asemenea loc, orice informație se putea dovedi extrem de prețioasă. Așa că

Rodriguez se târî afară din cort și păși în luminile slabe ale pistei.

Ridică o mână în vreme ce traversa pista prin fața avionului, iar un membru al echipajului de lansare – probabil Piloski – îi făcu semn cu mâna și strigă să se dea la o parte. Rodriguez făcu cu brațele un gest ca și cum ar fi zburat, apoi grăbi pasul. Oricum, avionul nu părea încă pregătit de decolare.

Își zise că ar fi mai bine să verifice în camion înainte de a începe să caute prin junglă. Trebuia să se asigure că puștiul era ocupat cu ceva. Camionul era îngust și fără geamuri, în el intrându-se prin intermediul unei rampe. Rodriguez încercă ușa, dar era încuiată, și nu asta prevedea regulamentul. Rămase în întuneric câteva clipe, gândind, apoi auzi împușcături înăuntru. Porni în goană înapoi spre pistă, dând ca nebunul din brațe, precum idiotul de Dalton.

CAPITOLUL 107

Copacii reflectau sunetul focurilor de armă. Undeva, în jungla de ramuri de deasupra lor, explodă o nucă de cocos și o pasăre se înalță spre cer țipând.

— Ne-ar prinde bine un plan, zise Kumi.

— Fugi, îi ceru Thomas.

Pentru o fracțiune de secundă ea îl privi, apoi focurile de armă începură din nou și Thomas sprintă spre copaci, trăgând-o după el, cu Jim urmându-i la mică distanță. În vreme ce alerga de-a lungul potecii nisipoase pe care venise cu Parks, gândi cu repeziciune. Se uită la ceas. Poate că reușeau să ajungă înapoi la locul unde acostaseră în douăzeci de minute. Așa le mai rămânea o oră, o oră și ceva până la răsăritul soarelui.

— Vin după noi, strigă Jim.

Veneau, și nu numai pe jos. În ciuda țipetelor păsărilor și ale maimuțelor, a focurilor de armă și a mugetului propriului sânge care îi răsuna în urechi, Thomas auzi cum elicopterul se trezește la viață.

— Pe aici, zise el.

— Unde mergem?

O liană o lovise pe Kumi peste față, dar ea părea că nici nu observase.

— Stai lângă mine, îi ceru el.

Ieșiră de pe potecă și intrară printre pâlcurile de palmieri, ca să nu lase urme, deși pe Thomas nu îl îngrijorau oamenii care veneau pe jos. Alergau deja de cinci minute și era convins că elicopterul se ridicase în aer. Peste alte două minute auzi prima trecere a aparatului pe deasupra lor. Sunetul era asemănător unui uruit de frecvență joasă, iar palele înclinară încoace și încolo vârfurile palmierilor, ca un uragan. Se lăsară în jos ca să se protejeze de forța curenților de aer, apoi întunericul se transformă brusc într-o mare de lumină argintie.

Elicopterul dispunea de un proiector montat sub fuzelaj.

Pe ușa laterală se ivi un soldat, care îndreptă mitraliera în jos. Jim ridică mâinile. Mitraliera începu să tragă, într-o succesiune amețitor de rapidă de sunete. Jim se aruncă la pământ, dar focurile de armă continuară să se apropie.

CAPITOLUL 108

Al patrulea avion-spion mai avea puțin până la decolare. Motorul începuse deja să-și mărească turația.

— Închide-l! strigă Rodriguez.

— Nu pot, răspunse Piloski. Puștiul a scurtcircuitat controlul manual. Va decola indiferent ce-i facem noi.

— Dă-o dracului de treabă, replică Rodriguez. Dă-mi mitraliera aia blestemată.

Piloski făcu ochii mari.

— Ai idee cât costă cheștiile astea? zise el, făcând semn spre avionul care începuse să ruleze pe pistă.

— Dă-mi nenorocita aia de armă!

— Ești nebun, omule, zise Piloski, ridicând mâinile, ca și cum s-ar fi predat.

Avionul prindea viteză. Ajunsese deja la o sută de metri depărtare. Rodriguez sări, apucă arma și o luă la fugă, armând-o din mers. Nici nu reuși să se oprească bine, că începu să tragă. Zgomotul acoperi pentru câteva clipe uruitul motorului. Apoi Rodriguez o luă din nou la fugă, trăgând din mers din arma care i se smucea în mână. Apropiindu-se de capătul pistei, avionul începu să-și ridice botul, apoi decolă. Rodriguez continuă să alerge după el, golind magazia de cartușe.

Timp de câteva secunde păru să nu se întâmple nimic, apoi de sub botul avionului izbucni un jet de flăcări. Aparatul păru să încremenească în aer, apoi se înclină într-o parte, ca o pasăre rănită. Motorul explodează și aeronava se prăbuși peste palmierii de la malul mării.

— Sfinte Sisoe! exclamă Piloski, uitându-se la uriașul mexican care se întorcea cu arma fumegând.

Chipul lui Rodriguez era vânat de furie și Piloski avu pentru o secundă impresia că celălalt o să îndrepte mitraliera împotriva lui.

— Fă-mi legătura cu el, zise Rodriguez.

Piloski nu ezită nicio secundă. Apela camionul și așteaptă.

— Da? rosti puștiul.

Avea vocea joasă și înfricoșător de calmă. Piloski dădu din cap și Rodriguez înșfăcă microfonul.

— Deschide blestemata aia de ușă, îi ordonă el.

— Sunt morți cu toții, replică puștiul, cu un glas în care se auzea bucuria. Aici nu mai e nimeni în afară de mine. Țsta e regatul meu. Regatul morții.

— Intrăm în forță, anunță Rodriguez. Deschide ușa sau o aruncăm în aer.

— Nu le puteți opri. Mă refer la avioane. Sunt programate și sistemul a fost blocat. Chiar dacă aruncați camionul în aer, nu le mai puteți opri.

— Da? făcu Rodriguez. Păi, atunci cred că asta va trebui să facem.

Închise.

— A fost o cacealma, nu? întrebă Piloski.

— Avem vreun lansator de rachete în depozitul de armament?

CAPITOLUL 109

Thomas nu se mai gândi. Își luă privirea de la locul unde Jim căzuse la pământ, smulse pistolul de semnalizare de la centură, ținti spre proiectorul elicopterului și trase.

Racheta de semnalizare părăsi arma cu un sunet sec, lăsând în urmă o dâră de fum. Pentru câteva secunde nu se petrecu nimic, astfel încât Thomas avu impresia că ratase sau trăsese un proiectil defect, începu să-și pipăie buzunarele pentru a găsi o a doua rachetă, dar în acea clipă din elicopter țâșniră lumini albe și roșii. Racheta intrase chiar prin ușa în cadrul căreia stătea soldatul, iar explozia ei fosforescentă aminti de cea a unei grenade. Elicopterul făcu un salt în aer, cu rotoarele învârtindu-se la turație maximă, apoi focul de artificii stârnit de rachetă fu eclipsat de o izbucnire portocalie care se transformă într-o minge de foc. Elicopterul păru să încremenească în aer, apoi începu să se dezintegreze, pierzându-și o parte din coadă, după care se prăbuși greoi.

Thomas se rostogoli, îndepărtându-se de carcasa arzând a aeronavei, care se îndrepta, printre copaci, spre ei. Se auzi o nouă explozie și pentru o fracțiune de secundă Thomas realizează că nu mai poate simți și gândi nimic. Nici dacă era teafăr sau pe moarte. Apoi se ridică iar în picioare, îl trase pe Jim în sus și îi strigă lui Kumi să îl urmeze. Ea se conformă fără să crâcnească. Părea nevătămată, dar Jim fusese atins de două gloanțe, iar în lumina orbitoare aruncată de epava arzând, Thomas își dădu seama că ochii lui clipeau necontrolat.

— Rămâi lângă mine, strigă el. Stai treaz. Încearcă să mergi.

Susținându-l pe preot, se avântă mai departe în hățișul junglei.

*

Se mișcau încet și Thomas era convins că doar haosul generat de prăbușirea elicopterului îi mai încetinise pe urmăritorii lor. Fără aparat, era posibil ca ei să fi decis să aștepte zorii ca să-și continue vânătoarea. Chestia asta îi convenea lui de minune.

La marginea aglomerării de stânci se așezară ca să se odihnească în iarbă. Jim se întinse pe spate. Abia mai era conștient. Un glonț îi trecuse prin brațul stâng, chiar deasupra cotului. Probabil că osul era rupt, dar pe Thomas îl îngrijora celălalt glonț, care îi străbătuse umărul. Orificiul de ieșire era undeva jos, la nivelul subsuorii, și numai Dumnezeu știa ce răni provocase glonțul în interior. Jim se chinuia să respire, așa că probabil și plămânii îi fuseseră afectați. Din câte își dădea el seama, preotul era pe moarte.

Alergă la submersibil și scoase din el trusa de prim ajutor. Kumi, care se pricepuse întotdeauna mai bine la astfel de lucruri, o luă, aplică un antiseptic pe răni, apoi le pansă bine ca să oprească sângerarea.

— Nu știu ce altceva să mai fac, zise ea.

— E bine, îngăimă Jim. Mulțumesc.

Kumi îi aruncă lui Thomas o privire încărcată de lacrimi.

— Îmi pare rău, zise el. Credeam că dacă vă scot de acolo...

— Ne-ar fi omorât oricum, veni replica lui Jim. Ai procedat corect. Îți sunt recunoscător.

— Și acum ce facem? întrebă Kumi.

— Câți paznici sunt pe *Nara*?

— Niciunul. Echipajul e încuiat sub punte. Căpitanul e mort.

Thomas expiră cu putere.

— Așadar? insistă Kumi. Care e planul tău?

— Cred că vom folosi submersibilul.

— Dar nu putem urca toți în el, protestă ea.

— Atunci, pe mine mă lăsați aici, zise Jim.

— Putem merge cu toții dacă unul dintre noi nu intră *în*, ci stă *pe* el, rosti Thomas.

— Cum adică? se miră Kumi.

— Eu intru cu Jim. Tu te ții de el și mergem la suprafață până la *Nara*.

— Și cum voi respira?

— Ne vom scufunda doar atât cât să nu fim văzuți. Maximum cincizeci de centimetri. Tu îți vei ține capul deasupra apei.

— Cum se face că eu trebuie să stau afară?

— Eu știu să pilotez drăcia asta, răspunse Thomas. Iar sângele lui Jim va atrage rechinii.

Se lăsă o scurtă tăcere, întreruptă de un hohot de râs. Era Jim.

— Măi să fie, rosti el cu un puternic accent irlandez. Uite o frază pe care nu o auzi în fiecare zi.

Kumi se uită de la el la Thomas.

— Bine, acceptă ea. Dar ar fi bine să ne mișcăm repede. În curând se face ziuă.

Thomas vru să se ridice, dar se opri.

— Cum rămâne cu Parks? întrebă el.

Jim oftă.

— Dacă putem ajunge la bordul navei ca să ne ducem într-un port, putem alerta autoritățile. Nu cred că singuri vom reuși să-l scoatem din ghearele lor. Singura șansă pe care o avem este să plecăm de aici.

Se lăsă cu greutate iarăși pe spate, epuizat de efortul făcut. Thomas încuviință.

— Să mergem, decise el.

CAPITOLUL 110

Camionul ajunsese o epavă fumegândă. Racheta trecuse chiar prin ușă și explodase înăuntru, făcând o gaură în partea cealaltă și smulgând o parte din acoperiș, ca și cum un uriaș beat ar fi desfăcut camionul cu un deschizător gigantic de conserve. Rodriguez intrase în camion trăgând din mișcare cu mitraliera, căci nu-și permitea să riște, dar nimeni nu mai era în viață.

Tehnicienii fuseseră înjunghiați sau împușcați înainte ca el să tragă cu lansatorul, așa că doar puștiul murise în timpul atacului. Trupul lui zăcea inert pe unul dintre scaunele postului de comandă, rămas ca prin minune în echilibru, deși explozia îi zburase jumătate din cap. Câteva computere continuau să funcționeze, dar Rodriguez și Piloski nu reușiseră să treacă nici măcar de imaginile cu capete de mort rânjite, instalate probabil de puști. În marea lui majoritate, echipamentul era distrus, dar postul continua să fie alimentat cu energie electrică, iar o parte dintre dispozitivele de comunicații puteau fi repuse în funcțiune.

— Le poți repara? întrebă Rodriguez.

Piloski își luă privirea de la puști și studie echipamentele fumegânde.

— Dar știu că ai distrus bine chestia asta, rosti el.

— Le poți repara?

— Va dura ceva, dar cred că da. Stația radio e moartă, dar putem comunica prin antenele de satelit.

— Atunci treci la treabă.

Între cei doi nu exista diferență de rang. Piloski avea un dosar mai curat, dar Rodriguez luase frâiele. Piloski avu nevoie de jumătate de oră ca să instaleze cablurile și să verifice conexiunile cu ajutorul laptopului, în vreme ce Rodriguez îi ținea lanterna aprinsă și se uita la ceas. Niciunul

dintre ei nu scoase vreo vorbă. După ce termină, Piloski rosti:

— Hai să încercăm.

Își puse căștile pe cap și avu nevoie de alte cinci minute ca să securizeze banda de comunicații și să alerteze sediul central.

— Bun, rosti el, dându-i căștile. Ai legătura.

Rodriguez își spuse numele și gradul, retezând din fașă orice întrebare legată de motivul pentru care cineva cu gradul și instruirea lui folosea sistemul de comunicații securizate.

— Tocmai am lansat trei avioane Predator, anunță el. Cel puțin două dintre ele o să dea o gaură a naibii de mare într-un loc nepotrivit, dacă nu le puteți doborî.

Rosti anunțul de două ori, după care se lăsă tăcerea. Avioanele decolaseră de cincizeci și două, respectiv de șaptezeci și șapte de minute. Dacă se grăbeau, un avion de vânătoare FA-18 al Marinei de pe portavionul CV-63 *Kitty Hawk*, aflat în marea Filipinelor, putea intercepta al doilea Predator exact cu douăsprezece minute înainte de atacul programat asupra plajei, iar pe al treilea după alte douăsprezece minute.

Însă primul avion-spion, care decolase de la bază cu douăzeci și cinci de minute înainte de celelalte, ieșise deja din raza de interceptie. Nimeni nu-l mai putea opri.

CAPITOLUL 111

Continua să fie întuneric, dar zorii se apropiau vertiginos. Orizontul începea să se coloreze vag în roz și chiar dacă sub apă chestia asta nu conta, Thomas era convins că în câteva minute aveau să fie văzuți de pe țărm. Jim se prăbușise pe scaunul de lângă el, aproape inconștient, leșinând și revenindu-și din leșin, dar fără să mai piardă sânge și fără să i se înrăutățească starea generală. Kumi plutea deasupra lor ca o sirenă pe spinarea unui delfin. Își dăduse jos blugii, își legase cureaua de brațul camerei de luat vederi de pe submersibil și dădea vârtos din picioarele ei lungi, în urma navei. Bătuse disperată de două ori în carcasa de plastic când Thomas făcuse o manevră greșită și se scufundaseră prea mult, dar câtă vreme motoarele continuau să funcționeze, tentativa lor avea sorți de izbândă.

Thomas nu aprinsese luminile pentru că erau foarte aproape de suprafață, astfel că se bazau doar pe sonar și pe Kumi, care-și ținea capul deasupra apei. Acum ea bătu în plastic și arătă cu un gest ferm înainte: zărise luminile navei: *Nara* era chiar în fața lor. Thomas împinse maneta la viteza maximă, resimțind dureros încetineala cu care se deplasa submersibilul, dar începuse să spere din nou. Era încă o speranță firavă, dar era.

Pe neașteptate, Kumi începu să bată cu putere în capacul de plastic. Era un semnal de urgență, care îl determină pe Thomas să ridice submersibilul complet la suprafață. Kumi începu să desfacă mecanismul de prindere a chepengului înainte ca apa mării să se scurgă bine de pe cupola de plastic. Reuși să dea capacul la o parte, astfel încât Thomas se ridică și privi înainte, în lumina incertă a zorilor. Vru să întrebe ce naiba se

petrecea, de vreme ce *Nara* se afla doar la câteva sute de metri depărtare, dar se opri brusc.

De ei se apropia o aeronavă, aproape de suprafața apei: era un hidroavion cu însemne japoneze, fără semne de arme sau bombe la bord. Thomas se aplecă în submersibil, scoase pistolul de semnalizare și i-l dădu lui Kumi care zâmbi, udă din cap până în picioare, îl luă, oftă și trase. În câteva clipe, cerul de deasupra lor se ilumina ca de un foc de artificii.

Avionul viră și veni spre ei ca un pescăruș în căutarea peștelui. Thomas ieși din submersibil și o luă pe Kumi pe după umeri, uitând parcă de toate de bucurie. Jim reuși și el să se ridice, să privească afară și să zâmbească.

Apoi avionul ameriză, improșcând apă în jur și dezechilibrând submersibilul cu valurile create, astfel încât Thomas fu nevoit să se țină de ceva ca să nu cadă în apă. Aeronava se opri între submersibil și *Nara*. O clipă mai târziu se deschise ușa laterală și prin ea se ivi o siluetă, abia vizibilă pe fundalul cerului pe care soarele abia răsărise. Dinăuntru le fu aruncată o frânghie, pe care Thomas o legă repede de prora submersibilului. În câteva minute, avionul începu să-i tragă după el.

Numai că îi trăgea spre țarm.

— Nu! strigă Thomas în direcția avionului, dând din brațe. Duceți-ne la navă! Plaja nu e sigură. Vă voi explica mai târziu.

Însă avionul nu-și modifică cursul. Pe măsură ce se apropiau de țarm, zâmbetul îi îngheță lui Kumi pe buze și ea îl privi pe Thomas cu o expresie care aducea a disperare.

— Ce fac?

— Nu spre plajă! strigă iarăși Thomas.

Erau suficient de aproape de avion ca să-l atingă, astfel că era imposibil ca strigătele lui să nu fie auzite.

— Mă tem că trebuie să mergem acolo, rosti individul din cadrul ușii. Vocea lui era puternică și

liniștitoare. O voce cunoscută. Trebuie să discutăm câteva lucruri.

Thomas se aplecă și privi cu atenție silueta, până când în sfârșit își dădu seama cine era: senatorul Zacharias Devlin.

CAPITOLUL 112

Thomas stătea pe plajă. Resimțea lipsa de somn din noaptea precedentă ca pe o greutate care îl apăsa și care îi încetinea reacțiile, deși era plin de o energie nervoasă care-i întorcea stomacul pe dos. Evident, nu era vorba doar de epuizare, ci și de natura aproape ireală a întregii situații.

Kumi îl ținea de mână, o legătură fără romantism sau promisiuni, iar Jim zăcea bandajat, pe nisip. Cu un ochi înnegrit din pricina cine știe cărei lovituri primite, Ben Parks stătea lângă Jim, încercând din răspuțuri să pară războinic. Bătos în costumul lui elegant, în culori deschise, purtat cu aerul unui om incapabil să se simtă obosit, senatorul Devlin stătea în fața lor, zâmbind cu rânjetul lui exersat de politician. Pilotul hidroavionului stătea alături de el, cu palma streășină la ochi pentru a se feri de soare, în vreme ce Rod Hayes aștepta cu un aer oficial în spate, ca un valet, cu un dispozitiv ca un telefon celular legat de încheietura mâinii. Atmosfera părea ciudat de civilizată, iar Thomas se lupta cu un sentiment de stinghereală, ca și cum ultimele zile fuseseră mai degrabă un soi de coșmar care se evapora pe măsură ce starea de normalitate se reinstala. Doar că nu visase. Din junglă continua să se ridice un nor de fum acolo unde se prăbușise elicopterul, iar întâlnirea de pe plajă era îndeaproape supravegheată de soldați, spioni și asasini.

Brad – cel căruia îi spuneau Război – stătea în dreapta lui Thomas, ținând lejer în mâini pistolul-mitralieră. Femeia pe care Thomas o cunoscuse drept sora Roberta, acum de nerecunoscut în pantaloni scurți și bustieră, ședea lângă coliba arsă, fumând și urmărind scena prin lentilele fumurii ale ochelarilor de soare, ținând într-o mână un revolver automat de calibru mare. Cei doi soldați care supraviețuiseră, un negru

masiv cu un aer de om inteligent și un tip cu fălci pătrate și capul ras, ce părea a fi liderul echipei de asalt, stăteau cu spatele la mare și cu armele pregătite. O vreme, nimeni nu scoase o vorbă.

Soarele continua să se ridice pe cer, colorând încet peisajul din jur. Cerul era deja albastru, nisipul devenise roz-alburiu, iar palmierii se făcuseră de un verde-intens, dar marea care se spărgea de mal continua să pară mocirloasă.

— Așadar, rosti Devlin într-un târziu. Cred că a sosit vremea să lămurim câteva lucruri.

Parks scuipe pe nisip și Thomas văzu că gura lui era plină de sânge. Toată lumea aștepta.

— Trebuie să fiu sincer, continuă senatorul, uitându-se spre Thomas. Nu mi-e foarte limpede de ce ne aflăm aici. Poate că mă luminezi tu.

— Am găsit ce căuta fratele meu, zise Thomas. Motivul pentru care l-ai ucis și acum ne vei uide și pe noi.

Kumi îi aruncă o privire ascutită și cei doi soldați schimbă o privire scurtă între ei. Devlin se mulțumi să zâmbească și să clatine din cap.

— Ed Knight a fost prietenul meu, zise el. Nu ne înghițeam reciproc în anumite privințe, dar l-am respectat. Cu siguranță nu l-am omorât eu.

— Sunt convins că nu tu ai apăsător pe trăgaci sau n-ai aruncat grenada sau ce naiba l-a omorât, replică Thomas, dar de ucis, l-ai ucis. Nu vă înghițeați reciproc? Nu cumva este o descriere prea îndulcită a realității?

— Nu cred, zise Devlin.

— Dar nu ți l-ai dorit în consiliul de administrație al universității, nu-i așa? Credeai că îți va sta în coaste, mai ales că era preot. Apoi ai aflat ce gândea el în realitate...

— Chestia cu evoluția? se miră Devlin. Da, recunosc că am fost surprins. Ba chiar dezamăgit, aș putea spune, și ai dreptate că asta e motivul pentru care nu l-am pus în consiliul de administrație. Nu era însă vorba de chestiunea

aceea în sine. Subiectul este mort, cel puțin deocamdată. Nu aveam chef să îmi pună bețe în roate în alte chestiuni. Așa că am convenit să nu fim de acord și i-am retras nominalizarea pentru consiliul școlii.

Parks pufni.

— Sunteți cu toții la fel, zise el. Niște mincinoși și niște cretini.

Unul dintre soldați se încordă și își agită ușor arma, dar Devlin îi aruncă o privire și omul se calmă.

— Crezi că mă determini să mă răzgândesc, vorbind despre asta? zise Thomas, surprins. După tot ce s-a întâmplat?

Devlin ridică din umeri.

— Ce altceva am de făcut, Thomas?

Hayes păși în față și îi spuse ceva șefului său la ureche, uitându-se în același timp la ceas, dar senatorul clătină din cap și îi făcu semn să stea liniștit. Hayes se întoarse la locul lui și-și coborî privirea.

— Ți-am spus și înainte, rosti Devlin spre Thomas, că nu am crezut că fratele tău a fost terorist și continui să cred asta. Continui să cred că nici tu nu ești terorist, dar acest loc este bizar pentru un cetățean american. Din întâmplare știu că CIA are o bază aeriană secretă la nici patru sute de kilometri depărtare de aici, pe care o folosește pentru a-i supraveghea pe teroriști. Ciudat loc pentru un profesor de liceu din Chicago, nu crezi?

— Nu toți teroriștii sunt străini, interveni Parks. Și la noi acasă, în buna noastră patrie, cresc tot soiul de astfel de specimene.

— Și unde s-ar putea afla ei? zise Devlin, zâmbind cu indulgență.

Thomas dădu din cap spre soldații din jurul lor.

— Chiar aici, rosti el. Te uiți la ei.

— Aceștia sunt agenți specializați în acțiuni antitero. Așa e?

— Da, domnule! lătră negrul.

— Și cei doi? întrebă Thomas, arătând în direcția lui Război și a femeii.

Devlin se uită la Hayes.

— Tot agenți specializați în lupta împotriva terorismului, răspunse acesta. Agenți sub acoperire.

— Prostii, exclamă Thomas, brusc iritat. Sunt niște asasini, pur și simplu, care m-au urmărit peste tot. Și acum, am putea renunța la măști? Sunt obosit și nu mai vreau să ascult alte porcării. Duceți-ne la nava noastră sau lichidați-ne chiar aici.

Urmă o altă pauză lungă și chipul lui Devlin deveni rigid, deși Thomas nu-și dădea seama dacă din pricina confuziei sau a unei decizii luate. După câteva clipe realizează că senatorul se uita peste umărul lui, spre ocean, cu privirea concentrată, iar când vorbește, avea o voce alarmată.

— De ce apa e roșie? întrebă el.

Thomas se întoarce și văzu că avea dreptate. Marea cenușie din seara precedentă, și care era mocirloasă la ivirea zorilor, devenise clar stacojie odată cu urcarea soarelui pe cer. Era un stacojiu-intens, care făcea malul să pară roz, și care se întuneca spre ruginiu pe măsură ce creștea adâncimea apei.

Parks se ridicase în picioare.

— Vin la țarm, anunță el, uluit.

— Ce vine la țarm? întrebă Devlin.

Atunci Hayes se apropie din nou, șoptindu-i ceva și arătându-i ceasul. Senatorul îl respinse încă o dată.

— Peștii, răspunse Thomas, uitându-se cu atenție la Devlin. Cei pe care îi căuta fratele meu. Peștii cu picioare, precum fosilele descoperite în Alaska. Veriga lipsă.

Devlin făcu ochii mari.

— I-a găsit?

— Știi bine că i-a găsit! îl repezi Parks. De aceea l-ați ucis tu și asasinii tăi de extremă dreaptă. De asta o să ne ucizi și pe noi.

Numai că Devlin părea confuz. Se tot uita la cei din jurul lui și furișa câte o privire către apa roșie care se rostogolea pe nisip.

— Domnule, interveni Hayes. Cred că trebuie să lăsăm povestea asta pe mâna celor de la antitero. Trebuie să ne întoarcem.

— Nu, răspunse Devlin. Ceva nu este în regulă aici.

Thomas privi ochii întrebători ai senatorului și își dădu, în sfârșit, seama. Se întoarse spre Hayes.

— Tu ești de vină, nu-i așa? izbucni el. Tu ești cel care a tras sforile încă de la început. Republicanul care strânge fonduri.

Devlin se răsuci încet spre Hayes, cu o expresie de nesiguranță și așteptare.

— Domnule, spuse Hayes, ignorându-l pe Thomas. Chiar trebuie să plecăm.

— De ce? întrebă Thomas sfidător, dar cu adevărat curios, deși era o curiozitate care se îmbina cu teama. Ce urmează să se întâmple?

Încordarea tuturor fu spartă în acea clipă de țârâitul unui telefon. Pilotul hidroavionului apucă ceea ce părea o stație de emisie-recepție demodată și vorbi în ea. În receptor se auzi o voce tunătoare, acoperită de paraziți și imposibil de înțeles pentru Thomas, de la distanța aceea.

— Repetă! spuse pilotul.

Vocea tună din nou și pilotul se întunecă la față.

— Când?... Dar e o tâmpenie. Nu poate fi oprit?

Se auzi iarăși un răspuns răstit, întrerupt de paraziți, imposibil de descifrat.

— Stai așa, rosti pilotul. Lăsa stația jos și se întoarse către senator. Domnule, îmi cer scuze, dar am primit o înștiințare despre o lovitură CIA

asupra acestei zone. Un avion echipat cu rachete se îndreaptă spre insulă. Are actualele noastre coordonate.

— Spune-le să-l recheme la bază, zise Devlin, înlăturând parțial starea de confuzie pe măsură ce prelua controlul.

— Nu se poate, domnule. Avionul nu are pilot. A fost programat să atace aici, iar sistemul de control a fost distrus, ca să nu mai poată fi rechemat la bază.

— Câte avioane sunt în aer? întrebă Hayes.

— Au fost patru, răspunse pilotul. Ar fi trebuit să plece într-o misiune de recunoaștere, dar trei dintre ele au fost programate să vină aici. Unul a fost distrus la sol, un altul doborât de un F-18, dar primul ieșise deja din raza de acțiune a avioanelor Marinei. Nu mai poate fi oprit.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ei, ceru senatorul, întinzând mâna după stație.

Când pilotul i-o întinse, Hayes o smulse, apoi se răsuci pe călcâie și o aruncă departe, în valurile stacojii.

— Ce dracu'?... exclamă pilotul.

Hayes se uită pentru o clipă la propriul telefon, apăsă un buton, apoi, în vreme ce toată lumea urmărea scena, își scoase pistolul din tocul ascuns sub haină.

Îl împușcă pe pilot de două ori în piept, și omul căzu secerat.

— Rod? făcu Devlin, căscând gura de uimire și uitându-se cu groază la asistentul lui.

Thomas făcu un pas în față, dar Război și femeia se puseseră deja în mișcare, cu armele ridicate. Cei doi soldați din trupele speciale păreau nesiguri.

— Domnule? întrebă liderul echipei, uitându-se de la Devlin la Război.

— Tu ascultă de mine, rosti Război, apropiindu-se cu pistolul-mitralieră ridicat. Molimă! Vino înapoi.

„Molimă?” se miră Thomas.

— Ce înseamnă asta? zise Devlin, privindu-l pe Hayes. Ce faci?

— Nu vă privește pe dumneavoastră, domnule, răspunse Hayes. Faceți ce vi se spune și puteți pleca liniștit de aici.

— Rod, ce naiba faci? El are dreptate? întrebă Devlin, arătând spre Thomas. E vorba de *peștele* ăla?

Câteva secunde, Hayes nu făcu altceva decât să privească oceanul, apoi începu să vorbească încet, cu ceva ce semăna a tristețe:

— Credința e slabă. Trebuie protejată.

— De adevăr? ripostă Devlin.

Kumi se uită la Thomas și el știu în acea clipă că și ea se simțea pierdută.

— Nu ar face decât să producă confuzie, rosti Hayes. Iar în confuzia generată se vor pierde numeroase suflete.

— Dar să comiți crime pentru o cauză creștină? se miră Devlin, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Cum ai putut crede că așa ceva este acceptabil?

— Uneori scopul justifică...

— Ai înnebunit? Toate intrigile și vărsarea asta de sânge doar pentru a vedea dacă peștele lui Iisus de pe abțibildurile tale are picioare? E o nebunie! O blasfemie!

— Blasfemia adevărată este aceea că oamenilor de știință li se acordă un credit mai mare decât cuvântului lui Dumnezeu! exclamă Hayes, renunțând la orice reținere. „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”, zise el brusc, intonând cuvintele ca un profet. „Și Dumnezeu a zis: Să mișune apele de vietăți, ființe cu viață în ele și păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului! Și a făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape și toate ființele vii, care mișună în ape, unde ele se prăsesc după felul lor, și toate păsările înaripate după felul lor. Și a

văzut Dumnezeu că este bine. Și le-a binecuvântat Dumnezeu și a zis: Prăsiți-vă și vă înmulțiți și umpleți apele mărilor și păsările să se înmulțească pe pământ! Și a fost o seară și a fost o dimineață: ziua a cincea.”

Se lăsă tăcerea. Ochii lui Război erau măriți și scânteiau. Molimă rânjea. Parks căscase gura de uimire. Toți ceilalți păreau nesiguri, intrigati de convingerea lui Hayes.

— Așa a fost și așa va fi, conchise Hayes. Nicio discuție, nicio analiză, nicio istorie literară, nicio contextualizare istorică, cu excepția celor damnați.

Cuvântul Domnului este Adevărul și nimeni nu are voie să-l conteste.

Zâmbi observând tăcerea șocată a celorlalți, apoi, cu vârful pantofului, desenă simbolul *ikthus* pe nisip. Toți priviră desenul.

— Eu sunt Spărgătorul de sigilii, rosti Hayes. Iar asta e singurul pește despre care avem voie să vorbim.

— Nu, ripostă Devlin, cu o hotărâre din care dispăruse orice urmă din confuzia anterioară. Situația devenise clară pentru el și alesese tabăra de partea căreia să lupte. Uite ce e, îți pot oferi o oarecare protecție, dar povestea asta va ieși la lumină. Lasă arma jos, Rod. Chestia asta ia sfârșit aici.

Urmă o clipă de nemișcare totală, un moment al deciziilor.

— Foarte bine, rosti Hayes.

Îi făcu semn din cap lui Război, un gest aproape imperceptibil. Arma acestuia tuși de două ori și senatorul căzu, apăsându-și pieptul cu mâinile. Urmă o tăcere îngrozită, apoi Hayes clătină din cap.

— Uneori chiar și cei credincioși fac alegeri greșite, remarcă el, fără să fie însă auzit de nimeni, căci soldatul negru făcu un gest brusc și îndreptă arma spre fața lui Război.

— Domnule! strigă el. Lăsați arma jos! Lăsați-o sau trag.

Război, cu arma fumegândă îndreptată spre senatorul căzut, ezită.

— Sunt ofițerul tău comandant, Edwards, rosti el.

— Nu, domnule, nu cred că sunteți, răspunse soldatul. Aceasta nu este o operațiune antitero. Cred că am fost induși în eroare, domnule.

— Treaba ta este să execuți ordinele, Edwards, zise Hayes. Nu să le comentezi.

— Nu cred că faceți parte din lanțul de comandă legitim, domnule, zise Edwards, continuând să se uite la Război de-a lungul țevii armei, pe care o strângea cu atâta putere încât i se reliefa mușchii brațelor, iar pe față îi curgeau broboane de sudoare. Sunteți civil, îi spuse el lui Hayes, fixându-l pe Război, și nu aveți nicio autoritate aici.

— Edwards? zise Război cu prudență. Lasă arma jos.

— Nu, domnule, răspunse Edwards. Aceasta nu este o operațiune antitero. Apoi, cu o voce mai scăzută și privindu-i succesiv pe Război și pe liderul echipei, întrebă: Știați? Domnule, știați?

Soldatul ezită, fără ca privirea lui dură și chipul rigid să trădeze vreun sentiment.

— Știați, răspunse singur Edwards. Ați spus că e o operațiune antitero Black Ops. Nu a fost. Nu a fost nici măcar o operațiune de securitate națională. Așadar ce a fost?

— Hei, făcu liderul echipei, cu un zâmbet parșiv pe față. Trebuie să ne câștigăm cu toții existența cumva.

Apoi se dezlănțui infernul. Thomas se aruncă pe nisip, trăgând-o pe Kumi după el. Edwards îl seceră pe liderul echipei cu două gloanțe în cap, dar în timp ce își îndrepta arma spre Război păru și el să se frângă și chipul îi îmbătrâni subit, încremenind înainte de a cădea cu fața în jos pe

nisip. În spatele lui, Molimă, adică femeia pe care Thomas o cunoștea sub numele de Roberta, ședea într-un genunchi, iar de pe țeava armei ei ieșea fum. Parks smulse cuțitul de scafandru de la centura lui Thomas și se năpusti urlând asupra ei.

Război ținti spre Parks și Thomas întinse piciorul, răsturnându-l pe spate. Omul căzu trăgând o serie de gloanțe în aer, iar Thomas se repezi la țeava fierbinte a armei, luptându-se pentru controlul acesteia.

În următoarele zece secunde, resimți doar disperare și conștientizarea faptului că avea să moară în câteva clipe. Ajunse pe spate, cu Război deasupra lui. O auzi pe Roberta urlând de durere și furie, apoi alte focuri de armă, după care individul care își spunea Război, adică omul care îl urmărise în Napoli și trăsese asupra lui în Bari, reuși să-i lipească țeava armei de gât, de-a latul. Război împinse cu ambele brațe și Thomas simți cum i se oprește respirația. Război și Molimă. Instantaneu, absurditatea faptului că un asasin plătit alesese să joace rolul unui cavaler al apocalipsului și stupizenia întregii situații îl făcură să se simtă cuprins de mânia oarbă pe care o simțise și în clipa în care aflate de moartea lui Ed. Lovi, împinse și zgârie cu o furie animalică, dar Război nu cedă.

Thomas nu o văzu pe Kumi apropiindu-se, iar Război își dădu seama de prezența ei doar atunci când Kumi ajunse la un pas distanță. Se răsuci spre ea, dar lovitura ei de picior îi fractură nasul, dându-i capul cu violență pe spate și permițându-i lui Thomas să se elibereze și să preia controlul asupra pistolului-mitralieră. Thomas se ridică în genunchi și își acordă luxul de a pierde câteva secunde pentru a evalua situația.

Roberta zăcea cu fața în sus pe nisip. Cuțitul lui Parks îi ieșea din piept. Avea ochii deschiși, dar lipsiți de viață. Parks zăcea prăbușit peste ea, cu două găuri de glonț în ceafă. Război stătea întins și ținându-se de față, Devlin și cei doi soldați erau

deja morți, iar Jim era probabil pe moarte. Doar Kumi și Hayes continuau să stea în picioare, iar Hayes o ținea pe cu revolverul. Kumi nu-l văzuse...

— Stai! strigă Thomas. Kumi!

Ea se răsuci îngrozitor de încet și făcu ochii mari când zări țeava neagră a armei, dar Hayes nu trase.

— Împinge pistolul-mitralieră spre mine, ordonă el.

Thomas se conformă. Hayes apucă arma fără să-și ia privirea de la Kumi sau să îndrepte revolverul în altă direcție.

— Bun, rosti Hayes. Acum așteptăm cu răbdare.

— Ce anume? întrebă Thomas, cu respirația întretăiată, cu nervii zbârnâind din cauza adrenalinei.

— Mânia lui Dumnezeu, răspunse Hayes cu un zâmbet fugar. Țsta e numele avionului. Ce chestie minunată și tehnologia asta!

— Stai așa, interveni Război, luându-și mâinile de pe fața însângărată. Așteptăm? De ce să nu luăm avionul și să plecăm? Să-i lăsăm pe ei aici.

— Fii serios, Steve, zise Hayes, zâmbindu-i. Știi bine cum stă povestea. Misiunea asta n-avea cum să se termine în mod fericit. Tu ai hotărât asta atunci când nu ai reușit să pui mâna pe ei înainte să plece din Japonia. În momentul în care am fost cu toții obligați să venim aici, a fost limpede că niciunul dintre noi nu va mai pleca de pe această insulă.

— Steve, rosti Thomas, încântat de banalitatea numelui. Călărețul de pe calul roșu se numește Steve. Ce minunat.

— Voi doar asta știți să oferiți, nu? zise Hayes. Ironie. Relativitate. Un univers moral lipsit de repere, fără Dumnezeu sau principii.

— Și cum s-ar putea numi principiu reducerea adevărului la tăcere sau uciderea celor care nu sunt de acord cu tine?

Kumi îi aruncă o privire de avertisment, dar nu mai conta. Oricum aveau să moară cu toții. Iar el nu voia să moară în tăcere.

— Cât de convenabil trebuie să fie, continuă Thomas, să presupui întotdeauna că ai o superioritate morală. Știai că ești un terorist, Hayes? Nimic altceva. Și la fel ca în cazul tuturor teroriștilor, nu dau doi bani pe moralitatea lor.

— Credința trebuie protejată, zise Hayes. Credința înseamnă totul.

— Nu, se auzi vocea lui Jim, joasă și chinuită. Iubirea înseamnă totul. Fără asta ești doar...

— Un înveliș fără conținut sau o goarnă stricăță? zise Hayes amuzat, îndreptând arma spre preot. Voi n-aveți nimic de oferit. Se uită cu duritate la Thomas. Tu nu crezi în nimic, așa că n-ai tăria de a te opune celor care cred în ceva.

— Domnule, interveni insistent Război, cred că încă mai putem pleca de aici. Adică, am și eu familie, un fiu...

Hayes ținți scurt și trase. Glonțul trecu prin capul celui alt chiar deasupra ochiului drept. Război, sau Brad, sau – mai jalnic – Steve muri înainte ca trupul să îi cadă pe nisip.

— Credeam că ești de partea mea până la capăt, rosti Hayes în direcția cadavrului. N-am loc pentru egoiști alături de mine.

— Te consideri un cruciat, rosti încet Jim.

— Corect. Asta sunt.

— Se pare că unele lecții de istorie sunt adevărate, zise Jim cu un zâmbet trist. În definitiv, cruciadele au fost exerciții de barbarie militară, iar obiectivele lor n-aveau nicio legătură cu religia.

— Altă dovadă de relativism mascat sub forma creștinismului, ripostă Hayes cu dispreț. Ești la fel de rău ca și Knight.

— Mulțumesc, rosti Jim, oftând. Ed a trăit pentru adevăr și dreptate. Mă onorează comparația cu el. Așadar, vrei să ne povestești despre avionul ăsta care ne va duce pe toți în focurile iadului, rezervate liberalilor și relativiștilor?

Hayes clipi, aparent nedumerit de vorbele lui Jim, apoi pe buze îi reînflori vechiul zâmbet.

— Vedeți asta? zise el, ridicând mâna stângă și arătând dispozitivul ca un telefon care îi atârna de încheietură. Este un sistem de navigație GPS pe care avionul îl folosește ca ghid. Acum urmează partea interesantă. Este atașat la un monitor al pulsului. Dacă avionul nu mai sesizează pulsul meu, Mânia lui Dumnezeu este programat să se reconecteze pe coordonatele navei voastre. Câți oameni sunt încă la bord? Douăzeci? Mai mulți? I-aș fi ucis pe toți dacă toate cele trei avioane ar fi ajuns la destinație, dar e clar că s-a amestecat cineva unde nu-i fierbea oala, iar acum unicul meu avion de atac va trebui să aleagă ținta. Este un eveniment nefericit, dar pentru mine este suficient.

Kumi se agită pe loc, cu privirea plecată.

— Așadar, continuă Hayes, dacă eu mor, moare și echipajul de pe *Nara*. Evident că am menționat asta pentru cazul în care mai aveți și alți ași ascunși în mânecă. Trebuie să mărturisesc că m-ați obosit enorm, dar mă simt bine să știu că veți muri înaintea mea. Și acum, cine e primul?

Spunând asta, Hayes băgă revolverul în toc și puse pistolul-mitralieră pe foc automat.

CAPITOLUL 113

Thomas și Kumi se strânseseră lângă Jim, în vreme ce Hayes se îndepărtă către țarm, cu privirea ațintită asupra lor, ca un leu care selectează o pradă fragedă dintr-o turmă de gazele.

— Doamne, șopti Jim.

Thomas crezu că e o rugă, dar ceva din încordarea cu care îl ținea Kumi îl făcu să deschidă ochii bine.

Apa ciudat de roșie, pe care Thomas o văzuse pentru prima dată în fresca din Paestum, se agita, dar nu din pricina valurilor. Din mare ieșeau creaturi, în spatele lui Hayes, și veneau spre țarm.

„Este marea roșie. Au nevoie de hrană.”

Se dădu instinctiv un pas înapoi, iar Kumi îl urmă. Jim se chinui să se ridice în picioare și se luă după ei.

— Unde credeți că plecați? întrebă Hayes, cu răceală și o nuanță de certă satisfacție.

Înclină pistolul-mitralieră și ținti.

— Ai spus că nu cred în nimic, zise brusc Thomas, privindu-l pe Hayes în ochi. Ei bine, nu e adevărat. Cred în complexitate și intelect, în rațiune și toleranță. Cred în spirit și materie, și mai cred că toate astea sunt darul unui Dumnezeu care nu-și dorește o credință oarbă, mai presus de gândire și de compasiune. Cred, așa cum credea și fratele meu, că opera creatoare a Domnului este continuă, în evoluție, conform legilor unui univers pe care El l-a proiectat.

Hayes se holbă la el, uimit de ceea ce auzea și ignorând faptul că ei se îndepărtau de el și de țărmul mării. Apoi pufni și degetul lui începu să apese pe trăgaci, până ce o expresie anume de pe chipurile lor îl făcu să încremenească și să se întoarcă pe jumătate.

Prima creatură care ieșise din valuri avea aproape trei metri lungime, iar un sfert din ea erau

fâlcile. A doua era și mai mare. A treia se îndreptă spre Hayes.

Acesta sesiză mișcarea și roti arma în spate, deschizând focul, dar creaturile îl înconjuraseră. Una dintre ele începu să se zvârcolească în ghearele morții, dar o alta se repezise deja cu botul ei lung, de crocodil, ridicat surprinzător de mult, până la pieptul lui Hayes. Creatura îl apucă de mijloc și îl trânti pe nisip. A doua îl apucă de picior, în vreme ce Hayes se zvârcolea, țipa și se zbătea simțindu-se tras spre apa sângerie. O a patra creatură sări la gâtul lui și, după un ultim gălgâit, Hayes rămase tăcut.

— Dispozitivul GPS! strigă Kumi.

Thomas porni înainte, repezindu-se spre armă în vreme ce ihtiopozii se întindeau spre picioarele lui.

Una dintre creaturi prinsese brațul lui Hayes. Cu o smucitură și o bătaie a cozii puternice, bestia se întoarse spre apă și începu să se rotească. Brațul lui Hayes se desprinsese din umăr. Apoi un alt pește se repezi spre pradă, trăgând de brațul desprins. Prima creatură își potrivea strânsoarea și trase, astfel că mâna se rupse de braț. Thomas întinse degetele în spuma stacojie, apucă dispozitivul GPS, eliberat de pe încheietură, și sări într-o parte în vreme ce o creatură se repezi la el, ridicându-se pe coadă suficient cât să-i ajungă până la umăr. Thomas căzu pe spate și începu să se târască pe nisip ca un crab.

— Și acum ce facem? întrebă el.

— Avionul va lovi *Nara*, zise Kumi și n-avem cum să avertizăm oamenii.

— Dă-mi chestia aia, rosti Jim, înșfăcând dispozitivul GPS, cu unitatea lui de monitorizare a pulsului. Câtă vreme credeți că poate să treacă fără impulsuri pentru ca avionul să-și recalculeze ținta?

— Eu aș fi zis că treaba se petrece instantaneu, rosti Thomas, continuând să se uite la

creaturile primitive care se ospătau din cadavrul lui Hayes.

— Nu, replică Kumi. Pulsul nu este regulat. Sistemul trebuie să se acomodeze la iregularități și la deconectări foarte scurte. De ce?

Jim își ridică privirea și zâmbi. Își pusese dispozitivul la încheietură.

— Să zicem că funcționează, rosti Thomas. Cum ne poate ajuta? înseamnă doar că noi devenim ținta în locul navei.

— Mai exact eu, rosti Jim. Voi puteți pleca. Luați barca de salvare și duceți-vă spre *Nara*. Acum.

— Glumești, replică Thomas. N-o să te părăsesc.

— Oricum probabil că n-aș supraviețui, zise Jim, uitându-se la bandaje. Măcar așa moartea mea va avea un sens.

Thomas se uită la el. În jurul lor adia vântul și copacii de dincolo de plajă se legănau, scârțâind ușor.

— Nu se poate. Kumi, spune ceva... Kumi?

Dar Kumi plângea. Începu să-l îmbrățișeze cu căldură pe Jim.

— Vezi? îi zise Jim lui Thomas. Ea a înțeles. De ce tu ești mereu ultimul care îți dai seama?

— E o nebunie!

— Nu. Este sacrificiu de sine. Nu e același lucru. Nu există dovadă de iubire mai mare pentru un om decât să-și dea viața pentru semenii lui. Îți amintești?

— Nu, replică Thomas, pe un ton sfidător. E o tâmpenie. Nu te las.

— Îmi sunteți prieteni?

Kumi suspină și îl strânse mai tare în brațe. Thomas rămase nemișcat o secundă, apoi dădu scurt din cap.

— Atunci ați face mai bine să plecați, zise Jim. Thomas?

— Da, Jim.

— Crezi ce i-ai spus lui Hayes despre spirit, materie și compasiune? Crezi în așa ceva sau a fost doar o cale de a-i distra atenția de la mare?

— Amândouă, răspunse Thomas. Cred.

Jim zâmbi și dădu gânditor din cap.

— Mie îmi ajunge, rosti el.

Thomas continua să stea încremenit.

— Îmi... îmi pare rău că m-am îndoit de tine, zise el, cu o voce înecată de emoție.

— Îndoiala face parte din credință. Fără ea...

Dădu din umeri și își deschise palmele.

„Nu există nimic.”

— Dar... încercă Thomas.

— Duceți-vă, i-o reteză Jim, de această dată imperativ. Acum. Sau totul va fi inutil.

Thomas întinse mâna ca s-o atingă pe Kumi pe umăr, dar ea îl respinse, suspinând.

— E-n regulă, o liniști Jim, vorbindu-i la ureche. E mai bine așa. Totul e mai clar, înțelegi?

Ea îi dădu în sfârșit drumul. Thomas o trase în sus, pe jumătate orbit de propriile lacrimi, către barca de salvare de la malul mării.

*

Jim îi urmări cu privirea, apoi se uită la dispozitivul GPS de pe încheietura mâinii. Se vedea clipind o lumină verde, ceea ce, spera el, însemna că mutarea dispozitivului nu fusese sesizată. Era obosit și îl durea tot corpul, dar nu se putea descotorosi de sentimentul de tristețe că avea să părăsească lumea. Și-l aminti pe Hristos în grădina Ghetsimani, așteptând arestarea și rugându-se: „Tată, dacă trebuie să bea această cupă a amărăciunii... dar fie cum voiești Tu.”

Se uită la plajă, la palmieri, simți adierea proaspătă a dimineții, care purtase vocea lui Dumnezeu către Ilie.

Existau și locuri mai rele pentru a muri.

Uimitor, dar peștele desenat de Hayes în nisip supraviețuise haosului generat de bătălia finală. Jim se întinse și, urmărind cu privirea bestiile de la

malul mării, trasă două perechi de picioare sub desen. Se uită la ceea ce realizase, gândindu-se la Ed, și adăugă o cruce pe post de ochi.

Îi văzu pe Thomas și pe Kumi cum se îndepărtează cu barca, neatacați de creaturile ciudate de pe plajă, apoi își ridică privirea spre orizont. Aproape de limita vederii, un avion zvelt, cu botul bulbos și aripi lungi și fragile, începea să coboare. Se apropia repede, iar Jim îi urmări traiectoria, cu gândul la *Nara* și la echipajul de pe ea, dar și la barca de salvare cu prietenii lui la bord. Își ținu respirația, așteptând schimbarea de traiectorie, care nu se produse. Avionul zbura grațios, cu un scop precis, semănând mai mult cu un porumbel decât cu un șoim.

Jim se chinui să se ridice în genunchi, strâmbându-se din pricina unui junghi dureros din coaste, și începu să se roage cu cuvintele din *De Profundis*:

— Din adâncuri strig spre tine, O, Doamne. Auzi vocea mea. Lasă-Ți urechea să asculte glasul chinurilor mele...

Avionul păru să accelereze pe măsură ce se apropia, coborând vertiginos. Apoi se văzură licărele luminoase de sub aripi și fumul rachetelor lansate cu mare viteză spre Jim.

— ... Dar la Domnul e îndurarea și mântuirea deplină, rosti Jim cu ochii închiși, în vreme ce în jurul lui începu să plouă cu rachete.

EPILOG: DE PROFUNDIS

1. Două zile mai târziu

Thomas privi golful Manila de la fereastra camerei lui de pe bulevardul Roxas, așteptând să audă vocea la celălalt capăt al liniei telefonice. Era obosit, în ciuda celor paisprezece ore de somn, dar acum era curat și scăpase de o bună parte din greutatea sufletească a celor petrecute înainte de a ajunge înapoi pe *Nara*.

— Muzeul Druid Hills. Cu ce vă pot ajuta?

— Deborah?

— Aici Tonya. Cu ce vă pot ajuta?

— Speram să pot vorbi cu domnișoara Miller.

Mă numesc Thomas Knight. Sun de la ambasada americană din Filipine...

— Așteptați o clipă.

Deborah veni la telefon în mai puțin de treizeci de secunde.

— Thomas?

— Da.

— Am văzut totul la știri. Îmi pare atât de rău! Am încercat, dar...

— Mi-ai salvat viața, rosti Thomas. Și ai salvat viețile multor alora.

— Dacă am fi fost mai rapizi, poate am fi reușit să oprim avioanele.

— Iar dacă nu reușeai să oprești niciunul, și eu și toți cei de pe *Nara* am fi fost morți.

— Dar prietenul tău...

— A murit cu demnitate și un scop nobil.

Deborah tăcu, iar pentru câteva clipe el nu mai știu ce să spună.

— Peștele ăla a stârnit un interes imens, rosti ea, căutând să se agațe de ceva. S-a spus că niciunul nu a supraviețuit bombardamentului, dar deja unii oameni de știință cer expunerea publică a rămășițelor.

— Ce ironie ar fi dacă ar fi fost ultimii din specia lor, replică Thomas. Dar cine știe? Poate că există și alte populații în zonă sau în altă parte.

— Ziarele spun că soția lui Devlin va ocupa postul lui de senator până la expirarea mandatului.

— Ar trebui să-i scriu o scrisoare, zise Thomas. Sau să-i fac o vizită în Chicago. Nu prea am fost de acord cu soțul ei în multe privințe, dar cred că era un om cu principii și cu integritate morală. Aș fi vrut să-mi fi dat seama de asta înainte ca el să moară.

— Așa e moartea, zise Deborah. Îți schimbă percepția asupra vieții.

Thomas dădu din cap și zâmbi, știind că, deși nu-l vede, ea îl înțelege.

— Rămășițele lui Ed sunt aici, zise el. Evident, sunt doar fragmente de oase, dar mă bucur că le au.

— Când te întorci în State?

— Curând. Mai am câteva lucruri de făcut înainte de a mă întoarce.

— Am auzit că liceul vrea să te reangajeze, zise Deborah. Ai devenit un erou.

— Păi... vom vedea. Am darul de a cădea în nas de pe pedestaluri. Dar, știu și eu... Zâmbetul i se stinse. În mintea lui apăru imaginea lui Jim zăcând pe plajă. Poate că de data asta va fi altfel, rosti el.

Își termină paharul de băutură, savurând și ultima picătură, dar nu-și mai turnă și o a doua porție.

*

2.O săptămână mai târziu

Tetsuya Matsuhashi sigilă pachetul și i-l dădu funcționarei de la vamă, care zâmbi și își înclină capul, într-o manieră sfioasă și stingheră ce sugera că statutul lui de celebritate nu se erodase complet. Luă trenul spre Tokyo, gândindu-se vag să-l viziteze pe Watanabe înainte de procesul acestuia și întrebându-se ce avea să-i spună fostului său

mentor. Reciti scrisoarea lui Thomas prin care acesta îi mulțumea pentru că-i trimisese imaginile lui Deborah și pentru că discutase cu oficialitățile americane și japoneze care se dăduseră peste cap ca să afle ce se întâmpla. Și, bineînțeles, pentru că luase poziție în fața fostului *sensei*: un gest care l-ar fi putut costa cariera.

Thomas îi ura toate cele bune pentru teza lui de doctorat care se apropia, deși părea improbabil ca universitatea s-o respingă, chiar dacă în privința lucrării mulți își exprimaseră scepticismul. Pe Matsuhashi îl așteptau lucruri mărețe. Nu trebuia acum decât ca el să fie la înălțimea lor. Toate astea însemnau o presiune enormă exercitată asupra lui, dar Matsuhashi învățase multe despre el însuși în urma poveștii cu Watanabe, și căpătase o încredere în sine pe care nu o avusese până atunci. Chiar dacă Thomas era cel care își exprima recunoștința, Matsuhashi avea senzația că el era cel care ar fi trebuit să-i mulțumească.

Poate că asta avea să-i spună lui Watanabe. Poate că acesta va înțelege. Poate chiar îl va respecta. Matsuhashi privi ploaia prin geamul trenului și surâse, probabil pentru prima dată după multă, foarte multă vreme.

*

3. Două săptămâni mai târziu

În Fontanelle era răcoare. Puțurile de aerisire, precum cel prin care intrase Thomas cu atâtea nopți în urmă, permiteau pătrunderea unei lumini verzui și încărcate de praf care, în ciuda faptului că era slabă, era suficientă pentru a ajuta la orientarea prin tunelele pline de stive de oseminte.

— Aici? întrebă părintele Giovanni.

Thomas încuviință și lăsă cutia pe podeaua din piatră. Coletul ajunsese din Japonia în acea dimineață, sigilat cu bandă oficială. Deschise cutia cu atenție și respect, apoi se dădu înapoi ca să-i dezvăluie conținutul. Giovanni aprinse o lumânare

și o așeză pe raftul de jos, în vreme ce Thomas lua fiecare craniu din cutie și îl așeza ușor pe raft.

— Astea sunt toate? întrebă Giovanni.

— Toate pe care le-am putut găsi. Sunt cele mai vechi îngropate de Watanabe în sit. Iar astea, adăugă el, arătând spre osemintele rămase în cutie, sunt cele de dată mai recentă, pe care nu le-a putut folosi.

În cutie rămăsese un singur craniu. Prin comparație cu celelalte, părea curat și strălucitor: era nou. Giovanni se uită la craniu.

— Ești sigur că vrei să faci asta? întrebă el.

— Nu, răspunse Thomas. Dar cred că Ed așa și-ar fi dorit.

— Înainte mă temeam de locul ăsta, zise Giovanni. Mi se părea morbid. Groaznic. Apoi, când am venit prima dată aici după moartea lui Pietro, mi s-a părut doar trist. Iar după o vreme... Nu știu. Am început să simt că morții de aici îmi erau ca un soi de familie, că trebuie să am grijă de ei ca de o mătușă bătrână pe care n-o cunosc foarte bine, dar care e prea bolnavă ca să se mai îngrijească singură. E o nebunie ce simt?

— Probabil, replică Thomas, zâmbind. Dar cred că înțeleg.

— În fine, reluă Giovanni. Acum nu mă mai tem de acest loc și nu mă mai întristează. Are o puritate și o limpezime aparte. Mă ajută să păstrez... ce anume? Măsura corectă a lucrurilor?

— Perspectiva, îl corectă Thomas. Da, așa e.

— Nu te deranjează că Eduardo nu va avea o piatră funerară?

— Ba da, dar el și-a petrecut cea mai mare parte a vieții muncind pentru săraci, oameni al căror nume nu și-l amintește nimeni. Cred că ar prefera să fie alături de ei și în moarte.

— Iar craniul ăsta nu este el, replică Giovanni. Doar ce s-a mai păstrat din rămășițele sale pământești. Eduardo a plecat de multă vreme dintre noi.

— Da, răspunse Thomas, luptându-se cu lacrimile, gândindu-se la Ed și la Jim, care își dăduse viața pentru ca el să și-o poată continua pe a lui.

„Un om bun”, își aminti el cuvintele lui Jim despre Ed. Așa era. Amândoi fuseseră oameni buni.

— Ești gata? întrebă Giovanni.

Thomas vru să răspundă, dar cuvintele nu-i ieșeau de pe buze. Kumi făcu un pas în față, îi luă mâna și răspunse pentru amândoi:

— Da.

Atunci Giovanni făcu o cruce mare și, rostind cuvintele slujbei în italiana pe care o cunoștea atât de bine și pe care o îndrăgea, începu serviciul funerar pentru Ed, pentru Jim, pentru senatorul Zacharias Devlin, pentru Ben Parks și chiar pentru Hayes, pentru sufletele rătăcite care îl urmaseră pe Hayes și pentru ceilalți morți, numeroși și fără nume, care îi înconjurau.

POSTFAȚĂ ȘI MULȚUMIRI

Această carte este, desigur, o operă de ficțiune, deși anumite elemente ale poveștii sunt ancorate în fapte reale. Cititorii ar fi, probabil, interesați să știe care sunt câteva dintre acestea.

Peștele din miezul poveștii este invenția mea, dar aluziile la fosila vie, coelacanth-ul, precum și detaliile mai recent descoperitului *Tiktaalik roseae* țin de domeniul realității. Le rămân îndatorat lui Peter Forey (de la Muzeul de Istorie Naturală din Londra) și lui Susan Jewett (de la Institutul Smithsonian), și mă simt obligat să subliniez aici că mult discutatul „solz Florida”, despre care se crede că a fost trimis către Smithsonian în 1949, este aproape cu certitudine un mit. Obiecte din argint reprezentând pești precum cele din roman există cu siguranță, dar originea lor continuă să fie controversată. Locurile unde se petrec evenimentele din roman și artefactele asociate cu acestea sunt reale, cu câteva mici excepții. În Pompeii se află cu adevărat un pătrat magic cu o semnificație încă neclară, iar Casa Bicentenarului din Herculaneum are cu adevărat o umbră de „crucifix” pe peretele unei camere de la nivelul superior. Nu s-a descoperit niciodată o cruce care să se potrivească în locul respectiv, și majoritatea arheologilor care studiază perioada creștinismului timpuriu ar fi de acord cu Deborah că crucifixul a devenit fundamental pentru creștinism mult mai târziu. Imaginile ciudate cu pești descoperite în siturile arheologice prezentate în acest roman sunt reale (le puteți vedea pe cele din templul lui Isis pe site-ul meu Internet), deși ideea că ele se referă la o specie necunoscută până acum reprezintă pura mea speculație imaginativă. Descrierea sitului arheologic din Paestum este conformă cu

realitatea, cu excepția celui de-al doilea mormânt de scufundător, inventat de mine.

Cimitirul Fontanelle există. Chiar dacă actualmente este închis pentru public, există intenția de a-l redeschide în curând. Le mulțumesc lui Claudio Savarese și Fulvio Salvi de la Naples Underground pentru serviciile lor de ghizi și lui Larry Ray pentru ajutorul oferit în lămurirea unor întrebări. Voi posta pe website-ul meu imagini din Fontanelle și din alte locuri citate în carte. Legenda căpitanului provine din folclorul local, ca și convingerea că acolo se țin întruniri ale Mafiei locale. Legenda crocodilului din tunelurile de sub Castello Nuovo este și ea autentică, deși astfel de legende circulă în multe alte locuri.

Cum am trăit câțiva ani în Japonia și de atunci mai am făcut câteva vizite acolo, multe dintre informațiile prezentate în carte provin din amintirile mele, deși îi sunt recunoscător lui Masako Osako pentru amabilitatea ei de a-mi împrăști cunoștințele acolo unde eu le-am uitat sau am greșit.

Le sunt îndatorat lui C. Loring Brace de la Muzeul de Antropologie al Universității din Michigan pentru sfaturile legate de datarea și clasificarea rasială a osemintelor, lui Janet Levy de la Universitatea din Carolina de Nord, lui Charlotte, pentru ajutorul furnizat în privința importanței pentru arheologi a polenului, și lui C.T. Keally pentru sprijinul legat de arheologia japoneză, scandalurile recente din acest domeniu și modul în care aş putea adăuga și eu unul fabricat de mine în acest context. Îi mulțumesc și fratelui meu, Chris, pentru ajutorul privind chestiunile de monitorizare prin satelit. Credința mea catolică derivă în mare parte din experiențe personale, deși am avut norocul să discut deschis cu mai mulți preoți în procesul de pregătire a acestei cărți. Le mulțumesc în special vechiului meu prieten, părintele Edward Gannon, și reverendului Philip

Shano, S.J. Un alt vechi prieten, Jonathan Mulrooney, m-a familiarizat cu extraordinarele scrieri ale preotului Teilhard de Chardin, motiv pentru care îi sunt profund recunoscător.

Intenționez să postez imagini, link-uri și alte informații relevante pe site-ul meu (www.ajhartley.net), unde cititorii pot, de asemenea, lua legătura cu mine dacă au comentarii sau întrebări.

Ca întotdeauna, o astfel de carte necesită numeroase informații adiționale în timpul procesului de concepție, așa că aş vrea să îi menționez aici pe cei care au revizuit primele proiecte și m-au asistat în realizarea formei finale a acestui roman, în special soția mea, Finie, părinții mei, Frank și Annette, fratele meu, Chris, și prietenii mei, Edward Hurst, Ruth Morse și Bob Croghan. Mulțumiri speciale agentului meu literar, Stacey Glick, și editorului meu, Natalee Rosenstein, fără care nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil.

A.J. HARTLEY (noiembrie 2006)

Observații

[←1]

Căpitanul navei *Pequod* din romanul *Moby Dick* de Hermann Melville (n. tr.).

Table of Contents

PROLOG: MÂNIA LUI DUMNEZEU	7
PARTEA I PĂZITORUL FRATELUI MEU	11
CAPITOLUL 1	12
CAPITOLUL 2	19
CAPITOLUL 3	25
CAPITOLUL 4	32
CAPITOLUL 5	37
CAPITOLUL 6	40
CAPITOLUL 7	42
CAPITOLUL 8	45
CAPITOLUL 9	48
CAPITOLUL 10	54
CAPITOLUL 11	63
CAPITOLUL 12	66
CAPITOLUL 13	73
CAPITOLUL 14	81
PARTEA A II-A CEI PATRU CĂLĂREȚI	84
CAPITOLUL 15	85
CAPITOLUL 16	88
CAPITOLUL 17	93
CAPITOLUL 18	101
CAPITOLUL 19	106
CAPITOLUL 20	112
CAPITOLUL 21	115
CAPITOLUL 22	117
CAPITOLUL 23	124
CAPITOLUL 24	128
CAPITOLUL 25	132
CAPITOLUL 26	138
CAPITOLUL 27	141

CAPITOLUL 28	150
CAPITOLUL 29	153
CAPITOLUL 30	156
CAPITOLUL 31	158
CAPITOLUL 32	164
CAPITOLUL 33	168
CAPITOLUL 34	174
CAPITOLUL 35	177
CAPITOLUL 36	186
CAPITOLUL 37	190
CAPITOLUL 38	194
CAPITOLUL 39	196
CAPITOLUL 40	201
CAPITOLUL 41	203
CAPITOLUL 42	208
CAPITOLUL 43	216
CAPITOLUL 44	220
CAPITOLUL 45	226
CAPITOLUL 46	228
CAPITOLUL 47	232
CAPITOLUL 48	235
CAPITOLUL 49	241
CAPITOLUL 50	244
CAPITOLUL 51	247
CAPITOLUL 52	249
CAPITOLUL 53	253
CAPITOLUL 54	256
CAPITOLUL 55	262
CAPITOLUL 56	266
CAPITOLUL 57	269
CAPITOLUL 58	271
CAPITOLUL 59	275
CAPITOLUL 60	278
CAPITOLUL 61	280

PARTEA A III-A MOZAICUL OASELOR	282
CAPITOLUL 62	283
CAPITOLUL 63	288
CAPITOLUL 64	291
CAPITOLUL 65	293
CAPITOLUL 66	295
CAPITOLUL 67	298
CAPITOLUL 68	303
CAPITOLUL 69	311
CAPITOLUL 70	315
CAPITOLUL 71	321
CAPITOLUL 72	323
CAPITOLUL 73	328
CAPITOLUL 74	330
CAPITOLUL 75	336
CAPITOLUL 76	341
CAPITOLUL 77	348
CAPITOLUL 78	353
CAPITOLUL 79	358
CAPITOLUL 80	361
CAPITOLUL 81	366
CAPITOLUL 82	370
CAPITOLUL 83	373
CAPITOLUL 84	377
CAPITOLUL 85	380
CAPITOLUL 86	387
CAPITOLUL 87	391
CAPITOLUL 88	392
CAPITOLUL 89	397
CAPITOLUL 90	402
CAPITOLUL 91	405
CAPITOLUL 92	409
CAPITOLUL 93	415
PARTEA A IV-A PEȘTELE IISUS	421

CAPITOLUL 94	423
CAPITOLUL 95	432
CAPITOLUL 96	435
CAPITOLUL 97	439
CAPITOLUL 98	444
CAPITOLUL 99	447
CAPITOLUL 100	450
CAPITOLUL 101	452
CAPITOLUL 102	458
CAPITOLUL 103	460
CAPITOLUL 104	467
CAPITOLUL 105	469
CAPITOLUL 106	471
CAPITOLUL 107	473
CAPITOLUL 108	475
CAPITOLUL 109	477
CAPITOLUL 110	480
CAPITOLUL 111	482
CAPITOLUL 112	485
CAPITOLUL 113	498
EPILOG: DE PROFUNDIS	503
POSTFAȚĂ ȘI MULȚUMIRI	508
Observații	511